JOHN **le** CARRÉ

UN ADEVĂR DELICAT

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LE CARRÉ, JOHN

Un adevăr delicat *I* John Le Carré; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion.

— Bucureşti: Editura RA0,2015

ISBN 978 – 606 – 609 – 835 – 9

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9 – 11, sector 1, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro

Traducere din limba engleză OFELIA AL-GAREEB prin LINGUA CONNEXION

2015

ISBN a-S-606 – 609 – 835 – 9

Lui JVC

Nicio iarnă nu poate domoli avântul primăverii.

Donne

Dacă cineva spune adevărul, acela, mai devreme sau mai târziu, va fi descoperit.

Oscar Wilde

CAPITOLUL 1

La etajul doi al unui hotel anonim din Gibraltar, colonie a Coroanei Britanice, un bărbat suplu şi agil de aproape şaizeci de ani păşea cu neastâmpăr prin dormitor. Trăsăturile foarte britanice, deşi plăcute şi onorabile, indicau o natură colerică adusă la limitele suportabilităţii. Un universitar distrat, ai fi putut spune, remarcându-i paşii egali şi săltaţi, de cărturar, şi cârlionţul rebel sare-şi-piper

care trebuia disciplinat întruna cu mişcări smucite din încheietura osoasă. Cu certitudine, mulţi nu şi-ar fi imaginat, nici chiar în visurile lor cele mai fantastice, că era un funcţionar britanic de rang mediu, săltat de la biroul lui din unul dintre cele mai prozaice departamente ale Ministerului Afacerilor Externe şi Commonwealthului Majestăţii Sale pentru a fi trimis într-o misiune secretă de maximă importanţă.

Prenumele fictiv, cum tot insista să-şi repete, uneori chiar cu jumătate de voce, era *Paul*, iar numele – nu chiar greu de amintit – era Anderson. Dacă deschidea televizorul, pe ecran scria „Bine aţi venit, domnule Paul Anderson. De ce să nu vă bucuraţi de un apetitiv înainte de cină, în confortul băruleţului intim, Lord Nelson!” Semnul de exclamaţie în locul unui semn de întrebare, mai adecvat, era o sursă de continuă iritare pentru pedantul din el. Era îmbrăcat cu halatul de baie al hotelului şi îl purta de cel puţin şaptezeci şi două de ore, cu excepţia momentelor când încerca în zadar să doarmă sau, numai o dată, când a urcat la o oră târzie din noapte, pentru a mânca singur în braseria de la ultimul etaj, scăldată în vaporii de clor de la piscina situată la etajul trei al unei clădiri de dincolo de drum. Ca mai toate din încăpere, halatul de baie, prea scurt pentru picioarele lui lungi, duhnea a fum deţ igară şi a odorizant de cameră cu lavandă.

Plimbându-se prin cameră, îşi exterioriza deliberat sentimentele, renunţând la reticenţele obişnuite din viaţa lui oficială, într-o clipă trăsăturile contractându-i-se perplexe, în următoarea aruncând căutături urâte în oglinda cât un stat de om, care era înşurubată în peretele cu tapet ecosez. Din când în când vorbea singur, de parcă încerca să se elibereze sau să-şi ofere sfaturi. Vorbea singur? Şi ce contează când eşti întemniţat într-o cameră goală, fără cineva care să te asculte, în afara unei fotografii decolorate de vreme cu draga şi tânăra noastră regină călare pe un cal murg?

Pe o masă acoperită cu plastic se aflau resturile unui sandvici Club mâncat pe jumătate, pe care îl declarase mort din momentul când îl deschisese, şi o sticlă de coca cola, pe jumătate plină. Deşi îi venea greu, nu băuse nimic de când intrase în cameră. Patul, pe care ajunsese să-l deteste mai mult decât orice pe lume, era suficient de mare pentru şase persoane, dar cum se întindea pe el, cum îl durea îngrozitor spatele. Patul era acoperit cu o cuvertură din imitaţie de mătase de un purpuriu strălucitor, iar pe cuvertură se afla un celular cu aspect inofensiv, care, după cum fusese asigurat, era modificat pentru a ajunge la cel mai înalt grad de criptare şi. deşi nu prea avea încredere în chestii din astea, nu putea decât să presupună că era adevărat. De fiecare dată când trecea pe lângă el, privea fix obiectul cu un amestec de reproş, dorinţă şi frustrare.

„Îmi pare rău să te informez, Paul, că vei fi totalmente incommunicado pe toată durata misiunii, în afara problemelor care ţin de operaţiune, îl avertizează laborioasa voce sud-africană a lui Elliot, comandantul său de teren autodesemnat. Dacă vreo criză nefericită îţi afectează familia în timpul absenţei, să aducă la cunoştinţa ministerului problemele şi atunci vei fi contactat. E clar, Paul?”

Devine din ce în ce mai clar, Elliot, din ce în ce mai clar.

Ajungând la fereastra supradimensionată din capătul îndepărtat al camerei, se uită posomorât prin perdelele de plasă murdare la stânca legendară a Gibraltarului, care, îngălbenită, încreţită şi îndepărtată, îi întoarse privirea, ca o babornită mânioasă. Şi din nou, din obişnuinţă şi din nerăbdare, îşi privi ceasul străin de pe mână şi îl compară cu cifrele verzi de pe radioul de lângă pat. Ceasul era din oţel scrijelit, cu un cadran negru, un substitut pentru ceasul Cartier din aur care îi fusese dăruit la aniversarea a douăzeci şi cinci de ani de căsătorie de către iubita sa soţie şi care provenea dintr-o moştenire de la una dintre

numeroasele ei mătuşi decedate.

Dar ia stai o secundă! *Paul nu are nicio afurisită de soţie*! Paul Anderson nu are soţie, nu are fiică. Paul Anderson este un afurisit de sihastru!

— Păi, nu putem să te lăsăm să-l porţi, dragul meu Paul, nu-i aşa? îi spunea o femeie mămoasă cam de vârsta lui cu doar şaptezeci şi două de ore în urmă, în vila din cărămidă roşie, situată într-o suburbie din apropierea aeroportului Heathrow, unde ea şi colega ei, care se comporta de parcă-i era soră, îl îmbrăcau pentru ieşirea pe scenă. Nu cu iniţialele alea drăguţe gravate pe el, nu-i aşa? Ai fi obligat să spui că l-ai furat de la cineva căsătorit, nu, Paul?

Participând la glumă, hotărât ca întotdeauna să fie *băiat bun*, o priveşte cum scrie „Paul” pe o etichetă autoadezivă şi îi încuie ceasul din aur, împreună cu verigheta, într-o casetă, unde urmau a sta pe toată *durata*, cum a numit-o ea.

*

Cum, Doamne iartă-mă, am ajuns în iadul acesta?

Am sărit sau am fost împins? Sau câte puţin din amândouă?

Descrieţi, vă rog, în câteva ture bine alese în jurul camerei, circumstanţele exacte ale improbabilei dumneavoastră călătorii de la monotonia binecuvântată la carcera de pe o stâncă dintr-o colonie britanică.

*

— Şi ce mai face draga şi biata ta soţie? îl întreabă nu chiar antediluviana Regină de Gheaţă de la Departamentul Personal, după ce-l somase, fără vreun cuvânt de explicaţie, în cuibuşorul ei comod, într-o seară de vineri, când toţi bunii cetăţeni se grăbesc spre casă.

Cei doi sunt de şcoală veche. Dacă au ceva în comun, ăsta e sentimentul că au rămas atât de puţini ca ei.

— Mulţumesc, Andrey, nu-i deloc biată, mă bucură s-o spun, răspunde el, cu frivolitatea hotărâtă pe care o afişează în astfel de întâlniri potenţial mortale. *Dragă*, dar

nu *biată*, mă bucur s-o spun. E încă în remisie. Şi tu? Cât se poate de sănătoasă, sper?

— Deci, poate fi lăsată singură, sugerează Andrey, ignorând întrebarea amabilă.

— Doamne fereşte, nu! în ce sens? întreabă el, menţinând tonul de tachinare veselă.

— În sensul acesta: te-arinteresapatruzile înspăimântătoare, petrecute în secret în străinătate, într-un climat insalubru şi *cu posibilitatea* de a se transforma în cinci?

— M-ar interesa destul de mult, Andrey. Fiica noastră adultă locuieşte cu noi acum, aşa că nu putea fi într-un moment mai bun, dat fiind că se întâmplă să fie *medic*, adaugă mândru, neputându-se abţine, dar Andrey nu pare impresionată de realizările fiicei lui.

— Nu ştiu despre ce e vorba şi nici nu trebuie să ştiu, spune ea, răspunzând unei întrebări pe care el n-o pusese. Avem un nou ministru adjunct, tânăr şi dinamic, pe nume Quinn, despre care poate c-ai auzit. Ar dori să te vadă imediat. E nou în funcţie şi are de gând să facă multe schimbări, în caz că veştile n-au ajuns încă la tine, în sălbăticia Departamentului de Logistică şi e proaspăt achiziţionat de la Apărare. Ştiu că nu e chiar o recomandare, dar cam asta-i.

Ce pune oare la cale? Bineînţeles că veştile ajunseseră şi la el. Doar citeşte ziarele. Urmăreşte *Newsnight*[1], parlamentarul Fergus Quinn, Fergie pentru apropiaţi, este un scoţian scandalagiu, o aşa-zisă *bete intellectuelle* ieşită din grajdurile Noului Partid Laburist. La televizor este vocal, bătăios şi periculos. Mai mult, se mândreşte că este biciul poporului în lupta cu birocraţia de la Whitehall – o virtute meritorie atunci când e privită dinafară, dar prea puţin liniştitoare când faci parte din acea birocraţie.

— Vrei să spui *acum*, în minutul acesta, Andrey?

---

1 Program de televiziune BBC zilnic care este specializat pe analiza activității politicienilor importanți din Marea Britanie.

— La asta am înţeles că se referea când a spus *imediat*.

Anticamera ministrului este goală, personalul fiind de mult plecat. Uşa ministerială din mahon, solidă ca fierul, este întredeschisă. Să bat şi să aştept? Sau să bat şi să intru? Face câte puţin din fiecare, aude un „Intră şi închide uşa după tine”, iar el se supune.

Dinamicul şi tânărul ministru adjunct este îmbrăcat într-un smoching de un albastru de miez de noapte. Cu telefonul la ureche, stă în faţa unui şemineu din marmură umplut până la refuz cu foiţe de staniol roşu, imitând flăcările. Ca şi la televizor, pe viu este îndesat, cu gâtul gros, cu păr roşcat tuns scurt şi ochii verzi, pătrunzători pe o faţă de pugilist.

În spatele lui se ridică un portret înalt de patru metri al unui fondator de imperii din secolul al XVIII-lea, îmbrăcat în colanţi. Pentru un moment şăgalnic, creat de tensiune, comparaţia dintre ministru şi tablou este irezistibilă. Deşi Quinn susţine cu îndârjire că este un om din popor, amândoi au bosumflarea dispreţului aristocratic. Amândoi îşi poartă greutatea pe un picior, cu genunchiul celălalt ridicat. Este pe cale dinamicul şi tânărul nou ministru adjunct să lanseze un raid de pedepsire a francezilor atât de detestaţi? Ori poate că are intenţia să dojenească gloata furibundă pentru că a luat-o razna? Niciuna, nici alta, ci, cu un zâmbet subit de bun venit pentru vizitatorul său şi un laconic „Te sun eu mai târziu, Brad” pentru celular, se apropie pentru strângerea bărbătească de mână tipică oricărui politician. Apoi închide uşa, o încuie şi se întoarce să-şi evalueze oaspetele.

— Ei mi-au spus că eşti un membru „cu experienţă al Serviciului”, aşa e? întreabă el, cu un accent îngrijit de Glasgow, după o inspecţie din cap şi până-n vârful picioarelor, care pare a-i confirma cele mai rele aşteptări. „Sânge rece”, orice-o fi însemnând asta. „Douăzeci de ani de misiuni în ţări străine”, potrivit celor de la Resurse

Umane. „Persoană discretă, nu uşor de tulburat”. Asta e descrierea. Nu că e necesar ca eu să cred tot ce mi se spune.

— *Ei* sunt foarte amabili, replică el, întrebându-se totuşi cine ar putea fi *ei*.

— Şi eşti şi legat de casă. Sănătatea soţiei v-a ţinut pe loc. Fără treabă, e corect, vă rog?

— Numai în ultimii câţiva ani, domnule ministru – mai puţin recunoscător pentru acel „fără treabă” –, iar acum sunt liber să călătoresc cât vreau, mă bucur să vă anunţ.

— Şi în acest moment cu ce te ocupi? Aminteşte-mi, te rog.

Tocmai se pregătea s-o facă, subliniind multiplele responsabilităţi indispensabile, când ministrul îl potoleşte cu o fluturare de mână:

— În regulă. Uite care e întrebarea: Ai avut vreo experienţă directă în ceea ce priveşte activitatea serviciilor secrete? Tu *personal*, avertizează el, de parcă ar mai putea fi alt eu care să fie mai puţin personal.

— *Directă* în ce sens anume, domnule ministru?

— Misiuni clandestine.

— Din nefericire, numai în calitate de consumator. Unul ocazional. Al produsului. Nu al mijloacelor de a-l obţine, dacă asta era întrebarea, domnule ministru.

— Nici chiar când te dezlănţuiai prin acele părţi din lume pe care nimeni nu are bunăvoinţa să mi le numească?

— Din nefericire, misiunile din străinătate aveau tendinţa de a fi în mare parte economice, comerciale sau consulare, răspunde el, recurgând la arhaismele lingvistice pe care le afişa ori de câte ori se simţea ameninţat. Evident, din când în când, aveam acces la câte un raport secret – nu de nivel înalt, dacă-mi permiteţi să adaug. Şi cam asta e povestea, mă tem.

Dar ministrul, departe de a deplânge această lipsă de experienţă conspirativă, pare încurajat de ea, căci un zâmbet satisfăcut îi flutură pe buze.

— Dar se poate avea încredere în tine. Poate nu ai experienţă, dar eşti de încredere.

— Păi, aşa-mi place să cred, zice cu modestie.

— Te-ai confruntat vreodată cu CT-ul?

— Pardon?

— Cu contraterorismul, omule! Te-ai confruntat vreodată sau nu? rosteşte de parcă ar avea de a face cu un idiot.

— Mă tem că nu, domnule ministru.

— Dar îţi pasă?

— De ce, mai precis, domnule ministru? întreabă cu solicitudine.

— Bunăstarea naţiunii noastre, pentru numele lui Dumnezeu! Siguranţa cetăţenilor ei, oriunde s-ar afla. Valorile noastre fundamentale în vremuri de restrişte. *Moştenirea* noastră, dacă vrei, spune el folosind cuvântul ca un beţivan anticonservator. De exemplu, nu eşti vreun liberal ineficient care are gânduri secrete despre dreptul teroriştilor de a arunca în aer nenorocita asta de lume?

— Ei bine, cred că e de la sine înţeles, nu-i aşa? bâiguie el.

Dar ministrul, departe de a-i împărtăşi stânjeneala, o amplifică:

— Deci, să înţeleg că, dacă ţi-aş spune că însărcinarea extrem de delicată la care mă gândesc implică să-l privezi pe duşmanul terorist de mijloacele de a lansa un atac premeditat împotriva ţării noastre, nu te-ai da în lături, nu?

— Din contră, aş fi…

— Cum ai fi?

— Recunoscător. Privilegiat. Mândru chiar. Dar oarecum surprins, evident.

— Surprins în legătură *cu ce*, mai exact? rosteşte ca şi cum ar fi fost insultat.

— Păi, nu am dreptul să pun întrebări, domnule ministru, dar de ce eu? Sunt sigur că Biroul are destui oameni cu tipul de experienţă pe care-l căutaţi.

Fergus Quinn se duce spre bovindou şi, cu bărbia propulsată peste papion, contemplă, în lumina asfinţitului, prundişul auriu al aleii pe care avea loc Parada Gărzii Călare.

— Şi dacă aş merge *mai departe* şi ţi-aş spune că tot restul vieţii nu vei avea voie să divulgi prin vorbă, faptă sau orice alt mijloc, că o anumită operaţiune antiteroristă a fost avută în vedere… şi executată – la care se opreşte, căutând o cale de a ieşi din labirintul verbal în care singur se băgase – te-ar atrage sau nu?

— Domnule ministru, dacă mă consideraţi omul potrivit, voi fi fericit să accept însărcinarea, oricare ar fi ea. Şi vă asigur solemn de discreţia mea permanentă şi absolută, insistă el, îmbujorându-se de iritare că îi fusese pusă la îndoială loialitatea.

Cu umerii lăsaţi într-o postură care amintea de Churchill, Quinn rămâne încadrat de bovindou, ca şi cum ar aştepta nerăbdător ca fotografii să-şi termine treaba.

— Există anumite *punţi* care trebuie negociate, anunţă el sobru adresându-se propriei reflexii. E nevoie să primim *undă verde* de la nişte persoane importante de peste drum, spune el, făcând un semn cu capul său taurin în direcţia Downing Street. Când o obţinem – dacă obţinem, şi nu înainte –, vei fi informat. Prin urmare, atât timp cât voi socoti potrivit, vei deveni ochii şi urechile mele la faţa locului. Analitic. Obiectiv. Fără să îndulceşti pilula, înţelegi? Fără confuzia sau persiflarea tipice ministerului vostru de externe. Nu în timpul mandatului *meu*, mulţumesc frumos. Îmi vei prezenta situaţia *clar*, exact aşa cum o vezi. Perspectiva rece, prin ochii unei mâini profesioniste şi experimentate. M-ai auzit?

— Perfect, domnule ministru. V-am auzit şi am înţeles exact ce aţi spus – propria voce sunând ca de pe un nor îndepărtat.

— Ai membri ai familiei pe care să-i cheme *Paul*?

— Poftim?

— Iisuse Cristoase! E o întrebare simplă, nu? Există

vreo persoană în familia ta pe care s-o cheme *Paul*? Da sau nu? Frate, tată, ce ştiu eu?

— Nimeni. N-am niciun Paul pe-aproape, mă tem.

— Şi nicio *Pauline*? *Paulette* ori ceva de genul acesta?

— Cu certitudine, nu.

— Dar *Anderson*? E vreun Anderson pe-acolo? Nume de domnişoară, Anderson?

— Din nou, răspunsul este negativ, din câte ştiu eu, domnule ministru.

— Şi eşti în formă satisfăcătoare. Fizic, vorbesc. O plimbare mai dificilă pe un teren accidentat n-o să te dea gata, nu?

— Fac plimbări susţinute. Şi sunt un grădinar împătimit, se aude din acelaşi nor îndepărtat.

— Să aştepţi un telefon de la un bărbat pe care îl cheamă Elliot. Elliot va fi primul tău indiciu.

— Şi Elliot este numele sau prenumele? se aude întrebând mângâietor, de parcă ar fi fost în faţa unui maniac.

— De unde naiba să ştiu eu? Operează în secret, sub egida unei organizaţii cunoscute ca Ethical Outcomes. Nou-veniţi în domeniu şi dintre cei mai buni în domeniu, mă asigură sursele de specialitate.

— Iertaţi-mă, domnule ministru. Despre ce domeniu vorbim, mai exact?

— Contractori privaţi de sisteme de apărare. Pe ce lume ai trăit până acum? Acesta-i numele jocului acum. Războiul a devenit o afacere corporatistă, dacă n-ai observat. Armatele de profesionişti sunt la modă. Mulţi şefi, echipament mai deloc, câte un general la fiecare duzină de soldaţi şi costă cât ochii din cap. Ia încearcă să conduci vreo doi ani ministerul apărării, dacă nu mă crezi.

— Ba vă cred, domnule ministru, surprins de dispreţul total faţă de Forţele Armate Britanice, dar dornic să-i facă pe plac marelui om.

— Încerci să-ţi vinzi casa. Aşa e? Harrow sau ceva de genul acesta.

— Harrow, mai mult decât surprins. North Harrow.

— Probleme cu banii?

— O, nu, nici vorbă! exclamă el, recunoscător că are din nou pământul sub picioare, măcar deocamdată. Am ceva bani, iar soţia mea a primit o mică moştenire, care include şi o proprietate la ţară. Plănuim să ne vindem casa cât mai ţine piaţa şi să trăim mai modest până ne mutăm.

— Elliot va spune că doreşte să-ţi cumpere casa din Harrow. Nu va spune că e de la Ethical sau altceva. A văzut anunţurile în vitrina agentului imobiliar, a cercetat casa pe dinafară, îi place, dar vrea să discute anumite probleme cu tine. Îţi va sugera un loc şi o zi în care să vă întâlniţi. Să fii de acord cu tot ce-ţi propune. Aşa lucrează tipii aceştia. Mai ai întrebări?

Pusese el vreo întrebare?

— Între timp, te comporţi normal. Să nu spui nimic nimănui, nici la serviciu, nici acasă. E limpede?

Deloc. Nu de la bun început. Se aude un „da” din toată inima, dar fals. Nu-şi aminteşte prea bine cum a ajuns acasă în acea noapte, după o seară recreativă de vineri petrecută la clubul Pali Mali.

*

Aşezat la calculator, în timp ce soţia şi fiica discută vesele în camera de alături, Paul Anderson caută pe internet Ethical Outcomes. „Te referi la Ethical Outcomes incorporated din Houston, Texas?” în căutarea de noi informaţii, da, la ei se referă.

Cu noua noastră echipă internaţională formată din gânditori perfect calificaţi pe probleme de geopolitică, Ethical vă oferă analize inovatoare, intuitive, de ultimă generaţie, asupra evaluării riscurilor în cazul entităţilor naţionale şi corporative. La EO, ne mândrim cu integritatea, diligenţa şi aptitudinile noastre cibernetice moderne. Protecţia de proximitate şi negociatorii în luarea de ostatici sunt disponibili imediat. Marlon vă va răspunde la întrebările personale şi confidenţiale.

Adresa de e-mail şi cutia poştală, tot în Houston,

Texas. Număr apelabil fără taxă pentru întrebările dumneavoastră personale şi confidenţiale. Pentru Marlon. Niciun nume de directori, ofiţeri, consilieri sau gânditori perfect calificaţi pe probleme de geopolitică. Niciun Elliot, nume ori prenume. Compania-mamă a lui Ethical Outcomes este Spencer Hardy Holdings, o corporaţie multinaţională cu sediul în Houston, ale cărei interese includ petrolul, grâul, cheresteaua, carnea de vită, imobiliarele şi iniţiativele nonprofit. Aceeaşi companie-mamă susţine fundaţii evanghelice, şcoli religioase şi misiuni creştine.

Pentru informaţii suplimentare legate de Ethical Outcomes, introduceţi codul cheie. Neposedând un astfel de cod şi asaltat de sentimentul că face ceva ilegal, îşi abandonează cercetările.

Trece o săptămână. În fiecare dimineaţă, la micul dejun, toată ziua la birou, în fiecare seară când se întoarce de la slujbă, intră în rolul de Om Total Normal, după cum fusese instruit, şi aşteaptă importantul apel care poate va veni, poate nu ori poate va veni când se va aştepta cel mai puţin: ceea ce se şi întâmplă într-o dimineaţă devreme, când soţia doarme sub efectul medicamentelor, iar el trebăluieşte prin bucătărie, îmbrăcat în cămaşa cadrilată şi pantalonii din catifea reiată, spălând vasele de la cina din ajun, înainte de a tunde peluza. Sună telefonul, răspunde, oferă un „Bună dimineaţa!” jovial şi iată-l pe Elliot, care, desigur, a văzut anunţul şi este foarte interesat să cumpere casa.

Cu excepţia faptului că numele lui nu este Elliot, ci *Illiot*, din pricina accentului sud-african.

*

Este Elliot membru „al noii echipe internaţionale de gânditori perfect calificaţi pe probleme de geopolitică”? Posibil, dar nu şi evident. În biroul golaş și insalubru de pe o stradă lăturalnică pe lângă Grădinile din Paddington Street, unde cei doi oameni se află la nici nouăzeci de minute după aceea, Elliot poartă un costum sobru de

duminică şi o cravată în dungi cu paraşute micuţe pe ea. Cele trei degete grăsune ale mâinii stângi, cu o manichiură dichisită, sunt împodobite cu inele cabalistice. Are o chelie strălucitoare, ten măsliniu, faţa lată ciupită de vărsat şi e îngrijorător de musculos. Privirea lui, care acum iscodeşte chipul musafirului, alunecă într-o parte spre pereţii murdari, e lipsită de culoare. Engleza lui vorbită este atât de elaborată, de parcă i s-ar da note pentru precizie şi pronunţie.

Extrăgând un paşaport britanic aproape nou dintr-un sertar, Elliot îşi linge arătătorul şi îi dă încet paginile.

— Manila, Singapore, Dubai: acestea sunt doar câteva dintre minunatele oraşe în care ai participat la conferinţe ale statisticienilor. Înţelegi, Paul?

Paul înţelege asta.

— Dacă vreun individ băgăreţ se aşază lângă tine în avion şi te întreabă ce treburi ai în Gibraltar, îi spui că e vorba de încă o conferinţă a statisticienilor. După care îi spui să-şi vadă naibii de treabă. Gibraltarul este cunoscut pentru pariurile pe internet, şi nu toate cuşer. Boşilor pariurilor nu le plac trepăduşii care vorbesc prea mult. Şi acum trebuie să te întreb, Paul, şi te rog să fii sincer, ai vreo problemă cu acoperirea?

— Păi, ar fi o problemă, Elliot, admite el, după o perioadă de gândire.

— Spune, Paul. Fără reţineri.

— Fiind britanic *şi* funcţionar în ministerul de externe cu ceva vechime, să pătrund pe un teritoriu britanic cu paşaportul unui *alt* cetăţean britanic, ei bine, nu e chiar – şi vânează un cuvânt – *în ordine*, să fiu sincer.

Ochii mici, rotunzi ai lui Elliot se întorc spre el, privindu-l fix, dar fără a clipi.

— Vreau să spun… n-aş putea merge folosindu-mi identitatea şi să-mi încerc şansele? Amândoi ştim că va trebui să mă dau la fund. Dar *dacă* se întâmplă, *în pofida* tuturor calculelor noastre, *să dau* peste vreun cunoscut sau, mai precis, peste cineva care mă cunoaşte, măcar aş

putea fi cine sunt. Adică eu. În loc să…

— În loc să ce, Paul?

— Ei bine, în loc să pretind că sunt un fals statistician pe nume Paul Anderson. Vreau să spun… cine va crede aşa o poveste trasă de păr, dacă ştie foarte bine cine sunt? Serios, pe bune, Elliot, zice simţind cum îi iau foc obrajii şi incapabil să împiedice asta. Guvernul Majestăţii Sale are un cartier general teribil de bun în Gibraltar, care include trei servicii. Ca să nu mai vorbim şi de o reprezentare substanţială a ministerului de externe şi o staţie de ascultare de dimensiuni regeşti. *Şi* o tabără de antrenament pentru forţele speciale. Ajunge ca un tip la care nu ne-am gândit să apară de nicăieri şi să mă strângă în braţe de parcă aş fi prietenul lui demult pierdut şi sunt, ei bine, terminat. Şi ce ştiu eu despre statistică, dacă tot veni vorba? Nimic. Nu îţi pun la îndoială competenţa, Elliot. Şi bineînţeles că voi face ce trebuie. Doar întrebam şi eu.

— Şi cam asta e tot ceea ce te îngrijorează, Paul? îl iscodeşte binevoitor.

— Bineînţeles. Absolut. Doar voiam să subliniez ceva, zice dorindu-şi să n-o fi făcut, dar cum să arunci pe geam logica?

Elliot îşi umezeşte buzele, se încruntă şi răspunde după cum urmează într-o engleză nu tocmai corectă:

— E o *certitudine*, Paul, că nimeni în Gibraltar nu dă doi bani pe identitatea ta, atât timp cât le fluturi pe sub nas paşaportul britanic şi te porţi discret. Totuşi, asta e acoperirea ta, dacă se întâmplă cel mai rău scenariu, pe care am datoria să-l iau în considerare. Să presupunem că operaţiunea eşuează într-o manieră pe care planificatorii săi n-au prevăzut-o, experţi printre care mă mândresc că mă număr şi eu. Şi-ar pune întrebarea dacă nu cumva e vorba de unul dintre ei? „Şi cine este acest diletant studios, Anderson, care stă ascuns în camera lui de hotel citind cărţi zi şi noapte?” vor începe să se minuneze. Şi unde poate fi găsit acest Anderson, într-o colonie care nu-i

mai mare decât un teren de golf? Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, bănuiesc că ai fi recunoscător că nu eşti obligat să fii persoana care eşti în realitate. Eşti fericit acum, Paul?

În al nouălea cer, Elliot. Cum nu se poate mai fericit. Toate îmi sunt străine, toată chestia e ca un vis, dar sunt lângă tine până la capăt. Şi atunci, observând că Elliot arată puţin supărat şi temându-se că prezentarea detaliată pe care urmează s-o primească se va termina într-o notă neplăcută, continuă în speranţa creării unei legături:

— Aşadar, care e rolul unui tip supercalificat ca tine în schema aceasta, dacă îmi permiţi să întreb, Elliot, fără să fiu indiscret?

Vocea lui Elliot devine evlavioasă de parcă ar predica din amvon.

— Chiar îţi mulţumesc de întrebare, Paul. Sunt soldat, asta e viaţa mea. Am purtat războaie mari şi mici, cele mai multe pe continentul african. În aceste încercări, am fost suficient de norocos să întâlnesc un om ale cărui surse în Contrainformaţii sunt legendare, ca să nu spun supranaturale. Contactele lui din toată lumea îi vorbesc ca nimănui altuia, ştiind sigur că le va folosi informaţiile pentru a promova principiile democratice şi libertatea. *Operaţiunea Wildlife*, ale cărei detalii trebuie să ţi le dezvălui acum, este creaţia lui.

Şi tocmai declaraţia plină de mândrie a lui Elliot este cea care declanşează întrebarea evidentă, chiar dacă slugarnică:

— Şi, îmi permiţi să întreb, Elliot, care este numele acestui mare om?

— Paul, ai devenit membru al familiei, acum şi pentru totdeauna. Prin urmare, îţi voi spune fără reţinere că fondatorul şi forţa diriguitoare a Ethical Outcomes este un gentleman al cărui nume, în strictă confidenţialitate, este domnul Jay Crispin.

*

Întoarcere la Harrow cu un taxi.

Elliot spune: de acum păstrează toate chitanţele.

Plăteşte taxiul, păstrează chitanţa.

Caut pe internet Jay Crispin.

Jay are nouăsprezece ani şi locuieşte în Paignton, Devon. Este chelneriţă.

J. Crispin, Veneer Makers, şi-a început viaţa în Shoreditch, în 1900.

Auziţii Jay Crispin pentru modele, actori, muzicieni şi dansatori.

Dar despre Jay Crispin, forţa diriguitoare de la Ethical Outcomes şi creierul *Operaţiunii Wildlife*, niciun semn.

*

Ajuns încă o dată în faţa ferestrei supradimensionate a temniţei sale numite hotel, bărbatul care trebuie să-şi spună Paul emise o serie plictisită de obscenităţi fără sens, mai mult în stil modern decât în stilul lui. „La dracu'", apoi de două ori „la dracu'". Apoi, şi mai mulţi de „la dracu'", emişi monoton, precum focul de mitralieră, la adresa celularului de pe pat şi sfârşind cu un apel – sună, nesuferitule, sună – numai pentru a descoperi că, undeva în capul sau pe lângă capul lui, acelaşi celular, ieşind din muţenie, uguia la el cu enervantul lui *didia*, *didia*, *didia*, *diidaadoo*.

Împietri lângă fereastră necrezându-şi urechilor. E grecul gras de alături, cel cu barbă, cântând sub duş. Sunt amanţii excitaţi de la etaj: el grohăie, ea urlă, eu am halucinaţii.

Şi tot ce dorea pe lume era să se culce şi să se trezească atunci când totul se va fi sfârşit. Dar până una-alta, se aruncă pe pat, ţinând strâns celularul la ureche, şi nespunând nimic, dintr-o aberantă nevoie de securitate.

— Paul, eşti acolo, Paul? Eu sunt. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt *Kirsty*!

Kirsty, supraveghetorul cu jumătate de normă, cu care nu se întâlnise încă. Vocea era singurul lucru pe care-l ştia despre ea: obraznică, dar imperioasă, iar restul şi-l putea imagina doar. Uneori se întreba dacă detectase cu

adevărat un accent australian controlat – pereche cu accentul sud-african al lui Elliot. Şi uneori se întreba ce trup însoţeşte acea voce şi alteori, dacă are un trup.

Tonul ascuţit, aerul misterios erau evidente.

— Eşti bine, Paul?

— Destul de bine, Kirsty. Şi tu, sper.

— Eşti pregătit pentru o noapte de ornitologie, cu bufniţele ca specialitate?

Acoperirea prostească a lui Paul prevedea că ornitologia este hobby-ul lui.

— Atunci hai să te pun la curent. Toate mecanismele se pun în mişcare. La noapte. *Rosemaria* a ridicat ancora cu destinaţia Gib acum cinci ore. *Aladdin* şi-a înregistrat pasagerii la hotelul restaurant chinezesc din portul Queensway pentru o cină improvizată de dimensiuni regale diseară, la ora nouă. Urmează să-şi cazeze musafirii, apoi să o şteargă singur, întâlnirea cu *Punter* este confirmată pentru 23.30. Ce părere ai să vin să te iau de la hotel la ora 21? Adică la nouă seara fix. De acord?

— Şi când o să mă întâlnesc cu Jeb?

— De îndată ce se va putea, Paul, spuse pe un ton mai aspru ca de fiecare dată când era menţionat numele lui Jeb. Totul e aranjat. Prietenul tău Jeb te va aştepta. îmbracă-te ca pentru păsări. Nu preda camera.

Doar se căzuse de acord în ceea ce priveşte toate astea acum două zile.

— Să-ţi aduci paşaportul şi portofelul. Pune-ţi lucrurile frumos în valiză, dar lasă-le în cameră. Înmânează cheia camerei la recepţie, ca şi cum ai intenţiona să te întorci târziu. Să stai pe treptele hotelului, să nu te învârţi pe hol, să atragi atenţia grupurilor de turişti.

— Bine. Aşa voi face. O idee bună.

Căzuseră de acord şi cu asta.

— Uită-te după o Toyota albastră, 4 x4, nouă-nouţă. Semn roşu pe parbrizul de pe partea pasagerului pe care scrie CONFERINŢĂ.

Pentru a treia oară de când ajunsese, ea insista să compare ceasurile, ceea ce el considera a fi o încercare inutilă în aceste zile ale ceasurilor cu cuarţ, până când şi-a dat seama că făcea şi el acelaşi lucru cu ceasul de pe noptieră. Mai avea o oră şi cincizeci şi două de minute.

Ea închisese. Şi din nou rămăsese singur. Să fiu chiar eu? Da, tu eşti. Ale mele sunt mâinile care nu tremură şi uite-le cum transpiră.

Privi în jurul lui cu perplexitatea unui prizonier, notând toate amănuntele celulei care-i devenise casă: cărţile pe care le adusese cu el şi din care nu citise nici măcar un rând. Cartea lui Simon Schama despre Revoluţia Franceză, o monografie despre Ierusalim de Montefiore: în circumstanţe mai favorabile, le-ar fi devorat deja. Manualul păsărilor mediteraneene pe care-l forţaseră să-l ia cu el. Ochii îi lunecară spre duşmanul său arcuit: Scaunul care Mirosea a Urină. Stătuse jumătate din noaptea trecută pe el după ce patul îl respinsese. Să mai stea o noapte? Să se trateze din nou cu a revizionare a filmului *Dam Busters-l* Ori poate *Henry al V-lea* al lui Laurence Olivier ar face o treabă mai bună în a-l convinge pe Zeul Războiului să-i oţelească inima soldatului său? Sau ce-ar fi să urmărească un alt spot din pornografia cenzurată de Vatican ca să-şi simtă din nou sângele curgând în vine?

Deschise şifonierul şubred, pescui troienii verde al lui Paul Anderson, acoperit cu etichete de voiaj, şi începu să împacheteze fleacurile care reprezentau recuzita unei identităţi fictive de statistician ornitolog. Apoi se aşeză pe pat urmărind îngrijorat cum se încarcă telefonul criptat, pentru că simţea o teamă neplăcută că l-ar putea lăsa baltă în momentul cel mai important.

*

În lift, un cuplu de vârstă mijlocie în blazere verzi îl întrebă dacă vine de la Liverpool. Din păcate, nu. Atunci, făcea parte din grup? Se temea că nu: despre ce grup e vorba? Dar deja vocea lui simandicoasă şi îmbrăcămintea

excentrică erau prea mult pentru cei doi, care-l lăsară în pace.

Când ajunse la parter, păşi într-o babilonie umană în fierbere, o viermuială de ţipete. Printre ghirlande de panglici verzi şi baloane, un semn luminescent proclama Ziua Sfântului Patrick. Un acordeon scârţâia muzică populară irlandeză. Bărbaţi şi femei corpolenţi cu bonete Guinness verzi dansau. O femeie beată cu boneta strâmbă îi luă capul în mâini, îl sărută pe buze şi îi spuse că era băiatul ei minunat.

1 Film britanic despre cel de-al Doilea Război Mondial în care joacă Michael Redgrave şi Richard Todd, în regia lui Michael Anderson (1955)

Împingând şi cerându-şi scuze, reuşi să ajungă pe treptele hotelului, unde câţiva invitaţi aşteptau să le vină maşinile. Respiră adânc şi surprinse mirosurile de debarcader şi de miere amestecate cu vapori de benzină. Deasupra lui, stelele ascunse ale unei nopţi mediteraneene. Era îmbrăcat aşa cum i se spusese să se îmbrace: cizme masive, şi nu uita de hanorac, Paul; noaptea, pe ţărmul Mediteranei se face frig. Şi în buzunarul cu fermoar al hanoracului, în dreptul inimii, celularul supercifrat. Îi putea simţi greutatea pe sfârcul stâng, ceea ce nu-i împiedica degetele să tot verifice pe furiş.

O Toyota strălucitoare 4 x4 se alăturase şirului de maşini, şi da, era albastră, şi da, purta un semn roşu pe care scria CONFERINŢĂ pe parbriz, în dreptul pasagerului. Se vedeau două feţe albe, şoferul, bărbat tânăr, cu ochelari. Fata, mică şi agilă, cu mişcări bruşte de navigatoare, deschizând portiera.

— Eşti Arthur, nu? ţipă ea, în cea mai bună engleză australiană.

— Nu, de fapt sunt Paul.

— Exact, tu eşti Paul! Scuze. Arthur e următorul. Eu sunt Kirsty. Îmi pare bine să te cunosc, Paul. Azvârle-te înăuntru!

Formula de siguranţă stabilită. Superproducţie tipică, dar ce mai contează. Sări în maşină, singur pe bancheta din spate. Portiera se trânti şi vehiculul îşi făcu loc printre stâlpii albi ai porţii, pe drumul pavat.

— Iar el este Hansi, spuse Kirsty peste umăr. Hansi face parte din echipă. Întotdeauna cu ochii-n patru, nu-i aşa, Hansi? Acesta e mottoul lui. Nu-l saluţi pe domnul, Hansi?

— Bine ai venit printre noi, Paul, spuse Hansi Cel cu Ochii-n Patru, fără a-şi întoarce capul. Putea fi o voce americană, putea fi germană. Războiul e internaţional acum.

Mergeau printre pereţi înalţi de stâncă şi el absorbea fiecare imagine şi fiecare sunet: ritmurile de jazz dintr-un bar în trecere, cuplurile obeze de englezi dând de duşcă băuturi neimpozabile la mesele de afară, salonul de tatuaje cu vitrina cu un manechin tatuat îmbrăcat în blugi cu talie joasă, frizeria cu tunsori din anii ’60, bătrânul încovoiat purtând o yarmulke, împingând un cărucior de copil, şi magazinul de curiozităţi vânzând statuete de ogari, dansatori de flamenco şi Cristi cu discipolii lor.

Kirsty se întorsese spre el. Faţă osoasă, cu pistrui. Păr negru tuns scurt, ascuns sub pălăria colonială. Fără machiaj, iar în spatele ochilor, un mare gol: ori un mare gol adresat lui. Maxilarul sprijinit pe antebraţ cât îl studiază. Trupul, indescifrabil sub jacheta matlasată voluminoasă, din aceeaşi gamă cu pălăria.

— Ţi-ai lăsat totul în cameră, Paul? Cum ţi-am spus?

— Totul împachetat cum aţi spus.

— Inclusiv cartea de ornitologie?

— Inclusiv.

Gonesc pe o stradă lăturalnică întunecoasă. Obloane decrepite, plastic rupt, graffiti cerând: „Britanici, plecaţi acasă!” înapoi în strălucirea luminilor oraşului.

— Şi nu ţi-ai eliberat camera? Din greşeală, poate.

— Holul era arhiplin. N-aş fi putut s-o eliberez nici dacă voiam.

— Şi cheia de la cameră?

În buzunarul meu. Simţindu-se ca un idiot, o lăsă să cadă în mâna-i nerăbdătoare şi o urmări cum i-o pasează lui Hansi.

— Facem turul, da? Elliot spune să-ţi arătăm realităţile de pe teren, ca să-ţi faci o imagine.

— Bine.

— Ne îndreptăm spre Upper Rock, aşa că mergem prin portul Queensway. Acolo e *Rosemaria*. A sosit cu o oră în urmă. O vezi?

— O văd.

— *Aladdin* ancorează întotdeauna acolo, iar acelea sunt treptele lui personale spre doc. Nimeni n-are voie să le utilizeze în afară de el: deţine proprietăţi în Colonie. Încă se află la bordul navei, iar musafirii lui se schimbă înainte de a merge pe ţărm pentru o cină la restaurantul chinezesc. Toată lumea e cu ochii pe *Rosemaria*, aşa că poţi să o cercetezi şi tu. Nicio lege nu-ţi spune că n-ai voie să te relaxezi puţin privind la un superiaht de treizeci de milioane de dolari.

Să fi fost emoţia urmăririi? Sau doar senzaţia de uşurare că a scăpat din închisoare? Sau doar speranţa de a-şi sluji ţara într-un mod la care nu visase niciodată?

Indiferent ce ar fi fost, un val de fervoare patriotică îl cuprinse când fu întâmpinat de secolele de cucerire imperială britanică. Statuile marilor amirali şi generali, tunurile, redutele, bastioanele, semnele uzate cu precauţii de raid aerian care dirijau apărătorii stoici către cel mai apropiat adăpost antiaerian, războinicii Gurkha[2] păzind cu baionetele la armă reşedinţa guvernatorului, poliţiştii în uniforme britanice: şi el era moştenitorul lor. Chiar şi şirurile sumbre de fast-fooduri încadrate în faţadele spaniole erau ca un bun venit acasă.

O privire furişă spre tunuri, apoi spre monumentele închinate războiului, unul britanic, altul american. Bine aţi venit la Ocean Village, canionul detestabil de blocuri de

2 Soldat nepalez (n.tr.)

apartamente cu balcoanele din sticlă albastră pentru admirarea valurilor oceanului. Pătrund pe un drum privat cu porţi şi o gheretă pentru paznic fără paznic. Mai jos, o pădure de vele albe, un debarcader de ceremonie mochetat, un şir de buticuri şi restaurantul chinezesc unde organizase *Aladdin* cina elegantă.

Şi ieşind din mare în toată splendoarea ei, *Rosemaria*, luminată peste tot cu lumini de poveste. Ferestrele de pe puntea mijlocie, camuflate. Ferestrele salonului, translucide. Bărbaţi corpolenţi zăbovind printre mesele goale. Lângă iaht, la piciorul unei scări placate cu aur, o barcă motorizată zveltă cu doi membri ai echipajului îmbrăcaţi în uniforme albe aşteptând să îi ducă la ţărm pe *Aladdin* şi pe oaspeţii lui.

— *Aladdin* este, în esenţă, un polonez corcit, care a căpătat cetăţenie libaneză, explică Elliot, în cămăruţa din Paddington. *Aladdin* este, cu toată sinceritatea, polonezul pe care eu personal nu l-aş atinge cu o şalupă, ca să parafrazăm o vorbă de duh. *Aladdin* este cel mai ticălos şi lipsit de principii vânzător de moarte de pe faţa pământului şi, în plus, şi prietenul intim al celor mai detestabile zdrenţe din drojdia societăţii internaţionale. Principalul articol de pe lista sa vor fi Manpads-urile[34], aşa mi s-a dat a înţelege.

— *Manpads-uri*, Elliot?

— Douăzeci, la ultima numărătoare. Cele mai bune, foarte rezistente, cât se poate de mortale.

Privirea alunecoasă şi zâmbetul îndrăzneţ şi superior al lui Elliot au timp să se desfăşoare.

— Un Manpads este sistemul tău manual de apărare antiaeriană, Paul, *Manpads* fiind ceea ce numesc eu un *acronim*. Manpads-ul tău este atât de uşor, încât şi un copil mic îl poate manevra. Se întâmplă să fie şi articolul necesar, dacă te gândeşti să dobori un avion de linie

---

3 Parafrazare a expresiei „Nu l-aș atinge cu o floare“, (n.tr.)

4 The Man Portable Air Defense System (MANPADS) - lansatoare de rachete, arme deosebit de eficiente de ucidere în masă (n.tr.)

neînarmat. Cam asta e mentalitatea rahaturilor ăstora de criminali.

— Dar *Aladdin* le va avea cu el, Elliot, Manpads-urile astea? Acum? Noaptea? La bordul iahtului *Rosemaria*? întreabă el, făcând pe inocentul, pentru că asta se pare că-i place cel mai mult lui Elliot.

— Potrivit surselor liderului nostru, de încredere şi exclusive, din serviciile secrete, Manpads-urile în discuţie fac parte dintr-un inventar mai bogat de lucruri de vânzare, care include antitancuri ultimul răcnet, propulsoare de rachete şi cea mai bună marcă de puşti de asalt din arsenalele de stat din întreaga lume rea cunoscută. La fel ca în faimoasa poveste arabă, *Aladdin* şi-a ascuns comoara în deşert, de aici şi numele. Urmează să-i spună locul ascunzătorii celui care a licitat cel mai mult, dar numai atunci *când* – şi *doar* atunci când – a încheiat afacerea, în acest caz, nimeni altul decât *Punter*. Întreabă-mă care este scopul întâlnirii dintre *Aladdin* şi *Punter* şi-ţi voi răspunde că se vor stabili parametrii afacerii, termenii de plată şi eventuala inspecţie a bunurilor anterioare preluării.

*

Toyota părăsise debarcaderul şi trecea printr-un sens giratoriu cu palmieri şi panseluţe.

— Băieţi şi fete aranjaţi şi dichisiţi, toţi pregătiţi, raporta Kirsty cu o voce monotonă în celular.

Băieţi, fete? Ce mi-a scăpat?

— Două echipe de câte patru observatori se află în restaurantul chinezesc, aşteptând să vină grupul lui *Aladdin*. Două cupluri de plimbăreţi. Un taxi inofensiv şi doi motociclişti pentru când va părăsi pe furiş petrecerea, recită ea, ca unui copil care nu e atent.

Se lăsă o tăcere tensionată. Ea crede că sunt excedat de situaţie. Crede că sunt un Limey[5] ramolit care nu ştie nimic, îmbrăcat în pantaloni în dunguliţe şi paraşutat între

5 Poreclă periorativă predominant nord-americană și australiană pentru britanici, în special cei provenind din Anglia (n.tr.)

ei ca să le fac necazuri.

— Şi când ajung să-l cunosc pe Jeb? insistă el şi nu pentru prima dată.

— Prietenul tău Jeb va fi pregătit şi te va aştepta la locul de întâlnire, conform programului, după cum ţi-am spus.

— Doar de aceea sunt aici, spuse el prea tare, simţind cum se enervează. Jeb şi oamenii lui nu pot acţiona fără aprobarea mea. Asta a fost înţelegerea de la început.

— Ştim asta, mulţumim, Paul, şi Elliot ştie asta. Cu cât vă întâlniţi mai repede, tu şi prietenul tău Jeb, şi cele două echipe discută problemele, cu atât mai repede rezolvăm toată daravela şi plecăm acasă. În regulă?

Avea nevoie de Jeb. Avea nevoie de ai lui.

Traficul dispăruse. Copacii erau mai mici aici, iar cerul, mai mare. Număra reperele. Biserica Sfântului Bernard. Moscheea celor Doi Sfinţi Custozi[6], cu minaretul scăldat în lumină albă. Altarul Sfintei Fecioare din Europa[7]. Fiecare dintre ele îi era familiară de cât frunzărise absent ghidul uzat de călătorie din camera de hotel. Pe mare, o flotă de cargouri ancorate, cu luminile aprinse. „Băieţii transportaţi pe mare vor opera de pe nava mamă a organizaţiei Ethical”, spunea Elliot.

Cerul dispăruse. Acest tunel nu e un tunel. Este un puţ de mină abandonat. Este un adăpost antiaerian. Armături contorsionate, pereţi din blocuri de stâncă şi bucăţi de promontoriu neprelucrate. Benzi de neon zburând pe deasupra capului, marcaje rutiere albe care ţin pasul cu ele. Ghirlande de cabluri negre. Un semn avertizând „Atenţie la căderile de pietre!” Hârtoape, pâraie cu apă maronie, o uşă din fier care dădea Dumnezeu ştie unde. Tot aşa şi-a petrecut şi *Punter* ziua? Oare pândeşte dintr-un intrând cu unul dintre cele douăzeci de Manpads-uri ale sale? Punter „nu e doar valoros, Paul. În cuvintele domnului Jay Crispin, Punter

6 Cunoscută și sub numele de Moscheea Ibrahim-al-Ibrahim (n.tr.)

7 Sau Altarul Europei, capelă catolică ridicată în 1462. (n.tr.)

este stratosferic”: din nou, Elliot.

Stâlpii ca o poartă spre altă lume se apropie de ei în timp ce ies din pântecul Stâncii şi aterizează pe un drum săpat în promontoriu. Un vânt puternic zguduie maşina, o semilună a apărut în partea de sus a parbrizului, iar Toyota se hurducă pe marginea stâncii. Dedesubtul lor, luminile aşezămintelor de coastă. Dincolo de acestea, munţii Spaniei, de un negru ca smoala. Şi în larg, escadra imobilă a navelor de transport.

— Doar lateralele, ordonă Kirsty.

Hansi coborî farurile.

— Opreşte motorul.

Îşi continuară deplasarea în scrâşnetul furişat al roţilor pe asfalt. În faţa lor, o lumină roşie străluci de două ori, apoi o a treia oară, mai aproape.

— Opreşte acum.

Opriră. Kirsty împinse portiera laterală, lăsând să intre în maşină un vânt rece şi zgomotul constant al motoarelor de pe mare. Dincolo de vale, norul luminat de lună se încolăcea de-a lungul ravinelor şi se rostogolea ca fumul de arme de-a lungul crestei Stâncii. O maşină ieşi în viteză din tunel în spatele lor şi mătură versantul cu farurile, lăsând în urmă un întuneric şi mai profund.

— Paul, *prietenul tău* a sosit.

Nevăzând niciun prieten, se aplecă spre portiera deschisă, în faţa lui, Kirsty se întinse, trăgând spatele scaunului în urma ei, de parcă nu se hotăra să-l lase să iasă. Începuse să-şi coboare picioarele, când auzi, dincolo de zgomotul sălbatic al motoarelor, ţipătul pescăruşilor şi zumzăitul greierilor. Două mâini înmănuşate se întinseră din întuneric să-l sprijine. În spatele lor, scundul Jeb, încovoiat, cu faţa lui pictată în nuanţe ameţitoare şi cu cagulă pe frunte, purtând o lanternă de miner ca un ochi de ciclop.

— Îmi pare bine să te revăd, Paul. Probează, să vezi dacă-ţi vin, murmură el cu voce cântată de galez.

— Recunosc că şi eu sunt fericit să te văd, Jeb,

răspunse el cu însufleţire, acceptând ochelarii de vedere nocturnă şi strângând mâna lui Jeb. Era acel Jeb pe care şi-l amintea: îndesat, calm, nerecunoscând alt stăpân decât pe el însuşi.

— Hotelul a fost OK, Paul?

— Cazanele iadului. Dar al tău?

— Păi, hai să vezi, omule. Toate facilităţile. Păşește unde păşesc şi eu. Şi dacă vezi că se prăbuşește vreo stâncă, bagă capul la cutie.

Să fi fost o glumă? Oricum rânji. Toyota îşi continuă coborârea de pe deal, treaba terminată şi noapte bună. Îşi puse ochelarii de vedere nocturnă şi lumea deveni verde. Picături de ploaie, spulberate de vânt, se zdrobeau ca insectele de lentile. În faţa lui, Jeb urca greoi versantul, lanterna de pe frunte luminând drumul. Nu era nicio cărare pe care s-o apuce. Sunt pe terenul de vânătoare de cocoşi-de-munte împreună cu tatăl meu, căţărându-ne prin grozame de trei metri înălţime, doar că acest versant nu avea grozame, ci doar smocuri încăpăţânate de iarba-nisipului[8], care i se aninau de glezne. Pe unii îi conduci, pe alţii îi urmezi, obişnuia să spună tatăl său, general în retragere. Ei bine, în cazul lui Jeb, îl urmezi.

Terenul se nivelă. Vântul se domolise, apoi se înteţise iar şi urmă un nou urcuş. Deasupra se auzea zgomotul unui elicopter. „Domnul Crispin ne va oferi acoperire totală în stil american, spusese Elliot cu mândrie corporatistă în glas. E mai mult decât îţi poţi imagina, Paul. Echipamentul extrem de sofisticat va fi standardul, unde mai pui o dronă Predator de observare care nu este în niciun caz dincolo de posibilităţile bugetului său operaţional”.

Urcuşul devenise mai abrupt, solul fiind parţial stâncă prăbuşită, parţial nisip spulberat de vânt. Acum piciorul lovi un piron, o vergea metalică, o ancoră de rezervă. Deodată – dar mâna lui Jeb aştepta să i-o indice – o fâşie acoperită cu plasă metalică peste care trebuia să se caţăre.

8 Triplasis purpurea, specie de iarbă care crește în nisip, (n.tr.)

— O să te descurci, Paul. Iar şopârlele nu muşcă, nu în Gibraltar. Aici sunt numite şopârle de deşert1, nu mă întreba de ce. Eşti familist, nu? şi după ce obţinu un spontan „da”: Cine te aşteaptă acasă, Paul? Dacă-mi permiţi.

— O soţie, o fiică, răspunse el dintr-o răsuflare. Fata e medic, apoi îşi aminti… of, Doamne, am uitat că sunt Paul şi sunt celibatar, dar ce dracu’?

— Şi tu, Jeb?

— O nevastă grozavă, un băiat care împlineşte cinci ani săptămâna viitoare. Un puşti grozav, la fel cum cred că e şi fiica ta.

O maşină îşi făcu apariţia din tunelul din spatele lor. Dădu să se ghemuiască, dar Jeb îl susţinu, strângându-i braţul atât de puternic, încât îşi pierdu răsuflarea pentru o clipă.

— Dacă nu ne mişcăm, nu ne poate vedea nimeni, îi explică el în aceeaşi şoaptă liniştitoare, de galez. Locul e la o sută de metri înălţime şi destul de abrupt, dar te asigur că nu vei avea probleme. Urmează o traversare, apoi ajungem acasă. Şi nu suntem decât eu şi cei trei băieţi – de parcă îi sugera că n-avea de ce să se ruşineze.

Şi era într-adevăr abrupt, cu hăţişuri şi nisip mişcător, şi apoi o altă plasă metalică, şi mâna lui Jeb aşteptând să-l ajute dacă s-ar fi împiedicat, dar n-a fost cazul. Şi brusc, destinaţia le apăru în faţă. Trei oameni îmbrăcaţi în uniformă de comando şi cu căşti, unul dintre ei mai înalt decât ceilalţi doi, lungiţi pe o prelată, beau din căni de tinichea şi priveau ecranele de calculator de parcă urmăreau partida de fotbal de sâmbătă după-amiază.

Ascunzătoarea era construită în cadrul metalic al unei plase. Pereţii erau din frunziş compact şi tufişuri. Chiar şi de la câţiva metri distanţă şi fără Jeb ca ghid, ar fi trecut pe lângă el fără să-l observe. Monitoarele de calculator erau fixate la capătul ţevilor. Trebuia să te uiţi pe gura ţevilor ca să le vezi. Câteva stele înnegurate se reflectau pe acoperişul mat. Câteva raze de lună licăreau

pe un tip de armament cum nu mai văzuse. Patru rucsacuri cu echipament erau aliniate lângă un perete. O fantă laterală, precum cele pentru arcaşii din fortăreţele medievale, încadrată de frunziş, asigura observarea pantei care cobora spre drumul de coastă şi spre mare.

— Acesta este Paul, băieţi. Omul nostru de la minister, spuse Jeb, peste vuietul vântului.

Unul câte unul, oamenii se întoarseră spre el şi, scoţându-şi mănuşile din piele, îi strânseră mâna, puţin prea tare, şi se prezentară.

— Don. Bine ai venit la Ritz, Paul.

— Andy.

— Shorty. Bună, Paul. N-ai avut probleme la urcare, nu?

Shorty pentru că era cu treizeci de centimetri mai înalt decât toţi ceilalţi, bineînţeles. Jeb îi întinse o cană cu ceai. Dulce, cu lapte condensat. Camerele digitale de luat vederi fixate sub fantă permiteau observarea directă a versantului până la linia de coastă. La stânga, aceleaşi dealuri spaniole negre ca smoala, acum mai înalte şi mai apropiate. Jeb chemându-l să se uite la monitorul din stânga. O secvenţă cursivă de instantanee luate cu camere ascunse: portul, restaurantul chinezesc, *Rosemaria* puternic luminată. Trecere la o imagine luată cu un aparat susţinut de o mână tremurândă, în interiorul restaurantului chinezesc. Camera la nivelul podelei. De la capătul unei mese lungi, amplasate lângă fereastra care dădea spre golf, un bărbat arogant, gras, de cincizeci de ani, îmbrăcat cu un blazer marinăresc şi cu o frizură perfectă, gesticula către companionii săi. În dreapta lui, o brunetă îmbufnată, având jumătate din vârsta lui. Umeri goi, sâni frumoşi, colier din diamante şi o gură cu colţurile lăsate.

— *Alladin* e un ticălos nenorocit, Paul, îi zise Shorty. Întâi s-a certat cu chelnerul-şef în engleză, pentru că nu au homar. Acum, amanta perorează în arabă, iar el e polonez. Mă miră că nu-i trage una, la cum se comportă. E ca acasă,

nu-i aşa, Jeb?

— Vino puţin, Paul, te rog.

Cu mâna lui Jeb pe umăr ca să-l ghideze, face un pas spre ecranul din mijloc. Alternanţă de instantanee din aer şi de la sol. Proveneau ele de la drona Predator care în niciun caz nu era dincolo de posibilităţile bugetului operaţional al domnului Crispin? Sau de la elicopterul care se auzea planând deasupra? O terasă cu case albe, cocoţate pe marginea promontoriului. Scări săpate în piatră spre plaja care le separă. Trepte care coboară spre o mică fâşie de teren acoperit cu nisip. O plajă cu pietre, o faleză accidentată. Iluminat stradal de culoare portocalie. O bretea rutieră asfaltată, unind terasa cu drumul de coastă principal. La ferestrele caselor, nicio lumină. Nici perdele.

Şi prin fantă, aceeaşi terasă în prim-plan.

— Vezi tu, Paul, se vorbeşte de o dezvoltare imobiliară, îi explică Jeb la ureche. O companie din Kuwait urmează să construiască un complex de cazinouri şi o moschee. De aceea sunt nelocuite casele. *Aladdin* este unul dintre directorii companiei kuwaitiene. Ei bine, conform celor spuse oaspeţilor, a obţinut o întâlnire confidenţială cu dezvoltatorul imobiliar, întâlnire care va avea loc în noaptea aceasta. Şi va fi foarte lucrativă. Potrivit spuselor prietenei lui, vor obţine profituri generoase. N-ai crede că un om ca acesta poate fi atât de vorbăreţ, dar este.

— Se dă mare, explică Shorty. Tipic, tipic pentru un nenorocit de polac.

— Deci, *Punter* se află deja în casă? întrebă el.

— Să spunem că, dacă este, nu l-am identificat încă, Paul, replică Jeb, cu acelaşi ton calm, de conversaţie. Nu din exterior şi nu avem acoperire în interior. Ni s-a spus că nu s-a ivit oportunitatea. Ei bine, îmi imaginez că nu poţi să pui microreceptoare în douăzeci de case dintr-odată, nu, Paul, nici măcar cu echipamentul modern de astăzi. Poate că stă întins pe vreun pat într-o casă şi se strecoară pe

furiş în alta pentru întâlnirea stabilită. Nu ştim, nu-i aşa? Cel puţin nu încă. E de aşteptat, nu mergi acolo până nu ştii cu cine vorbeşti, mai ales dacă umbli după un personaj important din Al-Qaeda.

Îl năpădiră amintiri despre descrierea făcută de Elliot aceleiaşi figuri evazive:

„În esenţă Laş descrie pe Punter ca pe un Pimpemel[9] jihadisptar *excellence*, Paul, ca să nu mai spun un fel de Fata Morgana. Evită orice mijloace electronice de comunicaţie, inclusiv celularele şi e-mailurile aparent inofensive. Pentru Punter, singura metodă este cea verbală şi foloseşte un singur curier o singură dată, niciodată acelaşi de două ori”.

— Ar putea să apară de oriunde, Paul, explică Shorty, poate pentru a-i stârni curiozitatea. Aici, în munţi. Pe coasta spaniolă, într-o bărcuţă. Sau ar putea merge pe apă, dacă are chef. Aşa e, Jeb?

O aprobare din cap a lui Jeb. Jeb şi Shorty, cel mai înalt şi cel mai scund din echipă: atracţia contrariilor.

— *Ori* să părăsească ilegal Marocul pe vreo navă, pe sub nasul gărzii de coastă, aşa e, Jeb? Sau să îmbrace un costum Armani şi să zboare cu un paşaport elveţian. Bani grămadă, potrivit uluitoarei noastre surse la nivel înalt, aşa e, Jeb?

Dinspre mare, terasa întunecată ca smoala nu se distingea de cerul nopţii, plaja era o ţară a nimănui de bolovani stâncoşi şi valuri în fierbere.

— Câţi oameni sunt în echipa de pe navă? întrebă el. Elliot nu ştia sigur.

— Se pare că opt, replică Shorty peste umărul lui Jeb. Nouă, când se întorc pe nava mamă împreună cu *Punter*. Aşa speră ei, cel puţin, adăugă el pe un ton sec.

„Conspiratorii vor fi neînarmaţi, Paul, spunea Elliot. Cam ăsta e gradul de încredere între ticăloşii ăştia doi.

9 Eroul filmului The Scarlet Pimpemel (1982), un misterios nobil englez care, în timpul Revoluției Franceze, îi ajuta pe aristocrații francezi să scape de ghilotină, (n.tr.)

Fără arme, fără gărzi de corp. Ne strecurăm înăuntru, ne înşfăcăm omul, ne strecurăm afară, de parcă n-am fi fost niciodată acolo. Băieţii lui Jeb ne împing de pe ţărm, Ethical trage dinspre mare”.

Încă o dată, umăr la umăr cu Jeb, se uită prin fantă la cargourile luminate, apoi la monitorul din mijloc. Un cargou era mai departe de însoţitoarele lui. Un drapel de Panamá atârnă la pupa. Pe punte, umbre deplasându-se cu repeziciune printre bigile de marfă. O barcă gonflabilă se legăna pe apă, cu doi oameni la bord. Încă îi urmărea când celularul criptat începu să-şi emită melodia stupidă. Jeb i-l smulse din mână, diminuă sonorul şi i-l returnă.

— Tu eşti, Paul?

— Da, Paul la telefon.

— Aici e Nouă. În regulă? Nouă. Spune-mi că mă auzi.

„Iar eu voi fi Nouă, intonează ministrul solemn ca un profet biblic. Nu voi fi Alpha, care este numele de cod pentru clădirea ţintă. Nu o să fiu Bravo, care e codul rezervat pentru locaţia noastră. Voi fi Nouă, care e codul pentru comandantul vostru, iar eu o să comunic cu tine printr-un telefon criptat ingenios legat de echipa ta operaţională prin radio”.

— Te aud bine, Nouă, mulţumesc.

— Te afli pe poziţie? Răspunde pe scurt de acum înainte.

— Da. Ochii şi urechile tale.

— Bine, spune-mi exact ce vezi din locul unde te afli.

— Ne uităm direct în josul pantei la case. Nici nu se putea mai bine.

— Cine mai este acolo?

— Jeb, cei trei oameni ai săi şi cu mine.

Pauză. O voce bărbătească înăbuşită.

— Are cineva vreo idee de ce n-a părăsit încă *Aladdin* restaurantul chinezesc?

— Au început târziu să mănânce. Ne aşteptăm să plece din clipă-n clipă. Asta e tot ce am auzit.

— Şi *Punter* nu a fost văzut?

— Încă nu. Sunt sigur.

— Cel mai slab indiciu vizual, oricât de vag – posibilitatea unui contact vizual.

Pauză. Se întrerupe legătura radio sau tace Quinn?

— Mă aştept să mă anunţi *imediat*. Ai înţeles? Vedem tot ce vedeţi, dar nu atât de clar. Voi aveţi perspectiva cea mai bună. Da? spune el deja iritat de întârziere. La naiba, aveţi o vedere bună!

— Da, avem.

Don îşi ridică braţul cerând atenţie.

În centrul oraşului, un microbuz îşi face loc prin traficul nocturn. Are pe acoperiş un semn de taxi şi pe scaunul din spate, un singur pasager, iar o privire e suficientă pentru a-şi da seama că pasagerul este corpolentul şi foarte animatul *Aladdin*, polonezul pe care Elliot nu l-ar atinge nici cu o barjă. Ţine la ureche un celular şi, ca şi în restaurantul chinezesc, gesticulează cu mâna sa stângă grăsuţă.

Camera care îl urmăreşte deviază, o ia razna. Ecranul devine opac. Elicopterul preia urmărirea, focalizează pe nava de pasageri, o înscrie într-un halo. Camera de sol revine cu imagini. Iconiţa luminoasă a unui telefon, colţul stânga sus al ecranului. Jeb îi întinde lui Paul un receptor de ureche. Un polonez vorbind cu un alt polonez şi râzând pe rând. Mâna stângă a lui *Aladdin* face un spectacol de marionete în fereastra din spate a microbuzului. Distracţia poloneză masculină este înlocuită de vocea dezaprobatoare a unei traducătoare:

— *Aladdin* vorbeşte cu fratele său, Josef, din Varşovia, spune femeia cu dispreţ. Este o conversaţie vulgară. Discută despre prietena lui *Aladdin*, femeia de pe navă. Numele ei este Imelda. *Aladdin* s-a plictisit de Imelda. Imelda are gura prea mare. O va părăsi. Josef trebuie să viziteze Beirutul. *Aladdin* îi va plăti drumul de la Varşovia. Dacă Josef va veni la Beirut, *Aladdin* îi va face cunoştinţă cu multe femei care vor fi dornice să se culce cu el. Acum

Aladdin e în drum spre o prietenă specială. O prietenă specială şi *secretă*, pe care o iubeşte foarte mult. Ea o va înlocui pe Imelda. Nu este nici morocănoasă, nici gură-spartă, are sâni foarte frumoşi. Poate că îi va cumpăra apartamentul din Gibraltar. Din perspectiva impozitelor, e o veste foarte bună. *Aladdin* se pregăteşte să încheie conversaţia. Prietena sa secretă îl aşteaptă. Şi-l doreşte foarte mult. Îi va deschide uşa complet dezbrăcată. *Aladdin* a poruncit aşa. Noapte bună, Josef.

Un moment de nedumerire colectivă, întrerupt de Don:

— Nu are *timp* de sex, şoptește el indignat. Nici chiar el. Urmat de Andy, la fel de indignat:

— Taxiul a greşit ruta. De ce dracu' a făcut asta?

— *Întotdeauna* este timp pentru sex, îl corectează Shorty. Dacă Boris Becker a putut face amor într-o debara sau ceva de genul, *Aladdin* poate să şi-o tragă în drum spre locul unde îi vinde Manpadurile amicului său Punter. E logic.

Măcar asta era adevărat: microbuzul, în loc s-o ia spre tunel, o ia la stânga, înapoi spre centrul oraşului.

— Ştie că suntem cu ochii pe el, şoptește Andy disperat. *Rahat*.

— *Sau* s-a răzgândit, idiotul, zice Don.

— Dacă ar avea minte, dragule – mintea lui e ca un bungalow: numai parter, zice Shorty.

Monitorul se face verde, apoi alb, apoi de un negru funebru.

LEGĂTURA, TEMPORAR PIERDUTĂ

Toţi ochii pe Jeb, care murmură ritmuri galeze blânde în microfonul de la piept:

— Ce-ai făcut cu el, Elliot? Credeam că *Aladdin* e prea gras ca să-l pierdem.

Temporizare şi electricitate statică în transmisia lui Don. Vocea sud-africană cârcotaşă a lui Elliot, joasă şi rapidă:

— Aici sunt două blocuri cu parcări acoperite. Ce

înţelegem noi este că a intrat cu maşina într-o parcare de bloc şi a ieşit printr-o altă parcare. Căutăm.

— Deci, ştie că îl urmăriţi, sugeră Jeb. Asta nu ne ajută, nu?

— Poate că ştie, poate că şi-a format un obicei. Lasă-mă în pace. Bine?

— Dacă ştie, ne întoarcem acasă, Elliot. Nu intrăm într-o capcană, nu dacă oamenii ştiu că venim. Am mai fost acolo, mulţumesc. Suntem prea bătrâni pentru asta.

Electricitate statică, dar niciun răspuns. Jeb, din nou:

— Te-ai gândit cumva să pui un dispozitiv de urmărire pe taxi, Elliot? sugeră el, îndatoritor. Poate că a schimbat maşinile. Am auzit că a mai făcut asta o dată sau de două ori.

— Lua-te-ar naiba!

Shorty, în rolul său de camarad şi protector al lui Jeb, spune în timp ce-şi scoate microfonul:

— Să ştiţi că eu tot îl pun la punct pe Elliot când se termină toate astea, anunţă el lumii, cu o şoaptă furioasă. Voi avea o discuţie politicoasă, rezonabilă, liniştită cu el, după care am să-i bag capul lui prost sud-african în fund, şi asta e o certitudine. Nu-i aşa, Jeb?

— Poate că da, Shorty, spuse Jeb liniştit. Sau poate că nu. Poţi să taci, dacă nu te superi?

Ecranul reveni la viaţă. Traficul de noapte se diminuase, cu maşinile deplasându-se în şir, dar niciun microbuz nu este însoţit de vreun halo. Celularul criptat vibrează din nou.

— Vezi ceva ce noi nu vedem, Paul?

— Nu ştiu ce vedeţi voi, Nouă. *Aladdin* vorbea cu fratele lui când, dintr-odată, a schimbat direcţia. Toate lumea de aici e uluită.

— Şi noi, crede-ne.

Noi? Tu şi mai cine, mai exact? Cine este cel care îţi murmură în ureche, îţi transmite notiţe în timp ce vorbeşti cu mine, făcându-te să încerci o nouă metodă şi s-o iei de la capăt? Domnul Jay Crispin, comandantul nostru

corporatist şi furnizorul nostru de servicii secrete?

— Paul?

— Da, Nouă.

— Vezi? Am nevoie de o descriere. Acum.

— Problema pare să fie dacă *Aladdin* şi-a dat seama că este urmărit sau dacă, în loc să se ducă să se întâlnească cu Punter, se duce să-i facă o vizită noii sale prietene pe care, chipurile, a instalat-o aici.

Fâşâit. Tăcere la celălalt capăt. Şuşotit din nou. Deconectare.

— Şi dacă îşi vizitează noua prietenă în loc să se prezinte la întâlnirea cu *Punter*, zice din ce în ce mai impresionat de propria încredere în sine.

— Paul?

— Da, Nouă.

— Aşteaptă, da? Am aici nişte oameni care trebuie să discute cu mine.

Paul aşteaptă. Oameni sau o persoană?

— În regulă, se auzi din nou vocea ministrului Quinn. Problema este rezolvată. *Aladdin* nu va mai păcăli pe nimeni, repet, pe nimeni. Ăsta-i adevărul. E clar? Acel apel telefonic către fratele lui, pe care l-am auzit cu toţii, era doar un subterfugiu pentru a confirma întâlnirea cu *Punter* în cazul în care era ascultat. Omul de la celălalt capăt al liniei nu era fratele lui. Era intermediarul lui *Punter*. Pauză pentru a primi un alt sfat din culise. OK, siguranţa lui. El era siguranţa lui *Aladdin*.

Linia a murit din nou. Pentru mai multe recomandări din culise? Sau legătura radio nu era chiar atât de bună cum ar fi trebuit?

— Paul?

— Nouă?

— *Aladdin* îi transmitea pur şi simplu lui *Punter* că e pe drum. Avem confirmarea direct de la sursă. Dă-mi-l imediat pe Jeb.

N-avu timp decât să-i întindă telefonul lui Jeb, şi braţul lui Don se ridică din nou.

— Monitorul numărul doi, Căpitane. Casa numărul şapte. Camera cu vedere spre mare. Lumină la parter, fereastra din stânga.

— Aici, Paul, zise Jeb.

Jeb se dusese deja lângă Don. Ghemuindu-se şi el stângaci în spatele lor, se uită printre capetele lor, incapabil să-şi dea seama la început unde e lumina pe care trebuia s-o vadă. Luminile dansau prin ferestrele de la parter, dar erau doar reflexii de la flota ancorată. Îndepărtându-şi ochelarii cu vedere nocturnă şi deschizând ochii cât mai mult posibil, urmăreşte redarea înregistrării ferestrei de la parterul celei de a şaptea case, în plan apropiat.

O lumină punctuală spectrală, orientată în sus precum o lumânare, se deplasează prin cameră. Este ţinută de un antebraţ alb şi fantomatic. Camerele orientate spre ţărm preiau povestea. Da, uite din nou lumina. Şi antebraţul fantomatic este conturat în portocaliu de la lămpile stradale care străjuiesc drumul de legătură.

— Deci, e înăuntru, nu? vorbi Don primul. Numărul şapte. Parter. Luminând cu o afurisită de lanternă, pentru că nu este electricitate.

Dar părea ciudat de neconvins.

— E Ophelia, spuse savantul Shorty. În cămaşă de noapte.

Jeb stătea pe cât de drept îi permitea acoperişul ascunzătorii. Îşi scoase cagula. În lumina verde spectrală, faţa sa pare cu o generaţie mai bătrână.

— Da, Elliot, vedem şi noi. De acord, o siluetă umană. A cui, asta-i altă problemă, bănuiesc.

Oare sistemul de amplificare nu funcţionează? în dispozitivul din ureche auzi în sfârşit vocea lui Elliot, pe un ton beligerant:

— Jeb? Jeb, am nevoie de tine. Eşti acolo?

— Te ascult, Elliot.

Accentul sud-african deveni foarte puternic, foarte didactic.

— Ordinele mele, primite acum un minut, sunt să-mi pun echipa în alertă roşie pentru îmbarcare imediată. Am fost instruit să-mi retrag echipele de supraveghere din centrul oraşului şi să le concentrez pe Alfa. Apropierile de casa ţintă trebuie acoperite cu dubiţe în staţionare. Detaşamentul tău va coborî şi se va desfăşura conform ordinelor.

— Cine spune asta, Elliot?

— Ăsta e planul de luptă. Echipele terestre şi de pe mare se reunesc. Iisuse, Jeb, ţi-ai uitat ordinele?

— Ştii foarte bine care-mi sunt ordinele, Elliot. Sunt cele pe care le-am primit de la bun început. Găseşte, rezolvă şi termină. Nu l-am găsit pe *Punter*, am văzut doar o lumină. Nu putem să-l rezolvăm până nu-l găsim şi noi nu avem nicio IS.

IS? Deşi nu-i plac iniţialele, urmează iluminarea: identificare sigură.

— Deci, nu se termină nimic şi nu există convergenţă, insistă Jeb să-l convingă pe Elliot pe acelaşi ton calm. Nu există, nu până nu sunt de acord. N-o să ne împuşcăm unii pe alţii pe întuneric, mulţumesc. Confirmă că ai înţeles. Elliot, ai auzit ce tocmai am spus?

Încă niciun răspuns, când Quinn revine.

— Paul? Lumina aceea din casa numărul şapte. Ai văzut-o?

— Am văzut-o. Da.

— O dată?

— Cred că de două ori, dar nu prea clar.

— Este *Punter*. *Punter* este acolo. În clipa asta. În casa numărul şapte. *Punter* era cel care ţinea lanterna şi traversa camera. I-ai văzut braţul. Da? L-ai văzut, pentru numele lui Dumnezeu. Un braţ de om. Toţi l-am văzut.

— Am văzut un braţ, dar braţul nu a fost încă identificat, Nouă. Încă îl aşteptăm pe *Aladdin*. L-am pierdut şi nu avem nicio indicaţie că ar fi în drum spre acest loc. Şi prinzându-i privirea lui Jeb, adăugă: De asemenea aşteptăm dovada că Punter este la faţa locului.

— Paul?

— Încă sunt aici, Nouă.

— Noi facem planurile. Treaba voastră este să ţineţi casele sub observaţie. În special, casa şapte. E un ordin. Între timp, noi facem alt plan. Înţeles?

— Înţeles.

— Dacă vedeţi cu ochiul liber ceva neobişnuit, ceva ce camera poate a trecut cu vederea, trebuie să aflu imediat.

Vocea se pierde şi revine.

— Faceţi o treabă minunată, Paul. Lucrul acesta nu va trece neobservat. Spune-i lui Jeb. E un ordin.

Ceilalţi sunt calmi, dar el, nu. Actul dispariţiei *lui Aladdin* şi-a aruncat vraja asupra ascunzişului. Şi-o fi repoziţionând Elliot camerele aeriene, dar ele încă scanează oraşul, focalizând la întâmplare pe maşini şi apoi abandonându-le. Camerele de la sol prezintă când portul, când intrarea în tunel, când porţiuni de drumuri de coastă pustii.

— Hai odată, grăsan ticălos, arată-te! strigă Don către absentul *Aladdin*.

— Nătărăul ăsta pisălog e prea ocupat să scape, îşi zise Andy.

„Aladdin e hidrofug, Paul, insistă Elliot de la biroul său din Paddington. Nu ne putem atinge de el. Aladdin este ignifug, este antiglonţ. Şi asta este înţelegerea solemnă pe care a încheiat-o domnul Crispin cu foarte valorosul său informator, iar cuvântul domnului Crispin faţă de un informator este sacru”.

— Căpitane, zice din nou Don, de data aceasta cu ambele braţe ridicate.

Un motociclist şerpuieşte de-a lungul pistei de serviciu asfaltate, cu lumina farului clătinându-se dintr-o parte în alta. Fără cască, doar un *keffiyeh* alb cu negru fluturându-i la gât. Cu mâna dreaptă conduce motocicleta, în timp ce stânga ţine ceva ce pare a fi un sac. Leagănă sacul în timp ce se deplasează, expunându-l, arătându-l, de

parcă ar spune „priviţi-mă”. E zvelt, cu talie de viespe şi agil. *Keffiyeh*-ul îi maschează partea inferioară a feţei. Când ajunge în dreptul părţii din mijloc a terasei, mâna dreaptă se desprinde de pe ghidon şi se ridică într-un salut revoluţionar.

1 Eşarfa pătrată din bumbac purtată pe cap de arabi (n.tr.)

Ajungând la capătul pistei de serviciu, pare hotărât să o ia pe drumul de coastă, îndreptându-se spre sud. Însă brusc virează spre nord, cu capul aplecat peste ghidon, cu *keffiyeh-ul* fluturând, accelerează şi goneşte spre graniţa spaniolă.

Dar cui îi păsa de un motociclist cu *keffiyeh*, când sacul lui negru stă ca o budincă de prune în mijlocul aleii, exact în faţa scărilor de la casa cu numărul şapte?

*

Camera se focalizează pe sac. Măreşte imaginea. Măreşte şi mai mult.

Este un sac obişnuit din plastic negru, legat la gât cu rafie sau sfoară. Este un sac menajer. Este un sac menajer cu o minge de fotbal sau cu un cap de om, sau cu o bombă în el. Este tipul de obiect suspect pe care, dacă îl vezi zăcând fără însoţitor într-o gară fie spui cuiva, fie nu, în funcţie de cât de timid eşti.

Camerele concurau în a se apropia de el. Instantanee aeriene urmau prim-planurile de la nivelul solului şi imaginile din unghiuri largi ale terasei cu o viteză ameţitoare. Pe mare, elicopterul coborâse pentru a proteja nava mamă. În ascunzătoare, Jeb raţiona:

— Este un *sac*, Elliot, asta este – vocea lui de galez la cel mai blând şi stăruitor nivel. Vezi tu, doar atât ştim. Nu ştim ce este în el, nu-l putem asculta, nu-l putem mirosi, nu-i aşa? Din el nu iese fum verde, nu vedem fire exterioare sau antene şi sunt sigur că nici voi nu vedeţi. Poate e doar un copil care împarte fluturaşi pentru mama lui… Nu, Elliot, nu cred că vom face asta, mulţumesc. Cred că-l vom lăsa acolo unde este şi să facă exact ceea ce a fost

adus acolo să facă, dacă nu te superi, iar noi vom continua să aşteptăm până o face, la fel cum îl aşteptăm pe *Aladdin*.

Să fie o tăcere electronică sau una umană?

— Îşi face baia săptămânală, sugerează Shorty în şoaptă.

— Nu, Elliot, nu facem asta, spuse Jeb, cu vocea mult mai tăioasă. Subliniem că nu vom merge până acolo să ne uităm mai îndeaproape la conţinutul sacului. Nu vom face nimic în legătură cu sacul acela, Elliot. Poate chiar asta aşteaptă: vor să ne scoată din bârlog, în caz că suntem pe aproape. Ei bine, nu suntem pe aproape, nu? Nu pentru o capcană ca asta. Şi ăsta e încă un motiv bun să-l lăsăm unde e.

O altă tăcere, una mai lungă.

— Avem un *aranjament*, Elliot, continuă Jeb cu o răbdare supraomenească. Poate că ai uitat. Odată ce echipa de pe ţărm a stabilit ţinta, şi nu înainte, o să coborâm de pe deal. Tu şi echipa ta de pe mare o să veniţi şi împreună o să terminăm treaba. Asta a fost înţelegerea. Tu te ocupi de mare, iar noi de pământ. Sacul e pe *pământ*, nu-i aşa? Nu am stabilit ţinta şi nu am de gând să văd echipele noastre mergând din părţi opuse într-o clădire cufundată în întuneric, fără ca nimeni să ştie cine ne aşteaptă sau nu acolo. Trebuie să-ţi repet asta, Elliot?

— Paul?

— Da, Nouă.

— Ce părere ai de sac? Informează-mă imediat. Eşti de acord sau nu cu argumentele lui Jeb?

— Dacă n-ai altele mai bune, Nouă, rosteşte ferm, dar respectuos, preluând tonul lui Jeb.

— Ar putea fi un avertisment pentru *Punter* să încerce o mişcare. S-a gândit vreunul dintre voi la asta?

— Sunt sigur că s-au gândit foarte serios la asta. Oricum, sacul ar putea fi la fel de bine un semnal pentru *Aladdin* că totul e în regulă, poate intra în casă. Sau ar putea fi un semnal să se ţină la distanţă. Mi se pare cel puţin de domeniul speculaţiei. Prea multe posibilităţi, din

punctul meu de vedere, încheie el cu îndrăzneală, adăugând: în împrejurările de faţă, poziţia lui mi se pare perfect rezonabilă, trebuie să admit.

— Nu-mi ţine lecţii. Aşteaptă până revin.

— Desigur.

— Şi nu mă lua cu „desigur”!

Linia muri din nou. Fără respiraţie, fără sunete de fundal. Doar o tăcere lungă în telefonul mobil apăsat din ce în ce mai tare de urechea sa.

*

— Cristoase, *la naiba*! exclamă Don.

Din nou se înghesuie toţi cinci să se uite prin fantă, când o maşină cu garda înaltă şi cu farurile pe fază lungă iese ca săgeata din tunel şi accelerează spre terase. Este *Aladdin*, în maşina oamenilor săi, grăbindu-se spre întâlnirea la care întârziase. Dar nu. E Toyota albastră 4 x4 fără semnul cu CONFERINŢA. Virând de pe drumul de coastă, pătrunzând pe aleea de serviciu şi îndreptându-se direct spre sacul negru.

Pe măsură ce se apropie, portiera laterală se deschide pentru a lăsa să se vadă un Hansi cu ochelari aplecat peste volan şi o a doua siluetă, nedefinită, care ar putea fi a lui Kirsty, înclinată în cadrul portierei, cu o mână strângând mânerul, iar cu cealaltă, întinsă după sac. Portiera Toyotei se închide cu zgomot. Prinzând din nou viteză, îşi continuă drumul spre nord şi se îndepărtează. Sacul cu aspect de budincă de prune a dispărut.

Primul care vorbeşte e Jeb, mai calm ca niciodată.

— Să fi fost oamenii voştri cei pe care i-am văzut, Elliot? Ridicând sacul? Elliot, trebuie să vorbesc cu tine, te rog.

Elliot, cred că m-ai auzit. Am nevoie de o explicaţie, te rog. Elliot?

— Nouă?

— Da, Paul.

— Se pare că oamenii lui Elliot tocmai au luat sacul, spune încercând din răsputeri să pară la fel de raţional,

Nouă? Eşti acolo?

Cu întârziere, Nouă revine, şi e tăios:

— Am luat o hotărâre, ce naiba, Paul! A trebuit luată. Lucrurile se mişcă prea repede. Explică-i frumos asta lui Jeb, da?

Iar dispare. Dar Elliot se întoarce în plină forţă, vorbind unei femei din culise şi transmiţându-şi triumfător mesajul pentru publicul mai larg:

— Sacul conţine *provizii*? Mulţumesc, Kirsty. Sacul conţine *peşte afumat,* auzi asta, Jeb? *Pâine*. Pâine *arăbească*. Mulţumesc, Kirsty. Ce altceva avem aici? Avem *apă*. Apă *minerală*. *Punter* preferă apa minerală. Avem *ciocolată*. Ciocolată cu lapte. Stai puţin, mulţumesc, Kirsty. Ai auzit, poate, Jeb? Ticălosul a fost aici tot timpul, iar camarazii l-au hrănit. Intrăm, Jeb. Am ordinele în faţa mea, confirmate.

— Paul?

Dar nu vorbeşte ministrul Quinn, alias Nouă. Ci faţa pe jumătate înnegrită a lui Jeb, ochii albi ca de miner, doar că sunt de cel mai pai verde. Şi vocea lui Jeb, la fel de uniformă ca şi mai înainte, rosteşte:

— N-ar trebui să facem asta, Paul. O să alergăm după cai verzi pe pereţi. Elliot nu ştie nici jumătate. Cred că eşti de acord cu mine.

— Nouă?

— Ce naiba mai e? O să intre. Care e problema acum, omule?

Jeb se holbează la el. Şi Shorty se holbează la el peste umărul lui Jeb.

— Nouă?

— Ce?

— Mi-ai cerut să fiu ochii şi urechile tale, Nouă. Nimic din ce am văzut sau am auzit nu mandatează intrarea în casă în această etapă.

Să fi fost tăcerea deliberată sau tehnică? Dinspre Jeb, o aprobare energică din cap. De la Shorty, un zâmbet strâmb, batjocoritor pentru Quinn sau Elliot, sau pentru

toţi. Iar din partea ministrului, o explozie întârziată.

— Omul e acolo, pentru numele lui Dumnezeu! Din nou, dispare. Revine. Paul, ascultă-mă atent. Este un ordin. L-am văzut pe om cu haine arăbeşti. Şi tu l-ai văzut. *Punter*. Înăuntru. Are un băiat arab care îi aduce hrană şi apă. Ce naiba vrea Jeb mai mult?

— Vrea dovezi, Nouă. Spune că nu e suficient. Trebuie să recunosc că am cam aceeaşi părere.

O altă aprobare din cap din partea lui Jeb, mai viguroasă decât prima, din nou susţinută de Shorty, apoi şi de restul camarazilor. Ochii albi ai celor patru oameni urmărindu-l prin cagule.

— Nouă?

— Nu ascultă nimeni ordinele acolo?

— Pot să vorbesc?

— Grăbeşte-te!

Vorbeşte ştiind că e înregistrat. Cântăreşte fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

— Nouă, socot că după toate standardele rezonabile de analiză avem de-a face cu o înşiruire de presupuneri. Jeb şi oamenii lui de aici au o mare experienţă. Opinia lor este că acum nimic nu are sens. În postura de ochi şi urechi ale tale aici pe pământ, le împărtăşesc opinia.

Vocile slabe se retrag treptat, apoi din nou tăcerea adâncă, de moarte, până când Quinn se întoarce, cu o voce stridentă şi iritată:

— Omul e *neînarmat*, ce dracu'. Aşa a fost înţelegerea cu *Aladdin*. Neînarmat şi neînsoţit, unul la unul. Este un terorist de rang mare cu un purcoi de bani pe capul lui şi o încărcătură de informaţii nepreţuite care trebuie scoase de la el şi stă acolo de parcă aşteaptă să fie jumulit. Paul?

— Încă sunt aici, Nouă.

Încă este acolo şi priveşte la ecranul din stânga, împreună cu toţi ceilalţi. La pupa navei mamă. La umbra de pe partea stângă. La barca gonflabilă care este deja pe mare. La cele opt siluete ghemuite de la bordul ei.

— Paul? Dă-mi-l pe Jeb. Jeb, eşti acolo? Vreau să mă asculţi, amândoi să mă ascultaţi. Şi Jeb, şi Paul. Mă ascultaţi amândoi?

Ascultă amândoi.

— Fiţi atenţi! Aceasta este o operaţiune britanică pe pământ britanic. Dacă echipa din ambarcaţiunea din larg intră şi înşfacă premiul, iar voi staţi pe fundul vostru, sus pe deal, şi vă uitaţi, cum o să dea asta? Iisuse Cristoase, Jeb! Mi-au spus că eşti năzuros, dar gândeşte-te la miză, omule!

Pe ecran, gonflabila nu mai este vizibilă pe latura navei mamă. Pe sub cagula sufocantă, faţa lui Jeb, vopsită în culori de camuflaj, arată ca o mască antică de război.

— Ei bine, nu prea mai sunt multe de spus la asta, nu, Paul, nu acum, că ai spus totul, nu? rosteşte el cu voce joasă.

Dar Paul nu a spus totul, nu după părerea lui. Şi din nou, spre surprinderea lui, cuvintele sunt pregătite, fără gângăveli, fără ezitare.

— Cu tot respectul, Nouă, în opinia mea, nu există suficiente dovezi pentru ca echipa de pe ţărm să intre în casă. Sau oricine altcineva, de altfel.

Să fie oare cea mai lungă tăcere din viaţa lui? Jeb este ghemuit la pământ, cu spatele la el, prefăcându-se ocupat cu un sac de voiaj. În spatele lui Jeb, oamenii lui s-au ridicat deja. Unul – nu ştie sigur care – pare să se roage cu capul plecat. Shorty şi-a scos mănuşile şi îşi linge vârful fiecărui deget. De parcă mesajul ministrului a ajuns rând pe rând la fiecare, semnificaţiile fiind mai oculte.

— Paul?

— Da, domnule.

— Te rog să ţii cont de faptul că *nu* eu sunt comandantul operaţiunilor terestre în această situaţie. Asta, ca să fie stabilit. Deciziile militare sunt apanajul unic al soldatului cu rangul cel mai mare de pe teren, după cum ştii foarte bine. Dar pot face *recomandări*. Prin urmare, îi vei transmite lui Jeb că, pe baza celor mai bune informaţii

din faţa mea, recomand să treacă imediat la executarea *Operaţiunii Wildlife*. Decizia de a proceda astfel îi aparţine, bineînţeles.

Dar Jeb, după ce prinsese esenţa mesajului, preferând, se pare, să se scutească de restul, dispăruse în întuneric cu camarazii lui.

*

Când cu ochelarii cu vedere nocturnă, când fără ei, scrută întunericul dens, dar nu zări nici urmă de Jeb sau oamenii lui.

Pe primul monitor, gonflabila se apropia de ţărm. Deferlantul[10] scălda camera, rocile negre se apropiau.

Al doilea monitor era mort.

Se deplasă spre al treilea. Camera se apropie de casa şapte.

Uşa din faţă era închisă, ferestrele încă fără perdele şi neluminate. Nu văzu nicio lumină fantomă ţinută de o mână de stafie. Opt oameni mascaţi şi îmbrăcaţi în negru coborâră din gonflabilă, ajutându-se unul pe altul. Apoi, doi îngenunchează şi îşi îndreptară armele spre un punct aflat deasupra camerei. Trei oameni se furişară în bătaia obiectivului camerei, apoi dispărură.

Monitorul se mută la drumul de coastă şi la terasă, trecând în revistă uşile. Uşa de la casa şapte era deschisă. O umbră înarmată păzea lângă ea. O a doua umbră înarmată se strecură pe uşă, o a treia, mai înaltă, se strecură după ea: Shorty.

Tocmai la timp, camera îl surprinse pe Jeb cu mersul lui de miner dispărând pe scările din piatră care coborau spre plajă. Peste şuierul vântului, se auzi un zgomot ca un clinchet de piese de domino care se prăbuşesc, apoi nimic. Crezu că auzise un ţipăt, dar asculta prea atent ca să fie sigur. Era doar vântul. Era privighetoarea. Nu, era bufniţa.

Lămpile de pe trepte se stinseră, iar după ele, felinarele stradale cu sodiu, cu lumina lor portocalie, înşirate de-a lungul aleii. Parcă manipulate de aceeaşi

---

10 Val care se sparge de țărm, (n.tr.)

mână, cele două monitoare de calculator rămase se stinseră şi ele.

La început, refuză să accepte acest adevăr simplu. Îşi puse ochelarii cu vedere nocturnă, îi scoase, apoi îi puse din nou şi apăsă cu furie pe tastaturile calculatoarelor la strălucirea verde a lanternei, voind să trezească monitoarele la viaţă. Dar acestea nu s-au lăsat convinse.

Un motor rătăcit bubui, dar la fel de bine ar fi putut fi o vulpe, o maşină sau motorul unei gonflabile. Pescuind celularul, apăsă „unu" pentru Quinn şi dădu de o văicăreală electronică uniformă. Ieşi din ascunzătoare şi ridicându-se, în sfârşit, în picioare, îşi strânse braţele în jurul umerilor, să se protejeze de răcoarea nopţii.

O maşină se năpusti din tunel, farurile se stinseră şi se opri scrâşnind, la marginea drumului de coastă. Timp de zece, douăsprezece minute, nimic. Apoi, din întuneric, vocea australiană a lui Kirsty îl strigă pe nume. Şi după asta, Kirsty însăşi.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă el.

Ea îi făcu semn să intre înapoi în ascunziş.

— Misiunea a fost îndeplinită. Toată lumea e în extaz. Medalii peste tot, spuse ea.

— Şi ce s-a întâmplat cu *Punter*?

— Am spus că toată lumea e în extaz, nu?

— Deci, l-au prins? L-au luat de pe nava mamă?

— Cară-te chiar acum şi nu mai pune întrebări. Te duc la maşină, maşina te duce la aeroport, după cum am planificat. Avionul te aşteaptă. Toate sunt în ordine, toate sunt OK. Să mergem *acum*.

— Jeb e bine? Oamenii lui? Sunt şi ei bine?

— Ridicaţi în slăvi şi fericiţi.

— Şi cu toate astea? întreabă el referindu-se la cutiile din metal şi calculatoare.

— Echipamentul va dispărea în trei secunde, de îndată ce te scoatem dracului de aici. Acum, mişcă odată!

Deja se împiedicau şi alunecau pe coastă, cu vântul de pe mare biciuindu-i şi zgomotul motoarelor din mare,

purtat de vânt, mai puternic chiar decât vâjâitul vântului.

O pasăre uriaşă – poate un vultur – se strecură din tufişul de sub picioarele lui, ţipând furioasă.

La un moment dat se prăbuşi împiedicându-se de o plasăcapcană şi numai hăţişul îl salvă.

Dintr-odată, se regăsiră pe drumul de coastă pustiu, fără suflu, dar, ca prin minune, nevătămaţi.

Vântul se potolise, ploaia încetase. O a doua maşină urca lângă ei. Doi oameni încălţaţi cu ghete şi îmbrăcaţi în treninguri săriră din maşină. Cu o înclinare a capului adresată lui Kirsty şi fără vreun semn pentru el, porniră în pas alert spre versantul dealului.

— Am nevoie de ochelarii cu vedere nocturnă, spuse ea.

Îi întinse ochelarii.

— Ai documente la tine, hărţi, orice ai păstrat de aici?

Nu avea.

— A fost un triumf. Aşa e? Fără victime. Am făcut o treabă grozavă. Toţi. Şi tu. Aşa e?

A răspuns oare şi el că aşa e? Nu mai conta. Fără a-i mai arunca vreo privire, Kirsty se îndepărtă în urma celor doi.

CAPITOLUL 2

Tot în acea primăvară, într-o dimineaţă însorită, un funcţionar de la ministerul britanic de externe în vârstă de treizeci şi unu de ani, remarcat pentru lucruri măreţe, stătea singur la masa unei modeste cafenele italiene din cartierul londonez Soho, oţelindu-se pentru a purcede la un act de spionaj atât de imoral, încât, dacă ar fi fost prins, l-ar fi costat cariera şi libertatea: şi anume recuperarea unei înregistrări, făcute ilicit chiar de el, din biroul particular al unui ministru adjunct al Coroanei pe care avea datoria să-l slujească şi să-l sfătuiască după maximul capacităţii sale considerabile.

Numele său era Toby Bell şi acţiona de unul singur. Niciun geniu rău nu-l controla, nu-l plătea, niciun stăpân

nu-l aştepta la colţ, niciun provocator sau manipulator sinistru înarmat cu o servietă diplomat plină cu bancnote de o sută de dolari, niciun activist cu faţa acoperită de o cagulă. Din acest punct de vedere, era cea mai temută creatură din lumea contemporană: un decident singuratic. Nu ştia nimic despre vreo operaţiune clandestină iminentă în colonia Coroanei, Gibraltar; ci, mai curând, această ispititoare ignoranţă era cea care îl adusese în situaţia prezentă.

Şi nici nu era, ca aspect sau de la natură, făcut să fie infractor. Chiar şi acum, când îşi premedita planul criminal, rămânea tipul decent, sârguincios, ciufulit, cu ambiţie compulsivă, inteligent, după cum îl considerau colegii şi angajatorii săi. Era solid, nu prea arătos, cu un păr şaten sălbatic, care o lua razna de îndată ce era pieptănat. Nu se putea nega că era un om serios. Copilul unic, dotat, educat la o şcoală de stat, al unor pioşi părinţi artizani de pe coasta de sud a Angliei care nu cunoşteau alt partid politic decât pe cel laburist – tatăl, un senior al bisericii locale, mama, o femeie veselă şi rubicondă, care vorbea constant de Iisus – fusese nevoit să lupte ca să pătrundă în Ministerul Afacerilor Externe şi al Commonwealthului, mai întâi ca slujbaş mărunt, apoi, datorită cursurilor serale, cursurilor de limbă, examinărilor interne şi trecerii testelor de leadership de două zile, până la poziţia sa actuală de invidiat. Cât despre numele de Toby, care ar fi putut să-l ridice mai mult pe scara societăţii engleze decât i-ar fi permis originea, venea de la nimic altceva decât admiraţia tatălui său pentru Tobias, ale cărui virtuţi filiale minunate sunt menţionate în scripturile antice.

Ceea ce pusese în mişcare ambiţia lui Toby – şi o punea încă – era ceva ce nici măcar acum nu-şi permitea să analizeze. Prietenii de şcoală îşi doriseră doar să facă bani. Să-i facă. Toby, deşi modestia îl împiedica să o spună în prea multe cuvinte, îşi dorea să lase o urmă sau, după cum se exprimase chiar el, puţin ruşinat în faţa

examinatorilor, să ia parte la descoperirea adevăratei identităţi naţionale a ţării sale într-o lume postimperială, ulterioară Războiului Rece.

Dată fiind gândirea sa, de mult ar fi eliminat sistemul privat de educaţie britanic, ar fi abolit toate vestigiile nobiliare şi ar fi îmbarcat monarhia pe o bicicletă. Şi totuşi, deşi nutrea aceste gânduri subversive, aspirantul din el ştia că prima ţintă trebuie să fie avansarea în sistemul pe care visa să-l demonteze. Ca un lingvist nativ, cu iubirea tatălui său pentru ritm şi o conştiinţă aproape sufocantă a mărcilor limbii engleze, era inevitabil să scape cu discreţie de ultimele vestigii ale „r”-ului velar din Dorset, în favoarea englezei din Anglia centrală, afişate de cei care erau hotărâţi să-şi păstreze originile sociale secrete.

Modificarea vocii a fost însoţită de o la fel de subtilă schimbare a aspectului. Conştient că în orice moment poate fi chemat să pătrundă pe porţile Ministerului Afacerilor Externe, întreaga sa fiinţă demonstrând că se află în largul său, purta pantaloni din bumbac şi o cămaşă deschisă la gât, dar şi un sacou negru, fără formă, pentru picătura de formalism din orele de după serviciu.

Şi la fel de invizibil pentru orice ochi din afară era faptul că numai cu două ore înainte, prietena sa, care locuia la el de trei luni, părăsise apartamentul său din Islington, jurând să nu-l mai vadă niciodată. Şi totuşi, cumva, acest eveniment tragic nu reuşise să-l întristeze. Dacă exista vreo legătură între plecarea lui Isabel şi infracţiunea pe care urma să o comită, atunci putea fi găsită în obiceiul său de a sta treaz noapte după noapte meditând asupra preocupărilor sale de neîmpărtăşit. Nu s-a lăsat cu ţipete, cu lacrimi. Discutaseră posibilitatea de mai multe ori, toată noaptea. În ultimul timp, discutaseră mult. El presupusese că, la venirea dimineţii, Isabel se va răzgândi, dar de data aceasta, îşi menţinuse hotărârea. El a chemat un taxi, ea a împachetat. Taxiul a venit, a ajutat-o să coboare scările cu valizele. Ea şi-a făcut probleme

pentru costumul din mătase aflat la curăţătorie. El a luat bonul şi a promis să i-l trimită. Ea era palidă. Nu a privit în urmă, chiar dacă nu a rezistat să nu aibă ultimul cuvânt:

— Să recunoaştem, Toby, eşti distant şi rece, nu?

Şi, astea fiind spuse, a plecat aparent la sora ei din Suffolk, deşi el bănuia că ar putea avea alte opţiuni, inclusiv recent abandonatul soţ.

Şi Toby, la fel de sigur de scopul lui, o luase pe jos spre cafeaua şi croasantul său din Soho, ca preludiu la furtul pe care avea să-l comită. Şi acum se afla aici, sorbind din cappuccino în soarele dimineţii şi privind absent la trecători. Dacă sunt aşa de rece şi distant, cum Dumnezeu de m-am băgat în beleaua asta?

Pentru răspunsul la această întrebare şi la altele, asociate, mintea i se întoarse, ca de obicei, la figura enigmatică a lui Giles Oakley, mentorul şi autodesemnatul său patron.

*

Berlin

Novicele diplomat Bell, al doilea secretar (politic), tocmai a ajuns la ambasada britanică la prima sa numire peste hotare. Războiul din Irak bătea la uşă. Marea Britanie s-a abonat la el, dar neagă implicarea. Germania oscilează. Giles Oakley, eminenţa cenuşie a ambasadei – îndrăzneţul, diabolicul Oakley, trecut prin ciur şi prin dârmon, după cum spune germanul – este şeful de sector al lui Toby. Treaba lui Oakley, printre multe altele mai puţin bine definite: să supravegheze fluxul de informaţii britanice către legătura germană. A lui Toby: să fie purtătorul său de lance. Germana sa este bună. Ca întotdeauna, învaţă repede. Oakley îl ia sub aripa lui, îl poartă prin ministere şi deschide pentru el uşi, care altfel ar fi rămas încuiate datorită statutului său social inferior. Sunt Toby şi Giles spioni? Nici vorbă! Sunt diplomaţi britanici de carieră care s-au trezit, la fel ca mulţi alţii, la mesele de negociere ale vastei pieţe de intelligence a lumii libere.

Însă cu cât pătrunde mai adânc în aceste consilii interioare, cu atât mai mare îi este oroarea faţă de războiul pe cale de a izbucni. îl consideră ilegal, imoral şi blestemat. Neliniştea este amplificată de faptul că ştie că până şi cel mai laş dintre prietenii lui de şcoală este în stradă, protestând. Ca şi părinţii lui, care, în decenţa lor socialist-creştină, cred că scopul diplomaţiei ar trebui să fie de a preveni războiul, şi nu de a-l susţine. Mama sa îi trimite în disperare e-mailuri: Tony Blair – cândva idolul ei – ne-a trădat pe toţi. Tatăl său, alăturându-şi vocea severă de metodist, îi acuză pe Bush şi pe Blair de păcatul mândriei şi intenţionează să compună o parabolă despre o pereche de păuni care, vrăjiţi de propriile reflexii în oglindă, se transformă în vulturi.

Mică mirare atunci că, având astfel de voci care să-i răsune în ureche, pe lângă a lui, Toby respinge cu tărie ideea de a ridica osanale războiului, mai ales în faţa germanilor, chiar de a-i îndemna să intre în horă. Şi el votase din tot sufletul pentru Tony Blair, iar acum descoperă că acţiunile publice ale prim-ministrului său sunt false şi greţoase. Şi odată cu lansarea *Operaţiunii Libertate pentru Irak*, începe să dea în clocot.

Scena o constituie vila diplomatică a lui Oakley din Grunewald. Este miezul nopţii, şi încă o Herrenabendeină pentru bărbaţii insipizi, dar cu putere – se apropie de sfârşit. Toby şi-a făcut câţiva prieteni germani în Berlin, dar oaspeţii din noaptea aceasta nu fac parte dintre ei. Un ministru federal obositor, un titan mortal de vanitos din industria Ruhrului, un pretendent la tronul Hohenzollernilor şi un cvartet de parlamentari independenţi îşi chemaseră deja în sfârşit limuzinele. Soţia lui Oakley, Hermione, după ce supraveghease activităţile din bucătărie, însoţită de un generos gin, se dusese la culcare. În camera de zi, Toby şi Giles Oakley scurmau printre capturile nopţii după orice bucăţică de indiscreţie.

Dintr-odată, Toby izbucneşte:

— Hai să dăm dracului toată chestia asta afurisită,

declară el, trântindu-şi paharul cu Calvados foarte vechi, proprietatea lui Oakley.

— Şi mai precis, care e chestia *asta*? întreabă Oakley, un spiriduş de cincizeci şi unu de ani, întinzându-şi picioarele scurte cu o comoditate voluptuoasă, gest la care recurge în perioade de criză.

Cu o bună-cuviinţă de nezdruncinat, îl ascultă pe Toby şi, la fel de impasibil, oferă un răspuns acid, chiar dacă plin de afecţiune:

— Dă-i drumul, Toby. Dă-ţi demisia. Îţi împărtăşesc opiniile personale de novice. Nicio naţiune suverană precum a noastră n-ar trebui să fie implicată într-un război sub pretexte false, şi cu atât mai puţin de către un cuplu de zeloţi egomaniaci care nu au nimic în comun. Şi, *cu certitudine,* nu ar fi trebuit să încercăm să convingem şi alte naţiuni suverane să urmeze exemplul nostru ruşinos. Aşa că, demisionează. Eşti exact ceea ce le lipseşte celor de la *Guardian*: o altă voce pierdută care propovăduieşte în pustiu. Dacă nu eşti de acord cu politica guvernului, nu mai sta prin preajmă în încercarea de a o schimba. Părăseşte corabia. Scrie marele roman la care ai visat dintotdeauna.

Dar Toby nu se dă bătut aşa uşor.

— Şi unde dracu' *te situezi* tu, Giles? Erai la fel de mult împotrivă ca şi mine, ştii prea bine. Şi când cincizeci şi doi dintre ambasadorii noştri pensionari au semnat o scrisoare în care au scris că totul era o prostie, ai suspinat prelung şi mi-ai spus că îţi doreai să fi fost şi tu la pensie. Trebuie să aştept până împlinesc şaizeci de ani ca să vorbesc? Asta încerci să-mi spui? Până o să fiu făcut cavaler şi o să-mi fie indexată pensia şi o să fiu preşedintele clubului local de golf? E loialitate sau doar laşitate?

Zâmbetul de pisică de Cheshire[11] al lui Oakley se îmblânzeşte în timp ce, cu vârfurile degetelor împreunate,

11 Personaj din Alice în Țara minunilor de Lewis Carroll, care dispare fizic, însă zâmbetul persistă, (n.tr.)

îşi formulează delicat răspunsul.

— Unde mă situez eu, mă întrebi? Păi, la masa conferinţelor. *Întotdeauna* la masă. Linguşesc, periez, mă cert, argumentez, flatez, sper. Dar nu mă aştept la rezultate. Ader la doctrina diplomatic găunoasă a moderaţiei în toate aspectele şi o aplic crimelor infame ale tuturor naţiunilor, inclusiv a mea. Îmi las sentimentele la uşă înainte de a intra în sala de conferinţă şi nu plec *niciodată* într-un acces de furie, decât dacă am fost instruit să o fac. *Mă mândresc* că fac totul pe jumătate. Uneori – şi acesta ar putea fi unul dintre acele momente – fac un demers precaut pe lângă veneraţii noştri stăpâni. Dar *niciodată* nu încerc să reconstruiesc Palatul Westminster într-o zi[12]. Şi nici tu nu ar trebui să încerci asta, dragule, ţi-o spun, chiar cu riscul de a părea pompos.

Şi, în timp ce Toby caută un răspuns, adaugă:

— Încă ceva, pentru că tot suntem singuri, dacă îmi permiţi. Iubita mea soţie, Hermione, ochii şi urechile diplomaţiei Berlinului, îmi spune că întreţii un flirt necorespunzător cu soţia ataşatului militar olandez, o fufa notorie. Adevărat sau fals?

Mutarea lui Toby la Ambasada Britanică din Madrid, care descoperise pe neaşteptate că are nevoie de un ataşat debutant cu experienţă în apărare, a urmat după o lună.

*

Madrid în pofida diferenţelor în vârstă şi ierarhie, Toby şi Oakley rămân apropiaţi. Cât de mult se datorează această apropiere sforilor trase de Oakley în spatele scenei şi cât de mult doar întâmplării, Toby nu poate decât presupune. Cert este că Oakley s-a ataşat de Toby într-un mod în care unii diplomaţi mai vârstnici, conştient sau nu, îşi protejează tinerii favoriţi. În acelaşi timp, schimbul de informaţii dintre Londra şi Madrid nu a fost niciodată mai efervescent sau mai crucial. Subiectul său nu îl mai constituie Saddam Hussein şi armele lui iluzorii de distrugere în masă, ci noua generaţie de jihadişti, aduşi la

121 A amplifica, a spori (n.tr.)

viaţă de asaltul Apusului asupra Islamului, un adevăr prea dureros ca să fie recunoscut de cei care i-au dat naştere.

În Madrid, Toby – cu plăcere sau fără şi, în cele mai multe cazuri, cu – devine un jucător-cheie pe piaţa de intelligence, comutând săptămânal pe poziţia Londra, unde Oakley ocupă linia de mijloc între spionii reginei de o parte a Tamisei şi Ministerul de Afaceri Externe al Reginei, de cealaltă parte.

În discuţiile codificate din camerele secrete aflate la subsolul de la Whitehall, sunt dezbătute pe larg noi reguli de abordare a prizonierilor suspectaţi de terorism. Toby participă. Oakley prezidează. În noul dicţionar american, cuvântul *enhance*, utilizat odată în sensul de exaltare spirituală, devine denumirea comercială a torturii. Toby are îndoieli. Cu certitudine, aceste aşa-numite reguli noi sunt de fapt cele vechi şi barbare, şterse de praf şi reinstaurate? Şi care este distincţia morală, se întreabă el, dacă există, între omul care aplică electrozii şi omul care stă în spatele unui birou şi pretinde că nu ştie ce se întâmplă – cu excepţia faptului că, în afara cazului în care este un idiot chior, ştie cât se poate de bine?

Dar când Toby, luptându-se cu nobleţe să reconcilieze toate aceste întrebări cu conştiinţa şi cu educaţia proprie, se aventurează să le emită – la nivel pur academic, înţelegi, Giles – în timpul unei cine vesele la clubul lui Oakley, cu ocazia sărbătoririi emoţionantei numiri şi promovări la Ambasada Britanică din Cairo, Oakley răspunde cu unul dintre zâmbetele lui nătângi şi se ascunde în spatele iubitului său La Rochefoucauld:

— Ipocrizia este tributul pe care viciul îl plăteşte virtuţii, dragule. Într-o lume imperfectă, mă tem că este tot ceea ce reuşim să facem.

Iar Toby răspunde cu un zâmbet la vorba de duh a lui Oakleyşi-şi spune în sinea lui din nou că trebuie să înveţe să trăiască în compromis – *dragule* fiind deja o achiziţie nouă în vocabularul lui Oakley şi o dovadă suplimentară, dacă mai era nevoie de una, a afecţiunii aparte pe care o

purta protejatului său.

*

Cairo

Toby Bell este băiatul cu ochi albaştri al ambasadei britanice, întreabă pe oricine de la ambasador în jos! Un curs de şase luni de limbă arabă şi, să fiu al naibii, flăcăul o vorbeşte pe jumătate! Face echipă cu generali egipteni şi niciodată nu-şi prezintă *opiniile personale imature* – o expresie care fusese găzduită definitiv în conştiinţa sa. Îşi vede sârguincios de treburile în care a devenit expert; face troc informaţional cu omologii lui egipteni; şi dacă aşa spun instrucţiunile primite, le strecoară numele islamiştilor din Londra care complotează împotriva regimului.

În weekenduri, se bucură de plăcute călătorii călare pe cămile împreună cu ofiţeri militari şi persoane din poliţia secretă, toţi oameni fermecători, şi participă la petreceri extravagante organizate de superbogaţi în reşedinţele lor păzite din deşert. Şi la răsărit, după ce a flirtat cu fetele lor fascinante, se întoarce acasă cu ferestrele maşinii închise pentru a nu lăsa să pătrundă duhoarea de plastic ars şi de alimente putrezite trezită de fantomele în zdrenţe ale copiilor şi ale mamelor lor îmbrăcate în giulgiu care scurmă după resturi pe hectarele de gunoi nesortat de la marginea oraşului.

Şi cine este lumina diriguitoare din Londra care prezidează comerţul pragmatic cu destinele umane, trimite scrisori personale de apreciere şefului poliţiei secrete a lui Mubarak? Nimeni altcineva decât Giles Oakley, broker *extraordinaire* al Ministerului de Afaceri Externe şi de intelligence şi mandarin de înaltă clasă.

Şi atunci nu e o surpriză pentru nimeni, poate doar pentru tânărul Bell însuşi, că, urmare a persecutării Frăţiei Musulmane de către regimul Hosni Mubarak, tulburările se transformă în tot Egiptul în violenţe cu doar patru luni înainte de alegerile locale. Bell este rechemat la Londra şi promovat din nou, în pofida vârstei tinere, pe post de

secretar personal, gardian şi consilier confidenţial pentru proaspăt numitul ministru adjunct de stat la Ministerul Afacerilor Externe, Fergus Quinn, MP[13], până de curând ministru adjunct al apărării.

*

— De unde mă aflu eu, voi doi vă potriviţi perfect, spune Diana, noul său director pentru Servicii Regionale, în timp ce-şi hăcuieşte cu atenţie ficatul cu bacon la un prânz de lucru de la Institutul pentru Artă Contemporană. Este o anglo-indiancă micuţă şi frumuşică şi vorbeşte cu anacronismele eroice de la popota ofiţerilor din Punjabi. Zâmbetul timid maschează o voinţă de fier. Undeva are un soţ şi doi copii, dar nu-i menţionează în orele petrecute la serviciu.

— Amândoi sunteţi tineri pentru posturile pe care le ocupaţi, mă rog, el e mai în vârstă cu zece ani decât tine, dar amândoi ambiţioşi cât încape, declară ea, fără să realizeze că descrierea i se potriveşte la fel de bine şi ei. Şi nu te lăsa prostit de aparenţe. E un golan, bate toba clasei muncitoare, dar este şi un ex-catolic, ex-comunist şi adeptul Noului Partid Laburist – sau ce-a mai rămas din el, acum că a trecut în tabăra celor mai bogaţi. Se opreşte ca să mestece. Fergus urăşte ideologia şi crede că el a inventat pragmatismul. Şi, desigur, îi urăşte pe conservatori, deşi jumătate din timp se află în dreapta lor. Are un club serios de susţinători în Downing Street[14] şi nu mă refer doar la fiarele mari, ci şi la curtieri şi spinmeisteri[15]. Fergus e băiatul lor şi, cât timp aleargă, îl sponsorizează. Proatlantic până în pânzele albe, dar dacă Washingtonul crede că este o persoană superioară, cine suntem noi ca să ne plângem? Eurosceptic, dar asta e de la sine înţeles. Nu ne place pe noi, muncitorii de rând, dar ce

---

13 Member of Parliament, membru al parlamentului (n.tr.)

14 Reședința prim-ministrului Marii Britanii (n.tr.)

15 Spinmeister, consultant politic sau publicist care încearcă să convingă media să interpreteze un eveniment, de obicei stânjenitor pentru client, într-un mod favorabil, (n.tr.)

politician ne place? Şi să-l auzi când perorează despre Războiul global împotriva terorii… E demodat şi nu e nevoie să-ţi spun *ţie* că arabii decenţi sunt teribil de şucăriţi pe el. I s-a spus deja asta. Treaba ta va fi ca de obicei. Lipeşte-te de el ca marca de scrisoare şi nu-l lăsa să mai tulbure apele.

— Să tulbure apele, Diana? o întreabă Toby, deja preocupat de anumite zvonuri care circulau pe la Whitehall.

— Ignoră-i, porunceşte ea, după o altă pauză pentru mestecat. Dacă ai judeca un politician după ce a făcut sau n-a făcut la Apărare, ai spânzura jumătate din cabinetul de mâine. Şi văzând că Toby se uită la ea, adaugă: Omul s-a făcut complet de ruşine şi şi-a luat papara. Cazul rezolvat. Şi ca un gând de final: singurul aspect surprinzător este că, pentru prima dată în existenţa sa, Apărarea a reuşit să înăbuşe un scandal de nivelul doisprezece[16].

Şi cu asta, zvonurile sunt declarate oficial defuncte şi îngropate, până când, într-un discurs de închidere la cafea, Diana alege să le dezgroape şi să le îngroape din nou.

— Şi în caz că cineva îţi spune altceva, atât Apărarea, cât şi Trezoreria au derulat o anchetă internă de grand-slam fără mănuşi şi au conchis *în unanimitate* că Fergus nu are la ce acuzaţii să răspundă. În cel mai rău caz, prost sfătuit de oficialii lui disperaţi. Ceea ce e suficient pentru mine şi cred că şi pentru tine. De ce mă priveşti aşa?

El nu o priveşte într-un fel anume, dar cu certitudine se gândeşte că doamna protestează prea vehement.

*

Toby Bell, de curând numit secretar personal al proaspăt numitului ministru adjunct al Majestăţii Sale, preia sigiliile postului. Fergus Quinn, MP, partizanul naufragiat al lui Blair în noua eră Gordon Brown, nu este soiul de ministru pe care şi l-ar fi ales ca şef. Unicul fiu al unei vechi familii de industriaşi din Glasgow care cunoscuse vremuri grele, Fergus şi-a făcut singur un nume

---

16 Referire la furtuna de nivelul doisprezece (n.tr.)

în politica studenţească de stânga, conducând marşuri de protest, înfruntând poliţia şi alegându-se de cele mai multe ori cu fotografia publicată în ziare. După ce a studiat ştiinţele economice la Universitatea din Edinburgh, a dispărut în negura politică a Partidului Laburist din Scoţia. După trei ani, oarecum inexplicabil, iese la lumină la John F. Kennedy School of Government de la Harvard, unde o cunoaşte pe actuala sa soţie, o canadiană bogată, dar cu probleme. Se întoarce în Scoţia, unde îl aşteaptă un scaun sigur. Oamenii partidului o declară pe soţie nepotrivită pentru apariţii în public. Se zvoneşte că ar fi vorba de probleme cu alcoolul.

Părerile pe care le-a cules Toby prin bazarul Whitehall sunt în cel mai bun caz amestecate: „Rapid ca vopseaua la colorarea unei dări de seamă şi puţin prea grăbit să acţioneze singur", declară neoficial un ministru de externe veteran lezat moralmente. Şi de la o fostă asistentă, pe nume Lucy, care lucrase pentru el: „Foarte dulce, foarte încântător când trebuie". „Iar când nu trebuie? a vrut să ştie Toby. „Nu este *alături* de noi, insistă ea, încruntându-se şi evitându-i privirea, e undeva departe, înfruntându-şi demonii". Dar ce demoni şi cum îi înfruntă este mai mult decât poate spune Lucy.

Cu toate acestea, la prima vedere, semnele sunt favorabile.

Fergus Quinn nu este un şef lejer, dar Toby nici nu s-a aşteptat să fie. Poate fi deştept, obtuz, capricios şi uluitor de respectuos timp de jumătate de zi, când extrem de gentil cu tine, când un morocănos care se închide cu cutiile sale de rapoarte în spatele masivei uşi din mahon. Este recunoscut public faptul că are un dispreţ profund faţă de funcţionarii publici; nici chiar cei apropiaţi lui nu sunt scutiţi de ieşirile lui tăioase. Dar cel mai mare dispreţ este rezervat caracatiţei de la Whitehall, pe care o consideră supradimensionată, egocentrică şi fermecată de propria mistică. Ceea ce e trist, dat fiind faptul că o parte din datoriile Echipei Quinn constă în „evaluarea

materialelor de intelligence provenind de la toate sursele şi avansarea de recomandări pentru exploatarea de către serviciile îndrituite".

În privinţa scandalului de la Apărare care-nu-a-existanticiodată, de câte ori Toby este tentat să se refere la el, se loveşte de ceea ce percepe din ce în ce mai mult a fi un zid de tăcere, deliberat construit pentru avantajul lui personal: „Cazul este clasat, amice..." „îmi pare rău, bătrâne, buzele sunt pecetluite..." Şi odată, fie şi numai din gura unui funcţionar lăudăros din departamentul de finanţe, la o bere de vineri la Sherlock Holmes: „A scăpat alb ca neaua de acuzaţia de jaf la drumul mare, nu-i aşa?" Este nevoie ca antipaticul Gregory, aşezat din întâmplare lângă Toby la anosta şedinţă focus de luni a Comitetului pentru Personal şi Management, să sune clopotele de alarmă la maximum.

Gregory, un bărbat solid, care pare mai bătrân decât vârsta pe care o are, este contemporanul lui Toby şi prezumtivul său rival. Oricum, toată lumea ştie că, ori de câte ori cei doi sunt programaţi pentru o numire, Toby este cel care învinge. Probabil că aşa s-a întâmplat şi în cursa recentă pentru postul de secretar privat al noului ministru, cu excepţia faptului că, de această dată, moara de cleveteli a decretat că nu a existat o adevărată competiţie. Gregory fusese numit doi ani la Apărare şi ca atare intrase în contact zilnic cu Quinn. Pe de altă parte, Toby era virgin, adică nu adusese cu el un bagaj de astfel de mizerii din trecut.

Şedinţa se târăşte spre finalul lipsit de concluzii. Sala se goleşte. Toby şi Gregory rămân aşezaţi la masă, conform înţelegerii tacite. Pentru Toby, momentul furnizează o oportunitate bine-venită de a ameliora relaţia; Gregory nu e într-o dispoziţie prea bună.

— Ne înţelegem bine cu Regele Fergie, nu-i aşa? îl întreabă el.

— E bine, mulţumesc, Gregory, chiar bine. Câteva neînţelegeri pe ici, pe colo, dar erau de aşteptat. Şi cum e

viaţa ca funcţionar rezident acum? Trebuie să fie destul de plină de evenimente.

Dar Gregory nu este dispus să discute viaţa de funcţionar rezident, pe care o consideră de mâna a doua faţă de cea de secretar personal al noului ministru.

— Păi, să fii atent să nu fure mobila ministerului pe uşa din spate, recomandă el, zâmbind atoatecunoscător.

— De ce? Are obiceiul acesta? Să fure mobilă? Ar avea ceva probleme să-şi târâie biroul trei etaje, nu? replică Toby, hotărât să nu se lase provocat.

— Şi nu te-a înscris încă în niciuna dintre extrem de profitabilele lui companii? Nu te-a numit director sau ceva?

— Aşa a procedat cu tine?

— Nici vorbă, bătrâne. Nu cu mine. M-am ţinut departe. Alţii n-au fost aşa de precauţi.

Şi fără niciun avertisment, răbdarea lui Toby se epuizează, ceva obişnuit când este în compania lui Gregory.

— De fapt, ce dracu' încerci să-mi spui, Gregory? ripostează el.

Şi când tot ceea ce obţine este din nou rânjetul mare al lui Gregory:

— Dacă e un avertisment, dacă asta e ceva ce trebuie să ştiu – atunci spune-o odată sau du-te naibii la cei de la Resurse Umane.

Gregory se preface că ar cântări sugestia.

— Ei bine, presupun că dacă ar fi fost ceva ce ar fi trebuit să ştii, puteai să mergi să discuţi în privat cu îngerul tău păzitor Giles, nu?

*

Toby este copleşit de un sentiment de hotărâre, un sentiment pe care, chiar şi retrospectiv privind, acum, când şade la măsuţa sa şubredă de pe un trotuar însorit din Soho, nu şi-l poate justifica pe deplin.

Poate, reflectează el, nu a fost nimic altceva decât ciuda că i s-a refuzat un adevăr care i se datora, dar care a

fost împărtăşit altora. Şi cu certitudine ar fi susţinut că, din moment ce Diana îi ordonase să stea lipit ca marca de scrisoare de noul său stăpân şi să nu-l lase să facă valuri, avea dreptul să ştie ce valuri făcuse omul în trecut, pe care le-ar putea face din nou, sub supravegherea lui Toby. Din experienţa sa limitată cu specia politicienilor, aceştia nu-şi schimbă năravul. Dacă şi când Fergus Quinn avea să calce strâmb în viitor, Toby va fi cel care va trebui să explice de ce îi permisese şefului său asta.

Cât priveşte aluzia lui Gregory că ar trebui să alerge la „îngerul său păzitor” Giles Oakley: las-o baltă. Dacă Giles dorea ca Toby să ştie ceva, cu certitudine i-ar fi spus. Şi dacă Giles nu dorea, nimic pe lume nu l-ar fi convins să o facă.

Şi totuşi, era ceva, ceva mai profund şi mai tulburător, care îl preocupa pe Toby. E vorba de izolarea aproape patologică a şefului său.

Ce Doamne iartă-mă *face* omul ăsta, aparent atât de extravertit toată ziua, singurel în biroul său privat, cu muzica clasică urlând şi cu uşa încuiată nu numai în nasul întregii lumi, dar chiar şi în nasul propriului personal? Ce se află în plicurile acelea cerate groase, cu livrare personală, care curg dinspre cămăruţele dosnice din Downing Street, cu menţiunea „Strict personal & privat” pe care Quinn le primeşte, semnează pentru ele şi, după ce le citeşte, sunt returnate aceloraşi curieri care le-au adus?

Nu mi se refuză doar trecutul lui Quinn, ci şi prezentul.

*

Prima oprire este Matti, spion de carieră, tovarăş de băutură şi fost coleg la ambasada din Madrid. Matti bate din călcâie între două numiri la cartierul general al Serviciilor de dincolo de Tamisa, în Vauxhall. Din motive obscure – Toby bănuieşte că ar fi operaţionale – Matti este şi membru al Clubului Lansdowne[17] din Berkeley Square. Se întâlnesc din când în când pentru o partidă de squash.

---

17 Club privat din Londra, cu o clientelă selectă (n.tr.)

Matti este înalt, greoi, chel, cu ochelari şi cu încheieturi din oţel. Toby pierde cu patru la unu. Fac duş, se aşază la barul cu vedere la piscină şi urmăresc fetele drăguţe. După câteva schimburi sporadice de opinii, Toby ajunge la subiect.

— Ia spune-mi povestea, Matti, pentru că nimeni nu vrea să discute. Ce a mers rău la Apărare când în şa se afla ministrul meu?

Matti clatină încet din capu-i lung de ţap, spune că înţelege problema lui Toby.

— Mda, ei bine, nu-ţi pot oferi prea multe informaţii, zice el mohorât. Omul tău a pornit pe cont propriu, ai noştri i-au salvat gâtul, şi el încă nu ne-a iertat, cam asta e pe scurt, nătărăul de el.

— *Cum* i-aţi salvat gâtul, pentru numele lui Dumnezeu?

— A încercat să se descurce singur, nu? spune cu dispreţ Matti.

— *Cum* adică să se descurce singur? Făcând ce? Cui?

Matti se scarpină în capu-i chel şi spune:

— Ei bine, vezi tu, e dincolo de autoritatea mea. Nu e domeniul meu.

— Îmi dau seama, Matti. Şi accept asta. Nu-i nici domeniul meu. Dar sunt dădaca omului, nu?

— Toţi lobbyiştii ăia slugarnici şi vânzătorii de arme care transpiră pe faliile dintre industria apărării şi aprovizionare, se plânge Matti, de parcă Toby ar fi fost la fel de familiarizat cu problema ca şi el.

Dar Toby nu e familiarizat, aşa că vrea mai multe amănunte.

— Cu autorizaţie, bineînţeles. Şi asta era jumătate din problemă. Autorizaţi să jupoaie trezoreria naţională, să miluiască oficialii, să le ofere toate fetele pe care le puteau consuma, vacanţe în Bali. Autorizaţi să lucreze în privat, în public, oricum dracului şi-ar fi dorit, atât timp cât aveau un permis de trecere ministerial, pe care-l aveau.

— Şi Quinn s-a vârât în troacă cu ceilalţi, asta vrei să

spui?

— Nu vreau să spun nimic, replică acid Matti.

— Ştiu asta. Şi nici eu nu aud nimic. Am înţeles. Deci, Quinn a furat. Asta era? OK, nu chiar a furat, dar a deturnat fonduri pentru anumite proiecte în care aveau interese. Sau soţia. Sau verii. Asta a fost? A fost prins, a dat înapoi banii, a spus că-i pare groaznic de rău, iar toată treaba a fost muşamalizată. Sunt pe-aproape?

Trupul unei fete nubile plonjă în apă în avalanşele de râs ale amicilor ei.

— Este un ciudat pe acolo pe nume Crispin, murmură Matti pe fundalul zgomotos. Ai auzit vreodată de el?

— Nu.

— Ei bine, nici eu n-am auzit, aşa că îţi voi mulţumi să nu uiţi asta. Crispin. Un ticălos nenorocit. Evită-l.

— Vreun motiv anume?

— Nu unul clar. Echipa noastră l-a folosit la vreo două treburi, apoi l-a zvârlit ca pe un ou fierbinte. Se presupune că l-a dus de nas pe omul tău pe când era la Apărare. Asta-i tot ce ştiu. Poate că toate sunt nişte prostii. Acum lasă-mă în pace.

Şi cu aceasta, Matti reveni la contemplarea posomorâtă a fetelor frumoase.

*

Şi cum se întâmplă adeseori în viaţă, din momentul în care lui Matti îi scapă numele de Crispin, pentru Toby renunţarea devine imposibilă.

La o petrecere de la sediu, cu vin şi apetitive, doi mandarini discută: „Apropo, ce s-a întâmplat cu rahatul ăla de Crispin?” „L-am văzut învârtindu-se pe lângă Camera Lorzilor mai deunăzi, nu ştiu cum de are tupeul”. Dar la apropierea lui Toby, subiectul conversaţiei se orientează brusc spre crichet.

La încheierea unei conferinţe interministeriale pe teme legate de intelligence, cu „prietenii duşmani”[18], după

18 Frenemy, intraductibil, rezultat din alăturarea cuvintelor „friend“ (prieten) și „enemy“ (dușman): o persoană care aparent este

cum umbla vorba, numele devine simbolic: „Ei bine, să sperăm că nu ne faceţi vreo fază J. Crispin”, se zbârleşte un director din ministerul de interne la omoloaga sa de la Apărare, pe care o urăşte.

Dar să fie în realitate doar un J? Ori e Jay precum Jay Gatsby[19]?

După jumătate de noapte de navigare pe net în timp ce Isabel stă bosumflată în dormitor, Toby nu este cu nimic mai deştept.

Îşi va încerca şansele cu Laura.

*

Laura este cercetătoare la Trezorerie, o femeie de cincizeci de ani, cândva membră a congregaţiei Fellow of All Souls, gălăgioasă, strălucitoare, imensă şi debordând de bună dispoziţie. Când a descins neanunţată la ambasada britanică din Berlin în fruntea unei echipe de audit, Giles Oakley îi poruncise lui Toby „să o scoată la cină şi să o farmece”. Ceea ce şi făcuse imediat, iar urmarea a fost că de atunci continuaseră să ia ocazional cina chiar şi fără indicaţiile lui Oakley.

Dintr-o întâmplare fericită, e rândul lui Toby să o invite la cină. Alege restaurantul favorit al Laurei, pe King’s Road. Ca de obicei, s-a îmbrăcat luxos pentru acest eveniment, într-un caftan uriaş, fluid, cu mărgele şi brăţări şi o broşă cu camee de dimensiunea unei farfurii. Laura adoră peştele. Toby comandă un biban de mare în crustă de sare şi un Meursault scump, care să meargă cu peştele. În agitaţia ei, Laura îi prinde mâinile peste masă şi i le zguduie ca un copil care dansează.

— *Minunat*, Toby dragă! exclamă ea, şi era şi timpul, adaugă cu o voce care răsună precum o salvă de tun prin tot restaurantul; după care roşește şi-şi coboară vocea până la un murmur delicat. Şi cum a fost la Cairo? Au dat buzna nativii în ambasadă şi ţi-au cerut capul pe tipsie?

---

prietenoasă, colegială cu cineva, dar care, în realitate, este antagonică sau competitivă, (n.tr.)

19 Aluzie la Jay Gatsby, personajul principal din romanul Marele Gatsby al lui F. Scott Fitzgerald (n.tr.)

Chiar am fost speriată. Povesteşte-mi tot.

Şi după experienţa din Cairo, trebuie să ştie totul despre Isabel, pentru că, la fel ca întotdeauna, insistă să fie ca o mătuşă pentru Toby.

— *Foarte* dulce, *foarte* frumoasă şi o nătăfleaţă, decretează ea, după ce l-a ascultat. Numai o nătăfleaţă se căsătoreşte cu un pictor. În ceea ce *te* priveşte, n-ai putut face niciodată diferenţa între creier şi frumuseţe şi presupun că încă e valabil. Sunt sigură că voi doi vă potriviţi perfect, conchide ea, izbucnind din nou în râs.

— Şi pulsul secret al măreţei noastre naţiuni, Laura? întreabă Toby, ca în glumă, pentru că Laura nu are o viaţă amoroasă despre care să poată vorbi. Cum merg lucrurile zilele astea pe holurile binecuvântate ale Trezoreriei?

Faţa generoasă a Laurei capătă o expresie deznădăjduită, la fel şi vocea.

— Groaznic, dragule, chiar groaznic. Suntem deştepţi şi drăguţi, dar prea puţini şi prea prost plătiţi şi vrem ce e mai bine pentru ţara noastră, ceea ce e demodat din partea noastră. Noul Laburist iubeşte Marea Lăcomie, iar Marea Lăcomie are *armate* de avocaţi amorali şi contabili pe măsură şi îi plăteşte exorbitant ca să ne depăşească. Nu le putem face faţă, sunt prea mari să cadă şi prea mari să lupte. Acum te-am întristat. Bine. Şi eu sunt tristă, spune ea, sorbind zdravăn din Meursault.

Soseşte peştele. Rămân tăcuţi în timp ce chelnerul îl dezosează şi-l aşază pe farfurii.

— Dragă, ce palpitant! murmură Laura.

Mănâncă cu poftă. Instinctul îi spune lui Toby că, dacă e să-şi încerce şansa, acum trebuie s-o facă.

— Laura!

— Da, dragule.

— Cine este J. Crispin când e acasă? Şi de la ce vine J? La Apărare a fost un scandal pe când era Quinn acolo. Crispin a fost şi el amestecat. Îi aud numele în tot oraşul, dar nu mi se spune nimic şi asta mă înspăimântă. Cineva l-

a descris chiar ca fiind Svengali[20] al lui Quinn.

Laura îl studiază cu ochii ei foarte strălucitori, priveşte în lături, apoi îşi întoarce privirea spre el din nou, de parcă nu i-ar plăcea ce vede acolo.

— De aceea m-ai invitat la cină, Toby?

— Parţial.

— Ba întru totul, îl corectează ea, apoi trage adânc aer în piept, aproape un suspin. Şi cred că ai fi putut avea decenţa să-mi spui care era scopul.

— La telefon? replică Toby ruşinat, dar şi jignit.

O pauză, timp în care amândoi se reculeg.

— Nu eşti la curent din foarte bunul motiv că nu trebuie să cunoşti toate amănuntele, spune Laura. Lui Fergus Quinn i s-a oferit o a doua şansă. Iar tu faci parte din ea.

— Dar sunt şi îngrijitorul lui, replică el, adunându-şi din nou curajul.

O altă răsuflare profundă, o privire dură, înainte ca ochii să i se pironească pe masă şi să rămână aşa.

— Hai să-ţi spun câteva amănunte, zice ea într-un sfârşit. Nu tot, dar oricum mai mult decât ar trebui.

Îşi îndreaptă spatele şi se adresează farfuriei.

— Quinn a intrat într-un bucluc, spune ea.

Apărarea era într-o stare de putreziciune corporatistă înainte de a intra el în scenă. Dar poate că Toby ştie deja asta?

Toby ştie.

Jumătate din oficialii ministerului nici nu ştiau dacă lucrează pentru Regină sau pentru industria de armament şi nici nu le păsa atât timp cât aveau o pâine. Poate că Toby ştie şi asta?

Toby ştie. Auzise aspectele de la Matti, dar nu divulgă.

Ea nu-i caută scuze lui Fergus. Spune că Crispin era

20 Personaj din romanul Trilby al lui George du Maurier, o persoană care manipulează sau exercită un control excesiv asupra unei alte persoane, (n.tr.)

deja acolo, în faţa lui şi l-a văzut venind.

Ezitant, îl apucă din nou de mână pe Toby, dar de data asta o loveşte uşor de masă, în ritmul cuvintelor de pe buze, timp în care îl dojeneşte:

— Şi am să-ţi spun ce *ai făcut*, ticălosule – de parcă Toby însuşi ar fi fost Crispin –, ţi-ai făcut propriul *magazin de spioni*. Chiar în interiorul ministerului. În timp ce toţi cei din jurul tău furau *arme*, tu făceai contrabandă cu *informaţii*: direct de pe raft, direct către *cumpărător*, fără intermediari. Aeeditate, netestate, nepasteurizate şi, mai presus de toate, neatinse de mâini birocratice. Muzică pentru urechile lui Fergie. Mai ascultă muzică în birou?

— De cele mai multe ori Bach.

— Şi e Jay, la fel ca pasărea1, adaugă ea.

— Iar Quinn chiar *a cumpărat de la el*? Sau compania lui?

Laura mai ia o sorbitură din Meursaultul ei şi clatină din cap.

Toby încearcă din nou.

— Şi a fost marfa bună de ceva?

— A costat mult, deci cred că a fost bună, nu?

— *Cum* e el, Laura? insistă Toby.

— Ministrul tău?

— Nu, Crispin, bineînţeles!

Laura trage adânc aer în piept.

— Dragule, ascultă-mă. Scandalul de la Apărare este mort, iar domnul Jay Crispin este de atunci şi pentru totdeauna mazilit din toate sediile ministeriale şi guvernamentale. În acest sens i-a fost trimisă şi o scrisoare oficială foarte clară. Nu va mai onora niciodată coridoarele de la Whitehall sau Westminster. O altă răsuflare. Pe de altă parte, tânărul şi însufleţitorul ministru adjunct căruia ai onoarea de a-i sluji s-a îmbarcat în noul stagiu al distinsei sale cariere şi *am încredere* că îi vei acorda ajutorul. Acum, eşti drăguţ să-mi aduci haina?

Dar după o săptămână în care l-au chinuit remuşcările, Toby continuă să fie bântuit de aceeaşi

întrebare: Dacă scandalul de la Apărare este muşamalizat şi Crispin nu va mai pune niciodată piciorul pe coridoarele de la Whitehall sau Westminster, atunci de ce face nenorocitul lobby pe lângă Camera Lorzilor?

*

Trec şase săptămâni. La suprafaţă, lucrurile continuă să se desfăşoare fără evenimente. Toby face discursuri, iar Quinn le prezintă cu convingere, chiar dacă nu are de ce să fie convins. Toby se află lângă Quinn la recepţii şi-i şoptește la ureche numele demnitarilor străini pe măsură ce aceştia se apropie. Quinn îi întâmpină de parcă ar fi prieteni demult pierduţi.

Dar secretomania continuă a lui Quinn îl aduce la disperare nu numai pe Toby, ci întregul personal al ministrului. Pleacă de la vreo întrunire la Whitehall – la Ministerul de Interne, sediul Cabinetului sau la Trezoreria Laurei – ignoră Roverul de serviciu, cheamă un taxi şi dispare fără vreo explicaţie până a doua zi. Anulează o întâlnire diplomatică şi nu-şi informează secretara, consilierii sau secretarul personal. Însemnările din agenda pe care o ţine pe birou sunt atât de criptate, încât Toby le poate descifra numai cu ajutorul lipsit de entuziasm al lui Quinn. Într-o zi, agenda dispare cu totul.

Însă doar în timpul călătoriilor lor în străinătate, secretomania lui Quinn capătă în ochii lui Toby un caracter mai sinistru. Refuzând cu dispreţ ospitalitatea oferită de ambasadorii britanici locali, Quinn, alesul poporului, preferă să se cazeze în hotelurile de lux. Când departamentul de deconturi al ministerului de externe ridică obiecţii, Quinn răspunde că îşi va plăti cheltuielile, ceea ce-l surprinde pe Toby, din moment ce, precum mulţi bogătaşi, Quinn este notoriu de zgârcit.

Oare vreun binefăcător secret îi plăteşte lui Quinn serviciile? De ce altceva ar avea un card de credit separat pentru facturile de hotel pe care îl maschează cu trupul când Toby se întâmplă să se apropie prea mult?

Între timp, Echipa Quinn achiziţionează o fantomă a

casei.

*

Bruxelles

Întorcându-se la hotel la ora şase după-amiaza, după o lungă zi de negocieri cu funcţionarii NATO, Quinn se plânge de o durere năucitoare de cap, îşi anulează aranjamentul pentru cină de la ambasada britanică şi se retrage în apartamentul personal. La ora zece, după o reflecţie serioasă, Toby decide că trebuie să sune şi să se intereseze de sănătatea ministrului său. Intră mesageria vocală. La uşa ministerială atârnă un semn cu „Nu deranjaţi”. După ce se mai gândeşte puţin, coboară în hol şi îşi împărtăşeşte neliniştea portarului. Au fost semne de viaţă dinspre apartament? A comandat ministrul ceva de la room-service, a trimis după vreo aspirină sau chiar – pentru că Quinn este un ipohondru notoriu – după un doctor?

Portarul este uluit.

— Dar *monsieur le ministre* a părăsit hotelul în limuzina sa cu două ore în urmă! exclamă portarul.

Toby este uluit. *Limuzina* lui Quinn? Dar nu are aşa ceva. Singura limuzină la dispoziţie este Rollsul ambasadorului, pe care Toby l-a refuzat la ordinul ministrului.

Oare Quinn s-a hotărât totuşi să onoreze invitaţia ambasadorului la cină? Portarul îl corectează. Limuzina nu era un Rolls Royce, *monsieur*. Era un Citroën Sedan, iar pe şofer portarul îl cunoaşte personal.

— Atunci, te rog, descrie-mi exact tot ceea ce s-a întâmplat, rosteşte împingând douăzeci de euro în mâna portarului.

— Cu mare drag, *monsieur*. Citroënul negru a tras la uşa din faţă exact când ministrul ieşea din liftul central. Putem bănui că ministrul fusese anunţat telefonic de sosirea iminentă a maşinii sale. Cei doi domni s-au salutat în hol, au urcat în maşină şi au plecat.

— Vrei să spui că un domn *a coborât* din maşină să-l

ia pe ministru?

— De pe *bancheta din spate* a Citroënului Sedan negru. Era pasager, în mod evident, nu şofer.

— Îl poţi descrie pe acel domn?

Portarul ezită uşor.

— Ei bine, era alb? vrea Toby, plin de nerăbdare, să ştie.

— Întru totul, *monsieur*.

— Ce vârstă?

Portarul s-ar hazarda să spună că vârsta domnului era similară cu a ministrului.

— L-ai mai văzut vreodată? Este un client obişnuit?

— Niciodată, *monsieur*. Am presupus că e un diplomat sau un coleg politician.

— Mare, mic, cum arăta?

Portarul ezită din nou.

— Ca dumneavoastră, dar puţin mai în vârstă şi cu părul mai scurt, *monsieur*.

— Şi în ce limbă vorbeau? I-ai auzit vorbind?

— Engleză, *monsieur*. Engleză nativă. Iar părul era şaten.

— Ai vreo idee unde au plecat? Ai prins vreo vorbă?

Portarul îl cheamă pe *chasseur*[21]. *Chasseur-ul*, un tânăr congolez de culoare, îmbrăcat într-o uniformă roşie, cu o tichie pe cap, ştie exact unde au plecat.

— La restaurantul La Pomme du Paradis, în apropiere de palat, declară el. Trei stele. *Grande gastronomie*!

Şi cam atât despre durerea năucitoare de cap a lui Quinn, gândeşte Toby.

— Cum poţi fi aşa sigur? îl întreabă pe *chasseur*, atât de dornic să fie de ajutor.

— Acestea sunt instrucţiunile pe care le-a dat şoferului, *monsieur*. Am auzit totul.

— *Cine* le-a dat? Să facă ce?

— Domnul care l-a luat pe ministrul dumneavoastră! S-a aşezat lângă şofer şi i-a spus: „La Pomme du Paradis"

---

21 Lacheu cu livrea (în 1b. fr. în orig.) (n.tr.)

tocmai când închideam portiera. Exact cuvintele lui, *monsieur*.

Toby se întoarce spre portar.

— Ai spus că domnul cu care a plecat ministrul meu a călătorit în spate. Acum aud că stătea în faţă lângă şofer când au plecat. Este posibil ca domnul care l-a luat pe ministru să fi fost gardă de corp?

Dar tânărul *chasseur* congolez este cel care rămâne pe poziţie şi nu are de gând să renunţe.

— Era *necesar*, *monsieur*! Trei persoane în spate, dintre care o femeie elegantă, nu ar fi fost foarte politicos!

„*O doamnă*, se gândeşte disperat Toby. Nu-mi spune că avem şi *această* problemă”.

— Şi ce gen de doamnă era? întreabă el pe un ton glumeţ, dar cu sufletul la gură.

— Era *petite* şi foarte fermecătoare, *monsieur*, o persoană distinsă, replică *chasseur-vi*.

— Cam câţi ani ai spune că are?

Tânărul oferă un zâmbet neînfricat.

— Depinde de care părţi ale doamnei vorbim, *monsieur*, şi o şterge înainte ca furia portarului să se abată asupra sa.

Dar în dimineaţa următoare, când Toby bate la uşa apartamentului ministerial sub pretextul de a-i prezenta lui Quinn o selecţie de articole măgulitoare din presa britanică pe care le imprimase de pe net, nu e nici umbră de doamnă tânără sau bătrână aşezată la masa pentru micul dejun din salon, pe care el s-o zărească în spatele peretelui despărţitor din sticlă jivrată. Ministrul deschide brusc uşa, ia hârtiile şi închide uşa la loc. Ceea ce vede Toby este umbra unui bărbat: un bărbat elegant, cu spatele drept, de înălţime medie, îmbrăcat într-un costum negru şi cu cravată.

„Ca dumneavoastră, dar puţin mai bătrân şi cu părul mai scurt, *monsieur*”.

*

Praga

Spre surpriza personalului său, ministrul Quinn este foarte bucuros să accepte ospitalitatea ambasadei britanice din Praga. Ambasadoarea, o achiziţie nouă a Ministerului Afacerilor Externe din Londra, este o veche prietenă a lui Quinn de la Harvard. În vreme ce Fergus făcea studii postuniversitare de administraţie publică, Stephanie făcea un master în administrarea afacerilor. Conferinţa, care are loc în castelul fabulos care este mândria Pragăi, s-a întins timp de două zile, cu cocktailuri, prânzuri şi cine. Subiectul acesteia îl constituie optimizarea relaţiei în schimbul de intelligence dintre membrii NATO, aflaţi anterior în sfera de influenţă sovietică. Până vineri seara, delegaţii plecaseră, dar Quinn a mai rămas o noapte cu vechiul său prieten şi, după cum s-a exprimat Stephanie, s-au bucurat de „o cină privată în cinstea vechiului meu coleg de şcoală", ceea ce însemna că prezenţa lui Toby nu va fi necesară.

Toby şi-a petrecut dimineaţa lucrând la raportul pentru conferinţă şi după-amiaza plimbându-se pe dealurile Pragăi. Seara, captivat de gloriile oraşului, a hoinărit pe malurile Vltavei, a admirat fetele, s-a plimbat pe străzile pietruite şi s-a bucurat de o masă în singurătate. Pentru întoarcerea la ambasadă a ales drumul mai lung, pe lângă castel, şi a observat că luminile de la sala de conferinţe de la primul etaj erau încă aprinse.

Dinspre stradă, vederea îi este limitată, iar jumătatea inferioară a ferestrei este jivrată. Totuşi, urcând pe deal puţin şi stând în vârful picioarelor, poate discerne contururile unui bărbat conferenţiind de la un pupitru de pe o platformă. Vorbitorul este de înălţime medie. Are un aer ţanţoş, iar mişcarea maxilarului este superficială; comportamentul – nu poate spune de ce – britanic fără dubiu, poate datorită gesturilor mâinii care, deşi energice, sunt cumva reţinute. După acelaşi etalon, nu are nicio îndoială că discursul este ţinut în engleză.

A făcut Toby legătura? Nu încă. Nu chiar. Ochii îi sunt prea ocupaţi cu publicul. Care este format din

douăsprezece persoane, aşezate confortabil în semicerc în jurul vorbitorului. Numai capetele sunt vizibile, dar Toby poate recunoaşte fără dificultate pe şase dintre ei. Patru aparţin şefilor adjuncţi ai serviciilor de informaţii ungar, bulgar, român şi ceh; fiecare dintre aceştia, cu numai şase ore mai devreme, îşi declarase prietenia eternă cu Toby înainte de a se îmbarca în avion sau în maşină pentru a se întoarce acasă.

Cele două capete rămase, care sunt apropiate unul de altul şi cumva aparte de ceilalţi, aparţin ambasadorului Majestăţii Sale în Republica Cehă şi vechiului ei prieten de la Harvard, onorabilul Fergus Quinn. În spatele lor, pe o masă dreptunghiulară zac rămăşiţele unui bufet generos care se poate presupune că înlocuise frugala cină a lui Fergus.

Preţ de cinci minute sau poate mai mult – nu va şti niciodată – Toby a rămas pe versant, ignorând traficul nocturn, uitându-se fix la ferestrele luminate ale castelului, concentrându-şi încă o dată atenţia pe silueta de la pupitru: pe trupul elegant, drept, costumul imaculat de culoare închisă şi gesturile emfatice şi controlate cu care îşi marca mesajul rostit.

Dar care *este* mesajul misteriosului evanghelist?

Şi de ce trebuie citit *aici*, şi nu în ambasadă?

Şi de ce se bucură de remarcabila aprobare a ministrului Majestăţii Sale şi a ambasadorului Majestăţii Sale?

Şi de ce, mai presus de toate, însoţitorul secret al ministrului se află când în Bruxelles, când în Praga?

*

Berlin

După ce prezentase un discurs lipsit de substanţă, scris de Toby la cerere, sub titlul „A treia cale: justiţia socială şi viitorul ei în viitorul Europei”, Quinn ia cina în secret la hotelul Adlon cu nişte oaspeţi nenumiţi. Toby, care şi-a terminat ziua de lucru, discută în grădina cafenelei Einstein cu vechii săi prieteni Horst şi Monika şi

cu fiica lor de patru ani, Ella.

În cei cinci ani de când Toby şi Horst se cunosc, Horst a promovat rapid în ierarhia serviciului german de informaţii externe până la o poziţie similară cu a lui Toby. Monika, în ciuda faptului că e mamă, reuşește să lucreze trei zile pe săptămână pentru o organizaţie foarte apreciată de Toby şi care militează pentru drepturile omului. Soarele serii e plăcut, aerul de Berlin, proaspăt. Horst şi Monika vorbesc germana din nord, cu care Toby este cât se poate de familiarizat.

— Aşadar, Toby, începe Horst, pe un ton nu atât de lejer cum şi-ar dori. Am auzit că ministrul tău, Quinn, este Karl Marx pe invers. Cine are nevoie de stat, când întreprinderile private vor face treaba în locul nostru? în noul socialism britanic, noi, birocraţii, suntem inutili, şi tu, şi eu.

Nefiind sigur de unde i-a venit lui Horst ideea, Toby se eschivează:

— Nu-mi amintesc să fi scris *asta* în discurs, spune el râzând.

— Dar în spatele uşilor închise, asta ne spune, nu? insistă Horst, coborându-şi şi mai mult vocea. Şi te întreb, Toby, neoficial, sprijini afirmaţia acestui domn Quinn al tău? Cu certitudine nu este ilegal să ai o opinie. Ca persoană, ai dreptul la o opinie neoficială despre o afirmaţie privată.

Ella desenează un dinozaur. Monika o ajută.

— Horst, asta-i chineză pentru mine, protestează Toby, coborându-şi vocea. *Ce* afirmaţie? făcută faţă de cine? Despre ce?

Horst pare nehotărât, apoi ridică din umeri.

— În regulă. Atunci pot să-i spun şefului meu că secretarul personal al ministrului Quinn nu ştie nimic? Nu ştii că ministrul tău şi talentatul său partener de afaceri îl presează pe şeful meu să investească într-o corporaţie privată care este specializată pe un anumit bun preţios? Nu ştii că bunul aflat la vânzare se presupune că e de o

calitate superioară oricărui bun din aceeaşi gamă aflat pe piaţa liberă? Să-i spun asta oficial? Da, Toby?

— Spune-i şefului tău ce vrei. Oficial sau altfel. Apoi spune-mi şi mie care este acest bun.

— Informaţii de nivel superior, replică Horst.

Mai frecvent cunoscute sub numele de informaţii secrete. Colectate şi diseminate numai în sfera privată.

Nemodificate.

Neatinse de mâini guvernamentale.

— Şi acest talentat asociat al său? Are un nume? întreabă Toby neîncrezător.

Crispin.

— Un tip destul de convingător, precizează Horst.

Foarte englez.

*

„Tobe. Una rapidă, dacă se poate”.

De la întoarcerea la Londra, Toby se găseşte într-un mare impas. Oficial, nu ştie nimic despre obiceiul ministrului său de a amesteca afacerile private cu îndatoririle oficiale, ca să nu mai vorbim de scandalul de la Apărare. Dacă Toby merge la directorul regional, care i-a interzis expres să se amestece în astfel de probleme, ar trăda încrederea lui Matti şi a Laurei.

Şi Toby este şi măcinat de conflicte, ca întotdeauna. Propriile ambiţii sunt şi ele importante pentru el. După trei luni ca secretar personal al ministrului, nu doreşte să compromită relaţia pe care o are cu el, oricât de fragilă ar fi ea.

Tocmai se luptă cu aceste abstracţii când, la ora patru după-amiaza într-o zi din aceeaşi săptămână, primeşte ordinul familiar prin intermediul telefonului ministerial. Uşa din mahon este întredeschisă. Bate la uşă, o dă de perete şi pătrunde în încăpere.

— Închide uşa, te rog. Acum încui-o.

Închide, încuie. Purtarea ministrului i se pare prea afabilă ca să se simtă în largul lui şi cu atât mai puţin când acesta se ridică vioi de la birou şi, cu aerul unui şcolar

care pune la cale o conspiraţie, îl trage după sine spre bovindou. La nou instalatul sistem audio, mândria sa, se aude Mozart la maximum. Manevrând telecomanda, micşorează volumul, dar are grijă să nu-l închidă.

— Toate bune cu tine, Tobe?

— Sigur, mulţumesc.

— Tobe, mă tem că îţi stric încă o seară de vineri. Eşti de acord?

— Bineînţeles, domnule ministru. Dacă este necesar... dar gândind „O, Cristoase, Isabel, teatru, cină, nu încă o dată”.

— În noaptea asta am musafiri regali.

— Literalmente?

— La figurat. Dar probabil cu mult mai bogaţi. Chicoteşte. Mă ajuţi cu onorurile, faci impresie, apoi mergi acasă. Cum îţi sună?

— *Să fac impresie*, domnule ministru?

— Cercuri în cadrul altor cercuri, Tobe. Există şansa să fii invitat în străinătate pe o anumită navă foarte secretă. N-o să spun mai mult.

În străinătate? Invitat de cine? Navă sub ce pavilion?

— Aş putea şti numele vizitatorilor dumneavoastră regali?

— Absolut *deloc*, spune oferindu-i un zâmbet uriaş și împăciuitor, am vorbit la poarta din faţă. Doi vizitatori pentru ministru la ora şapte. Fără nume, fără bagaje. Pleacă la opt treizeci, nu se înregistrează nimic.

„A vorbit la poarta din faţă?” Omul are şase subalterni la dispoziţie, toţi gata să se îmbulzească să vorbească la poarta din faţă pentru el.

Întorcându-se în anticameră, Toby adună personalul. Lui Judy, asistenta pe probleme sociale, i se dă o maşină ministerială şi este trimisă urgent la Formum să cumpere două sticle de Dom Pérignon, un borcan de foie gras, unul cu pâté de somon afumat, o lămâie şi pâine prăjită. Să-şi folosească propriul card de credit, iar ministrul îi va rambursa banii. Olivia, secretara, telefonează la cantină şi

confirmă faptul că cele două sticle şi cele două borcane, neîncepute, pot fi ţinute la gheaţă până la ora şapte, cu condiţia ca serviciul de pază să fie de acord. De voie, de nevoie, este de acord. Cantina va furniza piper şi o găleată cu gheaţă. Personalul va putea merge acasă numai după ce se rezolvă toate aceste aspecte.

Singur la biroul său, Toby se preface că lucrează. La 6.30, coboară la cantină. La 6.40 se întoarce în anticameră să întindă pâté de somon afumat şi foie gras pe pâinea prăjită. La 6.55, ministrul iese din sanctuar, inspectează aranjamentul, îl aprobă şi se aşază în faţa uşii de la anticameră. Toby stă în spatele ministrului, în stânga lui, lăsând mâna ministerială liberă pentru salut.

— Va fi punctual. Întotdeauna e, promite Quinn. Ca şi ea, de altfel, draga de ea. O fi ea cine e, dar are aceeaşi mentalitate ca şi el.

Când bat clopotele de la Big Ben, se aud şi paşi apropiindu-se pe coridor, două perechi, una puternică şi lentă, cealaltă, uşoară şi jucăuşă. Un bărbat şi o femeie. Punctual, odată cu ultima bătaie a ceasului, un ciocănit energic se aude în uşa anticamerei. Toby porneşte, dar este prea târziu. Uşa este împinsă în lături şi intră Jay Crispin.

Identificarea este imediată, definitivă şi atât de aşteptată, încât este dezamăgitoare. Jay Crispin, în came şi oase, în sfârşit, era şi timpul. Jay Crispin, cel care provocase un scandal muşamalizat la Apărare şi care nu va mai onora niciodată coridoarele de la Whitehall şi Westminster; cel care-l răpise pe Quinn din holul hotelului din Bruxelles, se aşezase pe scaunul din faţă al Citroënului Sedan care-l dusese la La Pomme du Paradis, luase micul dejun cu el în apartamentul ministerial şi ţinuse un discurs de la pupitru în Praga: nu o fantomă, ci el însuşi. Doar un bărbat atrăgător, îngrijit, cu trăsături regulate, fără profunzime: pe scurt, un bărbat, care poate fi citit dintr-o privire, deci, de ce Dumnezeu s-a lăsat Quinn înşelat?

Şi ajungând de-abia la jumătatea braţului stâng al lui

Crispin, agăţându-se de el cu o gheară plină de bijuterii, defilează o femeie minusculă de vreo şaizeci de ani, cu o pălărie roz, o rochie din şifon roz şi pantofi cu tocuri cu catarame din diamante: Vârsta? „Depinde de care părţi ale doamnei vorbim, *monsieur*".

Quinn îi ia respectuos mâna şi îşi înclină capul ca de boxer. Dar Quinn şi Crispin sunt vechi prieteni care se revăd: strângeri de mână viguroase, bătăi bărbăteşti pe umăr.

Este rândul lui Toby să fie luat în seamă. Quinn către cei doi oaspeţi:

— Maisie, permite-mi să ţi-l prezint pe nepreţuitul meu secretar personal, *Toby Bell*. Tobe, fă cunoştinţă cu doamna Maisie Spencer Hardy din Houston, Texas, mai cunoscută elitei mondiale ca unica *Miss Maisie*.

O atingere ca un tifon pe palma lui Toby. O şoaptă cu un pronunţat accent sudist:

— Vai, *salutare*, domnule Bell! urmat de un strigăt ca de vampă: Ia ascultă, Fergus, sunt singura *belle*[22] de pe aici! – cuvinte care provoacă accese de râs servil la care Toby se simte obligat să se alinieze.

— Şi, Tobe, fa cunoştinţă cu vechiul meu prieten Jay Crispin. Vechi prieten din... de când, Jay, pentru numele lui Dumnezeu?

— Îmi pare bine să te cunosc, Toby, rosteşte moale Crispin, prinzând mâna lui Toby într-o strângere frăţească şi aruncându-i genul acela de privire hotărâtă care spune că amândoi sunt oameni de lume.

— Şi mie îmi pare bine să *vă* cunosc, zice omiţând să pronunţe cuvântul „domnule".

— Şi, mai precis, *ce* căutăm aici? întreabă Crispin fără a-i da drumul la mână.

— El este secretarul meu personal, Jay! Ţi-am spus. Trup şi suflet alături de mine, aşa e, Tobe?

— Suntem destul de noi pe post, nu? zice eliberându-i în sfârşit mâna, folosind persoana întâi plural, de parcă ar

22 Frumusețe (în 1b. fr. în orig.) (n.tr.)

fi doi camarazi.

— De trei luni, trâmbiţează, din nou, vocea entuziasmată a ministrului. Suntem gemeni. Aşa e, Tobe?

— Şi unde am lucrat noi înainte, dacă pot întreba? continuă Crispin linguşitor ca o pisică şi cam la fel de demn de încredere.

— Berlin. Madrid. Cairo, răspunde Toby cu indiferenţă, pe deplin conştient că se aşteaptă de la el să facă impresie, dar hotărât să nu facă. De fapt, oriunde sunt trimis, adăugând în gând „eşti prea aproape, lasă-mă în pace”.

— Tobe a fost revocat din Egipt exact înainte să înceapă micile dificultăţi locale ale lui Mubarak, nu-i aşa, Tobe?

— Ba da.

— L-ai văzut de multe ori pe bătrân? se interesează Crispin, faţa lui inexpresivă încruntându-se cu simpatie.

— De vreo două ori. De la distanţă.

„În principal m-am confruntat cu torţionarii lui”.

— Ce părere ai despre şansele lui? Stă neliniştit pe tron, din ce se aude. Cu armata slabă, cu Fraţii Musulmani… Nu cred că aş vrea să fiu acum în pielea bietului Hosni.

Toby încă încearcă să dea un răspuns potrivit, când Miss Maisie îi sare în ajutor.

— *Domnule Bell*. Colonelul Hosni Mubarak *este prietenul* meu şi a fost ales *de Dumnezeu pe pământ să încheie pacea cu evreii*, să lupte împotriva comunismului şi a terorii jihadiste. Oricine doreşte căderea lui Hosni Mubarak la ceas de cumpănă este un iscariot, un liberal şi o maimuţă laşă, domnule Bell.

— Şi în ceea ce priveşte *Berlinul*? sugerează Crispin, de parcă izbucnirea aceasta nici nu avusese loc. Toby a fost la *Berlin*, dragă. A fost încartiruit acolo. Unde am fost şi noi cu câteva zile în urmă. Îţi aduci aminte? în ce perioadă? îl întreabă apoi pe Toby.

Cu voce seacă, Toby îi spune perioada.

— Cu ce te ocupai mai precis, dacă ai voie să ne spui? rosteşte cu un zâmbet afectat.

— Cu de toate, de fapt. Orice era nevoie.

— Dar eşti onest – nu unul dintre *ei*? zice, aruncându-i lui Toby zâmbetul cunoscătorului. Probabil că eşti, altfel n-ai fi aici, ai fi de partea cealaltă a Tamisei, adaugă aruncându-i o privire unicei Miss Maisie din Houston, Texas.

— Departamentul politic, de fapt. Îndatoriri de ordin general, răspunde Toby pe acelaşi ton sec.

— Ei bine, să fiu al dracului – întorcându-se din nou spre Maisie – draga mea, zarurile au fost aruncate. Tânărul Toby aici de faţă a fost unul dintre băieţii geniali ai lui Giles Oakley în Berlin, pe timpul derulării *Operaţiunii Libertate pentru Irak*.

„Băieţi? Du-te-n mă-ta”.

— *Îl cunosc* pe domnul Oakley? întreabă Miss Maisie, apropiindu-se pentru a-l privi mai atentă pe Toby.

— Nu, dragă, dar ai auzit de el. Oakley a fost tipul ăla curajos care a condus revolta internă de la ministerul de externe. A organizat redactarea unei *petiţii colective* pentru a-l convinge pe galantul nostru secretar de externe să nu-l atace pe Saddam. Tu ai redactat documentul, Toby, sau el şi prietenii l-au înjghebat singuri?

— Cu certitudine nu am redactat aşa ceva şi nici n-am auzit de o astfel de scrisoare, dacă a existat vreodată, fapt de care mă îndoiesc, ripostează uluitul Toby cu deplină sinceritate, în timp ce undeva în mintea sa se luptă, nu pentru prima oară, cu enigma care e Giles Oakley.

— Ei bine, noroc bun îţi doresc, spune nepăsător Crispin şi, întorcându-se către Quinn, îl lasă pe Toby să contemple în voie acelaşi spate drept şi suspect pe care l-a zărit prin sticla jivrată a apartamentului de hotel al ministrului din Bruxelles şi încă o dată prin fereastra castelului din Praga.

*

O caută repede pe Google pe doamna Spencer Hardy din Houston, Texas, văduva şi singura moştenitoare a răposatului Spencer K. Hardy III, fondatorul Spencer Hardy incorporated, o corporaţie multinaţională cu sediul în Houston, care se ocupa cu de toate. Ca Miss Maisie, porecla ei preferată, a fost votată binefăcătoarea republicană a anului; era preşedintă a Legiunii lui Cristos din America; preşedintă onorifică a unui grup de organizaţii nonprofit proviaţă şi de promovare a valorilor familiale; preşedintă a Institutului american pentru conştientizare a pericolului islamic. Şi, ceea ce părea aproape ca un supliment recent: preşedintă şi CEO a unei organizaţii absconse care se autointitula Ethical Outcomes incorporated.

„Ei bine, se gândi el, o evanghelistă vehementă şi o moralistă. În niciun caz, o novice. Nici vorbă”.

*

Zile şi nopţi, Toby trecu printr-o adevărată agonie gândindu-se la opţiunile pe care le avea. Să fugă la Diana şi să-i spună totul? „Nu te-am ascultat, Diana. Ştiu ce s-a întâmplat la Apărare şi acum ni se întâmplă din nou”. Dar ce s-a întâmplat la Apărare nu este treaba lui, după cum l-a informat răspicat Diana. Iar ministerul de externe are numeroase locuri infecte şi fonduri alocate care pot provoca nemulţumiri şi pot atrage atenţia.

Între timp, semnele din jurul lui se multiplică. Are numai bănuieli că ar fi lucrarea lui Crispin, dar cum altfel să explice răceala ostentativă în atitudinea ministrului faţă de el? Când intră sau pleacă din birou, Quinn rareori îl gratulează cu un salut din cap. Nu mai este *Tobe*, ci *Toby*, o schimbare pe care altă dată ar fi aplaudat-o. Dar nu acum. Nu acum când nu reuşise să facă impresie şi să fie invitat în străinătate *pe o anume navă foarte secretă*. Apelurile telefonice de la jucătorii grei din Whitehall, care până acum erau transferate secretarului personal, erau acum redirecţionate în biroul ministrului printr-una dintre liniile directe proaspăt instalate. Pe lângă cutiile de

corespondenţă din Downing Street de care doar Quinn avea voie să se atingă, există şi cutiile din tablă negre, sigilate, care vin de la ambasada americană. Într-o dimineaţă, un seif extrem de misterios apare în biroul privat. Ministrul este singurul care cunoaşte combinaţia cifrului.

Şi chiar weekendul trecut, când Quinn se pregăteşte să plece la reşedinţa sa de la ţară cu maşina oficială, nu-i mai cere lui Toby să-i pună în servietă documentele esenţiale pe care le are de studiat. O face el însuşi, în spatele uşilor încuiate. Mulţumesc, Toby. Şi, fără îndoială, când Quinn ajunge la destinaţie, o va îmbrăţişa pe bogata sa soţie canadiană alcoolică pe care propagandiştii partidului o declaraseră nepotrivită pentru apariţii publice, va mângâia câinele şi pe fiica sa şi, încă o dată, se va încuia ca să le citească.

Prin urmare, când Giles Oakley, dat în vileag ca autorul secret al petiţiei colective către ministrul de externe despre nebunia de a invada Irakul, îl sună pe Toby şi-l invită să cineze împreună în aceeaşi seară, pare un semn al providenţei divine.

— Schloss Oakley la 7.45. îmbracă-te cu ce doreşti şi rămâi după aceea la un Calvados. Să înţeleg că eşti de acord?

Sunt de acord, Giles. Cum altfel? Sunt de acord, chiar dacă înseamnă să anulez încă două bilete la teatru.

*

Diplomaţii britanici de rang înalt care se întorc în patria-mumă au un mod aparte de a-şi transforma casele în aşa fel, încât să semene cu vilele de închiriat în care stăteau în străinătate. Giles şi Hermione nu sunt o excepţie. Schloss Oakley, după cum a botezat-o foarte decis Giles, este o vilă din anii 1920, aflată în suburbiile Highgate, dar ar putea la fel de bine să fie reşedinţa lor din Grunewald. Afară, aceleaşi porţi impozante şi aleea cu pietriş, imaculată, fără buruieni; înăuntru, aceeaşi mobilă uzată stil Chippendale, covoare din perete în perete şi

catering de la o firmă portugheză.

Grupul de companioni de la cină include un consilier al ambasadei germane cu soţia lui, un ambasador suedez în Ucraina aflat în vizită şi o pianistă franceză, pe nume Fifi, însoţită de iubitul ei, Jacques. Fifi, care are o obsesie cu alpacalele, a subjugat întregul grup. Alpacalele sunt cele mai politicoase animale sălbatice de pe pământ. Până şi actul de înmulţire este derulat cu un tact deosebit. Îi recomandă lui Hermione să-şi ia şi ea o pereche. Hermione spune că n-ar face decât să fie geloasă pe ele.

Odată terminată cina, Hermione îl cheamă pe Toby în bucătărie, aparent pentru a o ajuta cu cafeaua. Este palidă, subţire ca o trestie şi irlandeză şi vorbeşte în gâfâieli murmurate, revelatorii, iar ochii căprui îi strălucesc în acelaşi ritm cu vorba.

— Isabel asta cu care te culci, zice ea împungându-l cu arătătorul în piept şi gâdilându-i părul de pe piept cu vârful unghiei lăcuite.

— Ce-i cu ea?

— Este căsătorită ca şi fufa aia daneză pe care o aveai la Berlin?

— Isabel şi soţul ei s-au despărţit cu câteva luni în urmă.

— Este blondă ca şi cealaltă?

— Se întâmplă să fie şi ea blondă.

— Eu sunt blondă. Mama ta era blondă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hermione!

— Ştii că te cuplezi numai cu cele măritate pentru că le poţi înapoia când te-ai plictisit de ele, nu-i aşa?

El nu ştie nimic. Oare îi sugerează că o poate împrumuta şi pe ea şi să o înapoieze lui Oakley după ce se plictiseşte? Doamne fereşte!

Sau – şi gândul îi vine de-abia acum, când îşi soarbe cafeaua la masa de pe trotuarul din Soho şi continuă să contemple trecătorii – îl înmuia în avans pentru jarul pe care avea să-l pună soţul ei?

*

— Ai avut o discuţie interesantă cu Hermione? întreabă Giles amiabil din fotoliul în care şedea, turnându-i lui Toby o porţie generoasă dintr-un Calvados foarte vechi.

Ultimii oaspeţi plecaseră deja. Hermione se dusese la culcare. Pentru o clipă, parcă se aflau din nou în Berlin, cu Toby gata să-şi emită opiniile de novice, iar Oakley, pregătit să le distrugă.

— Super, ca întotdeauna, mulţumesc, Giles.

— Te-a invitat la Moume la vară?

Moume, castelul ei din Irlanda, unde se ştia că-şi duce amanţii.

— Nu cred.

— Acceptă sfatul meu. Peisaje sălbatice, o casă decentă, o bucăţică de lac. Poţi merge la vânătoare, dacă-ţi place, mie nu.

— Sună minunat.

— Şi cu dragostea, cum stai? – eterna întrebare, de fiecare dată când se întâlneau.

— Cu dragostea e bine, mulţumesc.

— Eşti tot cu Isabel?

— Da.

Era plăcerea lui Oakley să schimbe subiectul conversaţiei fără avertisment şi să se aştepte ca Toby să preia din mers. Ceea ce face şi acum.

— Deci, dragule, pentru numele lui Dumnezeu, unde este noul tău şef? îl căutăm peste tot. Am încercat să-l facem să vină să discute cu noi alaltăieri. Porcul ne-a tras ţeapă.

Prin *noi*, Toby crede că se referă la Comitetul Comun de Informaţii, în care Oakley este un soi de membru din oficiu. Dar cum se poate asta, Toby nu întreabă. Oare omul care a conceput o scrisoare comună către ministrul de externe, somându-l să nu meargă după Saddam, şi-a câştigat după aceea un loc într-unul dintre cele mai secrete consilii ale ministerului? Sau este tratat, după cum spun unele zvonuri, ca un fel de oponent oficial, fiind când admis cu precauţie, când exclus? Toby a încetat să se mai

minuneze de paradoxurile vieţii lui Oakley, poate şi pentru că a încetat să se mai minuneze de cele ale propriei vieţi.

— Înţeleg că a trebuit să plece pe nepusă masă la Washington, răspunde el prudent.

Prudent, pentru că, dincolo de deontologia ministerului de externe, mai este încă secretarul personal al ministrului.

— Dar nu te-a luat cu el?

— Nu, Giles. Nu de data asta.

— Te-a remorcat peste tot în Europa după el. De ce nu şi la Washington?

— Asta a fost atunci. Înainte de a începe să-şi facă propriile aranjamente fără să mă consulte. A plecat la Washington singur.

— *Ştii* tu că era singur?

— Nu, doar presupun.

— Şi de ce ai presupune aşa ceva? A plecat fără tine. Spui că asta e tot ce ştii. La Washington sau în Suburbie?

Prin „Suburbie" se înţelege Langley, Virginia, sediul Agenţiei Centrale de Informaţii. Din nou, Toby trebuie să admită că nu ştie.

— Deci, s-a răsfăţat cu un loc la clasa întâi cu British Airway în cea mai bună tradiţie a cumpătării scoţiene? Ori s-a amestecat cu plebea, bietul de el?

Simţind că, împotriva raţiunii, nervii îi cedează, Toby inspiră adânc.

— Presupun că a călătorit cu un avion privat. Aşa a mers în State şi înainte.

— Înainte însemnând *când*, mai precis?

— Luna trecută. A plecat pe şaisprezece, s-a întors pe optsprezece. Cu un Gulfstream. Din Northolt.

— *Al cui* era Gulfstreamul?

— E doar o bănuială.

— Dar una informată.

— Tot ce ştiu sigur este că a fost condus la Northolt cu o limuzină privată. Nu are încredere în parcul de maşini al ministerului. Crede că maşinile sunt prevăzute cu

dispozitive de ascultare, probabil de către voi, iar şoferii ascultă conversaţiile.

— Şi limuzina ea…?

— A doamnei Spencer Hardy.

— Din Texas.

— Cred că da.

— Mai cunoscută ca extraordinar de bogata Miss Maisie, renăscută binefăcătoare a Aripii Extreme Drepte a Partidului Republican american, prietena mişcării Tea Party[23], biciul Islamului, al homosexualilor şi al contracepţiei. Cu reşedinţa actuală în Lowndes Square, sud-vestul Londrei. Pe o latură întreagă.

— Nu ştiam asta.

— O, da. Una dintre numeroasele ei reşedinţe din întreaga lume. Şi tu îmi spui că aceasta este doamna care a furnizat limuzina care l-a dus pe drăguţul tău şefia aeroportul Northolt. Am nimerit doamna?

— Ai nimerit-o, Giles, ai nimerit-o.

— Şi după părerea ta, Gulfstreamul aceleiaşi doamne l-a dus la Washington?

— Este o bănuială, dar da.

— Şi eşti conştient de faptul că, fără îndoială, Miss Maisie este protectoarea numitului Jay Crispin, stea în ascensiune pe firmamentul din ce în ce mai vast al furnizorilor privaţi de sisteme de apărare?

— În mare, da.

— Jay Crispin şi Miss Maisie i-au făcut recent o vizită socială lui Fergus Quinn la birou. Erai acolo când au avut loc festivităţile?

— La unele dintre ele.

— Care a fost rezultatul?

— Se pare că mi-am stricat reputaţia.

— Faţă de Quinn?

— Faţă de toţi. Era vorba să plec în străinătate. Nu s-

---

23 Mișcare politică americană cunoscută pentru susținerea scăderii datoriei na- ționale a SUA și a deficitului bugetar federal prin reducerea cheltuielilor guvernamentale și a taxelor.

a mai întâmplat.

— Consideră-te norocos. Ce crezi? L-a însoţit şi Crispin pe Quinn la Washington în Gulfstreamul lui Miss Maisie?

— N-am habar.

— A mers şi doamna?

— Giles, pur şi simplu *nu ştiu*. Merg pe ghicite.

— Maisie îşi trimite bodyguarzii la Messrs Huntsman din Savile Row să-i îmbrace decent. N-ai ştiut nici asta?

— De fapt, nu.

— Atunci mai ia puţin Calvados şi spune-mi ce *ştii*.

Salvat de izolarea informaţiilor pe jumătate şi a suspiciunilor pe care, până acum, fusese incapabil să le împărtăşească vreunei fiinţe umane, Toby se lasă pe spate în fotoliu şi începe să se confeze. Descrie, cu indignare crescândă, ce văzuse în Praga şi Bruxelles şi îşi aminteşte întrebările lui Horst din grădina cafenelei Einstein, până când Oakley i-o taie scurt:

— Îţi spune ceva numele de Bradley Hester?

— Aş spune că da!

— De ce râzi?

— Este animalul de companie al cabinetului privat. Fetele îl adoră. Brad Muzicantul, aşa i se spune.

— Vorbim de acelaşi Bradley Hester, să înţeleg: adjunctul ataşatului cultural la ambasada SUA?

— Cu certitudine. Brad şi Quinn sunt nebuni după muzică. Au în derulare un proiect – schimburi transatlantice de orchestre între universităţi. Merg la concerte împreună.

— Aşa spune jurnalul lui Quinn?

— Când l-am văzut ultima dată. Cel puţin aşa obişnuia, răspunde Toby, zâmbind încă la amintirea unui Brad Hester bondoc, cu faţa rozalie, cu cutia muzicală jerpelită, sporovăind cu fetele cu accentul lui tărăgănat de pe Coasta de Est, în timp ce aşteaptă să fie primit.

Dar Oakley nu se lasă mişcat de această imagine benignă.

— Şi scopul acestor vizite săptămânale la Cabinetul Privat este de a discuta schimburile muzicale, spui tu.

— Sunt bătute în cuie. Întâlnirea cu Brad este singura pe care Quinn n-o ratează niciodată.

— Te-ai ocupat de documentele care rezultă din discuţiile lor?

— Doamne Dumnezeule, nu. Brad se ocupă de toate. Are oamenii lui. În ceea ce-l priveşte pe Quinn, proiectul lor este extracurricular, nu pentru a fi rezolvat în timpul programului. Spre meritul lui, insistă pe această idee, termină Toby, micşorându-şi ritmul vorbirii sub privirea de gheaţă a lui Oakley.

— Şi eşti de acord cu ideea asta absurdă?

— Până acum, da, eram de acord, spune Toby şi-şi permite o sorbitură prudentă din Calvados, în timp ce Oakley îşi contemplă dosul palmei stângi, învârtindu-şi verigheta pe inelar.

— Vrei să spui că nu-ţi miroase a şobolan când domnul Bradley Hester, adjunct al ataşatului cultural, intră cu cutia lui muzicală sau ce-o fi aducând? Sau refuzi s-o faci?

— Miros întotdeauna un şobolan, ripostează ursuz Toby. Care-i treaba?

— Regret să te dezamăgesc, dar domnul ataşat cultural Hester nu este chiar clovnul prietenos pe care eşti hotărât să-l consideri că e, rosteşte Oakley. E un colportor independent de informaţii secrete, cu o proastă reputaţie, de extremă dreapta, renăscut, dar nu în avantajul lui, şi grefat pe sediul agenţiei din Londra, la ordinele unui comitet format din evanghelici conservatori americani bogaţi, convinşi că CIA este năpădită de simpatizanţi islamişti cu tendinţe comuniste şi homosexuali liberali. Teoretic, este angajatul guvernului SUA, dar de fapt este angajatul unei societăţi comerciale de tip fantomă, cu afaceri în domeniul apărării, cunoscute sub denumirea de Ethical Outcomes incorporated, în Texas şi oriunde altundeva. Singurul acţionar al acestei societăţi este

Maisie Spencer Hardy, care se întâmplă să fie şi directorul executiv. Maisie şi-a transferat îndatoririle către un anume Jay Crispin, cu care pare să se simtă foarte bine, Jay Crispin, pe lângă că e un gigolo desăvârşit, este prietenul intim al distinsului tău ministru, care pare hotărât să surclaseze zelul militarist care îl însufleţeşte pe fostul mare lider, Fratele Blair, cu toate că, se pare, şi pe succesorul său lipsit de noroc. Dacă vreodată Ethical Outcomes incorporated se va găsi în situaţia de a susţine fragilele eforturi ale agenţiilor noastre de informaţii prin demararea unei operaţii clandestine cu fonduri private, prietenul tău, Muzicantul, va fi însărcinat cu furnizarea logisticii în străinătate.

Şi în timp ce Toby încearcă să digere noile informaţii, Oakley, ca de atâtea ori, schimbă subiectul discuţiei:

— Există şi un *Elliot* undeva în combinaţia asta, spune el. Este cumva Elliot un nume cunoscut pentru tine? Elliot? Scăpat din greşeală? auzit prin gaura cheii?

— Nu ascult prin gaura cheii.

— Bineînţeles c-o faci. Un renegat albanezo-elen, care obişnuia să se numească Eglesias, fost luptător în Forţele Speciale Sud-Africane, a omorât un tip într-un bar din Johannesburg şi a venit în Europa să-şi îngrijească sănătatea? *Tipul acesta* de Elliot? Eşti sigur că n-ai auzit de el?

— Sunt sigur.

— *Stormont-Taylor*? insistă Oakley pe acelaşi ton visător.

— Bineînţeles! strigă Toby uşurat. Toată lumea îl cunoaşte pe Stormont-Taylor. E un avocat specializat în drept internaţional. Marele povestitor şi extraordinar de chipeşul Roy Stormont-Taylor, avocat al Coroanei şi vedetă de televiziune, cu coama sa de păr alb şi blugi prea strâmţi, care de trei ori în ultimele luni – sau poate de patru? – a fost, la fel ca Bradley Hester, primit cu căldură de regină.

— Şi, din câte îţi poţi da' tu seama, ce treabă are

Stormont-Taylor cu noul şi dragul tău şef?

— Quinn nu are încredere în avocaţii guvernamentali, aşa că îl mai consultă pe Stormont-Taylor pentru o părere independentă.

— Şi, se întâmplă să ştii în ce chestiune îl consultă Quinn pe puternicul şi frumosul Stormont-Taylor, care se întâmplă să fie un apropiat al lui Jay Crispin?

Se lasă o tăcere încordată în timp ce Toby se întreabă cui i se cere socoteală aici – lui Quinn sau lui însuşi.

— De unde naiba să ştiu *eu*? rosteşte iritat.

— Chiar aşa, de unde? e singurul răspuns pe care Oakley i-l oferă cu înţelegere.

Se lasă din nou tăcere.

— *Deci*, Giles, zice într-un final Toby, ca de obicei primul care intervine în astfel de momente apăsătoare.

— Deci, *ce*, dragă?

— Cine naiba sau ce naiba este acest Jay Crispin în schema lucrurilor?

Oakley suspină, ridică din umeri şi, când oferă un răspuns, o face în fragmente stoarse forţat:

— Dar cine este *cine* până la urmă? rosteşte el punând parcă întrebarea întregii lumi, după care izbucneşte într-o peroraţie telegrafică ţâfnoasă. Al treilea fiu al unei familii anglo-americane. Cele mai bune şcoli. Sandhurst din a doua încercare. Zece ani de militărie grea. Retragere la patruzeci de ani. Ni s-a spus că s-a retras voluntar, dar mă îndoiesc. Puţin City. Renunţă. Ceva spionaj. Renunţă, înclină spre industria de armament. Sesizează că furnizorii din domeniul apărării sunt pe val. Miroase banii. Încearcă şi el. Şi de aici, Ethical Outcomes şi Miss Maisie. Crispin farmecă oamenii, continuă el, cu o indignare confuză. Tot felul de oameni, tot timpul. Dumnezeu ştie cum. Este un amant notoriu. Probabil şi hetero, şi homo, bravo lui. Dar asta nu explică totul, nu-i aşa?

— Nu, într-adevăr, se arată de acord şi Toby, gândindu-se cu inima strânsă la Isabel.

— Deci, spune-mi, continuă Oakley, făcând încă o schimbare neanunţată de subiect. Ce duh te-a posedat de te-a făcut acum trei săptămâni să petreci ore preţioase din timpul Majestăţii Sale pescuind prin arhivele Departamentului Juridic şi extrăgând dosare despre locuri obscure precum Grenada[24] şi Diego García[25]?

— Ordinele ministrului meu, ripostează Toby, refuzând să se lase încă o dată luat prin surprindere de omniscienţa lui Oakley sau de slăbiciunea lui pentru întrebări imprevizibile.

— Ordine pe care ţi le-a dat personal?

— Da. A spus că trebuie să pregătesc o lucrare despre integritatea teritorială a acelor zone. Fără să informez Departamentul Juridic sau pe consilierii speciali. De fapt, fără să ştie nimeni – dacă stau acum să mă gândesc: „Clasific-o Strict Secret şi adu-mi-o cel târziu luni, la ora 10”.

— Şi ai pregătit o astfel de lucrare?

— Cu preţul unui weekend, da.

— Unde este acum?

— Clasată.

— Adică?

— Lucrarea a mers spre aprobare, nu a fost de interes şi a fost clasată. Conform lui Quinn.

— Te-ar deranja să-mi faci şi mie pe scurt o prezentare a conţinutului?

— A fost doar un rezumat. Alfabetul. Şi un student îl poate face.

— Atunci, spune-mi alfabetul. L-am uitat.

— În 1983, ca urmare a asasinării preşedintelui de stânga al Grenadei, americanii au invadat insula fără aprobarea noastră. Au numit operaţiunea *Urgent Fury*. Furia a fost mai ales de partea noastră.

---

24 Grup de insule aflat în zona sud-estică a Caraibilor, colonie britanică până în anul 1974 (n.tr.)

25 Atol de corali localizat la sud de Ecuator în zona centrală a Oceanului Indian. Parte din teritoriul britanic al Oceanului Indian (n.tr.)

— Cum adică?

— Era bucăţica noastră. Fostă colonie britanică, membră a Commonwealthului.

— Şi americanii au invadat-o. Să le fie ruşine. Continuă.

— Spionii americani – iubita ta Suburbie – fantazau despre Castro că urma să folosească aeroportul Grenadei ca pistă de lansare. O tâmpenie. Britanicii ajutaseră la construirea aeroportului şi nu au fost deloc bucuroşi să li se spună că este o ameninţare la adresa existenţei Americii.

— Şi răspunsul nostru, pe scurt?

— Le-am spus americanilor să fie drăguţi şi să nu mai facă niciodată aşa ceva pe teritoriul nostru fără permisiunea noastră, sau ne vom enerva şi mai tare.

— Şi ei ce ne-au răspuns?

— Ne-au dat dracului.

— Şi ne-am dus?

— Punctul de vedere al americanilor a fost bine prezentat, zise imitând sarcastic tonul folosit la ministerul de externe. „Ascendentul nostru asupra teritoriilor Coroanei este atât de fragil, încât Departamentul de Stat consideră că ne face o favoare recunoscându-l. O face doar când îi convine şi, în cazul Grenadei, nu îi convine”.

— Deci, ne-au dat dracului din nou?

— Nu chiar. Americanii au dat înapoi şi s-a încropit o *entente*.

— Care era efectul acestei *entente*? Continuă.

— În viitor, dacă americanii mai aveau de gând să recurgă la ceva atât de dramatic pe teritoriul nostru – vreo operaţie specială sub deghizarea ajutorului acordat locuitorilor oprimaţi etc. – trebuiau întâi să ne roage frumos, să ne obţină aprobarea scrisă, să ne invite să luăm parte la acţiune şi apoi să împartă profitul cu noi la sfârşitul zilei.

— Prin profit, te referi la informaţii.

— Da, Giles. La asta mă refer. Informaţii sub altă

denumire.

— Iar Diego García?

— Diego García fost modelul.

— Pentru ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Giles!

— Eu nu sunt împovărat de cunoaşterea contextului. Fii drăguţ şi spune-mi exact ce i-ai spus noului tău şef.

— De când am avut amabilitatea de a depopula Diego García pentru ei în anii 1960, americanii au permisiunea noastră să utilizeze insula ca utilitate pentru operaţiunile în orb, dar numai în termenii stabiliţi de noi.

— Să înţeleg că, în cazul acesta, orbul era britanic.

— Da, Giles. Văd că nu-ţi scapă nimic. Diego García este o posesiune britanică, deci vorbim de un orb britanic. Dar ştii asta.

— Nu neapărat.

Este un principiu al lui Giles atunci când negociază să nu-şi exprime niciodată nici cea mai firavă satisfacţie. Toby la văzut aplicând acest principiu la Berlin. Acum îl vede aplicându-l asupra lui.

— A discutat Quinn cu tine aspectele mai delicate ale lucrării?

— Nu au fost astfel de aspecte.

— Las-o baltă! Ar fi fost politicos din partea lui. Dar în privinţa aplicării principiului Grenada la posesiuni britanice mai substanţiale?

Toby scutură din cap.

— Deci, nu a discutat cu tine, nici măcar pe de departe, avantajele şi dezavantajele unei invazii americane într-un teritoriu al Coroanei Britanice? – pe baza a ceea ce ai dezgropat pentru el?

— Nici măcar.

Pauză teatrală, creată de Oakley.

— Lucrarea ta are şi o morală?

— Se îndrepta, şchiopătând, către o concluzie, dacă la asta te referi.

— Şi care era aceasta?

— Că orice acţiune unilaterală din partea americanilor pe un teritoriu deţinut de britanici va trebui să prezinte o frunză britanică de smochin ca acoperire.[26] Altfel, nu va avea loc.

— Mulţumesc, Toby. Deci, ce sau cine, mă întreb, în opinia ta personală, a aprins fitilul anchetei?

— Sincer, Giles, n-am nicio idee.

Oakley îşi ridică ochii spre cer, îi coborî din nou, apoi suspină:

— Toby. Dragule! Un ministru al Coroanei, foarte ocupat, *nu* dă instrucţiuni tânărului şi talentatului său secretar particular să sape galerii prin arhive ca să caute un *precedent* fără a discuta planul de acţiune împreună cu sus-menţionatul subaltern.

— Ei bine, acesta chiar *o face*!

Şi iată-l pe Giles Oakley, jucătorul desăvârşit de poker. Sare în picioare, umple paharul lui Toby cu Calvados, se aşază la loc şi se declară mulţumit.

— Aşa că, spune-mi – încrezător acum că atmosfera dintre ei s-a limpezit – care *dracu'* crezi că este scopul cererii bizare a noului tău stăpân adresată celor de la Resurse Umane?

Şi când Toby protestează din nou – dar de data aceasta slab, pentru că, la urma urmelor, sunt atât de relaxaţi – că n-are idee despre ce vorbeşte Oakley, este recompensat cu un chicotit satisfăcut.

— Un pilot *la joasă înălţime*, Toby! Dă-o-ncolo! Caută un pilot *la joasă înălţime*. Trebuie să-ţi fi dat seama de asta! i-a făcut să se dea peste cap pe jumătate din umanoizii de la Resurse ca să caute individul potrivit. Au dat telefoane peste tot, cerând recomandări.

Pilot la joasă înălţime?

Mintea lui Toby probabil că încă se lupta cu stafia

26 O frunză de smochin, metaforic vorbind, e ceva vizibil, dar inofensiv, ca îm- potriva unei mușamalizări în care existența a ceva poate fi în întregime ascunsă. In contextul unei negocieri, o ofertă poate fi caracterizată drept „frunză de smochin“ dacă acea ofertă e un complot menit să ascundă un plan sinistru, (n.tr.)

unei operaţiuni americane neautorizate pe teritoriul britanic, pentru că are viziuni despre un pilot temerar care se echipează pentru a zbura sub radarul unuia dintre protectoratele pe cale de dispariţie ale Marii Britanii. Şi trebuie să fi spus ceva cu voce tare, pentru că Giles aproape că râde în hohote şi jură că este cel mai bun lucru pe care l-a auzit de luni de zile.

— *La joasă înălţime*[27] ca antonim pentru *la înălţime mare*, dragule! Un fost de încredere din rândurile propriului nostru adorat Serviciu! Calificările postului: antecedente nesemnificative, viitorul lăsat în urmă. Un cal de povară al ministerului de externe, cinstit până la Dumnezeu, fără ifose, cu un singur glonţ rămas în dulap înainte de pensionare. Tu, timp de douăzeci şi opt de ani de acum încolo sau cât o fi, încheie el, tachinându-l.

Deci, asta e, gândi Toby, făcând tot ce-i stătea în puteri să se distreze la glumiţa lui Giles. Îmi spune, în cel mai blând mod posibil, că Fergus Quinn, care nu se mulţumeşte să mă ţină deoparte, caută să mă înlocuiască: şi nu cu oricine, ci cu un fost care va fi atât de speriat să nu-şi piardă pensia, încât se va apleca în orice parte îi va ordona drăguţul lui stăpân.

*

Cei doi bărbaţi stau unul lângă altul pe trepte, aşteptând la lumina lunii să vină taxiul lui Toby. Acesta din urmă n-a văzut niciodată mai multă onestitate pe faţa lui Oakley – ori mai multă vulnerabilitate. Nuanţa jucăuşă, micile note graţioase, au dispărut toate, înlocuite fiind de o notă de avertisment ferm:

— Indiferent ce pun la cale, Toby, să *nu* te amesteci, înţelegi? auzi ceva, iei notiţe, mi le trimiţi prin e-mail pe adresa mea privată. Spui că ai fost părăsit de iubită şi că simţi nevoia să-mi plângi pe umăr ori vreun nonsens de acesta. Şi de parcă nu s-ar fi făcut suficient de clar: Sub nicio formă să *nu* iei parte la aşa ceva. Să *nu* fii de acord

27 Low flyer, opusul lui high flyer, înseamnă un bărbat cu puține așteptări, un eșec în viață, (n.tr.)

cu nimic, *nu* semnezi nimic. *Nu* deveni complice sub nicio formă.

— Dar complice la ce, Giles, pentru numele lui Dumnezeu?

— Dacă aş ști, ai fi ultima persoană căreia să-i spun. Crispin te-a analizat şi nu i-a păsat ce a văzut. Consideră-te norocos. Dacă ar fi fost altfel, Dumnezeu ştie unde ai fi sfârşit.

Taxiul soseşte. Într-o manieră extraordinară, Oakley întinde mâna. Toby o ia şi descoperă, spre surpriza sa, că este umedă de transpiraţie. Îi dă drumul, se urcă în taxi. Oakley bate în geam. Toby coboară geamul.

— Este totul plătit, lasă să-i scape Oakley. Dă-i bacşiș o liră. Nu plăti de două ori, indiferent ce faci, dragule!

*

„Una scurtă, Toby, te rog, dacă ai un minut”.

Cumva, a trecut o săptămână întreagă. Resentimentele lui Isabel faţă de indiferenţa lui Toby răbufniseră într-o criză de furie, scuzele lui – umile, dar neatente – o aprinseseră şi mai tare.

Quinn se arătase la fel de dificil, când linguşindu-se pe lângă Toby fără niciun motiv, când repezindu-l, când dispărând fără nicio explicaţie o zi întreagă şi lăsându-l să se descurce singur.

Şi, într-o joi, Matti îl sună la ora prânzului.

— Partida aia de squash pe care nu am jucat-o niciodată.

— Ce-i cu ea?

— Nu a avut loc.

— Am crezut că am căzut deja de acord cu asta.

— Doar verificam, spuse Matti, după care închise.

Este ora zece a unei alte dimineţi de vineri şi convocarea familiară de care se temea Toby veni în sfârşit prin intermediul telefonului interior.

Oare vrea omul clasei muncitoare să-l trimită la Formums după mai multe sticle de Don Perignon? Ori se pregăteşte să-i spună că, oricât de mult i-ar aprecia

talentele, îi propune să aducă în locul lui un pilot de joasă înălţime şi doreşte să-i dea lui Toby liber în weekend ca să-şi revină de pe urma şocului?

Masiva uşă de mahon este deschisă ca şi altă dată. Intră, închide şi, anticipând comanda lui Quinn, încuie. Quinn, la birou, arătând ca un tunet ministerial. Vocea oficială, cea pe care o utilizează pentru interviurile solemne de la *Newsnight*, accentul de Glasgow, complet uitat.

— Mă tem că urmează să intervin în aranjamentele tale pentru weekend, Toby, anunţă el, reuşind să insinueze că Toby este singurul vinovat pentru asta. Vei avea probleme mari din cauza asta?

— Deloc, domnule ministru, replică Toby, spunând în gând adio unei călătorii scurte la Dublin şi probabil şi lui Isabel.

— Sunt supus la considerabile presiuni să organizez o întrunire secretă aici, mâine. În această cameră. O întrunire de cea mai mare importanţă naţională.

— Doriţi să particip şi eu, domnule ministru?

— Departe de mine gândul. Nu trebuie să participi. Nu ai autorizaţie pentru asta, prezenţa nu-ţi este dorită. N-o lua personal. Oricum, din nou, am nevoie de ajutorul tău pentru organizarea evenimentului.

Din nou, zâmbetul superior, mai aspru ca întotdeauna.

— Din păcate, fără şampanie, de data aceasta. Şi fără *foie gras*.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc. Totuşi, pentru întrunirea care mi-a fost aruncată în braţe, trebuie luate măsuri de securitate excepţionale. Doresc ca tu, ca secretar al meu, să le pui în practică.

— Bineînţeles.

— Pari nedumerit.

— Nu nedumerit, domnule ministru. Doar că, dacă întrunirea este atât de secretă, de ce trebuie ţinută în

camera aceasta? De ce nu în afara Biroului? Sau în camera izolată fonic de la etaj?

Quinn face o mişcare bruscă din cap, mirosind insubordonare, apoi se mulţumeşte să răspundă:

— Pentru că vizitatorul meu foarte insistent – vizitatori, de fapt, *la plural* – sunt pe poziţia decizională şi este datoria mea ca ministru să fac ce-mi cer ei. Eşti pregătit pentru asta sau trebuie să caut pe altcineva?

— Cu totul pregătit, domnule ministru. Fără discuţie.

— Foarte bine. Cunoşti uşa laterală care duce de la clădirea aceasta la Garda Călare? Pentru furnizori şi curieri neclasificaţi? O uşă metalică verde prevăzută cu bare?

Toby cunoaşte uşa, dar, nefiind furnizor, nu a avut ocazia s-o folosească.

— Ştii coridorul de la parter care duce la uşa asta? Dedesubtul nostru, în poziţia în care stăm acum? Cu două etaje mai jos? Cum intri pe uşile principale, pentru Dumnezeu, pe partea dreaptă a holului. Treci pe lângă ea în fiecare zi.

Da, ştie şi coridorul.

— Mâine-dimineaţă, sâmbătă, oaspeţii mei – vizitatorii mei, OK? – indiferent cum vor să-şi spună – nota de resentiment devine acum un refren – vor ajunge la această intrare laterală în două grupuri. Separat. Unul după celălalt. În succesiune rapidă. Mă mai urmăreşti?

— Vă urmăresc, domnule ministru.

— Bine. De la 11.45 până la 13.45 fix – şi *numai* în intervalul acesta de două ore, ai reţinut? – acea intrare laterală nu va fi păzită. Pentru acele *o sută şi douăzeci de minute*, niciun membru al securităţii nu va fi de pază. Toate camerele video şi alte dispozitive de securitate care acoperă intrarea laterală *şi* traseul de la acea intrare spre această cameră vor fi *inoperaţionale*. Dezactivate. Închise. Doar pentru acele două ore. Asta o rezolv singur. Nu vei avea nimic de a face cu partea asta a problemei, aşa că nici nu încerca. Acum, urmăreşte-mă cu atenţie.

Ministrul ridică o palmă spre faţa lui Toby, cu degetele răsfirate, apoi, demonstrativ, începe să numere pe degete, începând cu degetul mic.

— Când ajungem mâine-dimineaţă la zece, mergi direct la serviciul de pază şi te asiguri că instrucţiunile mele de a elibera intrarea laterală şi de a închide toate sistemele de supraveghere au fost respectate. Mă urmăreşti?

Degetul inelar, fără inel:

— La 11.50, porneşti spre intrarea laterală pe coridorul de la parter, făcând demersuri pe parcurs ca acel coridor şi scările din spate care ajung aici să nu fie ocupate sau închise. Mă mai urmăreşti?

Degetul mijlociu:

— Apoi mergi, în ritmul tău normal, purtându-te ca şi cum ai fi porcuşorul meu de Guineea, pe scările din spate – nu te opreşti să mergi la toaletă sau altceva, *mergi* fără oprire – până ajungi la camera aceasta unde ne aflăm acum. După care le confirmi celor de la serviciul de pază, la telefonul interior, că nu ai fost observat. L-am prelucrat deja, aşa că să nu faci altceva decât ce ţi-am spus să faci. Şi acesta e un ordin.

Toby se trezeşte descoperind că este beneficiarul zâmbetului de învingător în alegeri al şefului său.

— Deci, Toby. Spune-mi că ţi-am stricat weekendul, aşa cum mi l-au stricat ei pe al meu.

— Deloc, domnule ministru.

— Dar?

— Ei bine, o întrebare, dacă se poate.

— Câte doreşti. Spune.

De fapt are două.

— Cum vor ieşi din clădire grupurile? Aţi spus că sistemele vor fi dezactivate timp de două ore. Dacă grupul al doilea ajunge imediat după primul şi sistemul este reactivat la 13.45, nu vă rămân decât nouăzeci de minute pentru întrunire.

— Nouăzeci de minute vor fi prea de ajuns. Nu te

consuma. Zâmbetul a devenit între timp radiant.

— Sunteţi absolut sigur? insistă Toby, simţind nevoia de a prelungi conversaţia.

— Bineînţeles *că sunt sigur*, Toby. Nu-ţi face griji. Câteva strângeri de mână în jurul mesei şi toată lumea e liberă.

*

Este ora prânzului în aceeaşi zi când Toby Bell reuşește să plece de la birou şi, coborând în grabă Clive Steps, să-şi ocupe poziţia sub un platan londonez de la marginea parcului St James ca preludiu la compunerea unui text urgent pe adresa privată de e-mail a lui Oakley.

În cele două ore de când Quinn îi servise bizarele instrucţiuni, schiţase în minte multiple versiuni. Dar zvonurile spuneau că personalul de la Biroul de Securitate urmăreşte orice comunicare personală care emană din clădire, iar Toby nu-şi dorea sub nicio formă să le incite curiozitatea.

Platanul este un prieten vechi. Se află pe o movilă, la o aruncătură de băţ de Birdeage Walk şi Monumentul Războiului. La aproape o sută de metri, bovindourile ministerului de externe se încruntă aspru la el, dar mulţimile trecătoare de berze, raţe, turişti şi mame cu cărucioare de copii nu iau în seamă aspectul ameninţător.

Ochii şi mâna în care ţine Blackberry-ul sunt sigure. Ca şi mintea. Un adevăr care îl uluieşte pe Toby în aceeaşi măsură în care îi impresionează pe angajatorii săi ar fi că este imun la crize. Isabel poate să-i disece fără milă defectele: cum a făcut-o din plin şi în seara precedentă. Sirenele maşinilor de poliţie şi de pompieri pot să urle pe străzi, fumul se răscoală din casele învecinate, populaţia furioasă porneşte în marş: s-au întâmplat şi astea, şi mult mai multe în Cairo. Dar criza, odată ce se declanşează, este elementul lui Toby, şi acum e criză.

„Spui că ai fost părăsit de iubită şi că simţi nevoia să-mi plângi pe umăr, ori vreun nonsens de acesta”.

Decenţa normală dictează să nu ia numele lui Isabel

în van. Louisa îi vine în minte. Avusese vreo prietenă Louisa? O trecere rapidă în revistă a numerelor din agendă îl asigură că nu. Atunci va avea una acum: „Giles. Louisa m-a părăsit. Sunt nenorocit şi am nevoie disperată de sfaturile tale. Putem vorbi cât mai repede posibil? Bell”.

Apasă butonul verde.

Mesajul a fost trimis.

Aruncă o privire la ilustrele bovindouri ale ministerului de externe cu straturile lor de perdele simple. Să fie Oakley şi acum la birou, mestecând un sandvici? Ori s-a închis undeva în vreo fortăreaţă subterană cu Comitetul Comun de Informaţii? – ori s-a ascuns în Clubul Călătorilor cu colegii lui mandarinii, redesenând harta lumii, la un prânz prelungit?

Oriunde ai fi, Giles, pentru Dumnezeu, citeşte mesajul cât mai repede şi răspunde-mi, pentru că drăguţul meu stăpân a luat-o razna.

*

Au trecut şapte ore interminabile şi încă niciun semn de la Oakley. În livingul apartamentului său de la primul etaj din Islington, Toby stă la birou prefăcându-se că lucrează, în timp ce Isabel se preface că lucrează în bucătărie. Între ei doi s-a stabilit o pace rău prevestitoare. Lângă cotul stâng se află Blackberry-ul, la dreapta, telefonul fix; iar în faţa lui, ciorna unui raport pe care i-a cerut Fergus Quinn să-l scrie despre Oportunităţile parteneriatelor public-privat în Golf, în teorie, revizuieşte documentul. În realitate, îl urmăreşte mental pe Oakley în toate versiunile zilei sale şi îşi doreşte să-i răspundă. A retrimis mesajul de două ori: o dată, imediat ce a scăpat de la minister, apoi, din nou, când a ieşit din staţia de metrou Angel înainte de a ajunge acasă. De ce îşi considera apartamentul ca fiind nesigur pentru lansarea de mesaje text către Oakley, n-ar putea spune, dar aşa era. Aceleaşi inhibiţii îl ghidează şi acum, când decide că, oricât de inoportun ar fi, a venit momentul să-l sune pe Oakley acasă.

— Ies să cumpăr o sticlă de vin roşu, îi spune lui Isabel prin uşa deschisă a bucătăriei şi reuşește să ajungă la jumătatea holului înainte ca ea să-i răspundă că în cămară este deja o sticlă de vin roşu foarte bun.

Afară plouă şi nu s-a gândit să-şi pună o haină de ploaie. Cincizeci de metri mai încolo, o alee acoperită conduce la o patiserie abandonată. Intră în ea şi formează numărul reşedinţei lui Oakley.

— Cine dracu-i la telefon, pentru numele Domnului? Hermione, furioasă. A trezit-o oare? La ora *asta*?

— Toby Bell la telefon, Hermione. Îmi pare nespus de rău că te deranjez, dar a intervenit ceva destul de urgent, şi aş dori să vorbesc puţin cu Giles.

Târşâieli. Paşi în retragere. O fi în pat? Are pe cineva la ea?

— Ei bine, mă tem că *nu poţi* discuta puţin cu Giles, Toby. Nici puţin, nici mult. Cum bănuiesc că ştii deja.

— E vorba de serviciu, Hermione. A apărut ceva urgent.

— Bine, bine, joacă-ţi joculeţul. Giles este în Doña, şi să nu te prefaci că eşti surprins. L-au trezit cu noaptea-n cap să calmeze lucrurile la o conferinţă care se presupune că a luat-o razna. Vii să mă vezi ori nu?

— *Ei*? Care *ei*?

— Ce-i cu tine? E plecat, nu?

— Cât timp va fi plecat? Au spus?

— Destul de mult pentru ce avem noi nevoie, asta-i sigur. Nu mai avem servitori, Toby. Cred că ştii şi asta, nu?

Doña: diferenţă de trei ore. Închide brusc telefonul. În Doña se mănâncă târziu, deci pentru delegaţi şi familia regală e ora cinei. Zgribulit de frig pe alee, sună la recepţia ministerului de externe şi aude vocea plictisitoare a lui Gregory, rivalul fără succes la postul lui actual.

— Bună, Gregory. Trebuie să iau legătura urgent cu Giles Oakley. A fost trimis, pe nepusă masă la Doña, pentru o conferinţă şi, dintr-un motiv oarecare, nu-şi preia mesajele pe telefon. Este o chestie personală. Poţi să-i

transmiţi că-l caut?

— Dacă e personal? Complicat, bătrâne.

Nu te lăsa. Păstrează-ţi calmul.

— Ştii cumva dacă stă împreună cu ambasadorul?

— Mă gândesc că da. Depinde de el. Poate că preferă hotelurile mari şi scumpe, la fel ca tine şi Fergus.

Exercită o reţinere herculeeană.

— Atunci, eşti drăguţ să-mi dai numărul reşedinţei diplomatice, te rog? „Iisuse Cristoase, Gregory!”

— Îţi pot face legătura cu *ambasada*. Te vor prelua ei.

Aşteptare, pe care Toby o percepe ca fiind deliberată, în timp ce Gregory caută numărul. îl formează şi aude o voce de femeie care îi spune, întâi în arabă, apoi în engleză, că, dacă doreşte să aplice pentru o viză, atunci trebuie să se prezinte personal la consulatul britanic în următoarele ore şi să fie pregătit pentru o aşteptare îndelungată. Dacă doreşte să intre în contact cu ambasadorul sau cu un membru al personalului ambasadei, să lase un mesaj *acum*.

Şi lasă un mesaj:

— Pentru Giles Oakley, care participă la Conferinţa de la Doña. Inspiră. „Giles, ţi-am trimis câteva mesaje, dar se pare că nu le-ai preluat. Am probleme personale grave şi am nevoie de ajutorul tău, cât de repede posibil. Te rog să mă suni, la orice oră din zi sau din noapte, fie pe acest număr, fie, dacă preferi, pe numărul de acasă”.

Întorcându-se în apartament, îşi dă seama, prea târziu, că a uitat să cumpere sticla de vin roşu pe care se presupune că plecase să o procure. Isabel observă, dar nu spune nimic.

*

Cumva, s-a făcut dimineaţă. Isabel doarme lângă el, dar ştie foarte bine că ajunge o mişcare din partea lui ca fie să se certe, fie să facă dragoste. Noaptea trecută le-au făcut pe amândouă, dar asta nu l-a împiedicat pe Toby să-şi verifice Blackberry-ul la fiecare jumătate de oră ori să insiste ca apelurile pe fix să fie transferate prin extensia de

la dormitor, pe motiv că aşteaptă să fie sunat de la serviciu.

Şi nici procesele mentale nu i-au încetinit în acest răstimp, iar concluzia la care au ajuns este că îi va lăsa timp lui Oakley până la ora zece dimineaţa, moment în care este obligat să facă bufoneriile ridicole pe care i le-a comandat ministrul. Dacă, până atunci, Oakley nu-i răspunde la mesaje, va lua o decizie executivă: una atât de drastică, încât, la prima vedere, ideea îi repugnă; şi totuşi, prudent, în vârful picioarelor, decide să o analizeze din nou.

Şi ce vede cu ochii minţii, aşteptându-l în sertarul din dreapta al biroului său foarte vechi din anticamera ministerială? Acoperit de mucegai, cocleală şi, în imaginaţia lui, excremente de şoareci?

Un dispozitiv de înregistrare din epoca Războiului Rece, predigital, de dimensiuni industriale – un aparat atât de antic şi masiv, atât de redundant în era tehnologiei miniaturale, încât devine o jignire la adresa spiritului contemporan: pentru acest motiv, dacă nu pentru altul, Toby a cerut în mod repetat îndepărtarea sa, pe motiv că, dacă vreun ministru va dori înregistrarea în secret a unei conversaţii din biroul privat, dispozitivele care îi stau la îndemână sunt atât de discrete şi diverse, încât nu i se va simţi lipsa.

Dar până acum – cu voia Providenţei ori nu – cererile i-au rămas fără răspuns.

Iar comutatorul care acţionează monstrul? Trage sertarul de deasupra, pescuieşte cu dreapta şi uite-l: un sfârc ascuţit, ostil, montat pe o jumătate de ceaşcă din bachelită maro, în sus pentru închis, în jos pentru înregistrare.

*

Ora 8.50 şi niciun semn de la Oakley.

Lui Toby îi place să ia un mic dejun decent, dar în această sâmbătă dimineaţă, nu se ştie din ce motiv, nu îi este foame. Isabel este actriţă şi, prin urmare, nu se atinge

de micul dejun, dar, până acum, este într-o dispoziţie prietenoasă şi doreşte să stea cu el „ca doi prieteni” şi să-l urmărească mâncându-şi oul fiert. Decât să stârnească o nouă ceartă, preferă să fiarbă un ou pentru ea şi să-l mănânce. Starea ei de spirit i se pare suspectă. În orice altă dimineaţă de sâmbătă când anunţa că trebuie să meargă la birou să rezolve vreo problemă, ea rămânea demonstrativ în pat.

Dar în dimineaţa aceasta – deşi ei doi ar fi trebuit să se bucure de weekend la Dublin ea e numai lapte şi miere.

Ziua este însorită, aşa că se gândeşte să plece devreme şi să meargă pe jos până la serviciu. Isabela spune că o plimbare este exact ce-i trebuie. Pentru prima dată, îl însoţeşte la uşa de la intrare, unde îi depune un sărut iubitor pe obraz, după care rămâne în prag până coboară scările.

Încearcă să-i transmită că-l iubeşte ori aşteaptă momentul să-l părăsească?

*

Ora 9.52. Încă niciun semn de la Oakley.

Verificând mereu Blackberry-ul în timp ce merge exagerat de repede pe străzile puţin populate ale Londrei, Toby îşi începe numărătoarea inversă până la Birdeage Walk, luând-o pe The Mall şi, încetinind pasul, avansează spre uşa laterală verde prevăzută cu bare metalice.

Încearcă mânerul. Uşa verde se deschide.

Se întoarce cu spatele la uşă şi, cu nepăsare studiată, aruncă o privire Gărzii Călare, Ochiului Londrei[28], unui grup tăcut de şcolari japonezi şi, într-un ultim apel disperat, platanului londonez de sub umbra căruia, cu doar optsprezece ore înainte, trimisese primul dintre numeroasele sale mesaje rămase fără răspuns către Oakley.

O ultimă privire pierdută către Blackberry îi spune că apelul a rămas nepreluat. Închide telefonul şi îl încredinţează întunericului unui buzunar interior.

28 Roată uriașă de observare situată pe malul Tamisei (n.tr.)

*

După ce a derulat manevrele fără sens pe care i le ceruse ministrul, Toby ajunge în anticamera biroului privat şi verifică, folosind telefonul interior, dacă a reuşit să rămână neobservat de oamenii de la serviciul de pază.

— Aţi fost ca sticla, domnule Bell. Am văzut direct prin dumneavoastră. Să aveţi un weekend plăcut.

— Şi voi, şi mulţumesc foarte mult.

Aplecat peste birou, este cuprins de un val de mânie. Giles, mă forţezi să fac asta.

Biroul se presupune a fi prestigios: o antichitate, reproducere a stilului gaură de cheie, cu un blat lucrat din piele.

Aşezat pe scaunul de la birou, se apleacă în faţă şi deschide voluminosul sertar de jos, din dreapta.

Dacă mai există o parte din el care încă se roagă ca solicitările repetate făcute Departamentului de Lucrări să fi primit miraculos un răspuns peste noapte, acum e momentul să renunţe la speranţă.

Ca un motor ruginit de război pe un câmp de bătălie uitat, magnetofonul antic se află în acelaşi loc unde a fost aşezat cu decenii în urmă, aşteptând un apel care nu va veni niciodată: cu excepţia zilei de astăzi. În locul activării vocale, are un dispozitiv de sincronizare similar celui de la cuptorul cu microunde din apartamentul lui. Bobinele îmbătrânite sunt neprotejate. Dar două benzi gigantice în ambalaje de celofan pline de praf stau pregătite să servească pe un raft de deasupra.

În sus pentru închis. În jos pentru înregistrare.

Şi aşteaptă până mâine, când vin şi te iau, dacă nu sunt deja la închisoare.

*

Şi ziua de mâine a venit în sfârşit. Şi Isabel a plecat. S-a întâmplat astăzi, într-o duminică de primăvară incredibil de însorită. Clopotele bisericii cheamă păcătoşii din Soho să se pocăiască, iar Toby Bell, burlac de trei ore, încă stă la masa sa de pe trotuar la a treia – ori poate la a

cincea – cafea a dimineţii, adunându-şi curajul să comită irevocabilul act infracţional pe care nu îl plănuise: anume să se întoarcă în anticamera ministerială, să ia banda şi să o scoată din instituţie pe sub nasul paznicilor în maniera celor mai ticăloşi spioni.

Încă mai avea de ales. Şi asta descoperise în lungile şi sălbaticele căutări ale nopţii. Atât timp cât se mulţumea să stea acolo, putea susţine că nimic nu se întâmplase. Niciun ofiţer de securitate întreg la cap nu se va gândi să verifice existenţa unui magnetofon antic care putrezeşte pe fundul unui sertar. Şi în posibilitatea infinit de îndepărtată că banda *era* descoperită: ei bine, chiar şi atunci avea un răspuns pregătit: prins în problemele stresante legate de organizarea unei întruniri secrete de imensă importanţă naţională, ministrul Quinn îşi amintise de existenţa unui sistem de acoperire audio şi-l instruise pe Toby să-l activeze. Ulterior, fără îndoială, cu capul plin de secrete de stat, Quinn va nega că dăduse un astfel de ordin. Ei bine, o aberaţie de tipul acesta nu va fi deloc exagerată pentru cei care îl cunoşteau pe Quinn; iar pentru cei care îşi aminteau necazurile lui Richard Nixon, chiar prea familiară.

Se uită după chelneriţa cea drăguţă şi, din pragul cafenelei, o văzu aplecându-se peste tejghea şi flirtând cu ospătarul.

Ea îi aruncă un zâmbet încântător şi veni în trap spre el, flirtând încă.

Şapte lire, vă rog. Iar el îi dădu zece.

Stătea pe trotuar urmărind lumea fericită care trecea pe lângă el.

Fac stânga spre ministerul de externe, şi iată-mă în drum spre temniţă. Fac dreapta spre Islington, şi merg acasă la un binecuvântat apartament gol. Dar, în strălucirea dimineţii, deja o luase spre Whitehali.

— V-aţi întors, domnule Bell? Cred că v-au frecat, spuse şeful pazei căruia îi plăcea o mică bârfa.

Dar cei mai tineri se mulţumiră să urmărească

monitoarele.

Uşa din mahon era închisă, dar să nu crezi nimic: poate Quinn se strecurase mai devreme înăuntru sau poate rămăsese acolo toată noaptea cu Jay Crispin, Roy Stormont-Taylor şi domnul Muzicant Brad.

Bătu la uşă, strigă:

— Domnule ministru?

Bătu din nou. Niciun răspuns.

Păşi spre biroul său, deschise sertarul de jos şi, spre oroarea lui, văzu o lumină arzând. Dumnezeule mare: dacă o observase cineva!

Derulă banda, o scoase din carcasă, readucând comutatorul şi cronometru! la setările lor originale.

Cu banda ascunsă la subsuoară, îşi începu călătoria de întoarcere, fără a uita să facă un semn de salut către paznicul mai vârstnic şi un gest autoritar de „Lua-v-ar dracu'" celor mai tineri.

*

Au trecut doar câteva minute, dar deja Toby se simte cuprins de o stare de calm şi, pentru o vreme, stă nemişcat, lăsând totul să curgă pe lângă el. Când se dezmeticeşte, se află deja pe Tottenham Court Road, uitându-se la vitrinele magazinelor de electronice second hand şi încercând să decidă care dintre vânzători prezintă cea mai mică probabilitate de a-şi aminti un individ de treizeci şi ceva de ani într-un sacou negru şi larg şi în pantaloni din bumbac care a dorit să cumpere cu bani gheaţă un magnetofon la mâna a doua.

Şi undeva în drum spre acest loc, probabil că s-a oprit la un bancomat, apoi a cumpărat un *Observer* şi o sacoşă cu steagul Union Jack, pentru că banda se află deja în ea, între paginile ziarului.

Şi probabil că a mai intrat în două, trei magazine înainte de a discuta cu Aziz, care are un frate în Hamburg şi care se ocupă de expedierea pe mare a deşeurilor electronice către Lagos. Frigidere, calculatoare, radiouri şi magnetofoane gigantice vechi: fratele acesta nu se mai

satură de ele, şi de aceea Aziz a ajuns să ţină grămada asta de vechituri în camera din spate, în aşteptarea fratelui care să le ia de acolo.

Şi aşa a ajuns Toby, printr-un miracol de noroc şi perseverenţă, să fie proprietarul unei copii a magnetofonului din epoca Războiului Rece în sertarul din dreapta al biroului său, cu excepţia faptului că această versiune era colorată într-un cenuşiu perlat şi venea în cutia originală, ceea ce, explică plin de regrete Aziz, îl transformă într-un articol de colecţie şi-i înzeceşte valoarea, plus că, din păcate, mai trebuia să plătească şi pentru un adaptor dacă voia să-l bage în priză.

Târându-şi încărcătura în stradă, Toby fu acostat de o femeie care îşi pierduse abonamentul de autobuz. Descoperind că nu are mărunţiş, o ului cu o bancnotă de cinci lire.

Intră în apartament şi se opri brusc când simţi parfumul lui Isabel. Uşa dormitorului era întredeschisă. Nervos, o împinse, apoi se duse în baie.

Totul e în regulă. E doar parfumul ei. Iisuse! Nu se ştie niciodată.

Încercă să pornească magnetofonul pe masa din bucătărie, dar cablul era prea scurt. Aduse un prelungitor din living şi-l ataşă la aparat.

Mormăind şi scâncind, marea Roată hebbeliană a Vieţii începu să se rotească.

*

Ştii ce eşti? *Eşti o afurisită de regină a melodramei*.

Fără titluri, fără generice. Fără muzică introductivă liniştitoare. Doar declaraţia ministrului, fără opoziţie, afabilă, prezentată în cadenţa cizmelor ministeriale din piele întoarsă Lobb, cizme la o mie de lire una, în drum spre Biroul Privat, ipotetic spre biroul său.

Eşti o regină a melodramei, înţelegi? *Ştii măcar ce este o regină a melodramei*? *Nu ştii*. *Ei bine, asta pentru că eşti ignorantă ca un porc, nu-i aşa*?

Cu cine naiba vorbeşte? Poate că am venit eu prea

târziu? Oare am setat cronometrul greşit?

Sau se adresează căţeluşei sale Pippa, un Jack Russell, accesoriu în alegeri pe care îl aduce uneori cu el pentru a distra fetele?

Sau s-a oprit în faţa oglinzii cu ramă aurită şi face testul oglinzii tipic aripii noi a laburiştilor, prezentând şi un solilocviu în timp ce se admiră?

Semnal de alarmă pregătitor din gâtul ministerial. Aşa obişnuiește Quinn să-şi dreagă vocea înainte de o întrunire, apoi să-şi spele gura cu Listerine cu uşa de la baie deschisă. Evident, regina melodramei – indiferent cine este, ea sau el – este admonestată *in absentia* şi probabil în faţa oglinzii.

Scârţâit de piele când se aşază pe tronul ministerial, comandat de la Harrods în aceeaşi zi în care a preluat biroul, împreună cu un covor albastru nou şi câteva telefoane criptate.

Sunete de zgârieturi neidentificabile dinspre zona biroului. Probabil jucându-se cu cele patru cutii ministeriale roşii şi goale pe care insistă să le păstreze la îndemână, în contrast cu cele pline pe care Toby nu are voie să le deschidă.

Da. *Ei bine*. *Foarte frumos din partea ta. Îmi pare rău să-ţi stric weekendul*. *De fapt îmi pare rău că l-ai stricat tu pe al meu*, *dar ţie puţin îţi pasă*, *nu-i aşa*? *Ce mai faci*? *Soţia în formă bună*? *Mă bucur s-aud asta*. *Şi micile obrăznicături sunt bine*? *Trage-le o chelfăneală din partea mea*.

Paşi apropiindu-se, slabi, dar devenind mai sonori. A ajuns primul grup.

Paşii au trecut de intrarea laterală neîncuiată şi nepăzită, au traversat coridoarele nemonitorizate, scările, fără a se opri pentru o vizită la baie: cum făcuse şi Toby cu o zi înainte. Paşii apropiindu-se de anticameră. O singură pereche. Tocuri dure. În largul lor, nu furişat. Şi picioarele nu sunt tinere.

Şi nici nu sunt picioarele lui Crispin. Crispin,

nesemnificativ cum pare, merge de parcă ar fi într-un marş războinic. Acestea sunt picioare paşnice. Picioare care nu se grăbesc, picioarele unui bărbat – şi de ce crede Toby că ştie asta, dar totuşi o ştie? – sunt picioarele unui străin. Aparţin cuiva pe care nu l-a mai întâlnit.

Se opresc la uşa anticamerei, dar nu bat. Aceste picioare au primit instrucţiuni să nu bată la uşă. Traversează anticamera, trecând – o, Doamne! – la un metru de biroul lui Toby şi de magnetofonul care funcţionează în sertar.

Vor auzi picioarele asta? Se pare că nu. Or dacă au auzit, nu-şi dau seama ce înseamnă.

Picioarele avansează. Picioarele intră în biroul eminenţei fără să bată, putem presupune pentru că aşa li s-a spus să facă. Toby aşteaptă scârţâitul scaunului ministerial, nu-l aude. Pentru o clipă, Toby este chinuit de un gând îngrozitor: dacă vizitatorul, precum ataşatul cultural Hester, şi-a adus propria muzică?

Cu sufletul la gură, aşteaptă. Fără muzică, doar vocea abruptă a lui Quinn:

— Nu te-a oprit nimeni? Nu te-a întrebat nimeni nimic? Nu te-a deranjat nimeni?

Este inferior ca rang ministrului şi se cunosc deja. Ca ministrul faţă de Toby într-o zi liberă.

— Nu am fost deranjat sau molestat, domnule ministru. Totul a mers ceas, mă bucur s-o spun. O altă rundă fără erori.

O altă rundă? Şi când a avut loc prima rundă fără erori? Şi de unde referinţa ecvestră? Toby nu are timp de pierdut.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile de weekend, îşi prezintă Quinn refrenul familiar. Te asigur că nu a fost hotărârea mea. Şovăieli de noaptea nunţii din partea galantului nostru prieten.

— N-are nimic, domnule ministru, vă asigur. N-aveam planuri în afară de curăţenia în pod, o promisiune pe care nu pot decât să mă bucur că o amân.

Umor. Rămas neapreciat.

— L-ai văzut, deci, pe Elliot. Asta a mers bine. Te-a pus la curent cu situaţia. Da?

— În măsura în care a putut, da, domnule ministru, m-a pus la curent.

— Se cheamă informaţii strict necesare. Ce părere ai despre el? întreabă, dar, fără a aştepta răspunsul, continuă: Mi se spune că este un tip util într-o noapte întunecoasă.

— Cuvântul dumneavoastră îmi este suficient.

Elliot, îşi aminteşte Toby, renegat albanezo-elen… fost în Forţele Speciale Sud-Africane… a omorât un tip într-un bar… a venit în Europa să-şi îngrijească sănătatea.

Dar copoiul britanic din Toby a analizat deja vocea vizitatorului şi deci şi pe proprietarul ei. Este o persoană sigură pe sine, de vârstă mijlocie, din clasa mijlocie spre superioară, cultivat şi necombativ. Însă ce îl surprinde este veselia lui. Senzaţia că proprietarul vocii se distrează.

Din nou, ministrul, poruncitor:

— Şi tu eşti *Paul*, aşa e? Ne-am înţeles. Un soi de academician conferenţiar. Elliot le-a aranjat pe toate.

— Domnule ministru, sunt Paul de când am plecat de acasă în dimineaţa asta şi voi rămâne Paul până la îndeplinirea însărcinării.

Deconectare.

— Elliot ţi-a spus de ce te afli aici?

— Urmează să strâng mâna liderului micii noastre forţe britanice şi urmează să fiu telefonul dumneavoastră roşu.

Încă o tăcere.

— Îţi aparţine, nu? zice Quinn.

— Ce anume să-mi aparţină, domnule ministru?

— *Expresia*, pentru numele lui Dumnezeu. „Telefon roşu?” Născocită din capul tău. Tu ai creat-o? Da sau nu?

— Dacă nu vi se pare prea frivolă.

— E chiar la obiect. Poate o voi folosi şi eu.

— Aş fi măgulit.

Tăcerea revine.

— Aceşti ţipi din forţele speciale au tendinţa să fie puţin înfumuraţi, zice Quinn, ca şi cum ar da o declaraţie pentru întreaga lume. Vor să fie totul pus la punct şi legal înainte de a se da jos din pat dimineaţa. Aceeaşi problemă peste tot în ţară, dacă mă întrebi. Soţia e bine, nu?

— Date fiind circumstanţele, se simte minunat, mulţumesc, domnule ministru. Şi, dacă îmi permiteţi, nu se plânge niciodată.

— Mda, ei bine, femeile. Se pricep la asta, nu? Ştiu cum să facă faţă unei astfel de situaţii.

— Într-adevăr, domnule ministru. Într-adevăr.

Iar cuvântul constituie semnalul pentru sosirea celei de-a doua partide: din nou, o singură pereche de paşi. Uşori, pe toată talpa şi hotărâţi. Pe punctul de a le clasa ca aparţinând lui Crispin, Toby se trezeşte corectat rapid:

— *Jeb, domnule*, anunţă paşii, oprindu-se brusc.

*

Să fie aceasta regina melodramei care îi stricase weekendul lui Quinn? Că este aşa sau nu, odată cu venirea lui Jeb, pe scenă apare un alt Fergus Quinn. Dispare letargia bosumflată şi în locul ei apare o versiune grobiană, onestă, de care electoratul său naiv se lasă convins de fiecare dată.

— *Jeb*! Bun om. Cu adevărat mare. Şi foarte mândru. În primul rând, vreau să-ţi spun că îţi respectăm *pe deplin* îngrijorarea, da? Şi suntem aici ca să îi punem punct în orice mod putem. Voi face eu primul pas timid. Jeb, acesta e Paul, OK? Paul, fa cunoştinţă cu Jeb. Vă vedeţi. *Mă* vedeţi. Eu vă văd pe amândoi. Jeb, te afli în biroul privat al ministrului, biroul *meu*. Sunt ministru al Coroanei. Paul, tu eşti un funcţionar superior al ministerului de externe şi ai o experienţă îndelungată. Fă-mi favoarea şi confirmă-i lui Jeb.

— Confirm punct cu punct, domnule ministru. Şi sunt onorat să te cunosc, Jeb, zice pe fundalul strângerilor de mână.

— Jeb, m-ai văzut la televizor, făcând tururi în circumscripţie, intervievat la *Question Time* în Casa Comunelor şi toate alea.

Aşteaptă-ţi rândul, Quinn. Jeb e un om care gândeşte înainte să răspundă.

— Ei bine, să fiu sincer, am vizitat pagina dumneavoastră de web. Foarte impresionantă.

Să fie o voce cu accent galez? Cu certitudine e: ritmul galez cântat cu toate accentele la locul lor.

— Iar eu, la rândul meu, am citit suficient din dosarul tău, Jeb, pentru a-ţi spune direct că te admir şi te respect, pe tine *şi* pe oamenii tăi, în plus, am *deplina* încredere că veţi face o treabă cu adevărat fabuloasă. Şi acum: numărătoarea inversă a început şi de înţeles şi pe *drept cuvânt* – pentru numele lui Dumnezeu – tu şi flăcăii tăi doriţi să fiţi sută la sută siguri că s-a respectat lanţul britanic de comandă şi control. Vă faceţi griji de ultimă oră de care trebuie să vă eliberaţi: *de la sine* înţeles. Ca şi mine. Glumă. Acum. Să vă prezint câteva probleme care au ajuns la urechea mea şi să vedem unde stăm, bine?

Quinn se plimbă prin birou, cu vocea mai puternică sau mai slabă în microfoanele din epoca aburului ascunse în lambriurile din lemn ale biroului, în funcţie de amplasarea vorbitorului.

— Paul, aici de faţă, va fi omul tău. Asta pentru început. În plus este exact ceea ce ai cerut, nu? Nu este corect sau de dorit ca eu, ca ministru al afacerilor externe, să dau ordine militare directe unui om pe câmpul de luptă, dar tu, la cererea ta, vei avea la dispoziţie un consilier oficialneoficial de la afacerile externe, Paul aici de faţă, care te va asista şi te va consilia. Când Paul îţi transmite o comandă, va fi o comandă care vine de la vârf. Va fi o comandă care poartă *imprimatur-xA* – adică semnătura – anumitor oameni de *acolo*.

Indică spre Downing Street când spune asta? Mişcarea trupului sugerează că da.

— Să o spun aşa, Jeb. *Acest individ mititel şi roşu*

care se află cu noi mă conectează direct cu acei oameni. Te-ai prins? Ei bine, Paul va fi telefonul *nostru* roşu.

Nu pentru prima dată în experienţa lui Toby, Fergus Quinn a furat cu nesimţire replica unui om fără a recunoaşte. Aşteaptă aplauze şi nu le primeşte? Ori e ceva în ochii lui Jeb care îl pune în mişcare? în orice caz, răbdarea lui ajunge la un sfârşit.

— *Pentru Dumnezeu*, Jeb! Ţi-ai *primit* garanţiile. îl ai şi pe *Paul* aici de faţă. Ai undă verde de la noi, iar timpul trece. Despre ce *vorbim* de fapt?

Dar vocea lui Jeb nu lasă să răzbată vreo nuanţă de îngrijorare:

— Am încercat să discut cu domnul Cri spin despre asta, explică el, cu confortabilul ritm galez. Dar a părut că nu vrea să mă asculte. Prea ocupat. A spus că să-mi rezolv problemele cu Elliot, el fiind comandatul desemnat al operaţiunii.

— Şi care-i problema cu Elliot? Mi s-a spus că e cel mai bun din domeniul lui.

— De fapt, niciuna. Cu excepţia faptului că Ethical e o chestie nouă pentru noi. În plus, operăm pe baza informaţiilor de la Ethical. Deci, fireşte că ne-am gândit că e mai bine să venim la dumneavoastră, ei bine, pentru asigurări. Numai că pentru băieţii lui Crispin nu e nicio problemă, nu? Ei sunt americani şi excepţionali şi de aceea au fost aleşi, presupun. Mulţi bani pe masă dacă operaţia are succes, plus că tribunalele internaţionale nu se pot atinge de ei. Dar băieţii mei sunt britanici, nu? Ca şi mine. Suntem soldaţi, nu mercenari. Şi nu ne surâde să stăm o perioadă nedeterminată în închisoarea de la Haga, acuzaţi că am participat la un act de extrădare extraordinară, nu? în plus, am fost şterși din înregistrările militare din motive de retractare. Regimentul se poate debarasa de noi oricând doreşte, dacă operaţiunea este demascată. Şi atunci am fi nişte criminali de rând, nu soldaţi, după cum credem noi.

*

La acestea, Toby, care până acum îşi ţinuse ochii închişi pentru a vizualiza mai bine scena, derulă înapoi banda şi ascultă din nou acelaşi fragment, apoi sări în picioare, înşfăcă un blocnotes cu mâzgălelile lui Isabel peste tot, rupse primele pagini şi mâzgăli prescurtări precum extr/pred, *excepţiont. SUA* şi *fărăint. /justiţie*.

*

— Toate bune, Jeb? întreabă Quinn, pe un ton de toleranţă de sfânt. Mai sunt întrebări la fel ca astea?

— Ei bine, avem vreo două suplimentare, dacă tot întrebaţi. Compensaţia în cazul celei mai rele eventualităţi este una. Medevac, în caz de rănire, este alta. Nu putem rămâne zăcând acolo, nu? Am încurca oricum, morţi sau răniţi. Şi ce se întâmplă cu soţiile şi familiile noastre? Asta-i altă problemă, acum, că nu mai facem parte din armata regulată, până vom fi repuşi din nou în drepturi. Am spus că voi întreba, chiar dacă ţine mai mult de partea academică, termină el, pe o notă care, pentru urechea lui Toby, era de departe prea îngăduitoare.

— Deloc academică, revine expansiv Quinn. Chiar dimpotrivă, dacă-mi permiţi! Hai să clarificăm – accentul de Glasgow al alesului poporului căpătând forţă pe măsură ce Quinn vorbea – bătaia de cap legală pe care o descrii a fost discutată la cel mai înalt nivel şi eliminată *complet*. Opţiune respinsă. La propriu.

— De către cine? De către Roy Stormont-Taylor, charismaticul avocat de televiziune, la una dintre numeroasele sale vizite în Biroul Privat?

— Şi să-ţi spun şi de ce e respinsă, dacă vrei să ştii, Jeb, şi ai dreptul să ştii, consider eu. Pentru că *nicio echipă britanică nu va lua parte la vreun act de extrădare*. Punct. Echipa britanică va rămâne pe preţiosul sol britanic. Exclusiv pe sol britanic. Voi *veţi proteja* ţărmurile britanice. Mai mult, acest guvern declară oficial, la *toate* nivelurile, că respinge orice aluzie de implicare într-o extrădare extraordinară, în trecut, prezent sau viitor. Este o practică pe care o detestăm şi o condamnăm

necondiţionat. Ce face echipa americană este numai şi numai problema ei.

În imaginaţia debordantă a lui Toby, ministrul i-a aruncat lui Jeb, la acest punct, o privire de o greutate imensă, apoi a scuturat din cap frustrat, de parcă ar fi vrut să spună: dacă nu i-ar fi buzele pecetluite.

— Sarcina ta, Jeb, este – şi o repet – să prinzi sau să neutralizezi *cu* minimum de intervenţie în forţă un HVT[29] spune traducând rapid, probabil pentru Paul – ţintă de mare valoare, nu? –, ţintă, nu terorist, deşi în acest caz se întâmplă ca doi să fie unul şi acelaşi, *pe* capul căruia s-a pus un preţ foarte mare şi care a fost suficient de lipsit de înţelepciune pentru a se ascunde *pe* teritoriu britanic, pronunţând răspicat prepoziţiile, semn sigur de nesiguranţă pentru urechea lui Toby. Din necesitate, vă veţi afla acolo incognito, nu veţi fi declaraţi autorităţilor locale, *în* conformitate cu cele mai ferme măsuri de securitate. La fel şi Paul. Vă veţi atinge scopul abordând ţinta numai dinspre partea terestră, în acelaşi timp în care sora voastră non-britanică o va aborda dinspre mare. Dacă această echipă non-britanică de pe mare, *din* proprie voinţă, va decide să extragă ţinta şi să o ducă în alt loc, *în afara* teritoriului britanic, nici tu personal, nici alt membru al echipei tale, nu va fi complice *la* acel act. Şi ca să recapitulăm – şi să epuizăm subiectul – sunteţi *o forţă de protecţie terestră care îşi exercită îndatorirea de a apăra un teritoriu suveran britanic într-o manieră total legală şi legitimă* conform legii internaţionale şi nu aveţi nicio răspundere pentru rezultatul operaţiunii, fie că sunteţi îmbrăcaţi în uniformă militară, fie în veşminte civile. Citez direct dintr-un *aviz juridic* pe care l-am primit de la cel care este, neîndoielnic, cel mai bun şi mai competent avocat specializat în drept internaţional din ţară.

Din nou, în imaginaţia lui Toby, apare frumosul şi neînfricatul Roy Stormont-Taylor, QC, al cărui sfat, potrivit lui Giles Oakley, este surprinzător de lipsit de prudenţă.

29 High Value Target, țintă de mare valoare (n.tr.)

— Aşadar, ceea ce spun eu, Jeb, este – acum accentul său de Glasgow e sacerdotal – iată-ne aici, cu numărătoarea inversă a Zilei Z răsunându-ne în urechi. *Tu*, ca soldat al reginei, *eu*, ca ministru al reginei – şi Paul, să spunem… şi, Paul?

— *Telefonul dumneavoastră roşu*, completează Paul.

— Deci, ceea ce spun este, Jeb, să vă ţineţi picioarele bine înfipte pe bucata aceea preţioasă de stâncă britanică, lăsaţi restul în seama lui Elliot şi a băieţilor lui şi veţi huzuri. Voi apăraţi un teritoriu britanic suveran, ajutaţi la prinderea unui criminal cunoscut. Ce se întâmplă cu criminalul după ce a fost scos de pe teritoriul britanic – *şi* din apele teritoriale britanice – nu e treaba voastră şi nici nu trebuie să fie. *Niciodată*.

*

Toby opreşte aparatul.

— *Stânca britanică*? murmură Toby cu voce tare, cu capul în mâini. Cu S sau cu s, vă rog?

Ascultă din nou, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Apoi, pentru a treia oară, mâzgăleşte febril pe carneţelul de cumpărături al lui Isabel.

Stânca. Să ne oprim puţin.

Bucata aceea preţioasă de Stâncă britanică pe care să-ţi ţii picioarele: de departe mai importantă decât Grenada, unde legăturile cu Marea Britanie erau atât de fragile, încât trupele americane puteau da buzna fără măcar să sune la uşă.

Exista o singură Stâncă în lume care să îndeplinească aceste calificări stringente, iar ideea că era pe punctul de a deveni scena unei extrădări puse la cale de soldaţi britanici lăsaţi la vatră şi fără uniformă şi mercenari americani care erau, din punct de vedere legal, de neatins era atât de monstruoasă, atât de incendiară, încât pentru un timp Toby, cu toată pregătirea lui în afaceri externe pe care o primise în materie de răspunsuri măsurate, diplomatice care trebuiau folosite întotdeauna, nu putu decât să privească prostit peretele bucătăriei înainte de a

asculta restul benzii.

*

— Deci, mai sunt întrebări sau am terminat? se interesă Quinn pe un ton vesel.

În imaginaţia sa, Toby, ca şi Jeb, priveşte la sprâncenele ridicate şi jumătatea de zâmbet sumbru care îţi transmit că ministrul, oricât de curtenitor ar fi, a atins limita timpului pe care ţi l-a alocat.

Începe Jeb să şovăie? Nu în cărţile lui Toby. Jeb e soldat şi recunoaşte un ordin când îl aude. Jeb ştie când şi-a terminat de spus păsul şi nu mai trebuie să insiste. Jeb ştie că numărătoarea inversă a început şi că are o treabă de făcut. De-abia acum intră în scenă şi apelativul „sir”:

Este recunoscător pentru timpul domnului ministru, sir.

Este recunoscător pentru avizul juridic al celui mai bun şi mai competent avocat specializat în drept internaţional din ţară, sir.

Va transmite mesajul lui Quinn oamenilor săi. Nu poate vorbi în numele lor, dar crede că vor fi mai liniştiţi în privinţa operaţiunii, sir.

Ultimele lui cuvinte îl umplură pe Toby de groază.

— Şi mie îmi pare foarte bine că te-am întâlnit, Paul. Ne vedem pe timp de noapte, cum se spune.

Şi Paul, indiferent cine-o fi *el* – *un pilot de joasă înălţime*, în mod evident, acum, că gândul ulterior se infiltrează în mintea înnebunită a lui Toby – ce face *el* ori, mai precis, ce *nu* face în timp ce ministrul îşi aruncă praful magic în ochii lui Jeb?

Sunt telefonul tău roşu, tăcut până sun.

le

Aşteptându-se să audă ceva mai mult decât paşi îndepărtându-se, Toby se concentrează din nou. Paşii se aud din ce în ce mai slab, uşa se închide şi este încuiată. Lipăitul de pantofi Lobb avansând spre birou.

— Jay?

Să fi fost Crispin acolo tot timpul? Ascuns în dulap,

cu urechea la gaura cheii?

Nu. Ministrul vorbeşte cu Crispin de la una dintre liniile lui directe. Vocea îi este duioasă, aproape slugarnică.

— *Am rezolvat*, Jay. Cam chiţibuşar, după cum era de aşteptat. Citatul din Roy a fost un succes... Nici vorbă, bătrâne! Nu i-am oferit, nici el nu a cerut. Dacă ar fi cerut, i-aş fi spus: „Îmi pare rău, amice, nu e treaba mea. Dacă tu crezi că ai dreptul la vreo răsplată, mergi la Jay”... probabil se consideră cu un cap deasupra voastră, vânătorii de recompense. O izbucnire bruscă, parţial mânie, parţial uşurare: Şi dacă este ceva ce nu suport, Jay, este o predică din partea unui nenorocit de pitic galez.

Râsete, ca un ecou îndepărtat la telefon. Schimbare de subiect. Da-uri şi *bineînţeles-un* ministeriale:

— ...Maisie e de acord cu asta, da? E încă alături de noi, fără dureri de cap? Asta da, fată...

O tăcere lungă. Quinn revine, de data asta vorbind pe un ton serios:

— Ei bine, presupun că dacă asta doresc oamenii lui Brad, atunci asta vor primi... OK, înjur de patru... în pădure sau la Brad acasă? Să fiu sincer, pădurea îmi convine mai mult, este mai retrasă... Nu, nu, mulţumesc, fără limuzină. Voi lua un taxi obişnuit. Ne vedem în jur de patru.

*

Toby stă pe marginea patului. Pe cearşafuri, urme ale ultimei lor partide de amor. Pe Blackberry-ul de lângă el, textul ultimului mesaj disperat trimis lui Oakley cu o oră înainte: „viaţa amoroasă distrusă e vital să vorbim cât mai curând Toby”.

Schimbă cearşafurile.

Curăţă baia de lucrurile lui Isabel.

Spală vasele de ieri-seară.

Aruncă restul de vin de Burgundia roşu în chiuvetă.

Repetă după mine: numărătoarea inversă a început deja... timpul trece... ne vedem pe timp de noapte, cum se

spune, Paul.

Care noapte? Noaptea trecută? Mâine-noapte?

Şi încă niciun mesaj.

Face o omletă. Mănâncă jumătate din ea.

Se uită la *Newsnight*, are parte de una dintre micile ironii ale lui Dumnezeu. Roy Stormont-Taylor, avocat al Coroanei, cel mai grozav avocat, îmbrăcat într-o cămaşă cu dunguliţe descheiată la guler, perorează despre diferenţele esenţiale dintre lege şi justiţie.

Ia o aspirină. Se întinde.

Şi la un moment dat, necunoscut lui, trebuie să fi aţipit, pentru că sunetul strident al mesajului de pe Blackberry îl trezi precum alarma de incendiu:

„Insist s-o uiţi pentru totdeauna pe doamnă”.

Fără semnătură.

Răspunde, furios şi impulsiv. „Nici vorbă. E prea al dracului de important. E vital să discutăm cât mai curând. Bell”.

*

Toată viaţa a încetat.

După un sprint vioi, aşteptarea subită, nesfârşită, sterilă.

Să stea toată ziua la biroul lui din anticamera ministerială.

Să-şi verifice metodic e-mailurile, să răspundă la telefon, abia fiind în stare să-şi recunoască propria voce. „Giles, pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti?”

Noaptea, când ar fi trebuit să se bucure de proaspăta burlăcie redobândită, să stea treaz tânjind după sporovăială lui Isabel şi după alinarea pe care i-o oferă senzualitatea ei. Să asculte sunetele trecătorilor nepăsători de pe strada de dedesubtul ferestrei sale şi să se roage să fie unul dintre ei, să invidieze umbrele din spatele draperiilor de la geamurile de vizavi.

Şi deodată – era oare unu sau două noaptea? – este trezit din moţăială de acordurile absurd de melodioase ale unui cor bărbătesc declarându-se, parcă anume pentru

urechile lui Toby, „nerăbdători pentru lupta ce va să vină în vreme ce aşteptăm lumina dimineţii". Convins că înnebuneşte, se duce la fereastră şi se uită la cercul de bărbaţi fantomatici, îmbrăcaţi în verde şi cu felinare în mâini. Îşi aduce în sfârşit aminte că e ziua Sfântului Patrick, că ei cântă *Cântecul soldatului* şi că în Islington locuieşte un mare număr de irlandezi, ceea ce îl duce din nou cu gândul la Hermione.

Să încerce s-o sune din nou? în niciun caz.

Cât despre Quinn, ministrul era în mod providenţial plecat într-una dintre inexplicabilele lui absenţe, de data aceasta una mai lungă. Providenţială sau… ameninţătoare? Doar o dată dăduse un semn de viaţă – un apel telefonic la mijlocul unei după-amiezi pe mobilul lui. Vocea lui avea un ecou metalic, ca şi cum ar fi vorbit dintr-o celulă goală. Tonul era aproape isteric.

— Tu eşti?

— Da, eu sunt, domnule ministru. Bell. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Spune-mi doar dacă a încercat cineva să ia legătura cu mine, asta-i tot. Oameni serioşi, nu plevuşcă.

— Păi, sincer, domnule ministru, nimeni în mod special. Liniile au fost ciudat de tăcute, zise, ceea ce nu era altceva decât adevărul.

— Ce vrei să spui prin „ciudat"? Cum adică ciudat? Ce e ciudat? Nu se întâmplă nimic ciudat, auzi?

— Nu sugeram că ar fi, domnule ministru. Doar că tăcerea este… neobişnuită?

— Ei bine, ţine-o tot aşa.

Cât despre Giles Oakley, motivul constant al deznădejdii lui Toby, e la fel de greu de găsit.

Mai întâi, potrivit Victoriei, asistenta lui, e încă la Doña. Apoi e toată ziua la conferinţă şi posibil toată noaptea şi nu poate fi deranjat. Iar când Toby întreabă dacă respectiva conferinţă se ţine la Doña sau la Londra, ea îi răspunde ţâfnoasă că nu e autorizată să ofere alte amănunte.

— Păi, i-ai spus că e urgent, Victoria?

— Bineînţeles că i-am spus.

— Şi el ce-a spus?

— Că urgenţa nu e sinonimă cu importanţa, replică ea pe un ton arogant, fără îndoială citându-şi stăpânul cuvânt cu cuvânt.

Trec douăzeci şi patru de ore până să-l sune ea pe linia internă. De data asta e numai lapte şi miere.

— Giles e la Apărare acum. Îi va face plăcere să te vadă, dar probabil că va mai dura. Te-ai putea întâlni cu el pe scările ministerului pe la şapte, să faceţi o plimbare pe chei şi să vă bucuraţi de soare?

Toby putea.

— Şi ai auzit toate astea cum? întrebă pe un ton de conversaţie Oakley.

Se plimbau de-a lungul cheiului. Fete sporovăind, îmbrăcate în fuste, treceau în pas vioi pe lângă ei braţ la braţ. Traficul de seară se împotmolise. Dar Toby nu auzea nimic altceva decât propria voce prea stridentă şi interjecţiile relaxate ale lui Oakley. Încercase să-l privească în ochi şi nu reuşise. Faimosul maxilar din piatră al lui Qakley era încleştat ca o nucă.

— Să spunem că am prins bucăţele, rosti cu nerăbdare Toby. Ce contează? Un dosar pe care l-a lăsat Quinn uitat pe undeva. Lucruri pe care le-am auzit când vorbea în şoaptă la telefon. Tu *mi-ai dat instrucţiuni* să-ţi spun dacă aud ceva, Giles. Acum îţi spun!

— Ţi-am dat aceste instrucţiuni *când* mai precis, dragule?

— Acasă la tine. Schloss Oakley. După o cină la care s-a vorbit despre alpacale. Îţi aduci aminte? Mi-ai zis să rămân să bem un Calvados. Giles, ce *se întâmplă*?

— Ciudat. Nu-mi amintesc o astfel de conversaţie. Dacă a avut loc, lucru de care mă îndoiesc, atunci a fost cu certitudine particulară, indusă de alcool şi sub nicio formă nu poate fi citată.

— Giles!

Dar aceasta era vocea oficială a lui Oakley, vorbind oficial; şi faţa oficială a lui Oakley, fără să-i tresară un muşchi.

— Insinuarea că ministrul tău, despre care înţeleg că a petrecut o relaxantă sărbătoare în conacul său proaspăt achiziţionat din Cotswold în compania unor prieteni apropiaţi, a fost ocupat cu promovarea unei operaţiuni sub acoperire cu totul nesăbuită pe ţărmurile unei colonii britanice suverane – *aşteaptă*! – este atât calomniatoare, cât şi lipsită de loialitate, îţi sugerez să o abandonezi.

— Giles! Nu-mi vine să cred ce aud. *Giles*!

Apucându-l pe Oakley de braţ, îl trase într-un refugiu din parapet. Oakley privi în jos glaciar la mâna lui Toby; şi apoi, cu propria mână, o îndepărtă.

— Greşești, Toby. Dacă ar fi apărut o astfel de operaţiune, îţi imaginezi că serviciile noastre de informaţii, întotdeauna pe poziţie când vine vorba de pericolul unor armate private lucrând pe cont propriu, nu m-ar fi anunţat? Şi *nu* m-au anunţat.

— Vrei să spui că spionii nu *ştiu*? Sau n-au ştiut? Ori s-au uitat deliberat în altă parte – cu gândul la apelul telefonic al lui Matti – sau vrei să spui că s-a întâmplat deja? Ce *încerci* să-mi spui, Giles?

Oakley găsise un loc să-şi sprijine braţele şi se apleca peste balustradă de parcă dorea să se bucure de scena fluviului învolburat. Dar vocea îi rămăsese la fel de sigură şi lipsită de viaţă de parcă ar fi citit dintr-o luare de poziţie:

— Vreau să spun că nu trebuie să ştii nimic. Nu *a fost* nimic de ştiut şi nu va fi *niciodată* nimic de ştiut, în afară de fanteziile creierului tău atacat de căldură. Păstrează-ţi opiniile pentru romanul tău şi vezi-ţi de carieră.

— *Giles*! pledă Toby, ca în vis.

— *Ce-i* cu mine?

— Nu-ţi vorbeşte *creierul meu atacat de căldură*. Ascultă-mă: *Jeb*. *Paul*. *Elliot*. *Brad*. *Ethical Outcomes*. *Stânca*. *Paul* face parte din chiar ministerul nostru de

externe. Este un membru cu statut înalt. Colegul nostru. Are o soţie bolnavă. Este *un pilot de joasă înălţime*. Verifică la Personal lista celor care şi-au luat concediu şi l-ai prins. Jeb este *galez*. Echipa sa provine din Forţele noastre Speciale. Au fost eliminaţi de pe listele oficiale ale armatei pentru a se putea nega. Britanicii împing de pe pământ, Crispin şi mercenarii lor trag de pe mare, cu puţin ajutor de la Brad Hester, finanţat cu mărinimie de Miss Maisie şi sprijiniţi juridic de Roy Stormont-Taylor.

Într-o tăcere care părea şi mai profundă datorită zgomotului din jur, Oakley continuă să zâmbească, încremenit, râului.

— Şi toate astea le-ai dedus din frânturile de conversaţie pe care se presupune că nu trebuia să le asculţi, dar le-ai ascultat? Dosare rătăcite cu etichete şi avertismente peste care *se întâmplă* să dai. Oamenii legaţi într-o conspiraţie care *se întâmplă* să-şi dezvăluie planurile în faţa ta, în timpul unor conversaţii neglijente. Cât de plin de resurse eşti, Toby! Pentru un moment, am avut sentimentul foarte viu că ai fi fost prezent la întrunire, ascultând. *Nu*, porunci el, şi pentru moment, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic. Ascultă-mă, dragule, reluă el pe un ton mult mai blând. Indiferent ce informaţii îţi imaginezi că posezi – dacă este ceea ce cred eu că este – distruge-le înainte de a te distruge ele. În fiecare zi, în întregul Whitehall, planuri idioate sunt vehiculate şi abandonate. Te rog, pentru viitorul tău, acceptă faptul că acesta este un alt plan idiot.

Să fi şovăit vocea lapidară? Cu umbrele îngrămădite ale trecătorilor, cu luminile şi vacarmul traficului riveran, Toby nu putea fi sigur.

*

Singur în bucătăria apartamentului său din Islington, Tobyâşi transferă mai întâi înregistrarea pe calculator, apoi pe un stick de memorie ca back-up. Apoi îngroapă înregistrarea de pe calculator cât de adânc poate, fiind pe deplin conştient de faptul că, dacă tehnicienii îşi bagă

ghearele în el, nimic nu putea fi îngropat suficient de adânc şi singurul lucru de făcut în această eventualitate nefericită era să distrugi hard diskul cu un ciocan şi să împrăştii fragmentele pe o suprafaţă foarte mare.

Cu o bandă de calitate industrială lăsată convenabil în urmă de un constructor, lipi stickul în spatele unei fotografii decolorate a bunicilor materni în ziua nunţii lor, care atârna în cel mai întunecat colţ al holului, lângă cuierul pentru haine, şi îl încredinţa cu dragoste bunicilor pentru bună păstrare.

Cum să scape de banda originală? Nu era suficient să o şteargă. După ce o tăie în bucăţele mici, le dădu foc în chiuvetă, aproape incendiind bucătăria în acest timp, apoi le elimină cu ajutorul dispozitivului pentru resturi de la chiuvetă.

Cinci zile mai târziu a venit numirea de la Beirut.

CAPITOLUL 3

Sosirea senzaţională a lui Kit şi a Suzannei Probyn în St Pirran, un sat îndepărtat din nordul ţinutului Cornwall, la trei ani după întâlnirea nesatisfăcătoare a lui Toby Bell cu Giles Oakley pe cheiurile fluviului Tamisa, nu s-a bucurat la început de primirea extatică pe care o merita. Vremea era neplăcută şi satul se afla într-o dispoziţie pe măsură: o zi umedă de februarie, cu o ceaţă marină plină de umezeală, şi fiecare pas răsuna pe strada principală precum ziua judecăţii. Apoi, seara, la ora întâlnirii la pub, veştile tulburătoare: ţiganii s-au întors. O rulotă – nouă, cel mai probabil furată – înregistrată în nord şi cu perdele la ferestrele laterale, fusese văzută de tânărul John Treglowan de pe tractorul tatălui său, pe când îşi ducea vacile la mulgătoare.

— Erau toţi acolo, tupeişti la maximum, mă băiete, în parcul Conacului, mândru de pâlcul acela de pini bătrâni, exact în locul unde au fost ultima dată.

Pe sfoara pentru rufe, ceva haine colorate, John?

— Pe vremea asta, băiete? Nici măcar ţiganii.

Ceva copii, John?

— N-am putut vedea niciunul, dar cel mai probabil se ascundeau cu toţii până se asigurau că e liberă coasta.

Cai, atunci?

— Niciun cal, admise John Treglowan. Încă nu.

Şi încă numai o singură rulotă?

— Aşteaptă până mâine, băiete, şi vom vedea jumătate de duzină, să vezi de nu.

Şi aşteptară cu răbdare.

Şi în seara următoare încă mai aşteptau. Fusese depistat un câine, dar nu era al unor ţigani, ci un labrador auriu, grăsunei, însoţit de un tip cu mersul avântat, cu o pălărie Mackintosh largă şi una dintre hainele acelea de ploaie marca Dryza Bône, lungă până la glezne. Şi tipul nu părea mai ţigan decât câinele. Cu rezultatul că John Treglowan şi cei doi fraţi ai săi, care puneau la cale să urce la tabăra ţiganilor şi să aibă o discuţie cu ei, ca şi data trecută, au fost opriţi.

Ceea ce era bine, pentru că în dimineaţa următoare, rulota, cu perdelele ei şi numărul de nord, şi grăsunul labrador în spate au apărut în minimarketul unde se afla oficiul poştal şi n-ai fi putut dori o pereche mai plăcută de străini de vârstă mijlocie, conform poştăriţei – străin fiind oricine avea prostul gust de a veni de la est de râul Tamar. Deşi n-a mers atât de departe, încât să declare că erau din mica nobilime, dar în descrierea ei se simţea o aluzie clară la o calitate socială.

Dar asta nu rezolvă problema, nu, băiete?

Nici pe departe.

Nu începe.

Pentru că, ce drept are oricine să campeze pe terenul Conacului? Cine le-a dat permisiunea? Executorii testamentari din Bodmin ai comandantului? Ori rechinii ăia de avocaţi din Londra? Şi dacă plătesc chirie, ce-i de făcut? Ce ar însemna asta? Ar însemna încă un loc pentru caravane, băiete, şi noi, care deja avem două, şi nu le putem umple nici măcar în sezon.

Dar ca să-i întrebe pe contravenienţi: ei bine, asta n-

ar fi civilizat, nu?

Şi speculaţiile nu au încetat decât atunci când rulota a apărut la garajul lui Painter, care are un magazin de feronerie, şi un tip în jur de şaizeci de ani, înalt, slăbănog şi plin de veselie a sărit din maşină.

— Domnule? Sunteţi Ben, poate? începe el, legănându-se în faţă şi în spate, Ben având optzeci de ani şi un metru şi jumătate înălţime într-o zi bună.

— Sunt Ben, recunoaşte el.

— Ei bine, eu sunt *Kit*. Am nevoie de două foarfeci mari din metal. Genul de unealtă de tăiat care pătrunde printr-o bară de fier cam de *dimensiunea asta*, explică el, făcând un cerc cu degetele.

— Da' ce, ai ieşit din închisoare? întreabă Ben.

— Nu chiar *acum*, Ben, mulţumesc, replică acelaşi Kit, cu un hohot de râs răguşit. Vezi tu, la uşa grajdului este un lacăt gigantic. *Criminal* lacăt, tot ruginit şi fără cheie. Există un loc pe o placă unde era odată o cheie, dar acum nu mai este. Şi crede-mă, *nimic* nu e mai stupid decât o agăţătoare de cheie goală, declară el cu însufleţire.

— Vorbeşti despre uşa grajdului de la Conac, da? îl întreabă Ben, după o reflecţie profundă.

— Chiar aceea, consimte Kit.

— Trebuie să fie plin de sticle goale grajdul acela, după câte îl cunosc eu pe comandant.

— Foarte probabil. Şi sper în curând să obţin garanţia pe ele.

Ben reflectează şi la asta.

— Nu se mai acceptă garanţia, s-a terminat cu garanţia.

— Ei bine, presupun că aşa e. Deci ce voi face este să le duc la banca pentru reciclarea sticlei, nu-i aşa? spune cu răbdare Kit.

Dar nici asta nu-l satisface pe Ben.

— Numai că nu cred că ar trebui să fac asta, nu? obiectează el, după încă un secol. Nu acum, după ce mi-ai spus *la ce-ţi* trebuie. Nu Conacul. Aş ajuta şi aş instiga.

Doar dacă deţii locul acela.

La care Kit, cu evidentă reţinere, pentru că nu doreşte să-l facă pe Ben să se simtă prost, explică faptul că, deşi el personal nu este proprietarul Conacului, draga sa soţie Suzanna este proprietară.

— Este *nepoata* defunctului comandant, Ben. Şi-a petrecut cei mai fericiţi ani ai copilăriei aici. Nimeni altcineva din familie nu a vrut să preia proprietatea, aşa că executorii testamentari au hotărât să ne lase să încercăm.

Ben absoarbe informaţiile.

— Atunci înseamnă că e o Cardew? Soţia ta?

— Ei bine, a fost, Ben. Acum este o Probyn. Este o Probyn de treizeci şi trei de ani, mă mândresc s-o spun.

— Ea, Suzanna? Suzanna Cardew, care călărea la vânătoare când avea nouă ani? Ajungea înaintea stăpânului, voia să aibă calul ei, adus înapoi de şeful rândaşilor.

— Pare a fi Suzanna.

— Să fiu al naibii! spune Ben.

Două zile mai târziu, la poştă veni o scrisoare oficială care puse capăt oricăror suspiciuni. Era adresată nu domnului Probyn, ci lui Sir Christopher Probyn, care, conform lui John Treglowan, care îl căutase pe internet, era un gen de ambasador sau împuternicit într-un grup de insule din Caraibe despre care se presupunea că sunt încă britanice, şi primise şi o medalie pentru asta.

*

Şi începând cu acea zi, Kit şi Suzanna, cum insistau să li se spună, nu au călcat niciodată greşit, deşi „levellers”[30] din sat şi-ar fi dorit s-o facă. În timp ce comandantul, în ultimii ani, era cunoscut ca un beţivan mizantrop şi singuratic, noii deţinători ai Conacului se implicau în viaţa satului cu un zel şi o bunăvoinţă pe care nici cel mai acru dintre locuitori nu le putea nega. Nu

30 Nivelatorii. Radicali din perioada revoluției burgheze din Anglia sec. al XVII-lea.
Persoană care dorește ștergerea diferențelor sociale, (n.tr.)

conta că, practic, Kit reconstruia singur Conacul: vinerea, se prezenta la Casa Comunităţii, cu un şorţ în jurul taliei, servind cine în Noaptea Fripturilor pentru Vârstnici şi rămânând şi la spălatul vaselor. Iar Suzanna, despre care se spune că este bolnavă, dar nu ţi-ai fi dat seama, ajută societatea Busy Bees[31] sau la punerea în ordine a bilanţurilor bisericii, împreună cu vicarul, după ce trezorierul a plecat şi a murit, ori merge la Şcoala Primară pentru Concertul Debutanţilor, ori urcă din nou la biserică pentru a ajuta la organizarea Pieţei Fermierilor, ori aduce copiii săraci de la oraş la gazdele lor de la ţară pentru o vacanţă de o săptămână departe de fum, ori conduce soţia cuiva la spitalul Treliske din Truro să-şi vadă soţul bolnav. Şi îngâmfarea? Aiurea, e la fel ca tine şi ca mine, băiete, cu sau fără titlu nobiliar.

Sau dacă Kit era plecat la cumpărături şi te observa pe stradă, puteai să pui pariu o liră contra unui penny că va alerga spre tine printre maşini cu braţul ridicat, întrebând cât de bine se simte fiica ta în anul de sabat sau cum suportă soţia ta pierderea tatălui – inimos din cale-afară, deloc prefăcut, şi nu uită niciodată un nume. Iar în privinţa lui Emily, fiica lor, care este medic în Londra, deşi nu te-ai gândi dacă te uiţi la ea: *ei bine*, de câte ori vine la ei, aduce soarele cu ea, întreabă-l pe John Treglowan, care leşină ori de câte ori o vede, visând la toate durerile pe care nu le are, numai ca să i le vindece ea! Ei bine, cum se spune, pisica poate privi la o regină.

Deci, nu a surprins pe nimeni, poate cu excepţia lui Kit însuşi, când Sir Christopher Probyn de la Conac a primit onoarea de nemaiauzit şi unică de a deveni primul om nenăscut în Cornwall care să fie ales Deschizătorul Oficial şi Lordul Dezordinii la Târgul anual al Curţilor Interioare, ţinut conform unui ritual antic pe pajiştea curţii interioare din satul St Pirran în prima duminică după Paşte.

*

31 Albinele Harnice (n.tr.)

— Demodat, dar nu din cale-afară, este recomandarea doamnei Marlow, spune Suzanne, agitându-se în faţa oglinzii cu ramă şi vorbind prin uşa deschisă spre camera de îmbrăcat a lui Kit. Trebuie să ne păstrăm demnitatea, indiferent ce o fi însemnând asta.

— Şi adu-ţi aminte că nu eşti doar Deschizătorul de astăzi, îl avertiză ea, netezindu-şi pentru ultima dată şi definitiv rochia. Eşti şi Stăpânul Dezordinii. Se vor aştepta să fii comic. Dar nu *prea comic*. Şi fără glumele tale deocheate[32]. Vor fi de faţă şi metodişti.

— Deci, nu chiar fusta mea de iarbă, răspunse Kit dezamăgit. Dar mă rog, doamna Marlow ştie cel mai bine, adăugă el resemnat, doamna Marlow fiind menajera lor cu jumătate de normă, o femeie mai în vârstă, pe care o moşteniseră de la comandant.

Camera de îmbrăcat era singura încăpere unde Kit jurase să nu schimbe nimic cu degetele lui îndemânatice. Iubea tapetul victorian, scrinul antic şi demodat în alcovul lui, fereastra ghilotină uzată care dădea spre livadă. Şi astăzi, o, ce fericire, bătrânii peri şi meri erau în floare, mulţumită unei curăţări la timp făcute de soţul doamnei Marlow, Albert.

Nu că Kit ar fi luat locul comandantului. Adăugase şi câte ceva de la el. Pe comoda înaltă din lemn de pom fructifer aşezase o statuetă a victoriosului Duce de Wellington în prezenţa unui Napoleon ghemuit într-o plecăciune bosumflată: adusă dintr-o piaţă de vechituri din Paris în primul tur în străinătate al lui Kit. Pe perete atârna o reproducere a unui muşchetar cazac care băga o suliţă pe gâtul unui ienicer otoman: Ankara, prim secretar, comercial.

Deschizându-şi dulapul în căutarea a ceva demodat, dar nu din cale-afară, îşi lăsă ochii să hoinărească pe alte relicve ale trecutului său diplomatic.

Haina mea neagră şi pantalonii din caşmir cu dungi? Vor crede că sunt un antreprenor de pompe funebre.

32 Blue jokes (n.tr.)

Frac? Ca un chelner. Şi în căldura asta, trebuie să fii nebun, pentru că ziua, contrar tuturor aşteptărilor, era lipsită de nori şi strălucitoare. Strigă extatic:

— Evrica!

— Doar nu eşti în *baie*, nu, Probyn?

— Mă înec, zbor, toate cele!

O pălărie din paie îngălbenită din zilele sale de la Cambridge îi atrase ochii şi, sub ea, atârna un blazer în dungi din aceeaşi perioadă: perfect pentru aspectul meu Brideshead. O pereche antică de pantaloni de doc albi vor completa ansamblul. Iar pentru nuanţa de îngâmfare, anticul lui baston cu mâner din argint, o achiziţie recentă. Odată cu statutul de nobil, descoperise un aspect inofensiv legat de bastoane. Nicio călătorie la Londra nu era completă fără o vizită la magazinul universal al domnului James Smith de pe New Oxford Street. Şi în sfârşit – ura! – ciorapii fosforescenţi pe care i-i dăruise Emily de Crăciun.

— Em? Unde-i fata aia? Emily, am nevoie urgentă de ursuleţul tău din pluş favorit!

— Afară, aleargă cu Sheba, îi aminti Suzanna din dormitor.

Sheba, labradorul lor auriu, a fost companionul lor în ultima misiune diplomatică.

Se întoarse la dulap. Pentru a pune în evidenţă ciorapii fluorescenţi, ar risca mocasinii portocalii din piele întoarsă pe care îi cumpărase în Bodmin la reducerile de vară. Îi probă şi lăsă să-i scape un geamăt. Şi ce dacă? Până la ora ceaiului, va scăpa de ei. Alese o cravată ostentativă, se introduse forţat în blazer, îşi puse pălăria şmecherește şi îşi exersă vocea de Brideshead:

— Ia zi, Suki dragă, se întâmplă să-ţi aminteşti unde mi-am pus însemnările alea afurisite pentru discurs? zise pozând cu mâna-n şold în prag precum cei mai reuşiţi filfizoni. Apoi se opri şi-şi coborî braţele pe lângă trup în uluire. Sfinte Cristoase! Aleluia!

Suzanna stătea în faţa oglinzii înrămate, analizându-se cu atenţie peste umăr. Purta veşmântul antic de călărie

al răposatei sale mătuşi şi cizme şi bluza din dantelă albă cu guler bufant. Îşi strânsese la spate părul cărunt într-un coc şi îl fixase cu un inel din argint pentru şervete. La toate acestea adăugase un joben negru lucios care ar fi fost ridicol, dar pentru Kit era cu totul dezarmant. Soţia lui era o femeie arătoasă, de şaizeci de ani, tipică pentru Cornwall şi pentru epoca ei, care era cu o sută de ani în urmă. Şi mai presus de toate, ai fi crezut că n-a fost bolnavă niciodată în viaţă.

Prefăcându-se că nu este sigur dacă i se permite să avanseze mai mult, Kit făcu un spectacol din ezitarea în pragul uşii.

— *Ai de gând* să te distrezi, nu-i aşa, Kit? întrebă Suzanna cu severitate în oglindă. Nu vreau să cred că faci toate astea numai ca să-mi faci pe plac.

— *Fireşte* că mă voi distra, draga mea. Va fi o reuşită.

Şi vorbea sincer. Dacă ar fi făcut-o fericită pe bătrâna Suki, şi-ar fi pus o fustă din tul şi ar fi sărit dintr-un tort. Trăiseră viaţa lui şi acum o vor trăi pe a ei, chiar dacă l-ar fi ucis. Luându-i mâna, o ridică respectuos la buze, apoi o ridică şi mai sus ca pentru menuet înainte de a o însoţi pe lângă acoperitorile prăfuite, pe scări în jos, spre hol, unde doamna Marlow aştepta strângând în mână două buchete de violete, floarea preferată a stăpânului Bailey, câte unul pentru fiecare.

Şi stând lângă ea, îmbrăcată în zdrenţe stil Charlie Chaplin, cu ace de siguranţă şi melon uzat, fiica lor fără egal, Emily, întoarsă recent la viaţă după o dezastruoasă relaţie romantică.

— Te simţi bine, mami? întrebă ea vioi. Ţi-ai luat pilulele de fă-mă-mai-bine?

Scutind-o pe Suzanna de răspuns, Kit se bate peste buzunar ca asigurare.

— Şi picăturile, pentru orice eventualitate?

Se bate peste celălalt buzunar al blazerului.

— Eşti emoţionat, tati?

— Îngrozit.

— Aşa şi trebuie să fii.

Porţile Conacului sunt deschise. Kit a spălat cu furtunul leii din piatră de pe stâlpii porţii cu ocazia sărbătorii. Căutătorii de plăceri îmbrăcaţi în costume se îndreaptă deja spre Market Street. Emily îi vede pe GP-ul local şi pe soţia sa li se alătură prompt, lăsându-şi părinţii să meargă singuri, Kit scoţându-şi cu un gest comic pălăria de paie ca salut în dreapta şi stânga, iar Suzanna reuşind o imitaţie nesigură a salutului regal exprimându-şi fiecare aprecierile în moduri separate:

— Doamne, Peggy dragă, e atât de fermecător! De unde ai luat acest satin minunat? exclamă Suzanna către poştăriţă.

— Păi, să fiu al naibii, Billy. Pe cine altcineva mai ai aici? murmură Kit, *sotto voce*, în urechea corpolentului domn Olds, măcelarul, care a venit costumat în prinţ arab, cu turban.

În grădinile vilelor, narcisele, lalelele, forsiţia şi florile de piersic îşi ridică creştetul spre cerul albastru. Din tumul bisericii fâlfâie steagul negru cu alb al comitatului Cornwall. O ceată de copii călare, cu pălării tari pe cap, vine tropăind pe stradă, escortată de redutabila Polly de la Şcoala de Călărie Granary. Festivităţile sunt prea mult pentru poneiul conducător şi acesta ezită, dar Polly apucă imediat hăţurile. Suzanna consolează poneiul, apoi pe călăreţ. Kit o ia de braţ pe Suzanna şi îi simte inima bătând.

E aici şi acum, gândeşte Kit, copleşit de bucurie. Mulţimile care se înghesuie, porumbeii care ţopăie pe pajişti, oile păscând liniştite pe coama dealului, chiar şi noile bungalow-uri care colorează pantele inferioare ale Dealului lui Baily: dacă asta nu-i ţara pe care au iubit-o şi au slujit-o atât de mult timp, atunci care e? ŞI OK, este

Merrie England[33][34], este Laura Ashley[35], este cidru şi patiserie şi iuhu! pentru Cornwall, iar mâine-dimineaţă aceşti oameni simpatici şi afectuoşi vor sări din nou unul la gâtul celuilalt, se vor culca cu nevestele altora, şi vor face toate acele lucruri pe care restul lumii le face în fiecare zi. Dar acum este ziua lor naţională, şi de ce s-ar plânge un ex-diplomat dacă ambalajul este mai frumos decât darul?

La o masă cu rasteluri stă Jack Painter, fiul roşcovan al lui Ben de la garaj, cu bretele şi melon. Lângă el se află o fată îmbrăcată într-o rochie de zână cu aripi, care vinde bilete la patru lire încercarea.

— Eşti *gratuit*, Kit băiete, la dracu'! strigă Jack în gura mare. Eşti afurisitul de Deschizător, omule, ca şi Suzanna!

Dar Kit, în entuziasmul lui, nu se lasă provocat.

— *Nu* sunt *gratuit*[36], mulţumescu-ţi, Jack Painter! Sunt *teribil* de costisitor. Şi aşa este şi draga mea soţie, ripostează el şi, ca un fericit care este, trânteşte o bancnotă de zece lire şi lasă să cadă restul de două lire în cutia pentru viaţa mai bună a animalelor.

Îi aşteaptă o trăsură. De o latură este sprijinită o scară din mătase. Suzanna prinde scara cu o mână, în mâna cealaltă îşi ţine fustele de călărie şi urcă ajutată de Kit. Braţe binevoitoare se întind ca s-o primească. Aşteaptă să-i revină suflul. Îi revine. Zâmbeşte. Harry Tregenza, constructorul-în-care-nupoţi-avea-încredere şi potlogar celebrat, poartă o mască de călău şi flutură o coasă din lemn vopsită în argintiu. Este flancat de soţia sa care poartă urechi de iepure. Lângă ei se află Regina Bailey a anului, revărsându-se din corsaj. Înclinându-şi pălăria de paie, Kit plantează sărutări cavalereşti pe obrajii ambelor

33 General Practitioner, medic de familie (n.tr.)

34 Operă comică în două acte, autor Edward German, după un libret de Basil Hood (n.tr.)

35 Laura Ashley (7 septembrie 1925 - 17 septembrie 1985), creatoare de modă și om de afaceri din Țara Galilor (n.tr.)

36 Joc de cuvinte: you're free = ești gratuit sau pentru tine e gratis, (n.tr.)

femei şi primeşte de la fiecare aceeaşi undă de parfum de iasomie.

O flaşnetă cântă *Flirt with all the ladies, Gosh and am t they sweet*? Zâmbind viguros, aşteaptă să se atenueze zgomotul. Ceea ce nu se întâmplă. Flutură un braţ cerând tăcere, zâmbeşte mai dur. Degeaba. Pescuieşte din buzunarul de la blazer notiţele pentru discurs, le flutură. Un motor cu aburi emite un urlet agresiv. Mimează un suspin teatral, cere îngăduinţă cerurilor, cere îngăduinţă mulţimii de la picioarele lui, dar zgomotul refuză să dispară.

Face o încercare.

La început trebuie să urle ceea ce numeşte el amuzat însemnările de biserică, deşi se referă la probleme non-ecleziastice, precum toaletele, parcarea şi schimbarea bebeluşilor, îl aude oare cineva? Judecând după feţele ascultătorilor care se aţin pe lângă roţile trăsurii, nu. Pronunţă numele voluntarilor noştri altruişti care au făcut posibil miracolul şi-i invită să se arate. N-o fac. La fel de bine ar fi putut citi numele gloriosilor morţi[37]. Flaşneta a luat-o de la capăt. Aminteşte-ţi că eşti şi Stăpânul Dezordinii. Se aşteaptă să fii comic. O privire rapidă către Suki: nu sunt semne rele. Iar Emily, preaiubita lui Emily: înaltă, atentă şi readusă la viaţă, stă, ca întotdeauna, puţin separată de haită.

— Şi, în cele din urmă, prieteni, înainte de a coborî – deşi ar trebui să fiu cât se poate de atent cum o fac! – răspuns zero – este plăcerea mea şi datoria mea preafericită să vă îndemn să vă cheltuiţi *nebuneşte* banii câştigaţi foarte greu, să flirtaţi *imprudent* cu soţiile celorlalţi – dorind să nu fi spus asta –, beţi, mâncaţi şi bucuraţi-vă de această zi. Aşa că, *hip-hip-ura*! zise înşfăcându-şi pălăria de paie şi aruncând-o în aer. *Hip-hip-ura*!

Suzanna îşi ridică jobenul pentru a se alătura pălăriei

37 Glorious Dead - al optulea episod din cel de-al patrulea sezon al serialului de televiziune britanic Upstairs, Downstairs (1974).

lui de paie. Constructorul în care nu poţi avea încredere decât dacă scapi de el nu-şi poate ridica masca de călău, aşa că împunge aerul cu pumnul încleştat într-un salut comunist neintenţionat. Un *ura* întârziat prin megafoane se aude ca o defecţiune electrică. La murmure de „Bravo ţie, frumosule! şi „O treabă bună, măcăleandrul meu!”, Kit coboară recunoscător scara şi se întinde să o cuprindă pe Suzanna pe după şolduri.

— Minunat, tati! decretează Emily, făcându-şi apariţia lângă Kit. Vrei un şezător, mami, ori *să biciuieşti*? – utilizând o expresie de familie.

Suzanna, ca întotdeauna, vrea să biciuiască.

*

Turul regal al Deschizătorului nostru şi al Doamnei sale începe. Mai întâi, inspectează caii din comitat. Suzanna, fata născută la ţară, le vorbeşte, îi mângâie şi-i bate pe crupe fără reţinere. Kit face un spectacol întreg din admiraţia sa pentru alămurile cailor. Legume crescute în grădină de calitatea cea mai bună. Conopide pe care localnicii le numesc broccoli: mai mari decât mingile de fotbal, spălate şi frecate până strălucesc. Pâine de casă, brânzeturi şi miere.

Degustare de *piccalilli*[38][39]: fără gust, dar îşi păstrează rânjetul. Pateul de somon afumat – excelent. O roagă pe Suki să cumpere. Ceea ce şi face. Zăboveşte pe lângă sărbătoarea florilor organizată de Clubul de Grădinărit. Suzanna ştie toate florile după nume. Dă peste familia MacIntyre, doi clienţi nemulţumiţi ai vieţii. Fostul plantator de ceai George ţine lângă pat o carabină încărcată pentru ziua în care masele se vor aduna la porţile sale. Soţia sa, Lydia, este plicticoasa satului. Înaintează spre ei cu braţele întinse:

38 Sit-down, persoană care, în parcurile de distracții, are rolul de a sta așezat și a cădea atunci când clientul nimerește o anumită țintă. Flog-on, ciomăgeală, biciuire - o altă atracție a bâlciurilor și parcurilor de distracții, (n.tr.)

39 Murături cu legume cu arome foarte puternice, provenind din Indiile de Est (n.tr.)

— George! Lydia! Dragii mei! *Minunat*! Supercina de la voi de ieri-noapte, cu adevărat una dintre acele seri de neuitat. E rândul nostru data viitoare!

Deplasându-se recunoscător către utilajele de treierat şi tractoarele cu aburi de altă dată. Suzanna, nedescurajată de năvala copiilor satului îmbrăcaţi în orice, de la Batman la Osama. Kit ţipă la Gerry Pertwee, Romeo al satului, ghemuit în tractorul său, pe cap cu un acoperământ de piele roşie:

— Pentru a nu ştiu câta oară, Gerry, când ai de gând să-ţi coseşti nenorocitul de padoc? Iar Suzannei, separat: Să fiu al naibii dacă îl voi plăti pe ticălos cincisprezece lire pe oră când tariful e de doisprezece.

Suzanna, acostată de Marjory, divorţata bogată, la pândă. Marjory a pus ochii pe serele în ruină din grădina împrejmuită cu ziduri a Conacului pentru Clubul ei de Orhidee, dar Suzanna bănuieşte că de fapt Kit este cel pe care a pus ochii. Kit vine s-o salveze:

— Suki dragă, iartă-mă că te întrerup – Marjory, arăţi extrem de atrăgătoare, dacă-mi permiţi s-o spun – o mică dramă, draga mea. Numai tu ai puterea să o rezolvi.

Cyril, paznicul bisericii şi tenorul principal al corului, trăieşte cu mama sa, fiindu-i interzis contactul nesupravegheat cu elevii de şcoală; Harold, stomatologul beţiv, pensionat anticipat, o vilă drăguţă, acoperită cu paie, lângă Bodmin, un fiu la dezalcoolizare, soţia la închisoare. Kit îi întâmpină pe toţi cu bucurie şi se îndreaptă spre Expoziţia de Arte şi Meşteșuguri, copilul de suflet al lui Suki.

Cortul mare, un paradis al liniştii. Admiră acuarelele de amatori. Face abstracţie de calitate, strădania e totul. Merge la celălalt capăt al cortului, coboară pe colina plină de iarbă.

Pălăria de paie, făcând dungi pe frunte. Mocasinii din piele întoarsă îi fac viaţa un iad, după cum era de aşteptat. Emily la marginea decorului, urmărind-o cu atenţie pe Suzanna.

Pătrunde în incinta împrejmuită cu frânghii a secţiunii de Meşteșuguri Rustice.

*

Simte Kit, intrând acolo, un *fior rece*, o *prezenţă*, o *prevestire*? Pe dracu': este în Rai şi intenţionează să rămână acolo. Experimentează una dintre acele rare senzaţii de plăcere pură, când totul pare să meargă perfect. Se uită cu iubire nesfârşită la soţia sa, îmbrăcată în haine de călărie şi cu joben. Se gândeşte la Emily şi la cum, în urmă cu o lună, încă era pe culmile disperării, iar astăzi este din nou pe picioare şi gata să se bucure de viaţă.

Şi în timp ce gândurile plutesc mulţumite în această direcţie şi privirea lui le urmează, oprindu-se în spatele incintei Arte şi Meşteșuguri şi, se pare prin propria voinţă, pe silueta unui bărbat.

Un bărbat gârbovit.

Un bărbat *scund* şi gârbovit.

Nu se poate spune dacă e cocoşat sau doar poziţia îl face să pară aşa. Bărbatul stă în remorcă. Fără să-i pese de căldura miezului de zi, poartă o haină de piele până la călcâie, de culoare maro, lucioasă, cu reverele ridicate. Şi pe post de pălărie, o chestie cu boruri largi, tot din piele, cu o calotă îngustă şi arcuită în faţă, mai mult pălăria unui puritan decât a unui cowboy.

Trăsăturile, atât cât poate vedea Kit din cauza borului, sunt categoric ale unui bărbat alb, mic de statură, de vârstă mijlocie.

Categoric?

De unde siguranţa asta dintr-odată?

Ce este atât de *categoric* în legătură cu el?

Nimic.

Tipul este exotic, adevărat. Şi mic de statură. Într-o companie solidă, cel mic iese în evidenţă. Dar asta nu-l face deosebit. Ci doar te face să-l observi.

Un tinichigiu, a fost primul gând al lui Kit: de când n-a mai văzut un tinichigiu adevărat? Cincisprezece ani în

urmă, în România, când îndeplinea o însărcinare în Bucureşti. Se poate să fi apelat la Suzanna pentru sugestie. Ori poate că numai s-a gândit să apeleze la ea, pentru că deja îşi mutase centrul de interes spre camioneta tipului, care nu numai că era locul lui de muncă, dar şi casa lui umilă, mărturie fiind maşina de gătit, patul gen prici şi rândurile de oale şi ustensile de bucătărie care se amestecau cu patenţi, burghie, ciocane; şi pe un perete, piei uscate de animale care se presupune că-i serveau drept covoare când, după ce-şi termina ziua de muncă, închidea recunoscător uşa în nasul întregii lumi. Dar totul era atât de ordonat şi curat, încât simţeai că proprietarul ar putea găsi orice doreşte chiar şi legat la ochi. Fusese şi el acest tip de micuţ. Expert. Sigur pe el.

Dar recunoaşterea pozitivă, irevocabilă în această etapă? Cu certitudine, nu.

Se manifestă o premoniţie insidioasă şi neplăcută.

Se adună laolaltă anumite fragmente de amintiri care se mişcă de jur-împrejur precum piesele dintr-un caleidoscop până formează un model, vag la început, apoi – dar numai gradual – tulburător.

Recunoaşterea vine târziu, anunţată în adâncuri de omul interior – apoi treptat, cu teamă şi cu inima îndoită, acceptată de omul exterior.

Urmează plecarea, fizică, pentru că detaliile au rămas neclare în amintirile ulterioare ale lui Kit. Rubicondul Philip Peplow, manager de fonduri pentru o companie de investiţii şi proprietarul unei a doua case, pare să fi dat buzna aici, însoţit de noua lui cucerire, un model de un metru optzeci, îmbrăcată în colanţi de Pierrot. Chiar şi cu furtuna de forţa unei tornade care i se forma în creier, Kit nu şi-a pierdut interesul pentru o fată frumoasă. Şi fata de un metru optzeci, îmbrăcată în colanţi este cea care vorbeşte. Ar vrea Kit şi Suzanna să vină pe la ei să bea ceva împreună? Ar fi minunat, casa e deschisă, de la şapte încolo, veniţi aşa cum sunteţi: va fi minunat dacă nu plouă. La care Kit, exagerând puţin ca să compenseze

pentru starea confuză de spirit, se aude spunând ceva de genul: ne-ar plăcea la nebunie asta, fată de unu optzeci, dar ne vine la cină întreaga Bandă cu Lanţuri, ca să ne pedepsească pentru păcate – „Banda cu Lanţuri” fiind termenul născocit de Kit şi Suzanna pentru demnitarii locali, care au o slăbiciune pentru însemnele consilierilor municipali.

Peplow şi amanta lui pleacă, iar Kit se întoarce să admire articolele tinichigiului, dacă asta este ocupaţia lui, cu partea de creier care încă refuză să admită inadmisibilul. Suzanna stă lângă el, admirându-le şi ea. Bănuieşte, dar nu este sigur, că le admiră dinaintea lui. Până la urmă, de aceea erau acolo, să admire: admiri, pleci înainte să te trezeşti implicat prea profund, apoi admiri din nou.

Cu excepţia faptului că, de această dată, nu plecaseră. Stăteau unul lângă altul şi admirau, dar şi recunoşteau – mai bine-zis *Kit* recunoştea – faptul că tinichigiul nu era tinichigiu deloc, şi nu fusese niciodată. Şi de ce dracu’ s-a grăbit să-l creadă tinichigiu, Dumnezeu ştie.

Tipul era *şelar*, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-i cu mine? Face *şei*, să-l ia naiba, hăţuri! Serviete! Sacoşe! Poşete, portofele, săculeţi de mână pentru doamne, suporturi pentru pahare. Nu oale şi tigăi, şi n-a făcut niciodată! Totul *în jurul* omului era din piele. Era un pielar care făcea reclamă propriului produs. Îşi prezenta produsul. Iar remorca maşinii era *culoarul* său pentru prezentarea de modă.

Tot ceea ce până acum Kit nu reuşise să accepte, aşa cum nu reuşise să accepte scrierea cât se poate de evidentă, pictată manual cu vopsea aurie pe latura camionetei, şi care proclama MAROCHINĂRIA LUI JEB, oricui avea ochi să vadă de la cincizeci, mai curând o sută de paşi. Şi sub reclamă, cu litere mai mici, într-adevăr, dar la fel de lizibile, ordinul *Cumpără din Camionetă*. Fără număr de telefon, fără adresă, e-mail sau altceva, fără

nume de familie. Doar Jeb şi cumpără din camioneta lui. Concis, la obiect, lipsit de ambiguitate.

Dar de ce instinctele bine reglate ale lui Kit intraseră într-o negare anarhică şi cu totul iraţională? Şi de ce numele Jeb, acum că fusese de acord să-l recunoască, îl izbea ca fiind cea mai imorală, cea mai iresponsabilă încălcare a Legii Secretelor Oficiale care trecuse vreodată pe la biroul lui?

*

Şi totuşi, aşa era. Întregul trup al lui Kit spunea asta. Picioarele îi spuneau asta. Amorţiseră în mocasinii nepotriviţi. Vechiul lui blazer de Cambridge îi spunea asta. I se lipise de spate. În mijlocul unui val de fierbinţeală, sudoarea rece îi înmuiase cămaşa de bumbac. Să fi fost prezentul sau trecutul? Era vorba de aceeaşi cămaşă, aceeaşi sudoare, aceeaşi fierbinţeală în ambele locuri: aici şi acum pe Pajiştea lui Bailey, în ritmul flaşnetei, sau pe dealul mediteraneean, în toiul nopţii, pe fundalul huruitului motoarelor de pe mare.

Şi cum reuşesc doi ochi căprui, agili şi încrezători să îmbătrânească şi să facă riduri şi să-şi piardă bucuria de a exista în ridicolul de scurt răstimp de trei ani? Capul se ridică, şi nu numai pe jumătate, ci se dădu pe spate, până când borul pălăriei din piele se înclină şi el, expunând faţa osoasă şi tristă – o expresie de care părea incapabil să scape –, cu pometi osoşi, maxilare şi sprâncene dure, care era subliniată de aceeaşi reţea de linii fine care se adunaseră la colţurile ochilor şi gurii, trăgându-le în jos, într-un soi de nemulţumire permanentă şi hotărâtă.

Iar ochii, altă dată atât de iuţi şi de atoateştiutori, păreau să-şi fi pierdut mobilitatea, pentru că, odată ce se fixară pe Kit, nu mai arătară vreun semn de mişcare, rămânând acolo, fixaţi pe el, aşa că singurul mod în care legătura putea fi ruptă, era dacă o rupea Kit; ceea ce reuşi până la urmă, dar numai întorcându-şi capul spre Suzanna şi spunând: „Ei bine, draga mea, iată-ne, ce zi, o, ce zi!” – sau ceva la fel de obtuz, dar suficient de atipic lui pentru

ca pe faţa îmbujorată a Suzannei să apară o încruntare de perplexitate.

Şi această încruntare nu dispăru nici când se auzi vocea galeză moale pe care se ruga inutil să nu o audă:

— Ei, Paul! Ce coincidenţă... Nu ce ne-am fi aşteptat, nu?

Dar deşi cuvintele se izbiră de capul lui Kit ca gloanţele, Jeb trebuie să le fi pronunţat cu voce joasă, pentru că Suzanne – fie mulţumită imperfecţiunilor micilor stimulatoare auditive pe care le purta ascunse de păr, fie permanentului bubuit de pe terenul târgului – nu reuşi să le audă, preferând să manifeste un interes exagerat pentru o poşetă de dimensiuni mari, cu o curea de umăr ajustabilă. Suzanne îl privea pe Jeb peste buchetul de violete Bailey şi îi zâmbea puţin prea dur, fiind simultan puţin prea dulce şi condescendentă pentru gustul lui Kit, ceea ce se traducea de fapt prin timiditate la lucru, deşi nu părea a fi asta.

— Deci, eşti chiar Jeb, nu? Adevăratul.

Ce dracu' vrea să spună ea prin asta, *adevăratul* Jeb? se gândi Kit, dintr-odată ultragiat. Adevărat în comparaţie cu *ce*?

— Nu eşti vreun substitut sau vreun înlocuitor, ori ceva? continuă ea, de parcă Kit ar fi pus-o să-şi explice interesul faţă de individ.

Şi Jeb, la rândul lui, luă întrebarea foarte în serios.

— Ei bine, nu am fost botezat Jeb, recunosc asta, ripostă el, luându-şi, în sfârşit, privirea de la Kit şi binevoind s-o îndrepte spre Suzanna cu aceeaşi constanţă.

Adăugând cu o locvacitate care tăia direct în inima lui Kit:

— Dar numele pe care mi l-au dat era atât de pompos, încât, sincer, am decis să-i aplic o operaţie, ca să spunem aşa.

Dar Suzanna era în modul interogativ:

— Şi unde, pentru Dumnezeu, ai găsit aşa o piele *minunată*, Jeb? Este *perfectă*.

La care Kit, a cărui minte comutase acum pe pilotul diplomatic automat, anunţă că şi el ardea de nerăbdare să pună aceeaşi întrebare.

— Da, chiar aşa, de unde *ai luat* această splendidă piele, Jeb?

Şi aici urmă un moment în care Jeb cântări ambele întrebări, de parcă încerca să se decidă la care să răspundă. O selectă pe-a Suzannei:

— Da, ei bine, de fapt este pielea de pe crupa căprioarelor ruseşti, doamnă, explică el, cu ceea ce pentru Kit devenise deja un sistem defensiv insuportabil. Jeb coborî de pe perete o piele de animal şi o întinse iubitor în poală. Mi s-a spus că a fost recuperată de pe epava unei brigantine daneze care s-a scufundat în Plymouth Sound în 1786. Vedeţi voi, ambarcaţiunea era în drum dinspre St. Petersburg spre Genova, adăpostindu-se de vânturile puternice de sud-vest. Ei bine, am auzit cu toţii de *ele*, nu, prin părţile astea? – mângâind pielea a consolare cu o mână mică şi bronzată – nu că pieii i-ar fi păsat de asta, nu-i aşa? Două sute de ani de apă de mare este exact ceea ce-ţi place, continuă el, de parcă s-ar fi adresat unui animal de companie. Este posibil să fi ajutat şi mineralele din ambalaj, îndrăznesc să spun.

Dar Kit ştia că, dacă Jeb îşi ţinea predica în faţa Suzannei, de fapt îi vorbea lui Kit, miza pe uluirea, şi frustrarea, şi anxietatea lui Kit, şi – da, şi pe teama lui – teama lui galopantă – deşi n-ar fi putut spune precis de ce se temea.

— Şi asta e ceea ce faci, Jeb, pentru a-ţi câştiga *existenţa*? întrebă Suzanne, obosită şi, ca rezultat, oarecum dogmatică. Normă întreagă. Nu ai o *a doua slujbă pe timpul nopţii*, sau altă slujbă, sau studiezi între timp? Nu e un *hobby*, este *viaţa* ta. Asta aş vrea să ştiu *eu*.

Jeb părea a medita profund la aceste întrebări. Micii lui ochi căprui cereau ajutor de la Kit, rămânând aţintiţi asupra lui, apoi schimbară direcţia, dezamăgiţi. În sfârşit, cu un suspin, dădu din cap ca un om care nu e împăcat cu

sine însuşi.

— Ei bine, presupun că am avut câteva alternative, acum, că mă gândesc la asta, recunoscu el. Arte marţiale? Ei bine, în zilele astea, toţi se ocupă cu asta, nu-i aşa? Protecţie proximă, bănuiesc, sugeră el, după ce îl privi din nou lung pe Kit. Să conduci copiii bogătaşilor la şcoală dimineaţa. Să-i aduci acasă după-amiaza. Se fac bani buni din asta, se spune. Dar *pielea* – mângâind din nou pielea de animal – întotdeauna mi-a plăcut o piele de calitate, ca şi tatălui meu. Aş spune că nimic nu se compară cu ea. Dar să fie asta *viaţa* mea? Ei bine, viaţa e tot ce-ţi rămâne – şi-i aruncă încă o privire lui Kit, una mai dură.

*

Dintr-odată, toate părură să se precipite, toate se îndreptau spre dezastru. În ochii Suzannei se aprinsese o luminiţă de avertizare. Pete cumplite de culoare îi apărură pe obraji. Se întoarse cu o viteză nesănătoasă la portofelele omului, pe motivul dubios că urma ziua de naştere a lui Kit. Urma ziua lui, dar nu până în octombrie. Când îi aminti asta, Suzanne izbucni într-un râs exagerat şi îi promise că, dacă se va decide să-i cumpere un portofel, îl va ţine ascuns în sertarul de jos.

— Cusătura, Jeb, e manuală sau de maşină? lăsă ea să-i scape, uitând cu totul de ziua de naştere a lui Kit şi punând mâna impulsiv pe poşeta de umăr pe care o alesese prima dată.

— Manuală, doamnă.

— Şi preţul de pornire este, cât, şaizeci de lire? Pare *groaznic* de mult.

Jeb se întoarse spre Kit.

— E cel mai bun preţ pe care-l pot oferi, mă tem, Paul, spuse el. Un chin pentru unii dintre noi, care nu au o pensie sau alte beneficii.

Să fie ură ceea ce vedea în ochii lui Jeb? Mânie? Disperare? Şi ce vedea Jeb în ochii lui Kit? Mistificare? Ori un apel mut, să nu-l mai strige *Paul* când Suzanna este pe aproape? Dar Suzanna, fie că auzise, fie că nu, auzise

oricum suficient.

— Ei bine, atunci, o iau, declară ea. Este foarte potrivită pentru când merg la cumpărături în Bodmin, nu-i aşa, Kit? Este spaţioasă şi are compartimente secrete. Uite, are chiar şi un buzunăraş lateral pentru cardul de credit. Cred că şaizeci de lire este destul de rezonabil. Nu eşti de aceeaşi părere, Kit? Bineînţeles că da!

Acestea fiind spuse, făcu un gest atât de improbabil, atât de şocant, încât, pentru o clipă, toate celelalte preocupări fură uitate. Îşi puse poşeta cât se poate de funcţională pe masă şi, ca preludiu la căutarea banilor, îşi dădu jos pălăria şi i-o întinse lui Jeb să i-o ţină. Nici dacă şi-ar fi desfăcut nasturii de la bluză, n-ar fi putut fi mai explicită, în percepţia amplificată a lui Kit.

— Uite, *voi* plăti eu poşeta, nu te prosti, protestă el, speriind-o nu doar pe Suzanna, ci şi pe el însuşi de vehemenţa cu care o spusese.

Şi către Jeb, singurul care părea netulburat:

— Preferi bani gheaţă, cred. Faci afaceri numai cu bani gheaţă – ca o acuzaţie – fără cecuri sau cârduri sau bunuri în natură?

Bunuri în natură? – despre ce dracu' bate câmpii? Cu degete care păreau să se fi lipit între ele la vârfuri, luă trei bancnote de douăzeci de lire din portofel şi le aruncă pe masă.

— Uite, dragă. Cadou pentru tine. Oul tău de Paşte, cu o săptămână întârziere. Bagă vechea poşetă în cea nouă. *Bineînţeles* că va încăpea. Uite – derulând acţiunea în locul ei, şi nu prea delicat. Mulţumesc, Jeb. O descoperire minunată. E minunat că ai venit la târg. Fă în aşa fel să ne vedem şi la anul.

De ce dracu' n-a luat banii afurisitul? De ce n-a zâmbit, ori să dea din cap, ori să spună mulţumesc, ori să aplaude – *să facă* un gest, ceva, ca orice fiinţă normală, în loc să se aşeze din nou şi să împungă banii cu arătătorul de parcă ar fi crezut că sunt falşi, ori insuficienţi, ori câştigaţi necinstit, ori indiferent ce dracu' gândeşte,

ascuns din nou privirii sub pălăria lui de puritan? Şi de ce Suzanna, probabil deja febrilă, zâmbeşte cu o expresie neghioabă, în loc să răspundă apelului lui Kit, care o strânge de braţ?

— Şi atunci, ăsta e celălalt nume al tău, Paul? întreabă Jeb, cu vocea sa calmă de galez. *Probyn*. Cel pe care l-au ţipat la microfon. Despre tine e vorba?

— Da, într-adevăr. Dar draga mea soţie este forţa motrice în chestiile astea. Eu doar mă ţin după ea, adaugă Kit, întinzându-se să-i recupereze jobenul şi descoperind că este încă în mâna lui Jeb.

— Ne-am mai întâlnit, nu-i aşa, Paul? spuse Jeb, uitându-se la el cu o expresie care părea să combine durerea şi reproşul în aceeaşi măsură. Cu trei ani în urmă. Între o stâncă şi un loc dur, cum se spune. Şi când privirea lui Kit coborî brusc, pentru a scăpa de ochii lui imobili, văzu micuţa mână de oţel a lui Jeb ţinând jobenul de bor şi strângând atât de tare, încât unghia degetului mare se albise. Da, Paul? Tu erai *telefonul* meu *roşu*.

Adus aproape la disperare de prezenţa lui Emily, care apăruse de niciunde, ca de obicei, pentru a da târcoale pe lângă mama sa, Kit îşi adună ultimele resturi de convingere falsă care îi rămăseseră.

— Aici ai greşit adresantul, Jeb. Ni se întâmplă la toţi. Mă uit la tine şi nu te recunosc nici să mă omori, zise susţinând privirea neobosită a lui Jeb, iar *telefonul roşu* nu-mi spune nimic, mă tem. *Paul*? – mister total. Şi totuşi, iată-ne.

Şi reuşind cumva să-şi păstreze zâmbetul, ba chiar să simuleze un râs de scuză, se întoarse spre Suzanna:

— Draga mea, nu trebuie să pierdem timpul. Ţesătorii şi olarii tăi nu te vor ierta niciodată. Jeb, mi-a părut bine să te cunosc. Un dialog foarte instructiv. Doar că îmi pare rău pentru neînţelegere. Jobenul soţiei, te rog, Jeb. Nu-i de vânzare, mă tem, bătrâne. Valoare de antichitate.

— *Aşteaptă*!

Mâna lui Jeb eliberă jobenul şi se ridică spre deschizătura hainei din piele. Kit se postă în faţa Suzannei. Dar singura armă mortală care ieşi la vedere era un carnet de însemnări albastru.

— Am uitat să vă scriu chitanţa, nu-i aşa? explică el, fluierând de propria prostie. Tipul de la impozite m-ar ucide.

Deschizându-şi carnetul pe genunchi, alese o pagină, se asigură că indigoul e la locul lui şi scrise între linii cu un creion militar maro. Şi după ce termină – şi trebuie să fi fost o chitanţă istovitoare, după cât a durat s-o scrie – smulse pagina, o împături şi o depuse cu grijă în noua poşetă de umăr a Suzannei.

*

În lumea diplomatică în cadrul căreia, până de curând, Kit şi Suzanna erau cetăţeni loiali, o datorie socială este o datorie socială.

Ţesătorii puseseră mână de la mână ca să-şi construiască un război de ţesut de modă veche? Suzanna trebuia să vadă cum funcţionează războiul, iar Kit trebuia să cumpere un pătrat de material ţesut manual, insistând că ar fi exact lucrul care să-i împiedice calculatorul să hoinărească pe tot biroul: să lăsăm la o parte faptul că acest comentariu stupid nu avea sens pentru nimeni, şi cu atât mai puţin pentru Emily, care, niciodată prea departe, flecărea cu un trio de copii. La standul cu produse de olărit, Kit îşi încearcă şansele la roată şi face boacăne, în timp ce Suzanna zâmbeşte binevoitor la poznele lui.

De-abia după ce au fost derulate şi aceste ultime ritualuri, Deschizătorul nostru şi Doamna sa au voie să-şi ia la revedere şi, prin consimţământ tacit, să se îndrepte spre cărarea care duce sub vechiul pod de cale ferată, pe lângă pârâu, spre intrarea laterală de la Conac.

Suzanna şi-a dat jos jobenul. Iar acum Kit trebuie să i-l care. Îşi aminteşte de pălăria sa de paie şi o dă jos de pe cap, unind borurile celor două pălării şi cărându-le neîndemânatic sprijinite de şold, împreună cu bastonul său

de dandy cu mâner din argint. Cu cealaltă mână ţine braţul Suzannei. Emily se pornise după ei, dar se răzgândise, strigând prin palmele făcute căuş că se vor vedea acasă, la Conac. De-abia când se văzură adăpostiţi sub podul de cale ferată, Suzanna îşi întoarse faţa către soţul ei.

— Cine, pentru Dumnezeu, era *bărbatul acela*? Cel pe care ai spus că nu-l cunoşti. *Jeb*. Pielarul

— *Nimeni* cunoscut, replică ferm Kit, ca răspuns la întrebarea de care se temuse. Este o zonă interzisă. Îmi pare rău.

— Ţi-a spus Paul.

— Aşa e, şi ar putea fi dat în judecată pentru asta. Şi sper din suflet că va fi.

— *Eşti* Paul? *Ai fost* Paul? Şi de ce nu-mi răspunzi, Kit?

— Nu pot, de-aia. Draga mea, trebuie s-o laşi baltă. N-o să ne ducă nicăieri. Nu se poate.

— Din motive de securitate?

— Da.

— Mi-ai spus că nu ai fost niciodată telefonul roşu al cuiva.

— Da. Aşa am spus.

— Şi totuşi, ai fost. Atunci când ai plecat în misiunea aia strict secretă, undeva unde era cald, şi te-ai întors cu zgârieturi pe picioare. Emily stătea cu noi pentru că studia pentru specializarea în boli tropicale.

— Nu trebuia să-ţi spun nici ce ţi-am spus.

— Dar mi-ai spus. Aşa că nu are sens să încerci să retractezi. Urma să fii *telefonul roşu* al ministerului, şi nu ne-ai spus nici cât timp, nici unde avea loc misiunea, decât că era vorba de o ţară caldă. Am fost impresionate. Şi am băut în onoarea ta: „În cinstea telefonului nostru roşu”. Asta chiar s-a întâmplat, nu? Doar n-o să negi? Şi te-ai întors zgâriat şi ai spus că ai căzut într-un tufiş.

Chiar aşa a fost. Un tufiş. Partea asta era adevărată.

Şi când justificarea păru să-i displacă:

— În regulă, Suki. În regulă. Ascultă-mă. Am fost

Paul. Am fost telefonul lui roşu. Da, am fost. Cu trei ani în urmă. Şi am fost tovarăşi de arme. A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut în întreaga mea carieră şi asta-i tot ce vei afla de la mine. Bietul băiat e distrus. De-abia l-am recunoscut.

— Părea a fi un om bun, Kit.

— E mai mult de-atât. Este un tip decent, curajos. Sau era. Nu am avut nicio problemă cu el. Chiar dimpotrivă. El era... *îngrijitorul* meu, spuse el, într-o clipă de sinceritate forţată.

— Dar l-ai renegat totuşi.

— A trebuit. Nu am avut de ales. Tipul era pe cont propriu, întreaga operaţiune era *mai mult decât* strict secretă.

Crezuse că ceea ce era mai rău trecuse, însă nu ţinuse cont de încăpăţânarea Suzannei, ceea ce întotdeauna era o greşeală.

— Ce *nu* înţeleg, Kit, este asta. Dacă *Jeb* ştia că minţi, şi *tu* ştiai că minţi, de ce a mai trebuit să-l minţi? Ori ne minţeai pe mine şi pe Emily?

O comisese, indiferent despre *ce* era vorba. Apelând la mânie ca scuză, emise cu arţag:

— Mă întorc chiar acum la el şi clarific situaţia, dacă nu te superi, şi înainte de a-şi da seama, îi aruncase pălăriile în braţe şi se năpustise pe potecă, în mână ţinând bastonul şi, ignorând atenţionarea străveche de „Pericol”, tropăi pe cărarea accidentată şi, străbătând un crâng de mesteceni, ajunse la marginea Pajiştii lui Bailey; de acolo, peste un pârleaz, într-o mocirlă, după care urcă rapid dealul, numai pentru a vedea sub el îngrăditura de la Arte şi Meşteșuguri pe jumătate dezafectată şi participanţii la expoziţie, cu mai multă energie decât demonstraseră toată ziua, demontând corturi, standuri şi mese în rastel şi legându-le în camionete: şi acolo, printre camionete, spaţiul, chiar spaţiul care cu jumătate de oră mai devreme era ocupat de camioneta lui Jeb, acum dispărută.

Ceea ce nu l-a împiedicat nicio clipă pe Kit să

coboare în viteză panta cu braţele agitându-se într-o veselie jucată:

— Jeb! Jeb! – unde dracu' e Jeb? L-a văzut cineva pe *Jeb*, pielarul? – a dispărut înainte să-i plătesc, prostul – şi banii lui sunt în buzunarul meu! – ei bine, *ştiţi* cumva unde a plecat Jeb? – nici tu nu ştii? – într-o serie de cereri deşarte care-i punctează deplasarea de-a lungul şirului de camionete şi camioane.

Dar tot ceea ce obţinu fură zâmbete amabile şi clătinări de cap: nu, Sir Christopher, ne pare rău, nimeni nu ştie unde a plecat Jeb. Ori unde locuieşte de altfel, oricare e numele lui, dacă stăm să ne gândim, Jeb e un singuratic, politicos, dar sub nicio formă vorbăreţ – râsete. O participantă la expoziţie spuse că i s-a părut că l-a văzut la Târgul de la Coverack cu două săptămâni în urmă; o alta spuse că şi-l aminteşte de la St Austell de anul trecut. Dar nimeni nu are un nume pentru el, nimeni nu are numărul său de telefon, nici măcar numărul maşinii. Cel mai probabil făcuse ceea ce făcuseră şi alţi comercianţi, spuseră ei: a observat anunţul, a plătit taxa de târg la poartă, a parcat, a făcut negoţ şi a plecat în altă parte.

— Ai pierdut pe cineva, tati?

Emily, chiar lângă el – fata e un adevărat *djinn*. Probabil că rămăsese la o bârfă cu fetele în spatele boxelor cailor.

— Păi, draga mea, chiar am pierdut pe cineva. Jeb, pielarul. Cel de la care a cumpărat mama ta o poşetă.

— Ce vrea?

— Nimic. Eu vreau ceva de la el – şi confuzia îl copleşește… îi datorez nişte bani.

— L-ai plătit. Şaizeci de lire. În bancnote de douăzeci.

— Da, ei bine, asta e pentru altceva – nesigur, evitându-i privirea. Să rezolvăm o datorie mai veche. Cu totul altceva, apoi, bolborosind ceva despre necesitatea „de a schimba o vorbă cu mama”, refăcu greoi drumul pe cărare şi prin grădina împrejmuită spre bucătărie, unde Suzanna, cu ajutorul doamnei Marlow, tăia legume pentru

cina la care urma să participe Banda cu Lanţuri. Suzanna îl ignoră, aşa că îşi căută adăpost în sufragerie.

— Cred că voi curăţa argintăria, anunţă el suficient de tare ca soţia să-l audă şi să facă vreun gest, dacă dorea.

Dar nu a făcut niciun gest, aşa că nu conta. Ieri făcuse o treabă fantastică lustruind străvechea colecţie de argintărie a comandantului – candelabrele Paul Storr, solniţele Hester Bateman şi corveta din argint, împreună cu steguleţul de lăsare la vatră, care îi fusese oferită de ofiţerii şi membrii ultimei lui misiuni. Servindu-le o plesnitură mohorâtă cu cârpa de şters argintăria, îşi turnă un scotch mare, urcă în viteză la etaj şi se aşeză la birou să îndeplinească următoarea obligaţie a serii: aranjarea cartonaşelor pentru invitaţi.

În mod normal, aceste cartonaşe erau o sursă de satisfacţie, pentru că erau cărţile sale oficiale de vizită rămase de la ultima misiune în străinătate. Era obiceiul lui să privească pe furiş la musafirii care întorceau cartea de vizită, mângâiau cu un deget literele în relief şi citeau cuvintele magice: „Sir Christopher Probyn, înalt Reprezentant al Majestăţii Sale, Regina”. Dar în seara asta nu se aştepta la o astfel de plăcere. Şi totuşi, cu lista de invitaţi în faţă şi cu un whisky alături, se porni sârguincios – poate prea sârguincios – de lucru.

— Că tot veni vorba, tipul acela Jeb a dispărut, anunţă el cu o voce deliberat nepăsătoare, percepând prezenţa Suzannei în spatele lui, în prag. Nimeni nu ştie cine e, cu ce se ocupă, nimeni nu ştie nimic despre el, sărmanul. Foarte dureros. Foarte neplăcut.

Aşteptându-se la o atingere conciliantă ori chiar la o vorbă bună, făcu o pauză, la care se trezi cu poşeta lui Jeb aterizând cu o bufnitură pe birou, în faţa lui.

— Uită-te înăuntru, Kit.

Trăgând iritat poşeta spre el, cotrobăi înăuntru până simţi o pagină împăturită dintr-un caiet de notiţe liniat, pagină pe care Jeb scrisese chitanţa. Neîndemânatic, despături hârtia şi cu aceeaşi mână tremurândă o ţinu sub

veioză:

Pentru o femeie nevinovată care a murit nimic

Şi pentru un copil nevinovat care a murit… nimic.

Pentru un soldat care şi-a făcut datoria dezonoare.

Pentru Paul un titlu de nobleţe.

Kit citi, privi fix rândurile din faţa lui – nu mai era un document, ci un obiect dezgustător. Apoi netezi hârtia pe birou printre cartonaşele pentru invitaţi şi o studie din nou, în caz că-i scăpase ceva, dar nu-i scăpase nimic.

— Pur şi simplu nu este adevărat, pronunţă el cu fermitate. Omul nu este în toate minţile. Îşi cuprinse capul în mâini şi, după un timp, şopti: Dumnezeule mare!

*

Şi cine a fost stăpânul Bailey, arunci când era acasă, dacă a fost vreodată?

Fiul cinstit al satului, dacă asculţi ce spun credincioşii, un fiu de fermieri spânzurat pe nedrept, pentru că a furat oi într-o zi de Paşte, pentru plăcerea ticălosului de judecător Assize, din Bodmin.

Cu excepţia faptului că stăpânul Bailey nu a fost spânzurat cu adevărat, oricum nu până la moarte, dacă e să dăm crezare faimosului Pergament Bailey din sacristia bisericii. Sătenii au fost atât de nemulţumiţi de verdictul nedrept, încât la miezul nopţii l-au dat jos de pe spânzurătoare şi l-au resuscitat cu cel mai bun rachiu de mere. Şi şapte zile mai târziu, tânărul stăpân Bailey a luat calul tatălui său şi a călărit până la Bodmin şi cu o lovitură de coasă i-a tăiat capul ticălosului de judecător şi noroc bun, porumbiţa mea – cel puţin asta ţi se povesteşte.

Prostii, susţine Kit, istoricul amator, care, în câteva ore de relaxare, se amuzase cercetând povestea: tâmpenii victoriene sentimentale de cea mai joasă speţă şi nici cea mai mică urmă de dovadă în arhivele locale.

Rămâne faptul că de foarte mulţi ani, pe vreme bună sau rea, pe timp de pace sau război, oamenii buni din St Pirran se adună pentru a sărbători un act de ucidere extrajudiciară.

*

În aceeaşi noapte, incapabil să doarmă şi înstrăinat de soţia sa, care se odihneşte alături, asaltat de sentimente de indignare, îndoială de sine şi îngrijorare sinceră pentru tovarăşul său de arme, care, indiferent din ce motiv, ajunsese atât de jos, Kit delibera asupra următoarei sale mişcări.

Noaptea nu se terminase cu petrecerea: cum altfel? După ciocnirea din dormitor, Kit şi Suzanna de-abia au mai avut timp să se schimbe înainte ca maşinile Bandei cu Lanţuri să se alinieze punctual pe alee. Dar Suzanna îi sugerase clar că ostilităţile urmau a fi reluate.

Emily, care nu era bună prietenă cu distraţiile formale, o tulise: vreo petrecere în holul bisericii la care ar fi vrut să participe, oricum nu trebuia să se întoarcă la Londra decât mâine-seară.

La masă, ştiind că lumea se prăbuşea în jurul lui, Kit îşi execută îndatoririle superb, chiar dacă oarecum haotic, copleşindu-le pe doamna primar la dreapta şi pe doamna prefect la stânga cu poveşti despre viaţa şi ostenelile unui reprezentant al reginei într-un paradis din Caraibe.

— Înnobilarea mea? Noroc chior! N-are nimic de-a face cu meritul. Treabă de cal de paradă. Majestatea Sa se afla în zonă şi îi intrase în cap să-l viziteze pe premierul local. Era în parohia mea, deci, bingo, am obţinut o investitură de cavaler pentru că am fost la locul potrivit şi la momentul potrivit. Iar *tu*, draga mea, spuse, apucând din greşeală paharul cu apă şi ridicându-l în onoarea Suzannei care se afla la capătul şirului de candelabre Paul Storr, ai devenit minunata Lady P., cum te-am considerat de altfel întotdeauna a fi.

Dar în timp ce face această declaraţie disperată, aude vocea Suzannei, şi nu pe a lui:

„Nu vreau să ştiu, Kit, decât dacă e adevărat că au murit o femeie şi un copil nevinovat, iar noi am fost trimişi în Caraibe pentru a-ţi închide gura, şi dacă sărmanul soldat spune adevărul”.

Şi bineînţeles că, de îndată ce doamna Marlow a plecat acasă, iar ultima dintre maşinile Bandei cu Lanţuri a părăsit aleea, iat-o pe Suzanna, stând ca o statuie în hol şi aşteptând răspunsul la întrebare.

Probabil Kit lucrase la el toată seara, pentru că uite-l cum curge ca o declaraţie oficială a unui purtător de cuvânt al ministerului de externe – şi probabil, pentru urechile Suzannei cam la fel de credibil:

— E ultimul meu cuvânt referitor la subiectul acesta, Suki. Atât îmi este permis să-ţi spun şi probabil şi asta este prea mult. Mai utilizase replica asta şi altă dată? Operaţiunea strict secretă în care am avut privilegiul de a fi implicat mi-a fost ulterior descrisă de organizatorii ei – de la *cel mai înalt* nivel – ca o victorie *autorizată şi fără vărsare de sânge* asupra unor *oameni foarte răi*. O nuanţă de ironie nelalocul ei i se strecoară în voce, una pe care încearcă în van s-o controleze: Şi după câte ştiu, da, poate că rolul meu modest în această operaţiune a fost cel care ne-a asigurat numirea în Caraibe, pentru că aceiaşi oameni au fost suficient de buni să spună că făcusem o treabă decentă, dar, din nefericire, o medalie ar fi fost prea bătătoare la ochi. *În orice caz*, nu acesta a fost motivul care mi-a fost furnizat de cei de la Departamentul Personal când mi s-a oferit numirea. *O recompensă pentru serviciul de o viaţă*, aşa mi-au vândut marfa, nu că aş fi avut nevoie de prea multă convingere – nu mai mult decât tine, după cum îmi amintesc – o înţepătură de iertat. Dacă au avut ştiinţă oamenii de la Personal despre rolul meu într-o anumită operaţiune extrem de delicată? Mă îndoiesc foarte mult. Cred că nu au ştiut nici măcar cât tine.

A convins-o? Când Suzanna arată aşa, orice este posibil. Devine insistent – întotdeauna o greşeală:

— Uite ce e, draga mea, până la urmă, pe cine vei *crede*? Pe mine şi pe cei din eşalonul superior de la ministerul de externe? Ori un fost soldat amărât, care şi-a pierdut norocul?

Suzanna meditează serios la întrebare. O cântăreşte.

Rămân faţă în faţă, da; dar e şi o faţă pătată, hotărâtă, care îi rupe inima cu rectitudinea sa neclintită, faţa unei femei care a fost şefă de promoţie la facultatea de drept şi care, până acum, nu s-a folosit niciodată de diplomă, dar o face acum; faţa unei femei care a privit moartea în ochi chinuindu-se prin spitale; şi singura ei preocupare evidentă fusese cum se va descurca Kit fără ea?

— I-ai întrebat – pe organizatorii ăştia – dacă a fost fără vărsare de sânge?

— Bineînţeles că nu.

— De ce nu?

— Pentru că, în cazul unor astfel de oameni, nu le pui sub semnul întrebării integritatea.

— Deci, ei au ţinut să te lămurească. Pe larg? „Operaţiunea a fost fără vărsare de sânge”. Ceva de genul acesta?

— Da.

— De ce?

— Ca să mă liniştească, presupun.

— Sau ca să te inducă în eroare.

— Suzanna, e sub nivelul tău!

Sau peste nivelul meu? se întreabă el disperat, ieşind în fugă din încăpere, strecurându-se apoi nevăzut pe partea lui de pat, unde oră după oră se holbează nefericit în semiobscuritate, în timp ce Suzanna îşi doarme somnul neclintit indus de somnifere; până când, undeva în drum spre zori, descoperă că un proces mental inconştient i-a pus la dispoziţie o decizie aparent spontană.

*

Dându-se în tăcere jos din pat şi furişându-se pe hol, Kit trase pe el o pereche de pantaloni de trening şi o jachetă sport, îşi decuplă celularul de la încărcător şi îl puse în buzunarul de la jachetă. Se opri la uşa dormitorului lui Emily, încercând să-şi dea seama dacă s-a trezit, apoi, în vârful picioarelor, coborî scările spre bucătărie pentru a-şi pregăti o cană de cafea, o cerinţă esenţială pentru derularea planului său magistral; şi, după atâtea precauţii,

auzi glasul fiicei sale adresându-i-se din uşa deschisă spre livadă:

— Ai o cană şi pentru mine, tati?

Emily, revenind de la joggingul de dimineaţă cu Sheba.

În orice altă împrejurare, Kit s-ar fi bucurat să aibă o discuţie amicală cu fiica lui: dar nu în această dimineaţă, deşi se grăbi să se aşeze în faţa ei la masa din pin. Făcând asta, observă hotărârea de pe chipul ei, şi atunci ştiu că renunţase la alergare când, din vârful Dealului lui Bailey, observase luminile din bucătărie.

— Îmi poţi spune ce se întâmplă, tati? întrebă ea tăios, bucăţică ruptă din mama sa.

— Să se întâmple? – un zâmbet neconvingător. De ce ar trebui să se *întâmple* ceva? Mama ta doarme. Iar eu beau o cafea.

Dar nimeni n-o prosteşte pe Emily. Nu în zilele astea. Nu după experienţa cu Bernard.

— Ce s-a întâmplat la Târgul lui Bailey ieri? La standul cu articole din piele. îl cunoşteai pe tip, dar nu ai vrut să se ştie. Te-a strigat Paul şi a lăsat un bilet ciudat în poşeta mamei.

Kit renunţase de mult la încercările de a înţelege comunicarea aproape telepatică dintre soţia şi fiica sa.

— Da, ei bine, mă tem că nu e ceva ce poate fi discutat între noi doi, replică el blând, evitându-i privirea.

— Şi nu poţi discuta nici cu mama. Aşa e?

— Da, aşa e, Em. Şi nu-mi face nici mie plăcere. Din nefericire, este o problemă de secret oficial. Iar mama ta ştie asta. Şi acceptă. Aşa cum ar trebui s-o faci şi tu.

— Pacienţii îmi spun secretele lor. Pe care nu le fac publice. Ce te face să crezi că mama le va publica pe ale tale? E tăcută ca un mormânt. Puţin mai tăcută decât eşti tu uneori.

Şi e timpul să-şi aducă artileria grea:

— Pentru că sunt secrete *de stat,* Emily. Nu ale mele sau ale mamei tale. Mi-au fost încredinţate mie, şi nimănui

altcuiva. *Singurele* persoane cu care le pot împărtăşi sunt persoanele care le ştiu deja. Ceea ce, trebuie să spun, o transformă într-o afacere confidenţială.

Şi pe nota această de autocompătimire, se ridică, o sărută tandru pe creştet, traversă ţanţoş curtea grajdului până la biroul său improvizat şi încuie uşa. După ce-şi deschise calculatorul, din câteva comenzi ajunse la destinaţie. Tot ce-i trebuia erau un creion şi hârtie. Pe care le avea deja pregătite în depozitul de hamuri.

„Marlon va răspunde întrebărilor tale personale şi confidenţiale".

Cu Sheba mândră în spatele Land Roverului aproape nou pe care îl obţinuse în schimbul bătrânei sale rulote, Kit urcă Dealul lui Bailey până ajunge la o parcare cu o cruce celtică şi o perspectivă asupra ceţii dimineţii, care se ridica din vale. Primul apel a fost unul condamnat din start, după cum era şi intenţia lui, etica postului şi un sens al autoprotecţiei cerându-i să recurgă totuşi la el. Formând numărul centralei de la ministerul de externe, dă de o voce rece de scoţiană, care îi cere să-şi repete mai rar numele. Ceea ce şi face, după care aruncă în joc şi titlul nobiliar, pentru mai multă siguranţă. După o aşteptare atât de lungă, încât începuse să creadă că i se închisese, operatoarea îl informează că domnul Fergus Quinn nu mai este în serviciu de trei ani – un lucru pe care Kit îl ştie foarte bine, dar asta nu-l împiedică să întrebe – şi că nu are niciun număr şi nici autoritatea de a transmite mesaje. Ar dori poate Sir Christopher – *în sfârşit*, mulţumesc! – să fie pus în legătură cu funcţionarul rezident? Nu, mulţumesc, Sir Christopher nu doreşte asta, cu implicaţia străvezie că un funcţionar rezident nu ar deţine nivelul de securitate implicat.

Ei bine, am încercat şi e înregistrat. Acum, să trecem la partea dificilă.

Va încerca acum graniţele sferei neoficiale, dar este susţinut în hotărârea sa de doi factori: incontestabila declaraţie către femeile familiei că singurele persoane cu

care îi este permis să discute secretele *Operaţiunii Wildlife* sunt cele pentru care nu mai sunt un secret; şi amintirea feţei chinuite a lui Jeb uitându-se fix la el de sub borul pălăriei sale de puritan.

Extrăgând bucata de hârtie pe care notase numărul de telefon al lui Marlon, îl tastează pe celular, dă sonorul la maximum, pentru că auzul nu-i mai funcţionează ca altă dată, şi iute, de teamă să nu se răzgândească, apasă butonul. Ascultând încordat sunetul de apel, îşi aminteşte, prea târziu, ce oră este la Houston şi are o viziune a unui Marlon adormit care bâjbâie după telefonul de lângă pat. Contrar aşteptărilor, aude vocea sinceră a unei matroane texane:

„Vă mulţumim că aţi sunat la Ethical Outcomes. Reţineţi: la Ethical, siguranţa *dumneavoastră* este cea care *contează*!"

Urmează o explozie de muzică marţială şi vocea cu totul americană a lui Marlon la paradă:

„Bună! Aici este Marlon. Vă asigur că problema dumneavoastră va fi întotdeauna tratată cu strictă confidenţialitate în conformitate cu principiile sfinte ale Ethical, integritatea, discreţia şi devotamentul faţă de *Datorie*. Regret, dar deocamdată nu este nimeni disponibil care să vă preia apelul personal şi privat. *Dar* dacă puteţi lăsa un mesaj de cel mult două minute, veţi fi contactat de consultantul dumneavoastră confidenţial. După semnal, vă rog".

Îşi pregătise Kit mesajul? în noaptea lungă, evident că da.

„Aici e Paul şi am un mesaj pentru *Elliot*. Elliot, aici e Paul, de acum trei ani. A apărut ceva destul de neplăcut, nu din cauza mea, dacă îmi permiţi, şi trebuie să discut urgent cu tine, evident, nu la telefon. Ai numărul meu de celular, este acelaşi ca altă dată, necriptat, bineînţeles. Să fixăm o întâlnire cât mai curând posibil. Dacă nu reuşești să vii, poate că mă poţi pune în legătură cu cineva cu care să fiu autorizat să discut. Mă refer la cineva care să ştie

dedesubturile şi care să mă poată lămuri asupra unor aspecte. Aştept cu nerăbdare veşti de la tine cât mai curând. Mulţumesc. Paul”.

Cu sentimentul unei trebi bine făcute, în mai puţin de două minute încheie apelul şi porneşte pe cărare cu Sheba lângă el. Dar după câteva sute de metri, sentimentul de victorie îl părăseşte. Cât va trebui să aştepte până să-l sune cineva? Şi, mai presus de toate, *unde*? în St Pirran nu există semnal prin satelit – indiferent de reţea, Orange, Vodafone ori alta. Dacă se întoarce acasă, se va gândi numai şi numai cum să plece din nou. Evident, la momentul potrivit, le va furniza femeilor familiei o prezentare nesecretă despre ce a aflat – dar nu înainte de a afla.

Deci, problema se pune aşa: există o cale de mijloc, o acoperire care să-l ţină aproape de Marlon, dar departe de femei? Răspuns: plictisitorul avocat din Truro pe care l-a angajat recent să-i pună la punct diversele obligaţii de familie. Să presupunem, de dragul discuţiei, că apare ceva: o problemă legală încurcată care trebuie rezolvată rapid? Şi să presupunem că Kit, în vâltoarea evenimentelor, a uitat complet de întâlnirea stabilită? Sună bine. Următoarea mişcare, să-i telefoneze Suzannei, ceea ce necesită curaj, dar este pregătit pentru asta.

Chemând-o la el pe Sheba, se întoarce la Land Rover, îşi pune celularul în carcasă, porneşte maşina şi tresare când aude ţipătul înfiorător al unui apel.

— Kit Probyn? urlă o voce masculină.

— Kit Probyn. Cine e? ajustând în grabă volumul.

— Numele meu e Jay Crispin, de la Ethical. Am auzit lucruri minunate despre tine. Elliot nu e disponibil momentan, urmăreşte o căprioară, cum spunem noi. Ce-ai zice dacă i-aş ţine locul?

Problema fu rezolvată foarte rapid, spre imensa lui plăcere şi uşurare: se vor întâlni, şi nu mâine, ci în noaptea asta. Fără ocolişuri, fără „hmm” şi codeală. O voce directă, educată, unul dintre noi, pe scurt, pe care, în alte

circumstanţe, ar fi o plăcere să-l cunoşti mai bine – comentă el, când îi raportă Suzannei, în termeni adecvat codificaţi, toate amănuntele conversaţiei, în timp ce se îmbrăca grabnic, ca să prindă trenul de 10.41 din gara Bodmin Parkway:

— Iar tu să fii *puternic*, Kit, îl rugă Suzanna, îmbrăţişându-l cu toată puterea trupului ei fragil. Nu că ai fi slab. Nu eşti. Doar că eşti blând şi crezi în oameni, şi eşti loial. Ei bine, şi Jeb era loial. Tu ai spus că era. Nu-i aşa?

A spus el asta? Probabil. Dar, şi îi aminti şi ei cu înţelepciune, oamenii se schimbă, draga mea, chiar şi cei mai buni dintre noi, ştii doar. Şi unii dintre noi deraiază cu totul.

— Şi-l vei întreba pe domnul Grangure, indiferent cine-o fi, dacă Jeb a spus adevărul şi o femeie şi un copil nevinovat chiar au murit? Nu vreau să ştiu amănunte. Ştiu că nu voi afla niciodată. Dar dacă afirmaţiile lui Jeb de pe nenorocita aia de chitanţă sunt adevărate şi acesta e motivul pentru care ai obţinut postul din Caraibe, trebuie să ne confruntăm cu problema. Nu putem trăi cu o minciună, oricât de mult ne-ar plăcea. Nu-i aşa, dragule?

Şi dinspre Emily, mai îndrăzneaţă, când trăgeau în faţa gării:

— Indiferent despre ce este vorba, tati, mama va avea nevoie de un răspuns cinstit.

— *Ei bine*, *şi eu*! se răstise el într-un moment de durere furioasă pe care-l regretă imediat.

*

Hotelul Connaught din cartierul londonez West End îi era necunoscut lui Kit, dar, stând singur în mijlocul agitaţiei chelnerilor, în splendoarea postmodernă a holului de primire, îşi dorea să-l fi vizitat; pentru că, dacă i-ar fi fost cunoscut, nu ar fi ales costumul de ţară demodat şi pantofii maro cu încreţituri pe care-i luase în grabă din dulap.

— Dacă avionul meu are întârziere, zi-le că mă aştepţi şi vor avea grijă de tine, spusese Crispin fără a se

gândi să menţioneze de unde venea avionul lui.

Şi când Kit murmură numele lui Crispin majordomului îmbrăcat în negru, care arăta ca un mare dirijor dând ordine de la pupitru, omul chiar îi zâmbise.

— Aţi făcut drum lung, nu, Sir Christopher? Ei bine, Cornwall, asta înseamnă drum lung. Cu ce vă pot tenta, cu complimente din partea domnului Crispin?

— O ceaşcă de ceai, şi prefer s-o plătesc. Cu bani gheaţă, ripostase băţos Kit, hotărât să-şi păstreze independenţa.

Dar o ceaşcă cu ceai nu este ceva ce primeşti uşor la Cannaught. Ca să primească una, trebuie să se ducă în salonul Chic & Shock Aftemoon Tea şi să privească neajutorat cum chelnerul aduce prăjituri, fursecuri şi sandviciuri cu castraveţi la preţul de treizeci şi cinci de lire, plus bacşiș.

Kit aşteaptă.

Intră câţiva potenţiali Crispini care îl ignoră, se alătură altora sau alţii li se alătură. După vocea puternică, poruncitoare, caută instinctiv din ochi persoana căreia să i se potrivească: poate cu umeri largi, plin de încredere, un pas dârz. Îşi aminteşte laudele lui Elliot la adresa angajatorului său şi se întreabă cum se vor reflecta charisma şi calitatea de conducător la omul lui. Prin urmare, este complet dezamăgit când un bărbat elegant de patruzeci şi ceva de ani, de înălţime medie, purtând un costum cenuşiu cu dungi, bine croit, se aşază lângă el, îi ia mâna şi murmură:

— Cred că eu sunt omul tău.

Şi recunoaşterea, dacă poate fi numită aşa, apare imediat. Jay Crispin este cât se poate de englez şi calm, şi la fel şi accentul său. Este proaspăt ras şi cu părul său sănătos, ferchezuit, pieptănat pe spate şi cu zâmbetul sigur pe sine, este ceea ce părinţii lui Kit ar fi numit un bărbat bine făcut.

— Kit, îmi pare foarte rău că s-a întâmplat aşa ceva, declară cu voce melodioasă cu o sinceritate care-i merge

lui Kit direct la inimă. Ce perioadă groaznică ai avut! Dumnezeule, ce bei – doar nu *ceai*! exclamă el. Şi când chelnerul ajunge lângă ei: Eşti genul care bea whisky! Au un Macallan destul de bun. Ia totul de pe masă, Luigi. Adu-ne două de alea de optsprezece ani. Şi să fie duble. Gheaţă? – fără gheaţă. Sifon, apă separat. Şi când chelnerul se îndepărtează, adaugă: Şi, uite, mulţumesc de o mie de ori că ai fost de acord să vii aici – coborându-şi vocea –, îmi pare doar *nespus* de rău că a trebuit s-o faci.

Kit n-ar admite niciodată că se simţise atras de Jay Crispin ori că evaluarea critică îi era subminată în vreun fel de farmecul evident al tipului. Încă de la început, ar fi spus, a nutrit cele mai grave suspiciuni legate de individ şi le-a păstrat pe tot parcursul întâlnirii.

— Şi îţi place viaţa în întunecatul Cornwall? îl întrebă Crispin pe un ton de conversaţie, cât timp aşteptară să le vină băuturile, nu tânjeşti după luminile strălucitoare? Personal, aş începe să vorbesc păsăreasca după câteva săptămâni. Dar asta-i problema mea, cel puţin aşa mi se spune. Sunt dependent de muncă. Nu ştiu să mă distrez. Şi după această confidenţă, adaugă coborându-şi vocea: şi Suzanna e în recuperare, să înţeleg?

— *De departe* mai bine, mulţumesc, de departe. Iubeşte viaţa la ţară, replică stângaci Kit, dar ce altceva era de spus când omul te întreabă? Şi ţâfnos, într-un efort de a dirija conversaţia spre subiectul principal: Deci, unde *aveţi* de fapt sediul? Aici, în Londra sau… ei bine, presupun că Houston?

— O, Dumnezeule, în Londra, unde în altă parte? Singurul loc unde poţi locui, dacă vrei opinia mea – în afară de nordul Cornwallului, evident.

Chelnerul se întoarse. Tăcere cât timp acesta turnă băuturile după indicaţiile lui Crispin.

— Alune, o gustare? îl întrebă Crispin pe Kit, plin de solicitudine. Ori ceva mai substanţial după călătorie?

— Mulţumesc, e foarte bine, răspunde rămânând în gardă.

— Dă-i drumul, atunci, spuse Crispin după ce plecă chelnerul.

Şi Kit îi dădu drumul.

Iar Crispin ascultă, faţa lui frumoasă, încreţită de concentrare, capul cu părul atent pieptănat mişcându-se înţelept pentru a sugera că povestea îi este cunoscută; ba, mai mult chiar, că o mai auzise.

— Şi atunci, vezi, în aceeaşi seară, apare *asta*, protestă Kit; şi, scoţând un plic maro din buzunarul costumului de ţară, îl întinse lui Crispin bucata de hârtie subţire şi liniată pe care o rupsese Jeb din carnetul lui. Uită-te la asta, te rog, adăugă el, pentru a conferi o greutate mai mare momentului – şi urmări mâna manichiurată a lui Crispin preluând biletul, observând manşetele din mătase gălbuie şi butonii gravaţi cu aur; îl urmări cum se lasă pe spate şi, ţinând hârtia cu ambele mâini, o analizează cu calmul unui anticar care examinează filigranul.

„Ei bine, dragul meu, părea vinovat? Părea şocat? Păi bine, trebuie să fi avut vreo expresie!”

Dar chipul lui Crispin, atât cât îşi putea da seama Kit, rămăsese lipsit de expresie. Trăsăturile regulate nu i-au tresărit, nici mâinile nu i-au tremurat brusc şi violent: doar o clătinare disperată a capului, însoţită de vocea de ofiţer.

— Ei bine, bietul de tine, şi asta-i tot ce pot spune, Kit. Bietul, bietul de tine! Ce situaţie îngrozitoare! Şi pentru sărmana Suzanna, de altfel. Teribil. Şi prin ce a trecut, numai Dumnezeu ştie. Vreau să spun că ea este cea care a primit lovitura. În afara faptului că nu ştie de ce sau de unde vine şi ştie că nu poate întreba. Ce rahat! Scuză-mă. Cristoase! rosteşte vehement în barbă, ca şi cum şi-ar înăbuşi un fel de durere.

— Şi *chiar* vrea un răspuns cinstit, insistă Kit, hotărât să o ţină pe a lui. Oricât de rea ar fi situaţia, *trebuie* să ştie ce s-a întâmplat. Ca şi mine. I-a intrat în cap că numirea în Caraibe a fost un mod de a mă scoate din joc. Şi cu totul neintenţionat, pare să o fi molipsit şi pe fiica noastră cu

aceeaşi idee. Deci, o insinuare nu foarte *plăcută*, îţi dai seama – încurajat precaut de clătinatul înţelegător din cap al lui Crispin –, nu un mod foarte fericit de a te retrage la pensie: bucuros că ai făcut ceva în viaţă, ca apoi să descoperi că totul a fost o şaradă pentru a acoperi, ei bine, *o crimă*, ca să fim mai direcţi, zice coborându-şi rapid vocea când un chelner trecu în viteză pe lângă ei împingând un cărucior cu un tort aniversar cu o singură lumânare pe el. Şi dacă luăm în considerare şi faptul că unui soldat de primă clasă i-a fost distrusă *întreaga viaţă*… Nu e tipul de problemă pe care Suzanna să o ia uşor, pentru că are tendinţa să ţină mai mult la ceilalţi decât la ea însăşi. Deci, ce vreau să spun este… fără ocolişuri, trebuie să ştim toate detaliile. Da sau nu. Direct. Amândoi. *Toţi*. Oricine ar dori asta. Şi îmi pare rău pentru situaţie.

Îi pare rău să ce? Să-i audă vocea scăpată de sub control şi să simtă cum se înroşește? Nu-i pare rău deloc. Indignarea îi ajunsese la apogeu în sfârşit, aşa cum trebuia să fie. Suki l-ar aplauda. Ca şi Em. Iar suspinul tipului acesta, Crispin, care continua să dea plin de infatuare din capul frumuşel cu păr ondulat, le-ar fi enervat la fel de mult ca pe el.

— *Iar* eu sunt ticălosul în piesă, sugeră în sfârşit Crispin, cu tonul unui om care construieşte un caz împotriva lui însuşi. Eu sunt cel care a pus la cale întreaga afacere, am angajat un grup de mercenari ieftini, i-am păcălit pe cei de la Langley şi chiar forţele noastre speciale să ne furnizeze sprijin aerian şi am coordonat una dintre cele mai mari erori operaţionale ale tuturor timpurilor. Aşa e? în plus, am delegat treaba unui comandant militar terestru care şi-a pierdut cumpătul şi şi-a lăsat oamenii să împuşte o mamă nevinovată şi pe copilul ei. Cam asta ar fi, nu? Sau mai este ceva ce nu am menţionat?

— Uite, n-am spus nimic *de genul acesta*…

— Nu, Kit, n-ai spus. Jeb a spus, iar tu ai crezut. Nu trebuie să-mi îndulceşti pilula. Am trăit cu ea trei ani de zile şi mai pot trăi încă trei, zise fără să pară că se

autocompătimeşte. Iar Jeb nu este singurul, ca să fim sinceri. În zona mea avem de toate: ţipi cu tulburare de stres posttraumatic, tulburare de stres, real sau imaginar, resentimente legate de compensaţii, pensii, oameni care fantazează despre propria persoană, reinventându-şi viaţa şi alergând la avocat dacă nu li se pune căluş la timp. Dar ticălosul acesta e o specie aparte, crede-mă. Un suspin răbdător, o altă clătinare tristă a capului. Jeb a făcut o treabă fantastică la vremea lui, mai bine ca oricine. Ceea ce nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Plauzibil cât e ziua de lungă. Scrisori emoţionante trimise deputatului lui, la Apărare, telefoane la ziare, orice-ţi trece prin cap. *Piticul otrăvitor*, aşa îl numim la minister. Ei bine, las-o baltă. Încă un suspin, acesta aproape neauzit. Şi eşti absolut sigur că întâlnirea a fost o coincidenţă? Sigur nu te-a urmărit cumva?

— Pură coincidenţă, insistă Kit, cu mai multă siguranţă decât simţea.

— Presa şi radioul din Cornwall au anunţat public că Sir Christopher şi Lady Probyn urmau a onora cu prezenţa lor locul?

— Este posibil.

— Poate acesta-i indiciul.

— Nu, nu e. Jeb nu-mi cunoştea numele până să apară la târg şi să pună lucrurile cap la cap, zise menţinându-şi indignarea.

— Şi n-au apărut poze cu voi nicăieri? în fiţuica locală, la TV? Eşti sigur?

— Nu cu ştiinţa noastră, nu. Ştiu *asta*. Şi chiar dacă ar fi fost, doamna Marlow ne-ar fi spus. Menajera noastră. Urmăreşte orice ştire, cu condiţia să fie locală, declară el energic. Şi chiar dacă *i-ar fi* scăpat, ar fi informat-o sătenii.

Chelnerul dorea să ştie dacă mai voiau încă un rând. Kit spuse că nu. Crispin spuse că da, iar Kit nu-l contrazise.

— Vrei să-ţi spun ceva despre munca noastră, Kit? întrebă Crispin, când rămaseră din nou singuri.

— Nu chiar, mulţumesc. Nu e treaba mea.

— Totuşi, cred că ar trebui să ştii. Ai făcut o treabă grozavă la minister, fără urmă de îndoială. Te-ai spetit pentru regină, ţi-ai câştigat pensia şi titlul de cavaler. Dar ca funcţionar de stat de prim rang, erai un *comisionar* – într-adevăr, unul al dracului de bun. Dar nu ai fost niciodată un *jucător*. Nu ceea ce numim noi un vânător-agricultor în jungla corporatistă. Aşa e? Recunoaşte.

— Nu cred că înţeleg unde vrei să ajungi, mormăi Kit.

— Vorbesc de stimulente, explică răbdător Crispin. Vorbesc despre ceea ce îl dă jos din pat pe omul mediu dimineaţa:

banii, profitul, marafeţii. Iar în meseria mea – şi niciodată în a ta – acea persoană care capătă o bucată de tort când operaţiunea are succes, cum a fost în cazul *Operaţiunii Wildlife*. Şi resentimentele pe care le stârneşte. Până la punctul în care ţipi precum Jeb cred că li se datorează jumătate din Banca Angliei.

— Acum, uite ce e, se pare că ai uitat că Jeb a făcut parte din *armată*, izbucni înfierbântat Kit. Avea şi o problemă cu vânătorii de recompense, după cum mi-a spus în timpul petrecut împreună. Îi tolera, însă doar atât. Şi se mândrea cu faptul că era soldatul Reginei, ceea ce era suficient pentru el. Şi asta e problema. Eram acolo şi am auzit. Îmi pare rău… rosti tot mai furios.

Crispin dădea din cap ca un om ale cărui cele mai negre temeri se confirmaseră.

— O, dragă! O, Jeb! O, băiete! Chiar *a spus* asta? Iar tu ascultai. Doamne, ai milă!

Se adună.

— Soldatul Reginei nu se ţine cu mercenarii, dar vrea şi el o megafelie din tortul vânătorilor de recompense? îmi place la nebunie asta. O treabă foarte bună, Jeb. Ipocrizia atinge adâncimi nebănuite. Şi când nu obţine ce doreşte, se schimbă la o sută optzeci de grade şi se cacă pe pragul lui Ethical. Ce ticălos cu două feţe, ce… dar preferă să lase propoziţia neterminată.

Kit refuză să se lase descurajat.

— Uite ce e, asta n-are importanţă. Nu mi-am căpătat răspunsul, nu? Şi nici Suzanna.

— Răspunsul la ce, mai precis, bătrâne? întrebă Crispin, făcând eforturi să-şi depăşească dezgustul.

— Răspunsul după care am venit, drace. Da sau nu? Hai s-o lăsăm baltă cu recompensele, torturile şi toate astea. Astea-s tertipuri. Întrebarea mea este: a fost operaţiunea fără vărsare de sânge sau nu? *A fost ucis cineva*? Şi dacă da, cine erau victimele? Nu vorbesc de vinovăţie sau nevinovăţie: *au fost ucişi oameni*? Şi *trei* – deja pierzându-şi stăpânirea, dar continuând – a fost ucisă *o femeie*? A fost ucis *copilul ei*? *Sau un copil*, oricare ar fi fost, dacă tot veni vorba? Suzanna are dreptul să ştie. Şi eu. Amândoi trebuie să ştim ce să-i spunem fiicei noastre, pentru că Emily era şi ea de faţă. A auzit lucruri pe care nu ar fi trebuit să le audă. De la Jeb. Nu e vina ei că le-a auzit, dar s-a întâmplat, nu sunt sigur cât, dar suficient. Şi adăugă, ca scuză, pentru că încă îi era ruşine, explicaţiile neconvingătoare pe care i le dăduse lui Emily în gară: A tras cu urechea, probabil. Nu e vina ei. E medic. Are un spirit fin de observaţie şi trebuie să ştie amănunte. E parte din meseria ei.

Crispin păru surprins, chiar puţin lezat, să descopere că încă se mai puneau astfel de întrebări. Dar optă să răspundă:

— Hai să analizăm mai întâi cazul *tău*, da? sugeră el cu blândeţe. Crezi tu sincer că bătrânul şi dragul ME ţi-ar fi dat acel post – acea *onoare* – dacă ar fi fost sânge peste tot pe Stâncă? Şi să nu mai vorbim de *Punter*, care cânta din toţi rărunchii pentru anchetatorii săi într-o zonă necunoscută?

— Poate că da, spuse cu obstinaţie Kit, ignorând utilizarea plină de ură a acronimului ME. Ca să-mi cumpere tăcerea. Să mă scoată în afara liniei frontului. Să mă oprească să trăncănesc dacă aş fi aflat adevărul. Ministerul de externe a făcut chestii mai rele la timpul lui.

Suzanna crede că ar fi un răspuns, ca şi mine.

— Atunci uită-te la buzele mele.

De sub sprâncenele încruntate, Kit asta şi făcea.

— Nu au existat victime, repet, fără victime. Vrei s-o spun din nou? *Niciun* strop de sânge, al nimănui. Fără copii morţi, fără mame moarte. Te-am convins acum? Sau trebuie să rog portarul să aducă o Biblie?

*

Plimbarea de la Cannaught la Pall Mall în acea seară caldă de primăvară fu pentru Kit mai puţin o plăcere cât o tristă celebrare. Jeb, bietul de el, era evident o persoană foarte bolnavă. Inima lui Kit era alături de el: fost camarad, un fost soldat curajos care se lăsase pradă avariţiei şi nedreptăţii. Ei bine, cunoscuse un om mai bun de-atât, un om de respectat, un om al cărui exemplu îl puteai urma. Dacă li se vor încrucişa din nou cărările – ferească Dumnezeu, dar dacă s-ar întâmpla – nu va refuza să-i întindă o mână de prieten. Iar în privinţa întâlnirii lor întâmplătoare de la Târgul lui Bailey… Kit nu avea timp pentru bănuielile lui Crispin. Era doar o coincidenţă, atât. Cel mai mare actor de pe pământ n-ar fi putut truca acea faţă răvăşită care îl privea din remorca dubiţei. O fi suferind Jeb de psihoză, o fi suferind de tulburare de stres posttraumatic sau de oricare dintre celelalte afecţiuni cu nume pompoase cu care aruncăm peste tot acum. Dar pentru Kit va rămâne pentru totdeauna acel Jeb care îl dusese, literalmente, pe culmile carierei şi nimic nu va schimba asta, punct.

Şi cu această idee clară în minte intră pe o stradă laterală şi o sună pe Suzanna, ceva ce ardea de nerăbdare să facă, dar se şi temea în acelaşi timp, fără să-şi poată explica de ce, încă de când părăsise restaurantul hotelului Connaught.

— Lucrurile se prezintă cu *adevărat bine*, Suki – alegându-şi cuvintele cu grijă, pentru că, după cum subliniase Emily acid, Suzanna era şi mai obsedată de securitate decât el. Avem de-a face cu un om foarte bolnav,

care şi-a rătăcit drumul în viaţă şi nu mai poate discerne adevărul de realitate. E în regulă? încercă din nou: Nimeni, repet, *nimeni* nu a fost rănit în acel accident. Suki? Mai eşti acolo?

Dumnezeule, plânge. Nu plânge. Suki nu plânge niciodată.

— Suki, draga mea, nu a fost *niciun accident*. Nici *accidente*. Totul e *în regulă*. Niciun copil mort. Ori vreo mamă. Prietenul nostru de la *Xâxgfantazează*. Este un biet om curajos, are probleme mintale, are probleme cu banii şi în capul lui e vraişte. Informaţiile le am direct de la vârf.

— Kit?

— Ce este, dragă? Spune-mi, te rog. Suzanna?

— Sunt bine, Kit. Doar puţin obosită şi indispusă. Acum mi-e mai bine.

Nici acum nu plânge? Suki? Niciodată. Nu vechea Suki. Niciodată. Intenţionase să o sune apoi pe Emily, dar după ce reflectă asupra ideii, se hotărî să amâne până a doua zi.

*

În clubul lui, era ora udatului. Vechii prieteni îl salutară, îi cumpărară o halbă, el cumpără una la rândul lui. Rinichi şi bacon pe masa lungă, cafea şi Porto în bibliotecă, să fie o noapte aşa cum trebuie. Liftul nu funcţiona, dar urcă cele patru etaje cu uşurinţă şi străbătu lungul coridor până la dormitor fără să dărâme niciun afurisit de stingător. Dar trebui să pipăie peretele ca să găsească întrerupătorul care continua să se ascundă şi, pe când bâjbâia, observă că în cameră era mult aer proaspăt. Oare ocupantul anterior, în flagrantă contradicţie cu regulile clubului, fumase şi lăsase fereastra deschisă pentru a ascunde dovezile? Dacă da, Kit urma să scrie o scrisoare dură secretarului.

Şi când, în cele din urmă, găsi întrerupătorul şi aprinse lumina, pe un fotoliu din piele artificială, sub fereastra deschisă, purtând un costum cenuşiu impecabil cu un triunghi de batistă albă în buzunarul de sus, stătea

Jeb.

CAPITOLUL 4

Plicul A4 maro ateriză cu faţa în sus pe covorul de la uşa apartamentului lui Toby Bell din Islington la ora 3.20 într-o dimineaţă de sâmbătă, la doar două săptămâni după ce se întorsese dintr-o misiune rodnică, dar foarte stresantă, la ambasada britanică din Beirut. Setat imediat pe alarma de securitate, apucă o lanternă din noptieră şi păşi în vârful picioarelor pe coridor, unde auzi sunetul unor paşi care coborau scările, apoi pe cel al uşii de la intrarea în imobil.

Plicul era gros, lucios şi fără timbre. Cuvintele Privat şi Confidenţial erau scrise cu majuscule cu cerneală, în colţul stânga sus. Adresa, T. Bell, Esquire[40], apartamentul 2, era scrisă cursiv, de o mână care părea englezească şi necunoscută. Nu exista expeditor, iar dacă învechitul termen Esquire, scris neprescurtat, era menit să-l calmeze, avu efectul opus. Conţinutul plicului părea neted şi subţire – deci, tehnic, o scrisoare, şi nu un pachet. Dar Toby ştia de la antrenamente că dispozitivele nu trebuie să fie masive ca să-ţi arunce mâinile în aer.

Cum de putuse fi livrată o scrisoare la uşa apartamentului lui la această oră nu era mare taină. În weekenduri, uşa din faţă a casei era adeseori lăsată neîncuiată toată noaptea.

Îmbărbătându-se singur, ridică plicul şi, ţinându-l la lungimea braţelor, îl duse la bucătărie. După ce-l examină la lumina din tavan, tăie pe o latură cu un cuţit şi descoperi un al doilea plic, cu adresa scrisă de aceeaşi mână: *în atenţia lui T. Bell, Esq., EXCLUSIV*.

Acest plic interior era şi el sigilat cu bandă adezivă, înăuntrul său se aflau două foi de hârtie albastră, scrise mărunt, nedatate.

Locul expediţiei: *Conacul St Pirran, Bodmin, Cornwall*.

---

40 Titlu folosit după numele unui avocat sau funcționar consular, mai ales abreviat (n.tr.)

Dragul meu Toby Bell.

Iartă-mi misiva misterioasă şi maniera secretoasă de expediere. Din cercetările mele rezultă că, în urmă cu trei ani, erai secretarul personal al unui anume ministru adjunct. Dacă îţi spun că avem o cunoştinţă comună, pe numele de Paul, vei ghici natura preocupărilor mele şi vei aprecia de ce nu am libertatea de a dezvolta în scris.

Situaţia în care mă găsesc este atât de arzătoare, încât nu am altă soluţie decât să apelez la instinctele tale umane şi să-ţi solicit discreţie totală. Te rog să fii de acord să ne întâlnim personal cât de repede îţi este posibil, aici, în obscuritatea din nordul Cornwallului, şi nu la Londra, în orice zi îţi convine. Lipsa oricăror avertismente anterioare, prin e-mail, prin telefon sau poşta publică, este necesară ori măcar recomandabilă.

Casa noastră se află acum în renovare, dar avem o cameră de dimensiuni mari în care sperăm să te simţi confortabil. Îţi trimit scrisoarea de faţă la începutul săptămânii, în speranţa că va urgenta vizita ta.

Cu sinceritate.

Al tău Christopher (Kit) Probyn.

P.S.: Harta schematică şi cum să ajungi la noi, ataşate. CP

P.P.S.: Am obţinut adresa ta de la un fost coleg sub un pretext fals. CP

Citind misiva, peste Toby se pogorî un soi de calm magistral, un sentiment de împlinire sau de răzbunare. Timp de trei ani aşteptase exact un astfel de semn, iar acum iată-l, în faţa lui, pe masa din bucătărie. Nici chiar în cele mai rele momente din Beirut – în mijlocul ameninţărilor cu bombe, a angoasei răpirilor, a interdicţiilor, a asasinatelor şi întâlnirilor clandestine cu imprevizibilii şefi ai miliţiilor – nu încetase niciodată să se lupte cu misterul Operaţiunii care N-a Avut Loc Niciodată şi inexplicabila întoarcere la o sută optzeci de grade a lui Giles Oakley. Decizia Prea Onorabilului Fergus Quinn, MP, speranţa neîntinată a puterilor din Downing Street,

anunţată la câteva zile după ce Toby fusese mazilit la Beirut, de a părăsi politica şi a accepta un post de consultant în achiziţii pentru Apărare în unul dintre Emirate, furnizase „nutreţ” pentru scriitorii de bârfe de weekend, dar nu produsese nimic substanţial.

Încă în halatul de casă, Toby alergă spre calculator. Christopher (Kit) Probyn, născut în 1950, educat la colegiile Marlborough şi Caius, Cambridge, al doilea în promoţia sa la matematică şi biologie, clasat într-un paragraf micuţ în *Who's Who*. Căsătorit cu Suzanna, *née* Cardew, o fiică. A lucrat la Paris, Bucureşti, Ankara, Viena, apoi diverse posturi acasă, înainte de a prinde o numire ceremonioasă ca înalt Reprezentant al Reginei într-o suită de insule din Caraibe.

Făcut cavaler *en poşte*[41] de către Regină, ieşit la pensie cu un an în urmă.

Şi odată cu această inofensivă intrare, stăvilarele recunoaşterii se deschiseră larg.

Da, Sir Christopher, avem într-adevăr o cunoştinţă comună pe nume Paul!

Şi da, Kit, chiar băuiesc care e natura preocupărilor tale şi înţeleg de ce nu ai libertatea de a detalia în scris!

Şi nu sunt deloc surprins de faptul că e-mailul, telefonul sau poşta publică nu sunt necesare sau recomandabile. Pentru că Paul este Kit, iar Kit este Paul! Şi între noi fie spus, eşti un pilot la joasă înălţime şi un telefon roşu şi faci apel la instinctele mele umane. Ei bine, Kit, ei bine, Paul, nu faci apel în van.

*

Cât avea să fie un bărbat singur în Londra, Toby îşi propusese să nu-şi cumpere niciodată maşină. Avu nevoie de zece minute enervante să extragă mersul trenurilor de pe net şi de încă zece să închirieze o maşină din gara Bodmin Parkway. La ora prânzului deja urmărea câmpurile văluri te ale comitatului vestic trecând pe lângă el atât de

---

41 în post - termen utilizat cu referire la diplomați (în 1b. fr. în orig.) (n.tr.)

încet, încât nu mai spera să ajungă la Bodmin Parkway înainte de căderea nopţii. Totuşi, la sfârşitul după-amiezii, conducea o maşină supradimensionată cu un schimbător de viteze alunecos şi un volan îndărătnic pe străzile înguste, străjuite de copaci cu ramuri atât de bogate, încât semănau cu nişte tuneluri perforate pe ici-colo de raze de soare. În curând observă indiciile promise: un vad, o curbă strânsă, o cabină telefonică singuratică şi un semn de *cul-de-sac*[42], şi în sfârşit o bornă pe care scria ST PIRRAN – 3 km.

Coborî un deal abrupt şi trecu printre câmpuri de porumb şi rapiţă îngrădite cu garduri din granit. Un mănunchi de vile de ţară se înălţară spre el, apoi o întindere de bungalow-uri moderne, urmate de biserica din granit şi o stradă principală; iar la capătul străzii, nu foarte înalt, Conacul, o fermă urâtă din secolul al XIX-lea, cu o verandă şi o pereche de porţi metalice supradimensionate şi doi stâlpi de poartă pompoşi, pe care se aflau doi lei din piatră.

Toby nu încetini la prima trecere. Era Omul din Beirut, obişnuit să colecteze toate informaţiile disponibile înainte de o întâlnire. Optând pentru un drumeag neasfaltat care oferea o traversare a dealului, putu în curând să admire un amalgam de acoperişuri din ardezie cu scări proptite de ele, un şir de sere dezafectate şi un grajd cu un turn cu ceas pictat în alb, dar fără ceas. Iar în curtea grajdului, o betonieră şi o movilă de nisip. „Casa noastră se află acum în renovare, dar avem o cameră de dimensiuni mari în care sperăm să te simţi confortabil”.

Odată recunoaşterea terminată, se întoarse pe strada principală a satului şi, pe o alee scurtă şi plină de gropi, conduse până la verandă. Negăsind vreo sonerie, ci doar un ciocănel din alamă, îi dădu un brânci sonor şi auzi un câine lătrând şi sunete de ciocănit feroce din profunzimile casei. Uşa zbură în lături şi o femeie mică de statură, părând foarte întreprinzătoare, de vreo şaizeci de ani, îl

42 Fundătură (în 1b. fr. în orig.) (n.tr.)

examină sever cu ochii ei albaştri pătrunzători. Lângă ea, un labrador auriu, murdar de noroi, făcu acelaşi lucru.

— Numele meu este Toby Bell. Aş putea vorbi cu Sir Christopher? spuse el, iar faţa ei slabă se relaxă dintr-odată într-un zâmbet călduros, chiar frumos.

— Bineînţeles, Toby Bell! Ştii că, pentru un moment, m-am gândit că eşti prea tânăr pentru asta? îmi pare atât de rău. Asta-i problema când ai o sută de ani. *A venit, dragule*! *Kit*! *A venit Toby Bell*. Unde *este* bărbatul ăsta? în bucătărie, probabil. Se ceartă cu un cuptor de pâine vechi. Kit, încetează odată zdrăngăneala şi vino, dragule! I-am cumpărat o pereche de dispozitive auriculare cu manşon, din plastic, dar refuză să le poarte. Pură vanitate masculină. Sheba, salută-l pe Toby. Nu te superi că-ţi spun Toby, nu? Eu sunt Suzanna. *Poartă-te frumos*, Sheba! O, Doamne, are nevoie de o baie.

Ciocănitul încetă. Labradorul plin de noroi îi amuşină coapsa. Urmărind privirea Suzannei, scrută coridorul pardosit cu dale de piatră şi prost luminat.

— *E chiar el, dragă*? *Eşti sigură că n-ai greşit tipul*? *Niciodată nu poţi fi prea sigur, ştii doar*. *Ar putea fi noul instalator*.

Un salt interior de recunoaştere: după trei ani de aşteptare, Toby auzea vocea adevăratului Paul.

— Bineînţeles că e el, dragă! răspunse Suzanna. Şi moare după un duş și o băutură zdravănă după o astfel de călătorie, nu-i aşa, Toby?

— *Ai călătorit bine, Toby*? *Ai nimerit drumul*? *Nu te-ai rătăcit din cauza instrucţiunilor*?

— Absolut minunat! Instrucţiunile tale au fost impresionant de precise, strigă Toby, la fel de inimos, spre pasajul gol.

— *Dă-mi treizeci de secunde să mă spăl pe mâini şi să-mi scot cizmele astea şi vin şi eu*.

Un torent de apă de robinet, un sunet ca de claxon, gâlgâit de ţevi. Paşii măsuraţi ai adevăratului Paul apropiindu-se pe dalele de piatră, în sfârşit, omul însuşi,

mai întâi ca o siluetă, apoi în salopetă şi cu o pereche antică de tenişi, ştergându-şi mâinile cu un prosop înainte de a strânge mâinile lui Toby la dublu.

— Foarte frumos din partea ta c-ai venit! spuse el cu însufleţire. Nu-ţi pot spune ce înseamnă pentru noi. Am fost îngrijoraţi de moarte, nu-i aşa, dragă?

Dar înainte ca Suzanna să poată confirma, o femeie înaltă, zveltă, spre treizeci de ani, cu păr negru tuns scurt şi ochi mari, de italiancă, apăru ca de nicăieri lângă Kit. Şi din moment ce părea mai interesată să-l privească pe Toby decât să-l salute, prima lui presupunere fu că era un gen de angajată, poate chiar o *au pair*[43].

— Bună, sunt Emily. Fiica din casă, spuse ea curtenitor, întinzându-se pe lângă tată pentru a-i strânge superficial mâna.

— Super. Bună! replică el pripit, dar nu primi niciun zâmbet ca răspuns.

— Ţi-ai adus lucrurile? întrebă Kit. Omule! Din maşină, ia-ţi lucrurile şi să te conduc în camera ta. Şi, dragă, încropeşti o cină pentru noi, băieţii, nu? Flăcăul trebuie să fie mort de foame după călătorie. O plăcintă de-a doamnei M. Îi va da putere.

*

Scările principale erau în construcţie, aşa că au folosit vechea scară a servitorilor.

— Vopseaua de pe perete ar trebui să fie uscată, dar mai bine n-o atinge, spuse Kit.

Femeile dispăruseră. Dintr-un spălător se auzea Sheba, căreia i se făcea baie.

— Em e medic, spuse cu de la sine dorinţă Kit, cu mândrie, pe când urcau scările, vocea trezind ecouri în sus şi în jos. S-a calificat la Barts[44] cu trei ani în urmă. Şefă de promoţie. Are grijă de săracii şi nevoiaşii din East End, norocoşii. Aici sunt nişte podele şubrede, aşa că ai grijă pe

43 Ajutor domestic dintr-o țară străină care lucrează pentru o familie gazdă sau trăiește ca membru al acesteia, (n.tr.)

44 Prescurtare pentru Spitalul St. Bartholomew din Londra (n.tr.)

unde calci.

Ajunseseră la un palier cu un şir de uşi. Kit o deschise pe cea din mijloc. Lucarnele dădeau spre o grădină împrejmuită cu un zid. Camera era mobilată cu un pat de o singură persoană, îngrijit aşternut. Pe o masă de scris se aflau hârtie şi pixuri cu gel.

— Scotch în bibliotecă, imediat ce ţi-ai pudrat nasul, anunţă Kit, din pragul uşii. O plimbare înainte de cină, dacă mai ai putere. E mai uşor să vorbeşti când nu sunt şi fetele de faţă, adăugă el stângaci. Şi ai grijă cu duşul: are obiceiul de a da numai apă fierbinte.

Pătrunzând în baie şi pe cale de a se dezbrăca, Toby tresări când auzi prin uşă voci mânioase. Păşi îndărăt în dormitor la timp să o vadă pe Emily în costum de jogging şi adidaşi, ţinând în echilibru o telecomandă, aplecată spre televizor, navigând de la canal la canal.

— M-am gândit că-i mai bine să verific dacă funcţionează, explică ea peste umăr, nefăcând vreun efort să reducă sonorul. Aici suntem ca-ntr-o misiune străină. Nimeni n-are voie să audă ce se vorbeşte. În plus, pereţii au urechi şi nu avem covoare.

Televizorul continua să urle, iar ea veni un pas mai aproape.

— Eşti aici în locul lui *Jeb*? vru ea să ştie.

— Cine?

— *Jeb*. J-E-B.

— Nu. Nu sunt.

— Îl *cunoşti* pe Jeb?

— Nu. Nu-l cunosc.

— Ei bine, tata îl cunoaşte. Ăsta-i marele lui secret. Cu excepţia faptului că Jeb îl strigă Paul. Era aşteptat aici miercurea trecută, dar n-a venit. Stai în patul lui, de fapt, adăugă ea, ochii ei căprui continuând să-l urmărească.

La televizor, gazda unei emisiuni-concurs făcea furori.

— Nu ştiu niciun Jeb şi nici n-am întâlnit vreunul în viaţa mea, replică Toby, cu o voce atent măsurată. Sunt

Tony Bell, după cum m-am prezentat, şi lucrez la ministerul de externe. Şi de parcă ideea i-ar fi venit după un calcul laborios: Dar sunt şi o persoană particulară, indiferent ce-o fi însemnând asta.

— Şi acum care eşti?

— O persoană privată. Musafirul familiei tale.

— Şi tot nu-l cunoşti pe Jeb?

— Nu ca persoană particulară, nici ca funcţionar al ministerului de externe. Credeam că am fost explicit.

— Şi atunci, de ce ai venit?

— Tatăl tău doreşte să discute cu mine. Încă nu mi-a spus de ce.

Tonul ei deveni mai blând, dar nu cu mult.

— Mama e discretă de moarte. Este şi bolnavă şi nu răspunde foarte bine la stres, ceea ce nu e bine deloc, pentru că e mult stres pe aici. Deci, mă întreb dacă ai să înrăutăţeşti sau ai să îmbunătăţeşti lucrurile? Ori nu ştii nici asta?

— Mă tem că nu.

— Ministerul de externe ştie că eşti aici?

— Nu.

— Dar luni va şti.

— Nu cred că trebuie să presupui deloc asta.

— De ce nu?

— Pentru că mai întâi trebuie să ascult ce are de zis tatăl tău.

Urlete de bucurie de la televizor, de parcă ar fi câştigat cineva un milion de lire.

— Vorbeşti cu tatăl meu în seara asta şi pleci dimineaţă. Acesta e planul?

— Presupunând că ne-am terminat treburile până atunci.

— Slujba în St Pirran începe la zece. Părinţii mei vor fi la biserică. Tata este un fel de ajutor sau paracliser. Dacă îţi iei rămas-bun înainte să plece, poţi rămâne încă puţin să ne comparăm notiţele.

— În măsura în care se poate, voi fi mai mult decât

bucuros.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă tatăl tău doreşte să discutăm confidenţial, atunci va trebui să-i respect dorinţa.

— Şi dacă vreau eu să-ţi vorbesc confidenţial?

— Atunci aş respecta şi dorinţa ta.

— Ora zece, atunci.

— Ora zece.

Kit stătea în hol, ţinând strâns un hanorac.

— Te superi dacă bem whisky mai târziu? Simt că vine vreme rea.

*

Traversară grădina scăldată de ploaie şi împrejmuită cu ziduri, Kit fluturând un baston vechi de culoarea cenuşii, cu Sheba lângă el, şi Toby chinuindu-se în urma lor într-o pereche de cizme Wellington de împrumut, care îi erau prea mari. Urmară o cărare străjuită de clopoţei şi traversară un pod şubred marcat ca „periculos”. Pe măsură ce urcau, un vânt din vest le sufla picături fine de ploaie în faţă. Pe vârful dealului era o bancă, dar era prea udă să stai pe ea, aşa că rămaseră în picioare, parţial faţă în faţă, cu ochii pe jumătate închişi din cauza ploii.

— E bine aici, sus? întrebă Kit, insinuând semnificaţia: te deranjează să stai aici în ploaie?

— E bine. Ador peisajul, spuse politicos Toby, declaraţie urmată de o tăcere, care păru a-i servi lui Kit pentru a-şi face curaj, pentru că la un moment dat începu brusc.

— *Operaţiunea Wildlife*, lătră el. Un succes năucitor, ni s-a spus. Băuturi la toată lumea. Rangul de cavaler pentru mine, promovare pentru tine – ce?

Şi aşteptă, posomorât.

— Îmi pare rău, spuse Toby.

— Pentru ce?

— N-am auzit niciodată de *Operaţiunea Wildlife*.

Kit se uita fix la el, cordialitatea dispărându-i de pe faţă.

— *Wildlife*, Dumnezeule, omule! Operaţiune uriaş de secretă! Demers public-privat de a răpi un terorist de valoare foarte înaltă! – şi, când văzu că Toby tot nu dădea semne de recunoaştere, zise: uite aici. Dacă aveai de gând să negi tot ceea ce ai auzit vreodată, la ce dracu' ai mai venit aici?

Apoi se mulţumi să stea posomorât, cu ploaia curgându-i pe faţă, aşteptând răspunsul lui Toby.

— Ştiu cine ai fost, Paul, spuse Toby, cu acelaşi ton măsurat pe care îl folosise cu Emily. Dar n-am auzit niciodată de *Operaţiunea Wildlife* până s-o menţionezi tu acum. N-am văzut niciodată vreun document legat de *Wildlife*. N-am participat niciodată la şedinţe. Quinn nu m-a ţinut la curent.

— Dar erai secretarul lui personal, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da. Pentru numele lui Dumnezeu, eram secretarul lui personal.

— Dar de Elliot? Ai auzit de *Elliot*?

— Numai indirect.

— *Crispin*?

— Da, am auzit de Crispin, admise Toby, pe acelaşi ton calm. Chiar l-am întâlnit. Şi am auzit de Ethical Outcomes, dacă este de vreun folos.

— Jeb? Despre Jeb ai auzit?

— Jeb este şi el un nume pentru mine. Dar *Wildlife* nu este şi încă aştept să ştiu de ce mi-ai cerut să vin aici.

Dacă asta avea menirea să-l îmblânzească pe Kit, efectul fu opus. împungând cu bastonul pământul, urlă ca să acopere vântul:

— Îţi spun eu de ce eşti aici. Aici a parcat Jeb afurisita de camionetă! Chiar aici! Semnele cauciucurilor au rezistat până au călcat vacile pe ele. *Jeb*. Conducătorul galantului nostru detaşament britanic. Tipul pe care l-au vârât în groapa de gunoi pentru că a spus adevărul. Până la gât. Şi presupun că n-ai avut nimic de-a face cu asta, nu?

— Absolut deloc, replică Toby.

— Atunci, poate-mi spui şi mie, sugeră Kit, furia domolindu-i-se puţin, înainte să o ia vreunul din noi razna, ori *amândoi*, cum de nu ştii la ce se referă *Operaţiunea Wildlife*, dar îi cunoşti pe Paul şi Jeb şi restul trupei, *în pofida* faptului că ministrul te-a ţinut în întuneric, *ceea ce eu personal găsesc că e al dracului de greu de crezut*!

Şi odată cu răspunsul simplu, Toby fu surprins să descopere că nu suferă nicio criză sufletească, ci numai un sentiment agreabil de catharsis.

— Pentru că am înregistrat întâlnirea ta cu ministrul. Cea în care ai spus că tu eşti telefonul lui roşu.

Lui Kit îi luă ceva timp să absoarbă informaţia.

— Şi de ce Dumnezeu să fi făcut Quinn asta? N-am văzut în viaţa mea un tip atât de suspicios. Să-şi înregistreze propria întâlnire secretă? De ce?

— Nu el a făcut-o. Eu am făcut-o.

— Pentru cine?

— Pentru nimeni.

Lui Kit nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— Şi nu ţi-a *spus* nimeni să faci asta? Ai făcut-o pe cont propriu, în secret, fără permisiunea cuiva?

— Corect.

— Ce chestie murdară!

— Da. Nu-i aşa? fii de acord Toby.

Se întoarseră acasă, cu Kit tropăind înainte cu Sheba şi Toby urmându-i la o distanţă respectuoasă.

Cu capetele plecate, stăteau la lunga masă din pin, mâncând plăcinta din came şi rinichi a doamnei Marlow şi bând cel mai bun vin de Burgundia al lui Kit, în timp ce Sheba îi urmărea pofticioasă din coşul ei. Era dincolo de puterile lui Kit să-şi neglijeze îndatoririle de gazdă, iar Toby, indiferent ce defecte avea, era musafirul lui.

— Aş spune că nu te invidiez pentru misiunea din Beirut, spuse el distant, reumplând paharul lui Toby.

Dar când, în spiritul reciprocităţii, Toby îl întrebă despre turneul din Caraibe, fu avertizat politicos:

— Nu e un subiect adecvat în casa asta, mă tem. Un punct nevralgic.

După care urmă o conversaţie lejeră pe teme de politică externă. Dar, foarte repede, Kit îşi pierdu răbdarea şi în curând traversau pe furiş curtea grajdului prin ploaia torenţială, cu Kit deschizând drumul cu o lanternă, în cursa lor cu obstacole formate din saci de ciment şi movile de nisip. Urmă mirosul de fân când trecură pe lângă boxele goale pentru cai în drum spre sala şeilor, cu pereţii ei din cărămidă, ferestrele cu boite largi şi şemineul victorian din fier, gata pregătit.

Şi pe o presă veche pentru aşternuturi care servise ca măsuţă de cafea, un teanc de hârtie, o sticlă de whisky J & B, încă sigilată, şi două pahare – toate pregătite, presupuse Toby, nu în onoarea sa, ci a lui Jeb, oaspetele care nu venise.

Kit se lăsase pe vine şi încerca să aprindă focul în şemineu.

— Avem aici ceva numit Târgul lui Bailey, spuse el cu faţa la şemineu, indicând cu arătătorul flăcările. Se pare că datează din negurile istoriei. Prostii. Şi după ce suflă viguros în flăcările născânde: Sunt pe cale să încalc toate regulile în care am crezut vreodată, dacă n-ai ştiut.

— Ei bine, asta face să fim doi, nu-i aşa? replică Toby.

Şi astfel se născu un soi de complicitate.

*

Toby este un bun ascultător şi timp de două ore nu a vorbit aproape deloc, în afara vreunui cuvânt de simpatie murmurat.

Kit a descris cum fusese recrutat de Fergus Quinn, apoi pregătirea primită de la Elliot. A zburat spre Gibraltar ca Paul Anderson, s-a plimbat în lung şi-n lat prin îngrozitoarea cameră de hotel, s-a tupilat într-o ascunzătoare cu Jeb, Shorty, Andy şi Don şi şi-a furnizat propria relatare în calitate de martor ocular al *Operaţiunii Wildlife* şi al încheierii sale, presupus glorioase.

A descris Târgul: ascultându-se critic cum detaliază,

surprinzându-şi erorile pe ici, pe colo şi corectându-le, apoi continuându-şi relatarea.

A descris cu detaşare hotărâtă, deşi îi venea foarte greu, descoperirea chitanţei scrise de mâna lui Jeb, şi impactul acesteia asupra Suzannei, apoi asupra lui. A deschis un sertar al biroului şi, cu un brusc: „Uită-te şi tu”, i-a împins bucata de hârtie liniată.

A descris cu o repulsie prea puţin mascată întâlnirea cu Jay Crispin de la Connaught şi apelul telefonic către Suzanna care, retrospectiv, păru a-i provoca mai multă durere decât oricare alt episod al epopeii.

Şi acum descrie întâlnirea cu Jeb de la club.

Dormitorul clubului se laudă cu un pat de cămin şcolăresc, o chiuvetă cu un prosop, nu mai mare decât o batistă, şi un calorifer electric cu doi elemenţi care funcţiona pe bază de monede până când o decizie istorică a comitetului a promulgat că preţul încălzirii trebuie inclus în preţul găzduirii. Duşul este un sicriu din plastic alb înghesuit într-un dulap de bucătărie. Kit reuşise să găsească întrerupătorul, dar încă nu închisese uşa dormitorului după el. Rămas fără cuvinte, îl urmăreşte pe Jeb cum se ridică de pe fotoliu, avansează spre el, îi ia cheia din mână, încuie uşa camerei, pune cheia în buzunarul hainei sport şi se întoarce la locul său de sub fereastra deschisă.

Jeb îi ordonă lui Kit să închidă plafoniera. Kit se supune. Acum singura sursă de lumină rămâne strălucirea portocalie a cerului londonez de noapte prin fereastra deschisă. Jeb îi cere celularul lui Kit. Acesta i-l înmânează fără vreun cuvânt. Nederanjat de semiîntuneric, Jeb îndepărtează bateria, apoi cârdul SIM, la fel de îndemânatic de parcă ar dezasambla o armă, şi aruncă piesele pe pat.

— Dă-ţi jos haina, te rog, Paul. Cât de beat eşti?

Kit reuşește un „nu foarte”. Numele de Paul îl deconcertează puţin, dar îşi dă jos totuşi haina.

— Poţi face un duş, dacă simţi nevoia, Paul. Dar lasă

uşa deschisă.

Kit nu vrea să facă duş, dar îşi bagă capul în chiuvetă şi îşi aruncă apă pe ochi, apoi îşi şterge faţa şi părul cu prosopul, încercând să se trezească, dar beţia oricum îi trece cu fiecare clipă care se scurge. O minte asediată poate face o groază de lucruri deodată, iar mintea lui Kit le face pe mai toate. Face un ultim efort disperat de a se convinge că Jay Crispin spune adevărul, iar Jeb este psihopatul bun de gură de care vorbea. Birocratul din el evaluează cel mai bun curs al acţiunii pe baza acestei prezumţii nedovedite. Să-i facă pe plac lui Jeb, să-i ofere simpatia lui, ajutor medical? Sau să-l facă să se simtă în largul lui – slabe speranţe – şi să-i ia cheia cu forţa? Sau, dacă nu reuşește asta, să facă o încercare disperată să ajungă la fereastră şi de acolo la scara de incendiu? Toate acestea peste mesajele telepatice urgente de iubire şi regrete disperate către Suzanna şi cereri de sfaturi de la Emily pentru abordarea unui pacient bolnav mintal şi potenţial violent.

Prima întrebare a lui Jeb este şi mai alarmantă decât placiditatea sa:

— Ce ţi-a spus Crispin despre mine, Paul, când v-aţi întâlnit la hotelul Connaught?

La care Kit bolboroseşte ceva din care reiese că Jay Crispin s-a mulţumit să confirme că *Operaţiunea Wildlife* a fost un succes fără precedent, o lovitură de excepţională valoare a serviciului de informaţii şi una nesângeroasă.

— Tot ceea ce se anunţase şi oficial, de fapt. *Mai mult*, adaugă în spirit cavaleresc, în pofida acelui mesaj josnic pe care L-ai scris în aşa-zisa chitanţă pentru poşeta soţiei mele.

Jeb îl fixează cu o privire lipsită de expresie pe Kit, de parcă nu a auzit bine. Îşi şoptește ceva ce Kit nu reuşește să înţeleagă. Apoi urmează un moment în care Kit, cu toate obiectivitatea lui neclintită, la acel moment, sau aici şi acum în grajduri, cu un foc din cărbuni arzând pe grătar şi un pahar de whisky J & B tremurând uşor în mână, pare

incapabil să-l descrie în termeni comprehensibili.

Cumva, Jeb a traversat bucăţica de covor uzat care îl separă de Kit. Şi Kit, fără să-şi aducă aminte cum a ajuns acolo, se trezeşte lipit de uşă, cu un braţ forţat la spate şi una dintre mâinile lui Jeb strângându-l de gât, iar Jeb îi vorbeşte în faţă şi îi încurajează replicile izbindu-l cu capul de tocul uşii.

Kit îşi aminteşte stoic ce s-a întâmplat după aceea.

— *Bang*!

Capul lovit de tocul uşii. Cer roşu noaptea.

— Unde vrei să ajungi, Paul?

Ce vrei să spui?

— Bani, ce crezi că vreau să spun?

Niciun firfiric, îi spun. Ai greşit omul. *Bang*!

— Care-i partea ta din recompensă, Paul?

Bang!

N-am primit nicio parte, îi spun, şi ia-ţi labele de pe mine. *Bang*! Deja eram furios. Şi-mi răsucea continuu braţul. Dacă ai de gând să mai faci asta, ai să-mi rupi mâna, şi nu ştiu care din noi va fi mai dezamăgit. Ţi-am spus tot ce ştiu, aşa că lasă-mă-n pace.

Vocea lui Kit exprimă o surpriză plăcută:

— Şi chiar a făcut-o, la dracu'! Uite-aşa. M-a lăsat în pace. S-a uitat lung la mine, a dat un pas înapoi şi m-a privit cum cad lângă perete făcut grămadă. Apoi m-a ajutat să mă ridic, de parc-ar fi fost Bunul Samaritean.

Ceea ce a constituit punctul de cotitură, după părerea lui Kit: când Jeb s-a întors la scaun şi s-a aşezat ca un boxer învins. Dar acum vine rândul lui Kit să fie Samariteanul şi nu-i place deloc modul în care respiră şi tremură Jeb.

— Un soi de lamentaţie. Şi crize de sufocare. *Ei bine* – indignat – când soţia ţi-a fost bolnavă jumătate din viaţă, iar fiica e doctor, nu stai acolo căscând gura, nu? *Faci* ceva.

Aşa că prima întrebare a lui Kit pentru Jeb, după ce s-au odihnit puţin în colţuri separate, a fost dacă îi poate

aduce ceva, ideea lui fiind – deşi o ţine pentru el – ca *in extremis* să dea de Em, cum insistă să o numească, şi să o convingă să transmită telefonic o reţetă pentru cea mai apropiată farmacie non-stop. Dar singurul răspuns al lui Jeb a fost să scuture din cap, să se ridice, să traverseze camera, să-şi umple un pahar cu apă de la chiuvetă, să i-l ofere lui Kit, să bea şi el puţin, apoi să se aşeze din nou în colţul lui.

După un timp – să fi fost minute, spune Kit, dar fără ca vreunul din ei să facă vreo mişcare – Jeb întreabă, cu o voce confuză, dacă are ceva de mâncare. Nu că i-ar fi fost foame, explică el – sub imboldul mândriei, după părerea lui Kit –, ci doar pentru alimentarea cu energie.

Kit regretă că nu are mâncare în cameră, dar se oferă să coboare la parter şi să vadă dacă poate aranja ceva cu portarul de noapte. Jeb primeşte sugestia cu o tăcere prelungită.

— Părea *puţin dus*, sărmanul. Mi-a dat impresia că-şi pierduse şirul gândurilor şi avea probleme în a şi-l regăsi. Cunosc sentimentul foarte bine.

Dar, după răstimpul cuvenit, ca un bun soldat ce este, Jeb se adună şi caută în buzunar cheia pe care i-o întinde lui Kit. Acesta se ridică de pe pat şi îşi pune haina.

— Brânză e bine?

Brânză e în regulă, răspunde Jeb. Însă simplă, din aceea folosită la capcanele de şoareci, că nu poate suporta brânza cu mucegai albastru. Kit consideră că asta e tot ce are de zis, dar se înşală. Jeb are de făcut o declaraţie despre misiune înainte ca el să plece să caute brânză.

— Totul era o mare minciună, vezi tu, Paul, explică el, când Paul se pregătea să coboare la parter. *Punter* n-a fost niciodată în Gibraltar. Nici nu trebuia să fie, de fapt. Totul a fost o făcătură. *lax Aladdin*, ei bine, nici vorbă să-l întâlnească, nici în vreo casă şi nici în altă parte, nu?

Kit este suficient de înţelept ca să nu spună nimic.

— L-au păcălit. Ethical l-a păcălit. L-a păcălit şi pe ministrul acela, domnul Quinn. Jay Crispin, măreţul

serviciu privat de informaţii format dintr-un singur om. L-au tras pe sfoară aşa cum ne-a tras şi el pe sfoară, nu-i aşa? Nimeni nu vrea să admită că i-au dat cadou două milioane de dolari într-o servietă pentru o grămadă de tâmpenii, nu?

Kit e şi el de părere că nu.

Faţa lui Jeb s-a întors în întuneric şi, fie râde în tăcere, fie – doar bănuiala lui Kit – plânge în tăcere. Kit ezită cu mâna pe clanţă, nedorind să-l părăsească, dar nici să facă prea mare tam-tam.

Umerii lui Jeb se relaxează. Kit decide că e în regulă să coboare la parter.

*

Întors din escapada în măruntaiele clubului, Kit împinge noptiera în mijlocul covorului uzat şi pune câte un scaun de o parte şi de alta. Aşază pe măsuţă un cuţit, pâine, unt, brânză Cheddar şi două sticle de bere brună şi un borcan de murături Branşton, pe care portarul de noapte a insistat să-l includă ca recunoştinţă pentru bacşişul de douăzeci de lire.

Pâinea este albă şi feliată în aşteptarea micului dejun de a doua zi. Ţinând o felie pe palmă, Jeb întinde untul, adaugă brânza şi netezeşte combinaţia până când se confundă cu pâinea. Apoi pune murături deasupra, mai ia o felie de pâine şi face un sandvici pe care îl taie metodic în sferturi. Considerând că o astfel de precizie este nefirească pentru un soldat din forţele speciale, Kit o pune pe seama stării mintale tulburate a lui Jeb şi îşi face de lucru cu berea.

— Apoi am coborât pe terasă, nu? reîncepe Jeb, după ce şi-a astâmpărat foamea. Fără sens, nu? Ei bine, aveam rezervele noastre, bineînţeles – pentru că Andy mai colaborase cu Elliot în trecut şi nu avea o părere foarte bună despre el şi, sincer, nici despre abilităţile lui, nici despre informaţiile de care dispunea. Numele sursei fusese *Sapphire*, după spusele lui Elliot referitoare la informare.

— Despre ce informare e vorba, Jeb? îl întrerupe Kit,

pentru un moment supărat că nu fusese invitat.

— Informarea din Algeciras, Paul, replică răbdător Jeb. Preop1. Dincolo de golful Gibraltarului. Cu două zile înainte de a intra în dispozitiv pe deal. Într-o cameră mare, deasupra unui restaurant spaniol, acolo s-a ţinut, iar toţi ne prefăceam că este o conferinţă de afaceri. Şi Elliot acolo sus, pe platformă, spunându-ne cum va fi, şi echipa lui de mercenari stând acolo în primul rând, fără a vorbi cu noi, pentru că noi eram soldaţi şi britanici. Sursa *Sapphire* spune asta şi sursa *Sapphire* spune aia. Sau cel puţin aşa susţine Elliot. Toate informaţiile vin de la *Sapphire* şi ea e chiar acolo, cu *Aladdin*, pe iahtul acela elegant. E amanta lui *Aladdin* şi nu ştiu ce altceva mai este, tot ce aude sunt discuţii de alcov. Citindu-i e-mailurile peste umăr, ascultându-i apelurile în pat, strecurându-se pe punte şi raportând totul adevăratului ei amant din Beirut, care transmite informaţiile domnului Crispin de la Ethical, iar Bob cică-i unchiul tău.

Pierde firul, îl găseşte din nou, continuă:

— Cu excepţia faptului că Bob nu-i unchiul nimănui, nu? Nu Bob. Poate, din punctul de vedere al lui Ethical, este. Dar nu pentru Informaţiile britanice. Pentru că Informaţiile britanice nu ar pune botul la această operaţiune, nu? La fel cum nici Regimentul n-ar pune, ori aproape. Regimentului nu-i place cum miroase, şi cui i-ar plăcea? Dar nu-i place nici să piardă ocazia. Şi nu-i place presiunea politică. Aşa că intervine bunul şi vechiul compromis britanic: un deget în apă, care poate fi retras, dar nu întregul picior. Iar eu şi băieţii, noi suntem, cică, degetul. Iar Jeb va fi şeful, pentru că bunul Jeb este cel de încredere. Poate puţin mofturos, dar cu mercenarii ăia ticăloşi în jur, este cu atât mai bine. Îmi spuneau *Bunicuţa* Jeb. Nu că mi-ar fi păsat, atât timp cât nu impunea riscuri inutile.

Jeb ia o sorbitură din berea lui, îşi închide ochii şi continuă repede.

— Casa numărul şapte, despre ea se presupune că e

vorba. Ei bine, ne-am gândit noi: să supraveghem şi pe şase şi opt cât timp suntem pe aici, o casă de fiecare om şi eu să le asigur spatele, e o chestie smintită oricum, cu Elliot la cârmă. Cam ca în desenele animate cu Mickey Mouse, dacă e să fiu sincer, cu jumătate din echipament care nu funcţionează cum ar trebui, care-i diferenţa? Şi nu te învaţă aşa ceva la antrenamente, nu? Dar ţintele nu aveau să fie înarmate, nu? Nu după strălucitul sistem de informaţii al lui Elliot. Plus că noi nu-l voiam decât pe unul dintre ei, iar de celălalt nu ne puteam atinge. Aşa că să intrăm în cele trei case simultan, ca element surpriză, zicem noi, şi să cercetăm în fiecare cameră. Prindeţi omul, asiguraţi-vă că e cel pe care-l căutaţi, faceţi-i vânt peste balcon în braţele echipei de pe ţărm, în tot acest timp rămânând cu picioarele plantate pe Stâncă. E simplu. Aveam schiţa caselor, toate semănând între ele. Un living drăguţ cu un balcon mare spre mare. Un dormitor matrimonial cu vedere la mare şi un dormitor mic, cât un dulap, pentru un copil. Dormitor şi bucătărie-sufragerie la parter şi pereţii subţiri ca hârtia, amănunte pe care le ştiam de la agenţii imobiliari. Deci, dacă nu auzi nimic, în afară de valurile mării, poţi presupune că se ascund sau nu sunt acolo, metodele de camuflare la maximum tot timpul, plus nu utilizaţi armele decât ca autoapărare şi luaţi-vă tălpăşiţa imediat. Nu prea părea o operaţiune, şi de ce ar fi părut? Mai mult ca turul fantomei[45]. Băieţii intră câte unul în fiecare casă. Eu sunt afară, cu ochii pe scările care duc la ţărm. „Nimic aici”. Acesta-i Don, din şase. „Nimic aici”. Ăsta-i Shorty, din şapte. „Am eu ceva”. Andy, casa opt. „Ce-i acolo, Andy?” „Răhăţei”. Ce dracu' vrei să spui, băiete, răhăţei? „Vino şi convinge-te, omule”. Ei bine, poţi truca o casă goală, ştiu asta, dar casa aia era cu adevărat goală. Nici măcar o urmă de lunecare pe parchet. Niciun fir de păr în cadă. La fel şi în bucătărie. Cu excepţia unui castron din plastic pe podea, plastic roz, cu bucăţele de pită şi

45 Tur realizat în casele aşa-zis bântuite pentru căutarea fantomelor (n.tr.)

carne de pui în el, bucăţele mici cum le-ai face pentru... – şi caută creatura mică potrivită – o pisică, un câine.

Dar pisica nu e bună.

— Ori un pui de câine sau ceva. Iar castronul, castronul roz, cald la atingere. Dacă n-ar fi fost pe podea, presupun că m-aş fi gândit la altceva. Nu pisici, nu câini, ci altceva. Acum îmi doresc să o fi făcut. Dacă aş fi gândit altfel, poate că nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Dar n-am făcut-o. M-am gândit la câini şi pisici. Şi mâncarea din castron era caldă. Mi-am dat jos mănuşa să testez temperatura cu dosul palmei. Era ca un trup cald. Bucătăria era prevăzută cu o fereastră mică, jivrată, care dădea spre scările exterioare. Zăvorul era slăbit. Doar un pitic se putea strecura printr-un spaţiu ca acesta, dar poate că un pitic şi căutăm. Le spun lui Don şi lui Shorty: „Verificaţi scările exterioare imediat, dar nu coborâţi pe ţărm, dacă trebuie să ia cineva legătura cu echipa din barcă, acela voi fi eu. E un ordin”. Vorbesc lent, pentru că aşa îmi amintesc că am făcut-o şi atunci, explică Jeb pe un ton de scuză, în timp ce Kit vede cum îi curge transpiraţia pe faţă de parcă ar plânge. Toate se petrec apoi foarte repede.

Fiecare era singur. Aşa îmi amintesc. Don intră. A auzit un foşnet. Crede că se ascunde cineva pe stâncile de sub scările exterioare. „Nu te duce acolo, vin eu sus imediat”. Intercomul este o casă de nebuni. Totul trece prin Elliot. „Am avut o tentativă, Elliot, îi spun eu, scările exterioare numărul şapte. Dedesubt”. Mesaj primit şi tăcere. Don stă de santinelă la capătul scărilor exterioare, indicând locul cu degetul mare.

Degetul mare al lui Kit face inconştient acelaşi gest în timp ce spune povestea lui Jeb.

— Deci, cobor scările. Un pas, pauză. Încă un pas, pauză. Numai ciment, fără găuri. Scările au o cotitură, ca un semipalier. Şi pe stâncile de sub mine sunt şapte oameni înarmaţi, patru pe burtă şi unul îngenuncheat, iar doi, mai în spate, cu gonflabila în spatele lor. Şi toţi se află

în poziţie de tragere, fiecare dintre ei, cu semiautomatele cu amortizor pregătite. Şi dedesubtul meu – chiar sub picioarele mele – se aude scrijelitul acesta de parcă ar fi un şobolan mare. Şi apoi un ţipăt slab. Nu un ţipăt puternic. Mai înăbuşit, de parcă ar fi fost prea speriat ca să vorbească. Şi nu ştiu – şi n-o să ştiu niciodată, nu? – dacă acel ţipăt venea de la mamă sau de la copilul ei. Nici ei nu vor şti. N-am putut număra gloanţele, cine ar fi putut? Dar le aud şi acum, precum sunetul pe care îl auzi în cap când îţi scot dinţii. Şi uite-o moartă. O femeie musulmană tânără, cu pielea maronie, purtând un *habib*[46], venită ilegal din Maroc, care se ascundea în casele goale şi subzista cu ajutorul prietenilor, ciuruită de gloanţe şi cu fetiţa ţinută cu braţele, pentru a o feri de gloanţe, fetiţa pentru care pregătea mâncarea. Aceeaşi mâncare care crezusem că e pentru o pisică, pentru că, înţelegi, era pe podea. Dacă mi-aş fi folosit capul mai bine, aş fi ştiut că e vorba de un copil, nu?

Şi atunci aş fi putut-o salva. Şi pe mama ei, ghemuită pe roci de parcă s-ar fi târât în genunchi să scape de gloanţele pe care le-au băgat în ea. Iar fetiţa, zăcând departe de atingerea ei. Doi din echipa de pe mare par puţin nedumeriţi. Un om îşi ţine faţa între degetele răsfirate de parcă ar încerca să şi-o smulgă. Şi momentul acela de tăcere, ca atunci când deşi crezi că urmează o ceartă serioasă despre cine e responsabil, până la urmă decid cu toţii că nu e timp de asta. Sunt oameni antrenaţi – cel puţin, de un anume tip –, ştiu ce să facă în caz de urgenţă, bine, chiar dacă nu ştiu nimic altceva. Pun cele două trupuri pe gonflabilă şi înapoi la nava mamă mai repede decât ar fi făcut-o chiar *Punter*. Oamenii lui Elliot odată cu ele, toţi cei opt, fără rătăciţi.

Cei doi bărbaţi se uită unul la altul pe deasupra mesei, aşa cum Toby se uită la Kit, faţa rigidă a lui Kit luminată, nu de noaptea londoneză, ci de lumina focului din grajd.

46 Veșmânt musulman pentru femei (n.tr.)

— Elliot conducea echipa de pe mare? îl întreabă Kit pe Jeb. Jeb clatină din cap.

— Vezi tu, Paul, Elliot nu era american. Fără imunitate. Elliot rămâne acasă, cu nava mamă.

— Şi de ce-au tras oamenii? întreabă în sfârşit Toby.

— Crezi că nu l-am întrebat?

— Sunt sigur că l-ai întrebat. Dar ce ţi-a răspuns?

Trase de câteva ori adânc aer în piept înainte de a-i spune versiunea lui Jeb.

— Autoapărare, zise el.

— Vrei să spui că femeia era înarmată?

— Nu, nu asta vreau să spun. Şi nici Jeb. Nu se poate gândi la nimic altceva de trei ani, îţi dai seama? îşi spune că el este de vină. Încearcă să înţeleagă de ce. Ea ştia că e cineva acolo, i-a văzut sau auzit, aşa că a înhăţat copilul şi l-a ascuns în roba ei. Nu m-am gândit să-l întreb de ce a fugit pe scări în jos, în loc să fugă afară, în curte. Şi el şi-a pus această întrebare zi şi noapte. Poate că pământul o speria mai tare decât marea. Sacoşa ei cu mâncare fusese ridicată, dar de cine? Poate ea a confundat echipa de pe mare cu nişte contrabandişti, poate aceiaşi care o adusese pe ea pe Stâncă – dacă aşa stătuseră lucrurile – şi acum îi aduceau şi soţul, iar ea fugea să-l întâmpine. Tot ce ştie Jebe că ea a coborât scările cu bebeluşul ascuns în robă. Şi ce a crezut echipa de pe uscat? Că e nenorocită de sinucigaşă, care avea să se arunce în aer şi pe ei odată cu ea! Aşa că au împuşcat-o. I-au împuşcat şi copilul în timp ce el se uita. „Aş fi putut să-i opresc!” Asta-i tot ce-şi repetă nenorocitul în nopţile în care nu poate dormi.

*

Chemat de farurile unei maşini în trecere, Kit păşi spre bovindou şi, stând pe vârful picioarelor, urmări farurile până dispărură.

— Ţi-a povestit Jeb ce li s-a întâmplat lui şi oamenilor lui după ce grupul din barcă s-a întors pe nava mamă cu trupurile? întrebă Toby, din spatele lui.

— Au zburat în aceeaşi noapte cu un charter spre

Creta. Pentru o aşa-numită informare. Se pare că americanii au acolo o bază aeriană extraordinară.

— Informare de la cine?

— Oameni, civili. Cu creierul spălat, după cum suna. Profesionişti, numai asta spuneau. Doi americani, doi britanici. Fără nume, fără instrucţiuni. Mi-a spus că unul dintre americani era un fătălău. Un ticălos gras cu maniere efeminate. Cel mai rău dintre ei.

Mai bine cunoscut sub numele de Muzicianul, se gândi Toby.

— Imediat ce echipa de luptă britanică a aterizat, au fost separaţi. Jeb era liderul, aşa că a primit tratamentul dur. A spus că fătălăul declama ca Hitler. A încercat să-l convingă că nu văzuse ce văzuse. Când asta n-a mers, i-a oferit o sută de mii de dolari să nu vorbească. Jeb i-a spus să şi-i bage în fund. Crede că se aflau într-o clădire specială pentru prizonieri anonimi în tranzit. Crede că acolo l-ar fi ţinut pe *Punter*, dacă povestea n-ar fi fost o făcătură de la bun început.

— Şi camarazii de arme ai lui Jeb? insistă Toby. Shorty şi ceilalţi. Ce s-a întâmplat cu ei?

— S-au evaporat. Bănuiala lui Jeb este că Crispin le-a făcut o ofertă pe care n-au putut-o refuza. Jeb nu-i condamnă pentru asta. Nu-i tipul acela de om. Deschis la minte până la capăt.

Kit tăcuse, aşa că şi Toby făcu acelaşi lucru. Alte faruri alunecară pe pontoane şi dispărură.

— Şi acum? întrebă Toby.

— Acum? Acum, *nimic*! Marele gol. Jeb trebuia să ajungă aici miercurea trecută. Micul dejun, ora nouă dimineaţa, aici, la Conac. A spus că este un tip punctual. Nu m-am îndoit. A spus că era mai sigur să se deplaseze noaptea. M-a întrebat dacă poate să-şi ascundă dubita în hambar. I-am spus că da. Ce voia pentru micul dejun? Omletă. Scăpăm de femei, ne pregăteam un mic dejun decent şi apoi puneam povestea pe hârtie: partea lui, partea mea. Toate capitolele şi versetele. Aş face pe

secretarul, editorul, scribul fără să ne grăbim deloc. Avea dovada asta de care era foarte încântat. N-a spus care e. Rezervat până la extrem, aşa că n-am insistat. Nu presezi un astfel de tip. Avea s-o aducă sau nu, era decizia lui. Am acceptat asta. Aveam să facem prezentarea scrisă, s-o semnăm şi avea să fie sarcina mea să am grijă să ajungă la vârf pe canalele adecvate. Asta a fost înţelegerea. Am bătut şi palma.

Eram… foarte bucuroşi, zise îmbujorându-se. Nerăbdători… Incitaţi. Nu doar el. Amândoi.

— Pentru că? întrebă Toby.

— Pentru că aveam să spunem afurisitul de adevăr! ripostă mânios Kit, luând o gură de scotch şi lăsându-se pe scaun. Ultima dată când l-am văzut, bine?

— Bine, încuviinţă Toby încet, după care urmă o tăcere lungă, până când Kit vorbi din nou.

— Mi-a dat un număr de celular. Nu al lui. Nu are telefon. Al unui prieten. Camarad. Singurul tip în care are încredere. Ei bine, măcar parţial. Bănuiesc că e vorba de Shorty, pentru că, în ascunzătoare, păreau să aibă o relaţie. N-am întrebat, nu era treaba mea. Dacă lăsam un mesaj, Jeb avea să-l primească. Asta e tot ce conta. Apoi a plecat. A părăsit clubul. Pe scări şi afară, nu mă întreba cum. Am crezut că o să plece pe scara de incendiu, dar nu. Pur şi simplu a plecat.

O altă sorbitură din paharul cu scotch.

— Şi m-am întors acasă. Aici. La Suzanna, soţia mea. Îi spusesem că totul este în ordine. Acum trebuia să-i spun că nimic nu era în ordine. Nu poţi să te prefaci când e vorba de Suzanna. Nu i-am povestit detaliile. I-am spus că Jeb urma să vină să stea la noi şi că vom rezolva problema. Suzanna a primit vestea – aşa cum le primeşte pe toate. „Cât timp se rezolvă, Kit”. Am spus că se va rezolva, şi asta a fost suficient pentru *ea*, termină el agresiv.

O altă pauză de pus gândurile în ordine.

— A venit şi ziua de miercuri. La prânz, Jeb încă nu venise. Ora două, ora trei, tot nu. Sun la numărul pe care

mi-l dăduse, îmi răspunde robotul, las un mesaj. La căderea nopţii, las un alt mesaj: „Bună, din nou Paul. Mă întreb ce s-a întâmplat cu întâlnirea noastră”. Paul rămâne numele meu de cod. Din motive de securitate. A trebuit să-i dau numărul nostru de fix de aici, pentru că pe mobil nu am semnal. Joi las încă un mesaj, mă întâmpină aceeaşi mesagerie. Vineri, la zece, primim un telefon. Iisuse Cristoase!

Îşi prinsese maxilarul inferior în palmă şi rămăsese aşa, de parcă ceea ce era mai rău de-abia acum urma.

*

Kit nu se mai află în dormitorul de la club ascultându-l pe Jeb. Nu mai strânge mâna lui Jeb la lumina crepusculului londonez, nici nu-l mai urmăreşte dispărând pe scările clubului. Este acasă, la Conac, după ce i-a dat veştile rele Suzannei, şi se frământă, aşteptând un semn de viaţă de la Jeb şi, între timp, sablează duşumelele de lângă camera de oaspeţi a lui Toby, incapabil să audă ceva. Aşa că atunci când telefonul sună în bucătărie, Suzanna este cea care răspunde, iar Suzanna trebuie să urce scările până în pod şi să bată pe umărul lui Kit pentru a-i atrage atenţia.

— La telefon e cineva care vrea să discute cu Paul, spune ea, după ce Kit îşi opreşte maşina de şlefuit. O femeie.

— Ce *fel* de femeie, pentru numele lui Dumnezeu? întreabă Kit, deja coborând scările.

— N-a vrut să spună. A spus doar că trebuie să vorbească personal cu Paul, zice Suzanna, grăbindu-se după el.

În bucătărie, doamna Marlow, toată agitată, aranjează florile.

— Lasă-ne puţin singuri, dacă nu te superi, doamnă M., porunceşte Kit.

Şi aşteaptă până când menajera părăseşte bucătăria, apoi ia telefonul de pe bufet. Suzanna închide uşa după ea şi acum stă nemişcată lângă el, cu braţele încrucişate la

piept pentru curaj. Telefonul are difuzor pentru apelurile lui Emily. Suzanna îl activează.

— Vorbesc cu Paul, vă rog? rosteşte o voce de femeie educată, de vârstă mijlocie, pe un ton profesional.

— Cine e la telefon? întreabă Paul precaut.

— Sunt doctoriţa Costello şi sun de la secţia de sănătate mintală a Spitalului General Ruislip, la cererea unui pacient internat care doreşte să fie cunoscut doar sub numele de Jeb. Vorbesc cu Paul sau cu altcineva?

O aprobare energică de la Suzanna.

— Sunt Paul. Ce s-a întâmplat cu Jeb? E bine?

— Jeb primeşte o îngrijire excelentă şi este sănătos fizic, înţeleg că aşteptaţi o vizită de la el.

— Da. Încă o mai aştept.

— Jeb m-a rugat să vă vorbesc deschis şi confidenţial. Pot face asta? Şi chiar sunteţi Paul?

Altă încuviinţare din partea Suzannei, care îşi strânge bărbia în palmă din pricina concentrării.

— Bineînţeles că eu sunt. Paul. Categoric. Continuaţi.

— Presupun că ştiţi că Jeb are probleme psihice de câţiva ani.

Alt gest de aprobare de la Suzanna.

— A menţionat asta. Şi?

— Noaptea trecută, Jeb s-a internat voluntar la noi. L-am diagnosticat cu schizofrenie şi depresie acută. A fost sedat şi se află sub pază pentru a se evita suicidul. În momentele de luciditate, cea mai mare grijă o are pentru dumneavoastră. Pentru Paul.

— De ce? De ce să fie îngrijorat pentru *mine*? – cu ochii la Suzanna – eu ar trebui să fiu îngrijorat pentru *el*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Jeb suferă de un grav sindrom al vinovăţiei indus parţial de poveştile maliţioase pe care se teme că le-a răspândit în rândul prietenilor lui. A cerut să le trataţi drept ceea ce sunt: simptome ale bolii sale, fără baze reale.

Suzanna îi arată o notiţă: „Vizite?”

— Ei bine, doamnă doctor Costello, ideea este când pot veni să-l văd? Pot sări în maşină chiar acum, dacă asta ajută. Vreau să spun, aveţi anumite ore de vizită? Ce se întâmplă?

— Îmi pare foarte rău, Paul. Mă tem că o vizită din partea dumneavoastră la acest moment poate dăuna foarte mult sănătăţii mintale a lui Jeb. Sunteţi obiectul fricii sale şi nu este pregătit pentru o confruntare.

„Obiectul fricii? Eu”. Lui Kit i-ar plăcea să respingă afirmaţia revoltătoare, dar diplomaţia prevalează.

— Ei bine, pe cine mai are? cere să ştie Kit, de data aceasta, din propria iniţiativă, fără indicaţii de la Suzanna. Are alţi prieteni care să-l viziteze? Rude? Ştiu că nu este chiar *sociabil*. Şi ce se întâmplă cu soţia lui?

— Nu mai ţin legătura.

— Nu este exact ceea ce mi-a spus el, dar fie. Pe cine altcineva mai are?

Scurtă tăcere, timp în care, aparent, doctoriţa Costello verifică fişa.

— Suntem în legătură cu o *mamă*, recită ea. Orice progrese, orice decizii privind tratamentul şi starea de bine a lui Jeb urmează a fi transmise mamei sale naturale. Tot ea este şi tutorele lui împuternicit.

Cu telefonul lipit de ureche, Kit îşi aruncă un braţ în aer şi în acelaşi timp se răsuceşte ca să se uite furibund la Suzanna. Dar vocea îi rămâne calmă, doar este diplomat, n-o să se facă de râs acum.

— Ei bine, mii de mulţumiri pentru informaţii, doamnă doctor Costello. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Măcar are un membru al familiei care să aibă grijă de el. Îmi puteţi da numărul mamei sale? Poate o să discut cu ea.

Dar doctoriţa Costello, oricât de drăguţă ar fi, regretă că a face cunoscut numărul de telefon al mamei lui Jeb este, în aceste circumstanţe, ceva dincolo de posibilităţile ei. Doctoriţa închide.

Kit se inflamează.

Cu Suzannaprivindu-l într-o tăcere aprobatoare, formează unu-patru-şapte-unu şi află că apelantul şi-a blocat numărul.

Sună la Informaţii, cere să i se facă legătura cu Spitalul General Ruislip, cere clinica pentru sănătate mintală, apoi cu dr. Costello.

Infirmierul era plin de solicitudine.

— Doctor Costello participă la un curs, frate, se întoarce săptămâna viitoare.

— De când e plecată?

— Tot de-o săptămână, frate. De fapt e un doctor, Joachim. Mi se pare un nume mai curând german, dar e portughez.

Kit încearcă să-şi păstreze cumpătul.

— Şi nu a venit la spital în acest timp?

— Nu, frate, îmi pare rău. Te poate ajuta altcineva?

— Ei bine, de fapt da. Aş dori să vorbesc cu unul dintre pacienţii voştri, un tip pe nume Jeb. Spune-i că îl caută Paul.

— *Jeb*? Nu-mi spune nimic, aşteaptă o secundă…

Un alt infirmier la telefon, dar nu la fel de prietenos:

— N-avem niciun Jeb aici. Avem un John, avem un Jack. Şi tot aşa.

— Dar credeam că este pacientul vostru! exclamă Kit.

— Nu aici. Nu Jeb. Încearcă la Sutton.

Acelaşi gând le trece prin cap la amândoi: s-o caute numaidecât pe Emily.

Ar fi mai bine s-o sune pe Suzanna. Tinde să fie puţin arţăgoasă cu Kit în perioada asta.

Suzanna o sună pe Emily pe mobil, lasă un mesaj.

Până la prânz, îi contactează de două ori. Suma cercetărilor lui Emily este că un doctor Joachim Costello se alăturase de curând clinicii de sănătate mintală de la Ruislip, dar că este cetăţean portughez şi cursul la care participă este de limba engleză. Părea Costello a lor că vorbeşte cu accent portughez?

— Ba pe dracu' părea! urlă Kit la Toby, plimbându-se

mânios prin grajd. Doctoriţa Costello avea accentul unei directoare de şcoală din Essex cu o prună-n fund, iar Jeb n-are nicio mamă şi nici n-a avut vreodată, după cum a binevoit să-mi spună chiar el. Nu prea-mi place să mi se facă confidenţe, dar simţea nevoia să-şi descarce sufletul după trei ani de chin. Nu şi-a cunoscut niciodată mama şi singurul lucru pe care îl ştia despre ea era numele: Caron. Jeb a plecat de acasă când avea cincisprezece ani şi s-a înrolat în armată ca un afurisit de ucenic! Acum spune-mi că a inventat toate astea!

*

Este rândul lui Toby să se apropie de fereastră şi, eliberat de privirea acuzatoare a lui Kit, să se abandoneze propriilor gânduri.

— Până să închidă doctoriţa asta Costello, i-ai dat vreun motiv să suspecteze că n-o crezi? întreabă el în cele din urmă.

O deliberare la fel de lungă la Kit.

— Nu. Am jucat după cum a cântat.

— Atunci, în ceea ce-o priveşte sau *îi* priveşte: misiune îndeplinită.

— Probabil.

Dar Toby nu se lăsa satisfăcut cu un „probabil”.

— În ceea ce-i priveşte, indiferent cine-or fi *ei*, au terminat cu tine. Eşti de *partea lor* – vorbind cu convingere din ce în ce mai mare. Crezi în Evanghelia după Crispin, o crezi pe doctoriţa Costello şi crezi că Jeb este schizofrenic şi un mincinos compulsiv şi se află la izolare într-un spital de nebuni din Ruislip şi nu îl poţi vizita fiindcă-i e frică de tine.

— Ba pe dracu’, sări Kit. Jeb îmi spunea adevărul golgoluţ. Îi strălucea în privire. Este posibil să-l fi răscolit profund: asta-i altă poveste. Dar omul e la fel de sănătos ca mine şi ca tine.

— Sunt întru totul de acord cu asta, Kit. Crede-mă, spuse Toby, cât se poate de răbdător. Totuşi, pentru protecţia Suzannei şi a ta, aş spune că poziţia pe care ţi-ai

creat-o atât de inteligent în ochii opoziţiei merită păstrată.

— Până când? ceru Kit neabătut.

— Cum ar fi… până când îl găsesc pe Jeb? Nu de asta m-ai chemat aici? Sau propui să renunţi la orice precauţie şi să pleci să-l cauţi singur – stârnind şi copoii după tine? întrebă Toby, pe un ton nu foarte diplomatic.

Şi la această ripostă, cel puţin pentru un timp, Kit nu găsi niciun răspuns convingător, aşa că începu să-şi muşte buzele şi, făcând o grimasă, sorbi încă o gură de scotch.

— Oricum, ai banda pe care ai furat-o, spuse Kit, ca o tentativă de consolare. Întâlnirea aia din biroul privat cu Quinn, Jeb şi cu mine. Ascunsă pe undeva. Asta e dovadă, dacă o să fie necesară cândva. Ţi-ar crea probleme, bănuiesc. Şi mie, cred. Deşi nu sunt sigur că-mi pasă prea mult de asta acum. Şi nici lui Suki.

— Din păcate, banda mea nu demonstrează decât *intenţia*, replică Toby, amintindu-şi cu amărăciune conversaţia cu Oakley de pe cheiurile Tamisei cu trei ani în urmă. Nu demonstrează că operaţiunea a avut loc şi nu precizează rezultatul.

— Deci, Jeb e singurul martor, zise Kit.

— Ei bine, să spunem că e singurul dispus să vorbească, încuviinţă Toby, neplăcându-i ceea ce tocmai rostise.

*

Dacă a dormit, nu şi-a dat seama.

La un moment dat, în puţinele ore petrecute în pat a auzit plânsul unei femei şi a presupus că era al Suzannei. Şi când plânsul încetă, se auziră paşi grăbiţi pe carpetele de pe coridorul de sub el, şi trebuie să fi fost paşii lui Emily, grăbindu-se să ajungă la mama sa, o teorie născută din şoaptele care urmară.

Şi după şoapte, veioza de lângă patul lui Emily luminând prin crăpăturile duşumelei – citeşte, meditează sau îşi ascultă mama? – până când fie el, fie Emily a adormit. Presupune că el a adormit primul, pentru că nu-şi aminteşte când s-a stins lumina la ea.

Şi când se trezi mai târziu decât ar fi vrut şi se grăbi la micul dejun: Emily şi Sheba lipseau, erau numai Kit în costumul de biserică, din tweed, şi Suzanna, cu pălărie.

— A fost cât se poate de *onorabil* din partea *ta*, Toby, spuse Suzanna, apucându-i mâna şi păstrând-o într-a ei. Nu-i aşa, Kit? Kit era îngrijorat de moarte, amândoi eram, şi tu ai venit imediat. Şi sărmanul Jeb este onorabil. Şi Kit nu se pricepe deloc la *viclenii*, nu-i aşa, iubitule? Nu că *tu* te-ai pricepe, Toby, nu asta am vrut să spun. Dar tu eşti tânăr şi deştept, lucrezi la minister şi poţi să faci săpături fără, ei bine – zâmbind uşor –, fără să-ţi pierzi pensia.

Şi pe verandă, îl îmbrăţişă cu căldură.

— N-am avut niciodată un fiu, Toby. Am încercat, dar l-am pierdut.

Declaraţie urmată de un morocănos „ţinem legătura” din partea lui Kit.

*

Toby şi Emily stau în seră, Toby, pe un şezlong vechi, iar Emily pe un scaun din trestie, la capătul îndepărtat al încăperii. Distanţa dintre ei era ceva ce stabiliseră tacit.

— O conversaţie fructuoasă cu tatăl meu noaptea trecută?

— Dacă o poţi numi aşa.

— Poate ai prefera să încep eu prima, sugeră Emily. Atunci nu vei fi tentat să comiţi vreo indiscreţie pe care s-o regreţi.

— Mulţumesc, replică politicos Toby.

— Jeb şi tatăl meu plănuiesc să întocmească un document despre aventurile lor comune, de natură necunoscută. Documentul va avea consecinţe devastatoare în zonele oficiale. Cu alte cuvinte, vor trage un semnal de alarmă. În opinia mamei male, în centru se află o femeie şi copilul ei, morţi sau nu. Sunt aproape?

Primind doar o privire directă de la Toby, îşi trase sufletul şi continuă:

— Jeb nu se prezintă la întâlnire. Deci, fără semnal de alarmă. În schimb, o femeie, doctor, care nu este doctor

şi n-a fost niciodată, îl sună pe Kit, alias Paul, şi-i spune că Jeb a fost internat într-un spital de nebuni. Investigaţiile relevă că nu este adevărat. Am senzaţia că vorbesc singură.

— Te ascult.

— Între timp, Jeb este de negăsit. Nu i se cunoaşte numele şi nu are obiceiul de a lăsa o adresă pentru poştă. Pistele oficiale de investigaţie, cum ar fi poliţia, sunt închise – şi nu e treaba noastră să ne întrebăm de ce. Sper că mă mai asculţi, nu?

— Da, te ascult.

— Mă bucur. Iar Toby Bell este un fel de jucător în scenariul acesta. Mama te place. Tatăl meu preferă să nu te implice, dar te consideră un rău necesar. Poate pentru că se îndoieşte de devotamentul tău faţă de cauză?

— Asta trebuie să-l întrebi pe el.

— M-am gândit să te întreb pe tine. Se aşteaptă să-l găseşti pe Jeb pentru el?

— Da.

— Pentru amândoi, atunci?

— Într-un fel.

— *Poţi* să-l găseşti?

— Nu ştiu.

— Te-ai gândit ce vei face dacă îl vei găsi? Vreau să spun că, dacă Jeb ar urma să demaşte vreun scandal de proporţii, poate te răzgândeşti în ultima clipă şi te simţi obligat să-l predai autorităţilor. Ai fi capabil de asta?

— Nu.

— Şi ar trebui să cred asta?

— Da.

— Şi nu încerci să te răzbuni pentru ceva?

— Pentru ce, Doamne iartă-mă, să fac aşa ceva? ripostează Toby, dar Emily ignoră graţios micuţa demonstraţie de temperament.

— Am numărul maşinii lui, spune ea.

Lui Toby nu-i venea să creadă.

— Ce ai?

— Numărul lui Jeb.

Scotocea în buzunarul treningului.

— I-am fotografiat camioneta pe când îl critica aspru pe tata la Bailey. Am fotografiat şi asigurarea, zise extrăgând un iPhone şi umblând printre iconiţe, valabilitate douăsprezece luni şi plătită acum opt săptămâni.

— De ce nu i-ai dat numărul de înregistrare lui Kit? întrebă Toby confuz.

— Pentru că tata strică lucrurile şi nu vreau ca mama să fie prinsă într-o vânătoare de oameni.

Ridicându-se de pe scaunul din trestie, se apropie de el şi-i întinde telefonul.

— Nu pun asta pe telefonul meu, spune Toby. Kit nu vrea nimic electronic. Nici eu.

Toby are un pix, dar nu are pe ce scrie. Ea scoate o bucată de hârtie dintr-un sertar. El notează numărul de înregistrare al camionetei lui Jeb.

— Dacă-mi dai numărul tău de mobil, te pot ţine la curent, sugerează el, după ce-şi reveni.

Ea îi dă numărul de mobil. El notează şi asta.

— Şi aş putea să-ţi dau şi numărul de la clinica de chirurgie, spune ea şi îl urmăreşte cum adaugă şi acest număr.

— Dar nu ne spunem nimic concret la telefon, bine? o avertizează el cu gravitate. Fără aluzii sau referinţe – amintindu-şi de antrenamentul de securitate –, şi dacă îţi trimit un mesaj text sau trebuie să las un mesaj pentru tine, voi fi Bailey, după Târg.

Ea ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să-i facă pe plac.

— Şi te-aş deranja dacă aş suna noaptea târziu? întrebă el în sfârşit, făcând tot posibilul să pară şi mai practic şi cu picioarele pe pământ.

— Locuiesc singură, dacă asta mă întrebi, spuse ea.

Asta o întreba.

CAPITOLUL 5

În trenul chinuitor de lent spre Londra, în orele ulterioare de semitrezie din apartament şi în autobuzul spre serviciu luni dimineaţa, Toby Bell puse sub semnul întrebării, cu toată sinceritatea şi nu pentru prima dată, motivele pentru care îşi riscă întreaga carieră şi chiar şi libertatea.

Dacă viitorul lui nu arătase niciodată roz, cum îi spuneau tot timpul cei de la Personal, atunci de ce dracu' să răscolească trecutul? Să fie vechea lui conştiinţă – sau una nou inventată?

„Şi oare nu încerci să te răzbuni pentru ceva?" îl întrebase Emily: şi ce dracu' însemna *asta*?

Chiar îşi închipuia cu adevărat că era un tip de răzbunare împotriva lui Jay Crispin şi Fergus Quinn, doi oameni de o mediocritate atât de evidentă, încât nu meritau să te mai gândeşti la ei?

Poate Emily externaliza vreun motiv ascuns de-al ei? Oare să fi fost Emily cea care voia să regleze scorurile – cu întreaga speţă masculină, inclusiv cu tatăl ei? Fuseseră cu siguranţă anumite momente când îi lăsase această impresie, ca şi altele, într-adevăr, scurte, când părea să fie de partea lui, indiferent care era asta.

Şi totuşi, cu toată introspecţia asta lipsită de sens – poate tocmai din cauza ei activitatea lui Toby în prima lui zi la noul birou a fost exemplară.

Până la ora unsprezece îi intervievase pe fiecare membru al noului staff, le repartizase responsabilităţile, eliminase posibilele suprapuneri şi realizase schema de consultare şi control.

Pe la mijlocul zilei prezentă o declaraţie de misiune departamentală *ad hoc* bine primită la şedinţa managerilor.

Şi la ora prânzului, stătea în biroul său de director regional, mestecând un sandvici.

Şi când ziua de muncă se sfârşi, pretextând că are o programare în afara ministerului, luă un autobuz spre staţia Victoria şi de acolo, în mijlocul orei de vârf, îi

telefonă vechiului său prieten Charlie Wilkins.

*

În Berlin era o vorbă: fiecare ambasadă britanică ar trebui să aibă un Charlie Wilkins, pentru că altfel cum s-ar fi descurcat fără acest fost poliţist genial, de neclintit, în jur de şaizeci de ani, care jumătate de viaţă se ocupase de protecţia diplomaţilor? Un bolard a sărit în faţa maşinii tale, pe când plecai de la gala de Ziua Bastiliei organizată la ambasada franceză? – să-i fie ruşine! Unui poliţist german prea zelos i-a intrat în cap să te pună să sufli în fiolă? – ce tupeu! Charlie Wilkins va discuta cu anumiţi prieteni din *Bundespolizei*[47] şi va vedea ce se poate face.

Dar în cazul lui Toby, situaţia era cu totul altfel, pentru că era una dintre puţinele persoane din lume care reuşiseră să-i îndatoreze pe Charlie şi pe soţia lui Beatrix, de origine germană. Fiica lor, o violoncelistă începătoare, nu avea calificările academice ca să participe la o audiţie la un mare colegiu de muzică din Londra. Directorul colegiului se dovedise a fi un prieten al unei mătuşi a lui Toby, ea însăşi profesoară de muzică. S-au dat rapid telefoane, s-au aranjat auziţii. Şi de atunci, nu trecea niciun Crăciun fără ca Toby să primească, indiferent unde era staţionat, o cutie cu *Zuckerbăckul* lui Beatrix şi o felicitare aurită în care i se raporta evoluţia extraordinarei lor fiice. Şi după ce Charlie şi Beatrix s-au retras la Brighton, *Zuckerbă*ckul şi felicitările au continuat să vină, iar Toby nu a uitat niciodată să le trimită scrisori de mulţumire.

*

Bungalow-ul lui Wilkins din Brighton era izolat şi ai fi putut spune că a fost adus direct din Pădurea Neagră. Rânduri de lalele roşii mărgineau calea spre veranda lui Hansel şi Gretel. Pitici de grădină în costume bavareze îşi umflau piepturile şi cactuşii se repezeau la gigantica fereastră panoramică. Beatrix se îmbrăcase în hainele cele mai frumoase. La un vin de Baden şi găluşte de ficat, cei

47 Poliția germană (în 1b. germ. în orig.) (n.tr.)

trei prieteni discutară despre vremurile frumoase de altă dată şi sărbătoriră realizările muzicale ale fiicei familiei Wilkins. Şi după cafea şi lichioruri, Charlie şi Toby se retraseră în camera de lucru din grădina din spate.

— Este pentru o doamnă, cunoştinţă de-a mea, Charlie, explică Toby, imaginându-şi, de dragul conversaţiei, că doamna era Emily.

Charlie îi zâmbi mulţumit.

— I-am spus lui Beatrix: dacă este vorba de Toby, e vorba şi de o femeie.

Şi această doamnă, Charlie – explică el, acum roşind fermecător – era la cumpărături sâmbăta trecută şi a reuşit să intre într-o camionetă parcată şi să o avarieze rău, ceea ce era de două ori mai rău, pentru că deja i se luaseră patru puncte pe carnet.

— Martori? întrebă Charlie.

— Nu e sigură. Accidentul a avut loc într-un colţ gol din parcare.

— Mă bucur să aud asta, comentă Charlie, cu o uşoară notă de scepticism. Şi fără înregistrări pe camerele de supraveghere?

— Din nou, nu, spuse Toby, evitând privirea lui Charlie. Din câte ştim noi, bineînţeles.

— Evident, replică politicos Charlie Wilkins.

Şi pentru că doamna avea un suflet bun, fantază mai departe Toby, şi pentru că sentimentul de vinovăţie n-o lăsa să doarmă până nu-şi plătea datoria – dar nu-şi permitea nici să-şi piardă carnetul pentru şase luni, Charlie – şi pentru că avusese cel puţin inspiraţia să noteze numărul camionetei, Toby se întreba – ei bine, *ea* se întreba – dacă exista vreo modalitate – şi, cu delicateţe, îi lăsă lui Charlie oportunitatea de a încheia propoziţia.

— Şi are doamna aceasta vreo idee cât ne-ar putea costa acest serviciu exclusiv? întrebă Charlie, punându-şi pe nas o pereche de ochelari de bunic ca să studieze bucata de carton pe care i-o dăduse Toby.

— Indiferent cât ar costa, Charlie, plătesc, răspunse

cu nobleţe Toby, gândindu-se din nou la Emily.

— Ei bine, în acest caz, dacă eşti drăguţ să te alături lui Beatrix pentru un pahar înainte de culcare şi să mă aştepţi zece minute, spuse Charlie după o pauză destul de lungă, taxa va fi de două sute de lire în fondul pentru văduvele şi orfanii Poliţiei Metropolitane, numai cash, fără chitanţă, şi de dragul timpurilor de altă dată, nimic pentru mine.

Şi zece minute mai târziu, Charlie îi returna cartonaşul cu un nume şi o adresă scrise ordonat şi îngrijit de poliţist, iar Toby spunea: „Fantastic, Charlie, minunat, va fi extrem de fericită, şi putem să ne oprim la un bancomat în drum spre gară?"

Dar nimic din toate acestea nu reuşi să îndepărteze norul de griji care apăruse pe chipul lui Charlie, în mod normal senin, şi era încă acolo când se opriră la un bancomat, iar Toby îi înmână lui Charlie cele două sute de lire.

— Domnul acesta pe care mi-ai cerut să-l găsesc, spuse Charlie. Nu mă refer la maşină, mă refer la proprietar. Domnul *galez*, după adresă.

— Ce-i cu el?

— Prietenul meu din poliţie mă informează că sus-menţionatul domn cu adresa de nepronunţat are în jurul numelui un cerc roşu destul de mare, ca să vorbim metaforic.

— Asta însemnând ce?

— Dacă este văzut sau se aude ceva despre el, poliţia nu acţionează, dar trebuie să raporteze imediat la nivelul cel mai de sus. Presupun că n-ai libertatea să-mi spui motivul existenţei acelui cerc roşu, nu?

— Îmi pare rău, Charlie, nu pot.

— Şi asta e tot?

— Mă tem că da.

Parcând în faţa gării, Charlie opri motorul, dar ţinu uşile închise.

— Ei bine, şi eu mă tem, fiule, spuse el cu gravitate.

Pentru tine. Şi pentru doamna ta, dacă există una. Pentru că dacă atunci când îi cer prietenului meu din poliţie un astfel de serviciu, iar în urechi îi sună alarma, cum s-a întâmplat în cazul galezului tău, trebuie să aibă în vedere şi îndatoririle lui oficiale, nu? Asta mi-a spus, ca avertisment. Nu poate să apese un astfel de buton şi apoi să fugă, nu? Trebuie să se protejeze. Aşadar, ceea ce încerc să-ţi spun, fiule, este: transmite salutările mele doamnei, dacă există, şi aveţi grijă, pentru că am sentimentul neplăcut că veţi avea nevoie, acum că vechiul nostru prieten Giles, din păcate, nu mai este cu noi.

— Nu mai este cu noi? Vrei să spui că *e mort*?

Dar Charlie chicoti:

— Nu, Doamne fereşte! Credeam că ştii. Mai rău. Giles Oakley e *bancher*. Şi tu care ai crezut că a murit. O, Doamne, stai să-i spun lui Beatrix. Aş spune că Giles a ales momentul potrivit să părăsească scena şi – coborându-şi vocea cu o nuanţă de simpatie – a ajuns cât de sus i-au permis *ei*. A atins tavanul, nu? – după opinia *lor*. Nimeni nu i-ar fi dat voie să ajungă prea sus, nu, nu după afacerea de la *Hamburg*. Nu se ştie niciodată când te poate izbi în faţă.

Dar Toby, ameţit de atâtea lovituri, rămăsese fără cuvinte. După numai o săptămână la Londra şi câţiva ani în Beirut, timp în care Oakley dispăruse mai mult sau mai puţin de pe firmamentul mandarin, Toby fusese curios să afle unde şi când va apărea din nou primul său patron.

Ei bine, acum primise şi răspunsul. Duşman de-o viaţă al bancherilor şi lucrărilor lor, omul care îi numea drone, paraziţi, inutilităţi sociale şi o pacoste pentru orice economie decentă, se înrolase în rândurile inamicului.

Şi de ce făcuse oare asta, după spusele lui Charlie Wilkins?

Pentru că înţelepţii de la Whitehall deciseseră că nu era scontabil.

Şi de ce nu era Oakley scontabil?

Odihneşte-ţi capul pe pernele ca fierul ale ultimului tren spre Victoria.

Închide-ţi ochii, şoptește *Hamburg* şi spune-ţi povestea pe care ai jurat să n-o spui nimănui.

*

La puţin timp după ce a ajuns la ambasada din Berlin, fiind de serviciu noaptea, Toby primeşte un telefon de la chestorul de la *Davidswache* din Hamburg, secţia de poliţie însărcinată cu monitorizarea industriei prostituţiei de pe *Reeperbahn*[48]. Chestorul a cerut să discute cu gradul ierarhic cel mai mare prezent. Toby a răspuns că el este acea persoană, iar la ora trei dimineaţa chiar era. Ştiind că Oakley este în Hamburg, adresându-se unui grup august de deţinători de nave, intră imediat în alertă. Se discutase posibilitatea ca Toby să-l însoţească, dar Oakley refuzase.

— Avem în celulă un *gentleman englez* beat, explică chestorul, hotărât să-şi afişeze excelenta engleză. Din nefericire, a fost necesar să-l arestăm, pentru că a provocat probleme la un anume stabiliment. Prezintă şi numeroase *răni*, adaugă el. Pe spinare.

Toby îi sugerează chestorului ca dimineaţă să contacteze departamentul consular. Chestorul răspunde că o astfel de întârziere s-ar putea să nu fie în interesul ambasadei britanice. Toby întreabă de ce.

— Acest englez nu are documente şi nici bani. I s-au furat. E şi gol puşcă. Proprietarul stabilimentului ne spune că a fost biciuit conform practicii masochiste şi atunci a luat-o razna. El personal ne spune că este un oficial important, de rang înalt, al ambasadei voastre, mai sus decât ambasadorul vostru.

Lui Toby îi ia trei ore să ajungă pe treptele de la *Davidswache*, după ce condusese cu viteza luminii pe autostradă prin norii ceţii de la sol. Oakley se lăfăieşte pe jumătate treaz în biroul chestorului, purtând o salopetă de poliţie. Mâinile, cu vârfurile degetelor însângerate, sunt legate de braţele scaunului. Gura îi este umflată de parcă ar fi bosumflat. Nu dă niciun semn că l-ar recunoaşte pe

48 Stradă în cartierul St Pauli din Hamburg, unul dintre centrele vieții de noapte ale Hamburgului și cartierul prostituatelor (n.tr.)

Toby. Toby îi răspunde cu aceeaşi monedă.

— Îl *cunoaşteţi* pe acest bărbat, domnule Bell? întreabă chestorul pe un ton foarte sugestiv. Poate ajungeţi la concluzia că nu l-aţi văzut niciodată, domnule Bell?

— Bărbatul acesta mi-e complet străin, replică supus Toby.

— Poate că e un impostor? sugerează chestorul, din nou cu un ton atoateştiutor.

Toby este de acord că bărbatul ar putea fi, într-adevăr, un impostor.

— Atunci poate că ar trebui să duceţi acest impostor la Berlin şi să-l interogaţi mai dur?

— Mulţumesc. Aşa voi face.

De la *Reeperbahn*, Toby îl duce pe Oakley, acum într-un trening al poliţiei, la un spital din partea cealaltă a oraşului. Nu are fracturi, dar corpul este o masă de răni care ar putea fi urme de bici.

Într-un supermarket algomerat, Toby îi cumpără un costum ieftin, apoi o sună pe Hermione să-i explice că soţul ei a avut un accident minor de maşină. Nimic grav, spune el, Giles se afla pe bancheta din spatele limuzinei, fără centură de siguranţă.

În călătoria de întoarcere la Berlin, Oakley nu a scos niciun cuvânt.

Nici Hermione, când vine să-l recupereze din maşina lui Toby.

Şi niciun cuvânt de la Toby, nici de la Giles Oakley, în afara unei sume de trei sute de euro într-un plic pe care Toby l-a găsit în cutia poştală a ambasadei, probabil plata pentru noul costum.

*

— Şi uitaţi Monumentul, exclamă şoferul, indicând pe fereastră cu braţu-i rubicond şi încetinind pentru a-i oferi o perspectivă mai bună. Patruzeci şi cinci de oameni, la trei sute de metri sub pământ, Dumnezeu să-i ierte.

— Şi care a fost cauza, Gwyneth? întrebă Toby.

— O stâncă prăbuşită, băiete. O scânteie a fost

suficientă. Fraţi, taţi şi fii. Când te gândeşti la femeile rămase…

Toby se gândeşte.

După încă o noapte nedormită şi sfidând orice principiu pe care-l respectase încă din prima zi când călcase pragul Afacerilor Externe, acuzase o înnebunitoare durere de dinţi, luase un tren până la Cardiff şi apoi un taxi pentru călătoria de douăzeci şi patru de kilometri spre ceea ce Charlie Wilkins numise adresa de nepronunţat a lui Jeb. Valea este un cimitir de mine abandonate. Perdele de ploaie cad peste dealurile verzi. Şoferul este o femeie volubilă de peste cincizeci de ani. Toby stă lângă ea pe scaunul din faţă. Dealurile se apropiau, iar drumul se îngusta. Trecură pe lângă un teren de fotbal şi o şcoală, iar în spatele şcolii, un aerodrom supradimensionat, un turn de control în ruine şi scheletul unui hangar.

— Lăsaţi-mă la sensul giratoriu, spuse Toby.

— Parcă spuneaţi că mergeţi în vizită la prietenul dumneavoastră? îl întreabă Gwyneth pe un ton acuzator.

— Aşa este.

— Atunci, de ce să nu vă las la el acasă?

— Pentru că vreau să-i fac o surpriză, Gwyneth.

— Nu sunt prea multe surprize pe-aici, asta-i sigur, tinere, spuse ea şi-i înmână cartea ei de vizită, să o sune când dorea să se întoarcă.

Ploaia se transformase într-o burniţă uşoară. Un băieţel roşcovan de şapte ani se plimba pe bicicletă de-a lungul drumului, claxonând de zor. Vite bălţate păşteau printr-o pădure de piloni. În stânga lui, un şir de case din prefabricate cu acoperişuri verzi şi acelaşi umbrar în fiecare grădină. Bănuia că aici fusese odată cartierul de locuinţe al armatei. Numărul zece era ultima din şir. În curte se înălţa un portdrapel alb, dar fără steag. Ridică ivărul de la poartă. Băiatul de pe bicicletă opri lângă el. Uşa din faţă era cu vitraliu. Fără sonerie. Urmărit cu atenţie de băiat, bătu în geam. Apăru umbra unei femei. Uşa se deschise. Blondă, cam de vârsta lui, nemachiată, cu

pumnii strânşi, un maxilar ferm şi furioasă ca iadul.

— Dacă eşti de la presă, şterge-o! M-am săturat de voi!

— Nu sunt de la presă.

— Atunci ce dracu' vrei? Vocea nu era de galeză, ci de irlandeză.

— Sunteţi doamna Owens, cumva?

— Şi ce dacă?

— Numele meu e Bell. Aş putea vorbi cu soţul dumneavoastră, Jeb?

Sprijinindu-şi bicicleta de gard, băiatul se strecură pe lângă el şi se opri lângă femeie, cu o mână posesivă în jurul coapsei ei.

— Şi *de ce dracu'* vrei să vorbeşti cu soţul meu, *Jeb*?

— De fapt, vin din partea unui prieten. Numele lui este *Paul* – urmărind în zadar o reacţie. Paul şi Jeb aveau întâlnire miercurea trecută, dar Jeb n-a venit. Paul este îngrijorat. Se teme să nu fi avut vreun accident cu camioneta. La numărul de celular pe care i l-a dat, nu răspunde nimeni. Aveam drum încoace, aşa că m-a rugat să văd dacă pot da de Jeb, explică el cu inima uşoară, atât cât putea disimula.

— *Miercurea trecută*?

— Da.

— Adică acum o săptămână?

— Da.

— Şase zile?

— Da.

— Unde?

— Acasă la prietenul meu.

— Şi unde naiba e casa lui, pentru numele lui Dumnezeu?

— În Cornwall. În nord.

Faţa ei era rigidă, ca şi a băiatului.

— De ce n-a venit prietenul tău?

— Paul este consemnat acasă. Soţia lui e bolnavă. Nu o poate lăsa singură, replică Toby, începând să se întrebe

cât mai poate suporta.

Un bărbat masiv, stângaci, cu părul cărunt, îmbrăcat cu jachetă din lână încheiată la nasturi şi cu ochelari, îl studia pe Toby peste umărul ei.

— Care e problema, Brigid? întrebă el cu un accent grav, pe care Toby, născut în Dorset, îl atribui arbitrar nordului îndepărtat.

— Omul vrea să discute cu Jeb. Spune că vine de la Londra. Are un prieten pe nume Paul care avea o întâlnire cu Jeb în Cornwall, miercurea trecută. Vrea să ştie de ce dracu' Jeb nu a venit la întâlnire, dacă e să-l credem.

Bărbatul puse o mână protectoare, de unchi, pe capul băiatului cu păr roşu.

— Danny, cred că ar trebui să te duci la Jenny să vă jucaţi. Şi nu trebuie să-l ţinem pe domnul pe scări, nu-i aşa, domnule…

— Toby.

— Iar eu sunt Harry. Îmi pare bine, Toby.

Tavan boltit, susţinut de grinzi din fier. Podeaua acoperită cu linoleum strălucea de curăţenie. Într-o nişă, flori artificiale pe o faţă de masă albă. Iar în centrul camerei, în faţa unui televizor, o canapea de două locuri şi fotolii din acelaşi set. Brigid se aşeză pe un braţ al fotoliului. Toby rămase în picioare în faţa ei, în timp ce Harry deschise sertarul unui dulap şi extrase de acolo un scaun pliant de producţie militară. Ţinându-l cu amândouă braţele, ca pe o carte de rugăciuni, se aşeză în faţa lui Toby şi inspiră profund, de parcă s-ar fi pregătit să cânte.

— L-ai cunoscut *personal* pe Jeb, Toby? întrebă el, ca introducere preliminară.

— Nu, nu l-am cunoscut. De ce? întreabă simţind cum i se pune un nod în stomac.

— Deci, prietenul tău Paul l-a cunoscut, dar tu, nu, corect, Toby? zice el asigurându-se.

— Doar prietenul meu, confirmă Toby.

— Deci, nu l-ai întâlnit pe Jeb. Nu ţi-au căzut ochii pe el, ca să spunem aşa.

— Nu.

— Ei bine, poate te va şoca, Toby, şi, fără îndoială, şocul va fi şi mai mare pentru prietenul tău, Paul, care din păcate nu poate fi cu noi astăzi. Dar bietul Jeb a murit marţea trecută, s-a sinucis, şi încă încercăm să ne revenim. Ca să nu mai vorbim de Danny, deşi uneori îţi pui întrebarea cum de copiii reuşesc să treacă peste asta mai uşor decât noi, adulţii.

— Doar a scris peste tot în ziare, spuse Brigid, peste cuvintele de consolare ale lui Toby. Tot mapamondul ştie, în afara lui şi a prietenului lui, Paul.

— Ei, doar în ziarele *locale*, Brigid, o corectă Harry, întinzându-i lui Toby teancul. Nu toată lumea citeşte *Argus*, nu?

— *Şi* afurisitul de *Evening Standard*.

— Ei bine, nu toată lumea citeşte *Evening Standard*, nu? Nu acum, dacă e gratuit. Lumea vrea să aprecieze ce cumpără, nu ce li se bagă pe gât cu forţa şi pe degeaba. E în firea omului.

— Îmi pare extrem de rău, reuşi Toby să intervină, deschizând dosarul şi holbându-se la tăieturi.

— De ce? La naiba, nici nu l-ai cunoscut, spuse Brigid.

ULTIMA BĂTĂLIE A LUPTĂTORULUI

Poliţia a renunţat să caute suspecţi în moartea prin împuşcare a fostului soldat din trupele speciale David Jebediah (Jeb) Owens, în vârstă de 34 de ani, care, citându-l pe legist, „a dus o bătălie pierdută împotriva tulburării de stres posttraumatic şi a formelor sale asociate de depresie clinică...

EROU AL FORŢELOR SPECIALE ÎŞI PUNE CAPĂT VIEŢII

...a slujit cu credinţă în Irlanda de Nord, unde şi-a întâlnit viitoarea soţie, Brigid, din Poliţia Regală din Ulster. Apoi a servit în Bosnia, Irak, Afghanistan...”

— Vrei să-ţi suni prietenul, Toby? întrebă Harry ospitalier, în spate este o seră, dacă ai nevoie de intimitate,

şi avem şi semnal bun, nu m-ar mira să se datoreze staţiei radar. L-am îngropat luni, nu, Brigid? Numai familia, fără flori. Prietenul tău nu are motive să regrete că n-a fost, aşa că să nu-şi facă reproşuri.

— Şi ce vrei să-i mai spui prietenului tău, domnule Bell? întrebă Brigid.

— Ce am citit aici. Groaznice veşti. Încercă din nou: îmi pare cât se poate de rău, doamnă Owens.

Şi către Harry:

— Mulţumesc, dar cred că prefer să-i spun personal.

— E de înţeles, Toby. Şi un gest de respect, dacă-mi permiţi.

— Jeb şi-a zburat creierii, domnule Bell, dacă îl interesează pe prietenul tău. Asta n-au scris-o în ziare, din respect. În seara de luni, atunci cred că a făcut-o, între şase şi zece. Parcase în colţul unui teren din apropiere de Glastonbury, Somerset, numit Levels. La şase sute de metri de cea mai apropiată localitate. A folosit un Smith & Wesson de nouă milimetri, arma lui preferată, cu ţeavă scurtă. Nici n-am ştiut că avea un Smith & Wesson şi de fapt ura pistoalele, ceea ce e paradoxal, dar uite că o avea în mână, cu ţeava ei scurtă cu tot. „Vă putem deranja pentru recunoaşterea oficială, doamnă Owens?” „Bineînţeles, domnule poliţist. Oricând. Du-mă la el”. Şi iată-mă la poliţie. Direct în tâmplă. O gaură mică în tâmpla dreaptă şi, în partea cealaltă, faţa aproape dispărută. Răni de ieşire pentru tine. Şi-a nimerit ţinta. A fost întotdeauna un ţintaş foarte bun. A câştigat şi premii, adică Jeb.

— Ei bine, dacă retrăim evenimentele, nu-l aducem îndărăt, nu-i aşa, Brigid? spuse Harry. Cred că Toby merită o ceaşcă de ceai, nu, Toby? Să faci tot drumul acesta pentru prietenul lui, asta numesc eu loialitate. Şi o bucăţică din prăjitura lui Danny pe care aţi făcut-o împreună, Brigid.

— L-au şi incinerat imediat. Sinucigaşii nu aşteaptă la rând, domnule Bell, în caz că vei avea problema asta.

Se lăsase să lunece de pe braţul fotoliului în fotoliu,

arcuindu-şi pelvisul spre el într-un gen de dispreţ sexual.

— Am avut plăcerea de a-i spăla afurisita de camionetă, nu? Imediat ce şi-au terminat treburile cu ea. „Poftim, doamnă Owens, vă aparţine în totalitate”. Oameni politicoşi, acolo, în Somerset. Foarte curtenitori cu o doamnă. M-au tratat ca pe o colegă. Erau acolo şi doi de la Poliţia Metropolitană. Conducând operaţiunile pentru compatrioţii lor, foarte frumos din partea lor.

— Brigid nu m-a sunat decât în jurul cinei, n-a vrut s-o facă, explică Harry. Aveam ore. Şi ea ştia asta, ceea ce a fost plin de tact din partea ta, nu-i aşa? Nu poţi lăsa cincizeci de copii să o ia razna două ore, nu-i aşa?

— Mi-au împrumutat şi furtunul, ceea ce a fost frumos din partea lor. Te-ai gândi că era treaba lor să cureţe, nu-i aşa? Dar nu cu austeritatea asta, nu în Somerset. „Sunteţi siguri că aţi făcut toate analizele ciminalistice? i-am întrebat, pentru că nu vreau să fiu eu cea care să distrugă dovezile”. „Avem toate dovezile care ne trebuie, mulţumim, doamnă Owens, şi uitaţi şi o perie, în caz că aveţi nevoie”.

— Nu faci decât să te montezi singură, Brigid, o avertiză Harry din firidă, unde umplea un ceainic şi aşeza pe farfurie bucăţi de prăjitură.

— Totuşi, nu-l întristez pe domnul Bell, nu-i aşa? Uită-te la el. E un model de stăpânire de sine. Eu sunt o femeie care se joacă prinselea cu soţul ei mort, care este un străin mort pentru mine, domnule Bell. Până acum trei ani, îl cunoşteam foarte bine pe Jeb, şi Danny îl cunoştea foarte bine. Omul pe care îl ştiam acum trei ani nu s-ar fi sinucis cu un pistol cu ţeavă scurtă sau lungă, de altfel. Nu şi-ar fi lăsat fiul fără tată şi soţia fără soţ. Danny reprezenta totul pentru el. Chiar după ce înnebunise, nu a uitat de Danny nicio clipă. Să-ţi spun ceva despre sinuciderea lui, ceva care nu prea e cunoscut de multă lume, domnule Bell?

— Toby n-are nevoie de asta, Brigid. Sunt sigur că este un gentleman foarte bine informat, familiarizat cu psihologia şi alte alea. N-am dreptate, Toby?

— Sinuciderea, de fapt, e crimă, domnule Bell. N-are importanţă că tu eşti la capătul armei. Cei pe care-i urmăreşti sunt ucigaşii. Cu trei ani în urmă aveam o căsnicie foarte fericită cu bărbatul visurilor mele. Nici eu nu eram prea rea, ceea ce cu bunătate susţinea şi el frecvent. Eram o amantă bună şi mă iubea cu tot bagajul, cel puţin aşa susţinea. Şi-mi dădea şi toate motivele să-l cred. Încă mai cred că mă iubea, îl cred. îl iubesc. L-am iubit întotdeauna. Dar nu am încredere în ticălosul care s-a împuşcat ca să ne omoare, şi nici nu-l pot iubi. îl urăsc. Pentru că, dacă a făcut-o, *este* un ticălos, nu-mi pasă ce afurisit de motiv a avut.

Dacă a făcut asta? Fusese oare acest *dacă* rostit cu o forţă mai mare decât intenţionase? Ori era numai imaginaţia lui Toby?

— Şi dacă stăm să ne gândim, nu ştiu ce l-a făcut să deraieze dracului. N-am ştiut niciodată. Nu mi-a spus niciodată şi am renunţat să încerc să aflu, pentru că oricum nu mi-ar fi spus. Poate tu şi prietenul tău Paul ştiţi. Poate că Jeb a avut încredere în prietenul tău Paul, aşa cum n-a avut în mine, nenorocita lui de nevastă. Poate că şi poliţia ştie. Poate că toată strada ştie, iar eu, Danny şi Harry suntem singurii care nu ştim nimic.

— Exagerarea n-o să te ajute cu nimic, Brigid, spuse Harry, desfăcând un pachet de şerveţele. N-o să *te* ajute, n-o să-l ajute nici pe Danny. Şi nu mă aştept să-l ajute nici pe Toby aici de faţă. Nu-i aşa, Toby? întinzându-i o ceaşcă de ceai cu o bucată de prăjitură pudrată cu zahăr, pusă pe o farfurie, împreună cu un şerveţel din hârtie.

— M-am retras din poliţie pentru Jeb, când am rămas însărcinată. Mi-am pierdut beneficiile de fidelitate şi promovarea care era aproape. Eram amândoi la ananghie, cu tatăl lui Jeb, un pierde-vară inutil, şi fără mamă, cât despre mine, nu mi-am cunoscut niciodată tatăl şi nici mama. Dar ne doream să avem un cămin decent, oricât ne-ar fi costat. Am urmat nişte cursuri de educaţie fizică, pentru a-i oferi lui Danny un cămin.

— Şi e cel mai bun profesor de EL pe care l-a avut şcoala vreodată, nu-i aşa, Brigid? spuse Harry. Toţi copiii o iubesc, iar Danny este mândru de ea, nu ţi-ar veni să crezi. Cu toţii suntem.

— *Tu* ce predai? îl întrebă Toby pe Harry.

— Aritmetică, până la nivelul A, când am elevi, nu, Brigid? înmânându-i şi ei o ceaşcă de ceai.

— Deci, prietenul tău, domnul Paul din Cornwall, este un fel de afurisit de psihiatru cu care era cuplat Jeb, sau ce? întrebă Brigid.

— Nu. Nu psihiatru, mă tem.

— Şi sigur nu eşti de la presă? Eşti absolut sigur?

— Sunt sigur că nu sunt de la presă.

— Deci, nu te deranjează că te întreb, domnule Bell: dacă nu eşti de la presă, iar prietenul tău Paul nu este psihiatru, ce dracu' eşti?

— Hai, Brigid, spuse Harry.

— Sunt în calitate privată, spuse Toby.

— Şi atunci în calitate *oficială*, ce naiba eşti, dacă-mi permiţi?

— Oficial, lucrez la ministerul de externe.

Dar în loc de explozia la care se aştepta, tot ce obţinu fu o examinare critică susţinută.

— Şi prietenul tău, *Paul*? Ţine şi el de Afacerile Externe? întrebă fără să-şi abată ochii mari şi verzi de la chipul lui Toby.

— Paul este pensionar.

— Şi Paul este o persoană pe care Jeb o cunoştea de acum trei ani?

— Da. Aşa este.

— Pe linie profesională, deci?

— Da.

— Şi care ar fi fost subiectul întâlnirii lor la vârf, dacă Jeb nu şi-ar fi zburat creierii cu o zi înainte? Ceva pe linie profesională, ceva, de exemplu, de acum trei ani?

— Da, răspunse calm Toby. Asta era legătura dintre ei. Nu se cunoşteau prea bine, dar erau pe cale să se

împrietenească.

Privirea îi rămăsese aninată de faţa lui.

— Harry! Mă îngrijorează Danny. Eşti drăguţ să te duci până la Jenny şi să vezi dacă n-a căzut de pe afurisita aia de bicicletă? O are doar de o zi.

*

Toby şi Brigid erau singuri şi între ei se forma un fel de înţelegere precaută, în timp ce fiecare aştepta să înceapă celălalt să vorbească primul.

— Deci, să sun la minister la Londra să te verific? întrebă Brigid cu o voce evident mai puţin stridentă. Să mi se confirme că domnul Bell este cine spune că este?

— Nu cred că lui Jeb i-ar fi plăcut să faci asta.

— Şi amicul tău Paul? Cum rămâne cu el? *Lui* i-ar plăcea?

— Nu.

— Şi nici *ţie* nu ţi-ar plăcea?

— Mi-aş pierde slujba.

— Conversaţia asta pe care şi-o propuseseră s-ar fi referit la o *Operaţiune Wildlife*?

— De ce? Ţi-a povestit Jeb despre ea?

— Despre operaţiune? Glumeşti. Nici cu cleştele încins n-ai fi scos o vorbă de la el. Puţea, dar era datorie de serviciu.

— Cum adică puţea?

— Lui Jeb nu-i plăceau mercenarii, niciodată nu i-au plăcut. Nu-i interesau decât distracţia şi banii. Se cred eroi, da' nu sunt decât nişte afurisiţi de psihopaţi. „Lupt pentru ţara mea, Brigid. Nu pentru afurisitele alea de companii multinaţionale cu conturi bancare în străinătate". Cu excepţia faptului că nu a folosit cuvântul „afurisite", ca să fiu cinstită. Jeb era credincios. Nu înjura şi nu bea mai mult de o sorbitură. Dumnezeu ştie ce-oi fi eu. Mi s-a spus că protestantă. Trebuia să fiu pentru afurisita de poliţie din Ulster.

— Şi prezenţa mercenarilor era ceea ce-l deranja la *Wildlife*? A spus el asta?

— Doar în general. Doar mercenarii. Voia să scape de ei, îi ura. „E încă o treabă de mercenari, Brigid. Te face să te întrebi uneori cine e la rădăcina războaielor de azi”.

— Avea rezerve în legătură cu operaţiunea?

— Nu-i mirosea a bine, dar ce era să facă?

— Şi după aceea? Când s-a întors din misiune?

Brigid închise ochii şi, când îi deschise din nou, părea să fi devenit o altă femeie – interiorizată şi speriată.

— Era ca o fantomă. Slăbit. Nu putea ţine cuţitul şi furculiţa. Tot îmi arăta scrisoarea din partea Regimentului mult iubit: mulţumim şi noapte bună şi aminteşte-ţi că eşti legat pe vecie prin Legea Secretelor Oficiale. Credeam că le văzuse pe toate. Credeam că amândoi le văzuserăm pe toate. Irlanda de Nord. Sânge şi oase pe stradă, împuşcături în rotule, bombe, oameni morţi, cu cauciucul arzându-le încă în jurul gâtului[49]. Sfinte Cristoase!

Inspiră profund de câteva ori, se adună şi continuă:

— Până la picătura care umple paharul. Cea despre care vorbeşte toată lumea. Cea care are numele lui pe ea şi nu dispare. Bomba gratuită din piaţă. Autobuzul cu şcolari veseli care este aruncat în aer. Ori poate e vorba doar de un câine mort în şanţ, ori şi-a tăiat degetul mic şi sângerează. Orice s-o fi întâmplat a fost ultima picătură. Nu se putea proteja. Nu se putea uita la ce iubea mai mult pe lume fără să ne urască pentru că nu suntem acoperiţi de sânge.

Se opri din nou, cu ochii larg deschişi de data aceasta, cuprinsă de furie pentru că vedea ceva ce Toby nu vedea.

— Pur şi simplu ne *bântuia*! explodă ea, apoi îşi duse mâna la gură, cu regret. De Crăciun, aşezăm masa pentru el. Danny, eu, Harry. Şi stăm la masă privind la scaunul lui gol. De ziua lui Danny, la fel. Cadouri pe trepte în toiul nopţii. Ce dracu’ aveam de-i era frică să nu se molipsească dacă intră? Lepră? Doar era şi casa lui, pentru numele lui

49 Necklace killing - uciderea cuiva prin amplasarea unui cauciuc arzând în jurul gâtului, metodă folosită în special în Africa de Sud (n.tr.)

Dumnezeu! Nu-l iubeam oare suficient?

— Sunt sigur că-l iubeaţi, spuse Toby.

— De unde dracu' să ştii *tu*? se năpusti ea, apoi rămase nemişcată, muşcându-şi degetele, privind fix la ceva din amintire.

— Şi pielăria? întrebă Toby. De unde a deprins meşteşugul pielăriei?

— De la taică-su, de unde crezi? Cizmar renumit, când nu se droga până uita de el. Dar asta nu l-a oprit pe Jeb să-l iubească. Şi, după ce a murit, i-a adus uneltele în hambarul nostru şi le-a făcut un altar, de parcă erau Sfântul Graal. Şi într-o noapte, hambarul e gol şi uneltele au dispărut şi Jeb odată cu ele. Ca şi acum.

Se întoarse şi se uită fix la el, aşteptându-l să comenteze. Precaut, Toby spuse:

— Jeb i-a spus lui Paul că are o dovadă. Despre *Wildlife*. Urma să o aducă la întâlnirea lor din Cornwall. Paul nu ştie la ce se referea. Poate ştii tu?

Brigid îşi întinse palmele şi se uită la ele de parcă voia să-şi citească norocul, apoi sări în picioare, merse la uşa de la intrare şi o deschise.

— Harry! Domnul Bell doreşte să viziteze mormântul lui Jeb. Danny, rămâi la Jenny până te chem eu, mă auzi? Iar lui Toby: întoarce-te după aceea, fără Harry.

*

Ploaia revenise. La insistenţa lui Harry, Toby împrumută o haină de ploaie şi observă că-i era prea mică. Grădina din spatele casei era îngustă, dar lungă. Rufe ude atârnau pe o sârmă. O poartă conducea la un petic de pământ nelucrat. Trecură pe lângă două cazemate de pe timpul războiului acoperite de graffiti.

— Le spun elevilor că sunt mărturii ale idealului pentru care au luptat bunicii lor, strigă Harry peste umăr.

— Chiar aşa.

Ajunseră la un hambar în ruină. Uşile erau închise cu lacăt. Harry avea cheia la el.

— Nu i-am spus lui Danny ce avem aici, cel puţin nu

deocamdată. Aşa că te rog să nu uiţi asta când ne întoarcem. Când toate vor fi uitate, le vom pune pe e-bay. Nu vrem ca oamenii să facă legătura cu sinuciderea şi să se sperie, nu? – după care împinse uşile, punând pe fugă un stol de păsărele pline de veselie. Putea susţine un dialog foarte interesant, recunosc asta. Cam obsesiv pentru mine, dar nu şi pentru urechea lui Brigid.

Prelata fusese fixată de pământ cu piroane pentru corturi. Toby îl urmări pe Harry cum merge de la piron la piron, deschide clemele, apoi ridică nodul de pe piron până când o latură a prelatei este eliberată; apoi, trage prelata, iar de sub ea apare o camionetă verde, cu inscripţia aurie pe fond verde, MAROCHINÂRIA LUI JEB, cu majuscule, iar sub ea, cu litere mai mici, *Cumpără din camionetă*.

Ignorând mâna întinsă a lui Harry, Toby urcă în remorcă. Tăblii din lemn, unele lipsă, altele atârnând. O masă rabatabilă, ridicată şi curăţată, un scaun din lemn, fără pernă. Un hamac din frânghie dat jos şi împăturit cu grijă. Rafturi goale, bine frecate, potrivite meşteșugului. Mirosul de sânge stătut pe care duhoarea de Dettol nu-l putea acoperi în totalitate.

— Ce s-a întâmplat cu pieile de căprioară? întrebă Toby.

— Au ars, nu? explică Harry. Nu s-au *putut* salva prea multe, Toby, dat fiind halul în care era. Şi nici măcar o picătură de alcool ca să-i dea curaj, ceea ce se spune că e neobişnuit. Dar acesta-i Jeb. Consecvent până la moarte.

— Fără bilet de adio? întrebă Toby, ca să confirme afirmaţia lui Brigid.

— Doar pistolul din mână şi nouă gloanţe rămase în cameră, ceea ce te face să te gândeşti ce intenţie avea cu celelalte după ce avea să se împuşte, replică Harry, pe acelaşi ton de informaţie. Totuşi, oamenii în starea lui de spirit nu sunt atât de logici, nu-i aşa? Şi mai este faptul că a fost mâna greşită. De ce? te întrebi. Bineînţeles că nu am un răspuns la asta. Nici nu voi avea vreodată. Jeb era stângaci. Dar s-a împuşcat cu dreapta, mi s-a spus. Ei bine,

aşa o fi fost, nu? Dacă Jeb ar fi vrut, s-ar fi împuşcat şi cu piciorul, dacă e să mă iau după ce spune Brigid. Adăugăm la asta şi faptul că atinsese punctul în care nu mai asculţi de argumentele raţionale. Asta a spus şi poliţia, şi o fi având dreptate, după părerea mea, nefiind eu în măsură să-i contrazic.

Toby găsise o gaură cât o minge de tenis, dar nu la fel de adâncă, în jumătatea laterală a peretelui protector din lemn, iar acum îi urmărea relieful cu degetul.

— Ei bine, explică Harry, un glonţ ca acesta trebuie să ajungă undeva, asta ne spune bunul-simţ, deşi e greu de crezut, dacă te iei după unele filme de-acum. Doar nu se poate evapora, oricum, nu un glonţ. Deci, ce vreau să spun este că umpli gaura cu chit, o şmirgheluiești, vopseşti peste şi, cu puţin noroc, nimeni nu va observa.

— Iar uneltele pentru pielărie?

— Mda, ei, e un motiv de ruşine pentru toţi cei implicaţi, mă refer la uneltele tatălui lui, Toby, ca şi soba care valora ceva bani. Primii ajunşi acolo au fost pompierii. Nu sunt sigur de ce, dar în mod evident îi chemase cineva. Apoi a venit şi poliţia, apoi ambulanţa. Deci, nu ştim pe cine să dăm vina. Sunt sigur că nu poliţia. Am mare respect pentru paznicii legii, mai mult decât Brigid, ca să fiu sincer, care a fost poliţistă. Dar asta a fost în Irlanda, nu?

Toby încuviinţă.

— Nu mi-a purtat pică niciodată. Nu că ar fi avut dreptul. Nu te poţi aştepta ca o femeie ca Brigid să se călugărească, nu? Mă port frumos cu ea, ceea ce nu se putea spune întotdeauna despre Jeb, dacă e să fim cinstiţi.

Împreună închiseră remorca, apoi acoperiră din nou camioneta cu prelata şi legară cablurile de ancorare.

— Brigid vrea să-mi mai spună două cuvinte, spuse Toby. Şi urmă explicaţia nu foarte convingătoare: Ceva ce are legătură cu Paul şi crede că e o problemă personală.

— Ei bine, e liberă, la fel ca noi toţi, spuse afabil Harry, bătându-l pe Toby pe braţ în semn de camaraderie.

Doar nu pune la suflet prea mult opiniile ei despre poliţie. E sfatul meu. Trebuie să existe întotdeauna cineva pe care să dai vina în cazuri din acestea, e în firea noastră. Mi-a părut bine să te cunosc, Toby, şi e foarte frumos din partea ta că ai venit. Şi, nu te supăra că-ţi spun, nu? Ştiu că nu e frumos. Dar s-a întâmplat cumva, pur şi simplu din întâmplare, să dai peste cineva care caută un vehicul utilitar foarte bine întreţinut… ei bine, ei ştiu unde să vină, nu?

*

Brigid era ghemuită într-un colţ al canapelei, cu genunchii strânşi la piept.

— Ai văzut ceva? întrebă ea sec.

— Trebuia să văd?

— Sângele nu părea a fi normal distribuit. Erau urme de sânge răspândite peste tot pe bara de protecţie din spate. Mi-au spus că e sânge care a „călătorit"[50]. Cum dracu' a călătorit? i-am întrebat, „a sărit pe afurisita de fereastră, după care s-a întors?" „Greşeşti cât se poate de tare, doamnă Owens. Lasă investigaţia în seama noastră şi bea o ceaşcă de ceai". Apoi au venit alţi ţipi la mine, detectivi de la Metropolitană, cu un limbaj foarte elegant. „Liniştiţi-vă, doamnă Owens, pe bara de protecţie nici nu era sângele soţului dumneavoastră. Era oxid roşu de plumb. Probabil că se ocupa de vreo reparaţie". Tot ei au întors şi casa cu fundu-n sus.

— Pardon? Ce casă?

— Casa *asta* afurisită. Cea în care stai acum, uitându-te la mine, care crezi? Fiecare sertar şi gaură. Chiar şi dulapul cu jucării al lui Danny. Oamenii care au cercetat casa ştiau ce fac. Hârtiile lui Jeb din sertarul de aici. Tot ce lăsase în urmă. Au scos totul afară şi le-au pus înapoi, în ordine, dar nu chiar cum le găsiseră. Şi hainele, la fel. Harry crede că sunt paranoică. Văd conspiraţii peste tot. Ba pe dracu', domnule Bell. Am răscolit mai multe case

50 Travelled blood - în criminalistică, urme de sânge formate prin proiectare (n.tr.)

decât a mâncat Harry dejunuri. Am fost una de-a lor.

— Când au făcut asta?

— Ieri. Când crezi? Când eram noi plecaţi să-l incinerăm pe Jeb, când altcândva? Şi nu vorbim de amatori. Nu vrei să ştii ce căutau?

Şi băgând mâna sub canapea, scoase un plic maro, îl desigilă şi i-l întinse.

Două fotografii A4, mate. Fără margini. Alb-negru. Rezoluţie slabă. Instantanee nocturne, mult amplificate.

Un format care să-i amintească lui Toby de toate imaginile neclare pe care le văzuse, cu suspecţi fotografiaţi în ascuns din partea cealaltă a străzii: cu excepţia faptului că aceşti doi suspecţi erau morţi şi întinşi pe o stâncă, iar unul din ei era o femeie într-un veşmânt arăbesc ciuruit de gloanţe, iar celălalt era un copil cu prea multe răni, cu un picior pe jumătate separat de trup, iar oamenii care înconjurau victimele erau echipaţi de luptă şi ţineau în mâini arme semiautomate.

În prima fotografie, un bărbat neidentificat, care stătea în picioare, îmbrăcat şi el în echipament de luptă, ţinteşte cu pistolul spre femeie, de parcă ar vrea s-o termine.

În cea de a doua, un alt bărbat, tot în echipament de luptă, este îngenuncheat, cu arma lângă el, şi îşi ţine faţa în mâini.

— De sub locul unde era sobiţa de campanie, înainte să o fure hoţii, explică dispreţuitor Brigid, ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Toby. Jeb montase acolo o dală de azbest. Sobiţa dispăruse. Dar dala de azbest era încă acolo. Poliţia a crezut că cercetaseră întreaga camionetă înainte de a mi-o da s-o curăţ. Dar eu îl cunoşteam pe Jeb, ei nu. Şi Jeb se pricepea să ascundă. Ştiam că pozele alea trebuie să fie undeva, nu că mi le-ar fi arătat vreodată. Nu ar fi făcut-o. Am dovada, spunea. E alb-negru, doar că nimeni nu vrea să mă creadă. Dovada a ce, la naiba! întrebam. Fotografiile de la locul crimei. Dar dacă-l întrebam despre ce loc al crimei, nu te alegeai decât cu

faţa unui om mort.

— Cine a fost fotograful? întrebă Toby.

— Shorty. Prietenul lui. Singurul care-i rămăsese după ce s-a încheiat misiunea. Singurul care a rămas lângă el după ce toţi ceilalţi au fost puşi pe fugă. Don, Andy, Shorty, toţi erau buni prieteni până la *Wildlife*. Dar niciodată după ea. Numai Shorty, până când s-au certat şi s-au despărţit.

— De la ce s-au certat?

— De la fotografiile alea nenorocite pe care le ţii în mână. Pe atunci, Jeb era încă acasă. Bolnav, dar încă funcţional. Apoi a venit Shorty să discute cu el şi s-au certat îngrozitor. Shorty are 1, 95 metri. Dar Jeb l-a placat, spărgându-i şi nasul în cădere. Ca la carte, iar Jeb, jumătate din înălţimea lui Shorty. E ceva de admirat.

— Despre ce voia Shorty să discute cu Jeb?

— Să-i dea înapoi fotografiile, asta a fost prima chestie. Shorty voia să le arate pe la toate ministerele. Să le dea chiar şi presei. Apoi s-a răzgândit.

— De ce?

— L-au cumpărat. Contractorii de arme. I-au oferit o slujbă pe viaţă, cu condiţia să-şi ţină gura.

— Iar contractorii ăştia au şi un nume?

— Este un tip Crispin. A pus bazele unei companii cu bani americani. Ultramodernă, spunea Shorty.

— Şi Jeb ce părere avea?

— Că nu erau profesionişti. Îi numea *şarlatani* şi i-a spus lui Shorty că şi el e unul dintre ei. Shorty voia să-l recruteze şi pe Jeb, dacă-ţi vine să crezi. Au încercat să-l înroleze pe Jeb imediat ce s-a terminat operaţiunea. Şi apoi l-au trimis pe Shorty să încerce din nou. Îi adusese lui Jeb o scrisoare de consimţământ gata redactată. Tot ce trebuia să facă era s-o semneze, să înapoieze fotografiile şi să se alăture companiei, după care cerul era limita. I-aş fi putut spune şi eu lui Shorty să se scutească de un drum şi un nas spart, dar nu voia să asculte de nimeni. Ca să fiu sincer, îl urăsc pe individ. Crede că e darul lui Dumnezeu pentru

femei. De câte ori Jeb nu se uita, tot încerca să mă pipăie. Mi-a scris şi o scrisoare de condoleanţe foarte linguşitoare, de m-a făcut să vomit.

Din sertarul în care păstrase tăieturile din ziare, scoase o scrisoare scrisă de mână şi i-o arătă:

Dragă Brigid, îmi pare tare rău să aud veştile rele referitoare la Jeb, la fel cum îmi pare rău că relaţia noastră s-a sfârşit cum s-a sfârşit. Jeb era cel mai bun dintre cei buni, dincolo de vechile neînţelegeri, îmi va rămâne întotdeauna în amintire, cum va rămâne şi în a ta. Brigid, dacă vei avea vreodată nevoie de bani, sună la numărul de telefon anexat aici şi-ţi voi trimite numaidecât. Şi te rog să fii drăguţă să-mi trimiţi cele două articole pe care i le-am împrumutat lui Jeb.

Îndurerat pentru totdeauna, vechiul camarad al lui Jeb.

Shorty

Ceartă în faţa uşii de la intrare: Danny are o criză cu urlete, iar Harry încearcă în zadar să-l calmeze. Brigid se repede să înşface fotografiile.

— Le pot păstra?

— Nu!

— Dar îmi pot face o copie?

— Da.

Omul din Beirut pune fotografiile pe masă şi, ignorând sfatul pe care i-l dăduse lui Emily cu două zile în urmă, le copiază pe Blackberry. I le dă înapoi, apoi, privind peste umărul lui Brigid la scrisoarea lui Shorty, copiază numărul de celular în carneţel.

— Care este celălalt nume al lui Shorty? întrebă el, pe fundalul zgomotului de afară, care devenise şi mai puternic.

— Pike.

Toby notează şi numele de *Pike* în carneţel, ca siguranţă.

— M-a sunat cu o zi înainte să moară, spune ea.

— *Pike*?

— *Danny, taci odată, pentru numele lui Dumnezeu*! Jeb. Luni, pe la ora cinei. Când Harry era la şcoală. „Am găsit martorul, Brigid, cel mai bun la care mă puteam gândi. Amândoi urmează să clarificăm situaţia o dată pentru totdeauna. Aşa că, scapă de Harry şi, după ce pun lucrurile la punct, o luăm de la capăt: tu, eu şi Danny, ca în vremurile bune”. Uite cât de deprimat era cu câteva ore înainte de a-şi zbura creierii, domnule Bell.

*

Dacă un deceniu de viaţă diplomatică îl învăţase pe Toby ceva, aceasta era să trateze fiecare criză ca normală şi soluţionabilă. În taxi, pe drumul de întoarcere la Cardifif, mintea îi era un tumult efervescent de temeri pentru Kit, Suzanna şi Emily; la care se adăuga regretul pentru Jeb, întrebările ridicate de momentul şi metoda alese de Jeb pentru a se sinucide, complicitatea poliţiei în acoperirea adevărului, dar în afară rămăsese acelaşi pasager locvace, iar Gwyneth, aceeaşi şoferiţă locvace. Numai atunci când ajunse la Cardiff îşi trecu în revistă sentimentele, de parcă s-ar fi pregătit toată călătoria pentru asta, şi aşa şi era.

Era urmărit? încă nu, dar cuvintele de avertizare ale lui Charlie Wilkins îi răsunau în minte. La Paddington, îşi cumpărase biletul de tren cu bani gheaţă. Plătise taximetristei cu bani gheaţă şi îi ceruse să-l lase şi să-l ia de la sensul giratoriu. Păstrase pentru sine identitatea persoanei pe care urma s-o viziteze, deşi ştia că era o cauză pierdută. Probabil că măcar unul dintre vecinii lui Brigid urmărise casa pentru a informa poliţia, în care caz numărul taxiului şi fizionomia sa fuseseră raportate, deşi, cu puţin noroc, incompetenţa poliţiei îi va mai oferi ceva timp.

Având nevoie de mai mulţi bani decât ar fi crezut, nu avu altă soluţie decât să scoată bani de la un bancomat, ceea ce îi anunţa prezenţa în Cardiff. Sunt riscuri pe care trebuie să ţi le asumi.

De la un magazin de electronice la o aruncătură de băţ de gară cumpără un nou hard pentru desktopul său şi

două celulare second hand, unul negru, altul argintiu, cu două cartele SIM preplătite şi baterii încărcate la maximum.

După cum învăţase la cursurile de securitate, în lumea electronicelor ieftine, astfel de celulare sunt cunoscute ca „arzătoare”, datorită tendinţei proprietarilor lor de a le arunca după câteva ore.

Într-o cafenea preferată de şomerii din Cardiff cumpără o ceaşcă de cafea şi o bucată de plăcintă şi le duse la o masă din colţ. Satisfăcut că sunetul de fundal era numai bun pentru scopurile lui, tastă numărul lui Shorty pe celularul argintiu şi apăsă tasta verde. Aceasta era lumea lui Matti, nu a lui. Dar fusese la marginea ei şi nu era chiar un străin într-ale disimulării.

Telefonul sună şi sună şi se resemnase deja ascultând mesageria, când o voce masculină agresivă lătră la el:

— Pike la telefon. Sunt la muncă. Ce vrei?

— Shorty?

— Da, Shorty. Cine e acolo?

Vocea lui Toby, dar cu accentul de acasă din Dorset restaurat ca prin minune:

— Shorty, sunt Pete, de la *South Wales Argus*. Uite, ziarul încearcă să scrie un articol de două pagini despre Jeb Owens, care, din nefericire, s-a sinucis săptămâna trecută, după cum probabil ştii. *Moartea eroului nostru neştiut*. Am înţeles că aţi fost camarazi, aşa e? Adică apropiaţi? Trebuie că eşti dărâmat de durere.

— De unde ai făcut rost de numărul acesta?

— Ei bine, avem metodele noastre, nu? Uite, ne întrebăm – adică redactorul meu se întreabă – dacă n-ai fi de acord să facem un interviu, gen ce soldat bun era Jeb, Jeb aşa cum l-a cunoscut cel mai bun coleg, chestii de astea, pe o întreagă pagină? Shorty, mai eşti acolo?

— Cum te mai numeşti?

— Andrews.

— Şi interviul... oficial sau neoficial?

— Ei bine, ne-ar *plăcea* oficial, bineînţeles. Şi faţă în

faţă. Putem face şi săpături, dar e păcat. Evident, dacă sunt probleme de confidenţialitate, le vom respecta.

O altă tăcere prelungită, în care Toby parcă vedea mâna lui Shorty peste receptorul telefonului:

— Joi e bine?

„Joi?” Conştiinciosul funcţionar public de la externe îşi verifică în gând agenda. La zece, şedinţă de departament, la douăsprezece şi jumătate, prânz de lucru la Londonderry House cu ofiţerii care asigurau legătura dintre servicii.

— Joi e bine, răspunde sfidător. Unde te-ai gândit? Presupun că n-ai să te deplasezi până în Ţara Galilor, nu?

— Londra. Cafeneaua Golden Calf, Mill Hill. Unsprezece dimineaţa. E bine?

— Cum te voi recunoaşte?

— Sunt foarte mic de statură. 1, 95 cu cizme cu tot. Şi să vii singur, fără fotografii. Ce vârstă ai?

— Treizeci şi unu, răspunse el prea repede, dorindu-şi să nu o fi făcut.

*

În trenul spre Paddington, din nou utilizând celularul argintiu, trimise primul mesaj text către Emily: „Am nevoie de sfaturi imediat te rog sună pe numărul acesta, celălalt nu mai este operaţional, Bailey”.

Pe coridor, sună la numărul de serviciu şi îi lăsă şi acolo un mesaj pe robot.

„Mesaj pentru doamna doctor Probyn, vă rog. Doamnă doctor Probyn, pacientul dumneavoastră Bailey vă solicită o programare în seara aceasta. Vă rog să mă contactaţi la acest număr, pentru că fostul număr nu mai este valabil. Vă mulţumesc”.

După o oră în care i se păru că nu se gândise la nimic altceva decât la Emily: adică se gândise la toate, de la plecarea şi revenirea lui Giles Oakley, la Brigid, dar oriunde l-ar fi dus gândul, Emily era în peisaj.

Răspunsul la mesaj, oricât de sec ar fi fost, îl bine dispuse mai mult decât ar fi crezut:

„Tură până la miezul nopţii. Întreabă la urgenţe sau la triaj”.

Fără semnătură. Nici măcar un E.

Era trecut de opt când coborî din tren la Paddington, dar îşi făcuse deja o altă listă de provizii operaţionale: bandă adezivă, hârtie de împachetat, jumătate de duzină de plicuri A5 antişoc şi o cutie de şerveţele Kleenex.

Standul de ziare din staţie închisese, dar în Praed Street putu să cumpere tot ce-i trebuia, la care adăugă o sacoşă de pânză, cartele valorice pentru celulare şi o sticlă din plastic de gin Beefeater.

Beefeaterul era un adaos. De fapt, Toby avea nevoie de cutia de carton în care era ambalat.

*

Apartamentul din Islington se afla la primul etaj al unui rând de case din secolul al XVIII-lea, construite perete în perete, identice, mai puţin culoarea uşilor de la intrare, condiţia ramelor de la geamuri şi calitatea perdelelor. Noaptea era uscată şi neobişnuit de caldă. Mergând pe trotuarul opus celui pe care se afla casa, Toby trecu întâi de ea, verificând dacă nu e urmărit după semnele clasice, care dau de gol: maşina parcată, cu ocupanţii înăuntru, pierde-vară la colţurile străzii vorbind la telefon, oameni în salopete care îngenunchează fără convingere în faţa cutiilor de racord. Ca de obicei, strada lui le includea pe toate, şi încă ceva pe deasupra.

Traversând pe trotuarul său, intră în casă şi, după ce urcă două rânduri de scări, deschise uşa cât de încet posibil, rămânând nemişcat în hol. Surprins să găsească încălzirea deschisă, îşi aminti că era marţi, şi marţea, Lula, menajera portugheză, venea de la trei la cinci, aşa că poate i se păruse că e prea rece.

Totuşi, înştiinţarea calmă a lui Brigid că locuinţa îi fusese cercetată profesionist şi în amănunţime încă îi suna în urechi şi deci era normal să fie cuprins de un sentiment de neobişnuit. Merse din cameră în cameră, adulmecând aerul ca să depisteze mirosuri străine, împungând

lucrurile, încercând să-şi amintească poziţia în care le lăsase, deschizând sertare şi dulapuri, fără vreun rezultat. La cursurile de securitate internă li se spusese că anchetatorii profesionişti îşi filmau acţiunile pentru a se asigura că au pus totul la loc aşa cum au găsit, ca atare îşi imagină că procedaseră la fel şi în apartamentul lui.

Dar numai atunci când îşi căută stickul de rezervă, ascuns cu trei ani în urmă, în spatele fotografiei înrămate a bunicilor materni în ziua nunţii, simţi un adevărat frison. Fotografia se afla la locul ei: într-un intrând dintre holul mare şi baie. De fiecare dată când se gândise să mute stickul, nu reuşise să găsească un loc mai întunecat sau mai puţin bătător la ochi şi, în cele din urmă, îl lăsase acolo unde era.

Şi încă mai era acolo, în siguranţă, între straturile de bandă industrială: niciun semn evident că ar fi fost atins. Problema era că sticla *fusese ştearsă de praf*, iar după standardele Lulei, ar fi fost pentru prima dată. Nu numai sticla, ci şi rama. Şi nu numai rama, ci şi *partea de sus a ramei*, dacă vreţi să ştiţi, care era situată mult mai sus decât putea ajunge liliputana Lula.

Să se fi urcat pe scaun? Lula? Contrar obiceiului, să fi fost cuprinsă de nevoia de a face o curăţenie de primăvară? Era pe punctul de a o suna – numai pentru a pufni în râs la propria paranoia. *Chiar* uitase că Lula îşi luase concediu, fiind înlocuită temporar de infinit mai eficienta ei prietenă, Tina, care avea un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri şi semăna cu zeiţa Iunona?

Încă zâmbind în sinea lui, făcu ceva ce hotărâse să facă înainte de a porni după cai verzi pe pereţi. Îndepărtă banda şi duse stickul de memorie în living.

*

Calculatorul era o altă sursă de îngrijorare. Ştia că niciun calculator nu putea fi o ascunzătoare sigură. Indiferent cât de adânc crezi că ţi-ai îngropat comoara secretă, dacă-i dai timp, analistul de astăzi o va dezgropa. Pe de altă parte, înlocuirea vechiului hard cu cel nou-nouţ

pe care îl cumpărase din Cardifif implica şi ea anumite riscuri: de pildă, cum să explice prezenţa unui disc absolut nou cu nimic pe el?

Dar orice explicaţie, oricât de implauzibilă, avea să sune mult mai bine decât vocile vechi de trei ani ale lui Fergus Quinn, Jeb Owens şi Kit Probyn, înregistrate în zilele, chiar orele de dinainte de lansarea dezastruoasă a *Operaţiunii Wildlife*.

Întâi recuperează înregistrarea secretă din măruntaiele calculatorului. Ceea ce Toby făcu. Apoi fa încă două copii pe stickuri separate. Făcu şi asta.

Pasul următor: îndepărtează hardul. Echipament esenţial pentru operaţiune: o şurubelniţă mică, cunoştinţe tehnice rudimentare şi degete îndemânatice. Sub presiune, Toby le poseda pe toate.

Acum, să scăpăm de hard. Pentru asta, avea nevoie de cutia de la Beefeater şi de batistele Kleenex. Ca destinatar, o alese pe iubita lui mătuşă Ruby, avocat care practica în Derbyshire sub numele după căsătorie şi, prin urmare, deloc toxică. O notă scurtă – Ruby nu ar aştepta mai mult – în care o ruga să aibă grijă de conţinut cu preţul vieţii, urmând să-i dea şi explicaţii.

Cutia sigilată, destinatar, Ruby.

Următorul pas, pentru acea zi ploioasă, îşi adresă două plicuri căptuşite, post restant, la oficiile poştale centrale din Liverpool, respectiv Edinburgh. Viziuni ale unui Toby Bell fugind, ajungând cu limba de un cot la tejgheaua oficiului poştal central din Edinburgh cu forţele întunericului pe urme.

Şi rămăsese cel de-al treilea stick, cel original. La cursurile de securitate internă se juca întotdeauna un joc de-a v-aţi ascunselea:

„Deci, doamnelor şi domnilor, aveţi acest document strict secret şi compromiţător în mâini, iar poliţia secretă vă bate la uşă. Aveţi exact nouăzeci de secunde începând din acest moment, înainte să se apuce să vă răscolească apartamentul”.

Eliminaţi mai întâi locurile la care v-aţi gândit primele: deci, NU în spatele rezervorului de la baie, NU sub scândura de duşumea slăbită, NU în candelabru, în congelator sau în cutia de prim ajutor şi absolut NICIODATĂ, mulţumim, atârnat la geamul bucătăriei de o bucată de sfoară. Deci, unde? Răspuns: cel mai evident loc la care v-aţi gândi, lângă alte obiecte de acelaşi fel.

În sertarul de jos al scrinului care conţine lucrurile sale amestecate din Beirut: CD-uri, instantanee de familie, scrisori de la foste prietene şi – da, chiar şi o mână de stickuri de memorie cu etichete scrise de mână pe carcasele din plastic.

Una îi atrase atenţia: „Petrecerea de Absolvire, Bristol", îndepărtând eticheta, o înfăşură în jurul celui de al treilea stick de memorie şi-l aruncă în sertar, împreună cu restul lucrurilor.

Apoi duse scrisoarea lui Kit la chiuveta din bucătărie şi îi dădu foc, spălând cenuşa.

Ca măsură suplimentară, procedă la fel cu contractul duplicat pentru maşina închiriată din gara Bodmin Parkway.

Satisfăcut, făcu un duş, îşi puse alte haine, băgă cele două celulare în buzunar, vârî plicurile şi pachetul într-o pungă din hârtie şi, ţinând cont de interdicţia foarte folosită a departamentului pentru securitate internă de a nu accepta primul taxi, nu îl luă nici pe al doilea, ci pe al treilea, dându-i şoferului adresa unui minimarket din Swiss Cottage unde ştia că funcţionează un oficiu de poştă cu program prelungit.

Iar în Swiss Cottage, rupând din nou lanţul, luă un al doilea taxi până la Euston şi un al treilea până în East End.

*

Spitalul se ridica din întuneric precum corpul unui vas de război, cu ferestrele luminate, punţile şi scările pregătite pentru acţiune. Curtea închisă din faţă fusese transformată în parcare şi găzduia o sculptură din oţel formată din lebede încolăcite precum şerpii. Ambulanţele

descărcau victimele învelite în pături pe paturile cu rotile, în timp ce o colecţie multicoloră de cadre sanitare în haine de spital luaseră pauză de o ţigară. Conştient că o cameră de luat vederi se holba la el de pe fiecare acoperiş și stâlp de iluminat, poză în pacient din ambulatoriu şi intră cu un aer preocupat.

Urmând paturile cu rotile, pătrunse într-un hol strălucitor care slujea drept sală de aşteptare. Pe o bancă stătea un grup de femei cu văluri; pe o alta, trei oameni foarte bătrâni cu tichii pe cap, aplecaţi peste mătănii. În apropiere se afla un grup de evrei hasidici care se rugau împreună.

Un birou oferea Recomandări & Relaţii, dar în spatele lui nu se afla nimeni. Un panou îl orienta spre Resurse umane, Planificarea forţei de muncă, Sănătate sexuală şi Grădiniţa de zi a copiilor, dar niciunul nu era ceea ce dorea. O notificare îi sări în ochi: OPREŞTE-TE! AI VENIT PENTRU A & U[51]? Dacă răspunsul era afirmativ, nu era nimeni care să-ţi spună şi ce să faci mai departe.

Alegând cel mai luminat şi mai larg coridor, pomi cu curaj printre micile saloane despărţite cu perdele, până ajunse la un bărbat de culoare vârstnic, aşezat în faţa unui monitor.

— O caut de doamna doctor Probyn, spuse el.

Şi când capul cărunt nu se ridică, el continuă:

— Probabil la Clinica de Urgenţe. Ori la Triaj. E în tură până la miezul nopţii.

Faţa bătrânului era marcată de semne tribale.

— Nu divulgăm nume, fiule, spuse el, după ce-l studie pe Toby un timp. Triaj, la stânga şi două uşi mai încolo. Urgenţele, trebuie să te întorci în hol, să mergi pe coridorul Urgenţe… şi văzând că Toby îşi scoate celularul, adăugă: n-are rost, fiule. Aici n-avem semnal. Afară-i altă poveste.

În camera de aşteptare a Triajului, treizeci de oameni stăteau privind la acelaşi perete gol. O femeie albă severă

51 Accidente și Urgențe (A&E, Accidents and Emergency) (n.tr.)

într-o salopetă verde, cu o cheie electronică la gât, studia un clipboard.

— Am fost informat că doamna doctor Probyn vrea să mă vadă.

— La Urgenţe, replică ea cu nasul în clipboard.

Sub tuburile de neon albe şi triste, mai multe şiruri de pacienţi, de data aceasta contemplând o uşă închisă, pe care scria „Evaluare”. Toby luă un bon de ordine şi se aşeză lângă ei. Un ecran luminos prezenta numărul pacientului. Unii aveau nevoie de cinci minute, alţii doar de unul. Şi, dintr-odată, îi veni rândul, iar Emily, cu părul castaniu strâns în coadă de cal şi nemachiată, îl privea peste birou.

E medic, îşi tot spunea el, ca o consolare, încă de la începutul după-amiezii. E dură. Vede moartea în fiecare zi.

— Jeb s-a sinucis cu o zi înainte de a veni acasă la părinţii tăi, începe el fără preambul. S-a împuşcat în cap cu un pistol. Şi când ea rămâne tăcută, adăugă: Unde putem vorbi?

Expresia ei nu i se schimbase, dar îngheţase. Mâinile încleştate se ridică spre faţă, până când pumnii fac contact cu dinţii. Doar după ce-şi reveni, îşi recăpătă glasul:

— În cazul acesta, m-am înşelat complet, nu-i aşa? spune ea. Am crezut că este o ameninţare pentru tatăl meu. Nu era. Era o ameninţare doar pentru el însuşi.

— Se pare că da, încuviinţă Toby.

Dar Toby se gândeşte: Şi eu am greşit în evaluarea ta.

— Are cineva vreo idee *de ce* s-a sinucis? întreabă ea, încercând să pară detaşată şi nereuşind.

— Nu a existat niciun bilet, niciun ultim telefon, replică Toby, încercând, la rândul său, să pară detaşat. Şi nu s-a confesat nimănui, după informaţiile soţiei sale.

— Deci, era căsătorit. Biata femeie, rosteşte redevenind, în sfârşit, doctorul stăpân pe sine.

— O văduvă şi un băieţel. În ultimii trei ani nu putuse trăi cu ei, dar nici fără ei. După afirmaţiile ei.

— Şi niciun bilet de sinucigaş, spui?
— Se pare că nu.
— N-a fost acuzat nimeni? Nici lumea crudă? Nimeni. Doar s-a împuşcat. Pur şi simplu.
— Se pare că da.
— Şi a făcut-o chiar înainte de a se pregăti, împreună cu tatăl meu, să divulge ceea ce aveau în plan?
— Se pare că da.
— Ceea ce nu prea e logic.
— Nu prea.
— Tatăl meu ştie?
— Nu de la mine.
— Poţi să mă aştepţi afară, te rog?
Apăsă un buton de pe birou, ca să cheme următorul pacient.
*
Plimbându-se, se ţineau la distanţă ca două persoane care se certaseră şi aşteaptă să se împace. Când simţi nevoia să-i vorbească, o făcu abrupt, dacă nu chiar mânioasă:
— Moartea sa a fost anunţată la ştirile *naţionale*? în presă, la TV etc.?
— Numai în ziarul local şi în *Evening Standard*, după câte ştiu eu.
— Dar ar putea lua amploare?
— Presupun că da.
— Kit cumpără *The Times*. Şi ca un gând care-i venise mai târziu: Mama ascultă radioul.
O poartă care ar fi trebuit să fie încuiată, dar nu era, ducea la un petic de parc public. Un grup de puşti cu câini stătea sub un copac fumând marijuana. Pe un refugiu, se afla un complex lung, cu un singur etaj. Un semn anunţa „Centrul de Sănătate”. Emily, cu Toby în urma ei, se plimba de-a lungul clădirii, verificând dacă nu sunt geamuri sparte.
— Cred că ţinem droguri aici, zise ea. Le tot spunem că nu, dar nu ne cred.

Ajunseră în zona cu clădiri din cărămidă roşie din perioada victoriană. Sub un cer înstelat, fără nori, se înşiruiau perechi de vile, fiecare cu coşul său de fum supradimensionat, cu o grădină împărţită în două jumătăţi. Emily deschise o portiţă. O scară exterioară conducea la o verandă la primul etaj. Urcă scările. El o urmă. La lumina verandei văzu o pisică sură şi urâtă, fără o labă din faţă, care se frecă de piciorul ei. Deschise uşa şi pisica ţâşni pe lângă ea. Emily o urmă, apoi îl aşteptă să intre.

— Găseşti mâncare în frigider, dacă ţi-e foame, spuse ea, dispărând în ceea ce Toby intui că e dormitorul. Şi pe când închidea uşa, adaugă: Mâţa crede că sunt veterinar.

*

Cu capul în mâini, Emily se holbează la mâncarea neconsumată de pe masa din faţa ei. Livingul e sărăcăcios mobilat, până la punctul negării de sine: o bucătărie minimală la un capăt, două scaune din pin vechi, o canapea desfundată şi masa din pin, care este şi spaţiul ei de lucru. Câteva cărţi medicale, un teanc de reviste africane. Şi pe perete, o fotografie a lui Kit în ţinută de gală, prezentându-şi scrisorile de acreditare unei femei corpolente, şef de stat în Caraibe, în timp ce Suzanna, cu o pălărie mare şi albă, asistă.

— Tu ai făcut poza? întrebă el.

— Dumnezeule, nu! Fotograful Curţii.

Din frigider, Toby adunase o bucată de brânză olandeză, câteva roşii, şi din congelator, pâine feliată pe care o prăjise. Şi trei sferturi de vin de Rioja răsuflat, pe care, cu permisiunea ei, îl turnase în două pahare verzi fără picior. Ea se îmbrăcase într-un capot fără formă şi papuci de casă, dar îşi păstrase părul strâns în coadă. Capotul este încheiat până la glezne. Observă cu surprindere cât este de înaltă, în pofida papucilor fără toc. Şi cât de statuar îi este mersul. Şi gesturile, care, deşi par la început stângace, dacă te gândeşti puţin, sunt elegante.

— Şi doctoriţa aia, care nu e doctoriţă? întrebă ea. Care l-a sunat pe Kit să-i spună că Jeb e în viaţă, deşi nu

era? Asta n-ar interesa poliţia?

— Nu în starea de fapt prezentă. Nu.

— Este cumva şi Kit în pericol de a se sinucide?

— Bineînţeles că nu, ripostează el ferm, pentru că-şi pusese şi el întrebarea încă de când părăsise casa lui Brigid.

— *De ce* nu?

— Pentru că, atât timp cât crede povestea falsei doctoriţe, nu prezintă niciun pericol. Acesta era şi scopul apelului. Să-i lăsăm să creadă că şi-au atins scopul, indiferent cine-or fi *ei*.

— Dar Kit nu crede.

Teren bătătorit, dar continuă oricum, de dragul ei:

— Şi a spus-o atât de tare, din fericire, numai celor mai apropiaţi şi dragi şi mie. Dar s-a prefăcut la telefon şi trebuie să continue să se prefacă. Totul se rezumă la a câştiga timp. Să se ferească doar câteva zile.

— Până când?

— Încerc să construiesc un caz, spune Toby, mai curajos decât se simte. Am câteva fragmente din puzzle, dar mai am nevoie de altele. Văduva lui Jeb are fotografii care ar putea fi utile. Am făcut şi eu copii. Mi-a dat şi numele unei persoane care ne-ar putea ajuta. Am aranjat să-l văd. Cineva care a făcut parte din chestiunea iniţială.

— Eşti şi *tu* parte din chestiunea iniţială?

— Nu. Doar un observator vinovat.

— Şi după ce-ţi vei fi pus cazul la punct, ce vei deveni atunci?

— Cel mai probabil, şomer, spuse el, şi, în efortul de a se calma, întinse mâna spre pisică; aceasta stătuse la picioarele ei în tot acest timp, alegând să-l ignore.

— Când se trezeşte tatăl tău dimineaţa? întrebă el.

— Kit se trezeşte devreme. Mama mai rămâne în pat.

— Devreme însemnând cam cât?

— Înjur de şase.

— Şi familia Marlow, pe la cât?

— O, ei se trezesc în zori. Jack mulge vacile pentru

familia Phillips.

— Şi cât de departe de Conac este casa lui Marlow?

— Cât se poate de aproape. Este vechea vilă a Conacului. De ce?

— Mă gândesc că Kit ar trebui să afle de moartea lui Jeb cât de repede posibil.

— Înainte să afle de la altcineva şi să facă o criză de nervi?

— Dacă aşa vrei să-i spui.

— Da.

— Problema este că nu putem folosi telefonul fix de la Conac. Nici celularul şi, cu certitudine, nici e-mailul. Asta crede şi Kit. Chiar mi-a atras atenţia când mi-a scris.

Toby se opri, aşteptând să vorbească ea, dar Emily îl pironi cu privirea, provocându-l să continue.

— Deci, sugerez să o suni pe doamna Marlow la prima oră mâine-dimineaţă şi să-i ceri să se ducă la Conac şi să-l aducă pe Kit la telefonul din vilă. Asta, presupunând că vrei să-i spui tu veştile în locul meu.

— Şi ei ce minciună să-i spun?

— Că linia telefonică de la Conac are o defecţiune. Nu poţi suna direct. Fără panică, dar ai ceva special de discutat cu Kit. Cred că poţi folosi unul din telefoanele astea. Sunt mai sigure.

Emily ia celularul negru şi, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată unul, îl învârte gânditoare cu degetele-i lungi.

— Dacă asta îţi face sarcina mai uşoară, pot rămâne aici, spune el, având grijă să indice canapeaua şubredă.

Ea îl priveşte, se uită la ceas: două dimineaţa. Aduce din dormitor plapuma de puf şi o pernă.

— Acum o să-ţi fie prea rece, obiectează el.

— Îmi va fi bine, ripostează ea.

CAPITOLUL 6

În Cornwall se lăsase o ceaţă încăpăţânată. De două zile, niciun vânt nu reuşise să o alunge. Bovindourile din cărămidă ale grajdului pe care Kit îl transformase în birou ar fi trebuit să fie pline de frunze. În locul lor, ferestrele

erau obturate de albeaţa sinistră a unui giulgiu: ori cel puţin aşa i se păreau, în timp ce măsura camera agitat, aşa cum făcuse acum trei ani, când se plimba prin dormitorul din Gibraltar, prin temniţa sa, aşteptând apelul la arme.

Era şase şi jumătate dimineaţa şi rămăsese cu cizmele Wellington pe care le încălţase ca să traverseze livada la chemarea urgentă a doamnei Marlow să preia un apel de la Emily pe motivul ilogic că nu reuşea să ia legătura cu Conacul. Conversaţia lor, dacă o puteai numi aşa, îi rămăsese în memorie, chiar dacă era lipsită de consecinţe, parţial informaţie, parţial sfaturi, şi toate ca un cuţit în burtă.

Şi aşa cum făcuse şi în Gibraltar, şi aici, în grajd, vorbea singur şi înjura, pe jumătate cu voce tare: *Jeb. Iisuse Cristoase, omule. Cu totul fără sens… Eram pe val… ne aşteptau lucruri mari* – întrerupte ici-colo de blesteme predictibile precum: *ticăloşii, ticăloşi criminali*… şi altele asemenea.

— Trebuie să te dai la fund, tati, de dragul mamei, nu doar pentru tine. Şi pentru văduva lui Jeb. Doar câteva zile, tati. Prefă-te că ai înghiţit tot ce ţi-a spus psihiatrul lui Jeb, chiar dacă nu era psihiatrul lui Jeb. Tati, ţi-l dau pe Toby. Îţi poate explica mai bine decât mine.

„Toby? Ce dracu' face cu netrebnicul acela de Bell la şase dimineaţa?”

— Kit? Sunt Toby.

— Cine l-a împuşcat, Bell?

— Nimeni. S-a sinucis. Oficial. Legistul a semnat actele, poliţia nu e interesată.

„Ei bine, ar trebui să fie dracului interesaţi!” Dar asta n-o spusese. Nu atunci. Nu spusese prea multe atunci, în afară de *da şi nu, şi o, bine, da, chiar aşa, înţeleg*.

— Kit?

— Da. Ce e?

— Mi-ai spus că ai încropit un document, aşteptând vizita lui Jeb la Conac. Propria relatare a ceea ce s-a întâmplat acum trei ani, din perspectiva ta, plus un

memorandum al discuţiei pe care ai avut-o cu el la clubul tău, pe care el urma s-o semneze. Kit?

— Şi ce-i rău în asta? Adevărul evanghelic, toată chestia, ripostă Kit.

— Nu-i nimic rău în asta, Kit. Sunt sigur că va fi extrem de util când vor veni timpurile pentru un *démarche*[52]. Doar că, poţi găsi, te rog, un loc sigur unde să-l ascunzi pentru câteva zile? în afară de pericol. Nu într-un seif sau ceva la fel de evident. Poate în podul uneia dintre aripile clădirii. Ori poate Suzanna să aibă vreo idee. Kit?

— L-au îngropat?

— Incinerat.

— Al naibii de repede, nu crezi? Cine le-a ordonat asta? După cum sună, alte sforării. *Dumnezeule mare*!

— Taţi?

— Da, Em. Sunt aici. Ce e?

— Taţi? Fă ce-ţi spune Toby. Te rog. Nu mai pune întrebări. Adică nu face nimic, găseşte un loc sigur pentru opus şi ai grijă de mama. Şi lasă-l pe Toby să-şi ducă misiunea la capăt, pentru că se străduieşte cu adevărat să acopere toate aspectele. Bine, tati?

„Sunt sigur că asta face, nenorocitul”, îi vine să spună, dar se abţine, ceea ce e surprinzător, date fiind împrejurările, afurisitul de Bell îi spune ce să facă şi ce nu, apoi Emily îi ţine partea, doamna Marlow cu urechea la uşă şi Jeb mort cu un glonţ în cap.

*

Încercând să redevină raţional, o ia de la capăt.

Stă în bucătăria doamnei Marlow încălţat cu cizmele Wellington şi cu maşina de spălat în funcţiune şi-i spune să închidă maşina, că n-o să audă nimic.

— *Tati, sunt Emily*.

— *Ştiu că tu eşti, pentru numele lui Dumnezeu*! *Eşti bine*? *Ce s-a întâmplat*? *Unde eşti*?

— *Tati, am veşti foarte triste pentru tine*. *Jeb e mort*.

52 Demers (în 1b. fr. în orig.) (n.tr.)

Mă asculţi, tati? Tati?

Sfinte Dumnezeule!

— Tati? A fost sinucidere, tati. Jeb s-a împuşcat. Cu propriul pistol. În camionetă.

Ba nu-i adevărat. Prostii. Era în drum spre Conac. Când?

— Marţi noaptea. Acum o săptămână.

— Unde?

— În Somerset.

— Nu se poate să fi făcut asta. Doctoriţa aia falsă m-a sunat marţi. Îmi spui că era deja mort?

— Mă tem că da, tati.

— A fost identificat?

— Da.

— De cine? Nu de ticăloasa aia de doctoriţă, sper?

— De soţia lui.

Doamne Dumnezeule mare!

le

Sheba scheună. Lăsându-se pe vine lângă ea, Kit o mângâie pe cap, apoi se ridică din nou, se uită în zare ascultând cuvintele de despărţire ale lui Jeb pe palierul clubului la prima geană de lumină a zorilor:

„Câteodată crezi că ai fost abandonat, eu cred cel puţin. Aruncat. Plus copilul şi mama lui, care rămân în mintea ta. Te simţi responsabil. Ei bine, acum nu mai simt asta, nu-i aşa? Prin urmare, dacă nu te superi, Sir Christopher, îţi strâng mâna”.

Oferindu-mi mâna cu care s-a sinucis. Sau nu. O strângere fermă de mână, împreună cu un: „Ne vedem la prima oră miercuri dimineaţă, la Conac”, şi cu mine promiţând să fiu un bucătar rapid şi să-i pregătesc omletă pentru micul dejun, pentru că spusese că asta preferă.

Şi nici nu voia să-mi spună Kit, deşi l-am rugat. Credea că e lipsit de respect, pentru numele lui Dumnezeu. Şi eu spun că n-am meritat de la bun început rangul. Învinovăţindu-se pentru ororile pe care nu le-a comis niciodată. Şi acum, vinovat de o altă oroare pe care

n-a comis-o: să se sinucidă.

Şi ce mi se cere să fac? Absolut nimic. Ascunde documentul într-o lucarnă, lasă toate celelalte pe seama lui Bell şi ţine-ţi gura aia proastă închisă.

Ei bine, poate că mi-am ţinut-o prea mult timp închisă.

Poate că asta e în neregulă cu mine. Prea dornic să fac scandal cu lucrurile care nu contează câtuşi de puţin şi nu suficient de motivat să pun câteva întrebări incomode precum: *ce s-a întâmplat de fapt pe stâncile din spatele caselor*? *Sau*: *de ce mi se oferă o misiune comodă de retragere în Caraibe când sunt cel puţin o jumătate de duzină de ţipi deasupra mea care merită mai mult decât mine*?

Şi ce-i mai rău este că propria fiică îi spune să-şi ţină gura închisă, dusă de nas de tânărul Bell, care pare să aibă obiceiul de a purta două pălării deodată şi să-i meargă şi – furia cuprinzându-l din nou – să-i meargă şi cu Em. *A convins-o, total împotriva raţiunii, după timbrul vocii*, să-şi bage nasul în probleme despre care nu ştie absolut nimic, cu excepţia a ceea ce a auzit din întâmplare sau a preluat de la mama ei, lucru care n-ar fi trebuit să se întâmple.

Şi să mai menţionăm: dacă vreodată cineva îi va servi lui Em mizeria despre *Operaţiunea Wildlife* şi problemele asociate, nu va fi tânărul Bell, a cărui singură calificare pare să fie spionarea propriului ministru, şi nu va fi nici măcar Suzanna. *Va fi doar tatăl ei, la momentul potrivit şi cum va crede el de cuviinţă*.

Şi cu aceste gânduri incoerente răsunându-i furios în minte, străbătu rapid curtea stăpânită de ceaţă.

Utilizând toate metodele de a se strecura pe furiş pe care le cunoştea ca să n-o trezească pe Suzanna din somnul de dimineaţă, Kit se bărbieri şi puse pe el un costum de oraş de culoare închisă, spre deosebire de cel rustic pe care îl purtase dintr-o eroare pentru rahatul acela de Crispin, al cărui rol în această afacere îl va demasca, chiar dacă îl va omorî cum probabil l-a omorât pe

Jeb.

Privindu-se în oglinda şifonierului, se întrebă dacă să adauge o cravată neagră din respect pentru Jeb şi hotărî: prea demonstrativă; trimitea un mesaj greşit. Cu o cheie antică pe care o adăugase recent lanţului lui de chei, descuie un sertar de la biroul comandantului şi extrase de acolo plicul în care pusese chitanţa lui Jeb, iar de sub el, un dosar marcat CIORNĂ şi conţinând documentul scris de mână. Ţinându-le pe amândouă, descoperi aproape spre uşurarea lui că plângea cu lacrimi fierbinţi de durere şi mânie. O privire rapidă la titlul provizoriu al documentului îi redă stăpânirea de sine şi determinarea:

Operaţiunea Wildlife, Partea I: *Mărturia reprezentantului activ al ministrului Majestăţii Sale în Gibraltar, pusă în lumină de informaţiile ulterioare furnizate de comandantul operaţiunii terestre, Forţele Speciale ale Regatului Unit*.

Partea II, subintitulată *Mărturia comandantului operaţiunii terestre*, va rămâne în aşteptare pentru totdeauna, aşa că Partea I va trebui să îndeplinească o dublă îndatorire.

Deplasându-se cu paşi uşori pe husele de protecţie pentru covoare, se îndreptă spre dormitor şi îşi privi cu profundă tandreţe soţia adormită, dar avu mare grijă să n-o trezească. Ajungând la bucătărie – şi la singurul telefon din casă de la care putea să vorbească fără a fi auzit în dormitor –, purcese la lucru cu o precizie egală cu a prefăcutului de Bell.

Sun-o pe doamna Marlow.

Asta şi face, cu voce scăzută; şi da, bineînţeles, va fi mai mult decât fericită să petreacă noaptea la Conac, dacă asta doreşte Suzanna, pentru că asta este ce contează, nu-i aşa – şi funcţionează telefonul de la Conac din nou, pentru că *ei* îi pare a fi în perfectă stare?

Sună-i pe Walterşipe Anna, prieteni cam plictisitori, dar sufletişti.

Ceea ce şi face, trezindu-l pe Walter, dar se pare că

nimic nu e prea mult pentru Walter. Da, bineînţeles că el şi Anna vor fi fericiţi să vină pe acolo în seara aceasta şi să se asigure că Suzanna nu se simte neglijată, dacă Kit nu se întoarce până mâine de la afacerile lui, şi Suzanna urmăreşte serialul *Sneakers* pe Sky, pentru că ei îl urmăresc?

Inspiră adânc, aşază-te la masa din bucătărie, scrie nonstop după cum urmează, fără autoeditare, tăieturi, note marginale etc.

Dragă Suki.

Au intervenit multe în privinţa prietenului nostru soldat în timp ce dormeai, iar rezultatul net este că trebuie să merg urgent la Londra. Cu puţin noroc, toată problema va fi clarificată la timp ca să pot prinde trenul de cinci spre casă; în caz contrar, voi lua trenul de noapte, chiar dacă n-am să reuşesc să mai găsesc o cuşetă.

Pixul începu să scrie parcă singur, iar el îl lăsă:

Draga mea, te iubesc foarte mult, dar a venit momentul să iau atitudine şi să-mi asum răspunderea, iar dacă ai şti circumstanţele, ai fi şi tu de acord din toată inima. De fapt, ai făcut o treabă mult mai bună decât aş fi putut eu face, dar a venit momentul să mă ridic la standardele tale de curaj, în loc să mă mulţumesc să mă feresc de gloanţe.

Şi dacă la recitire, ultima propoziţie i se păru mai radicală decât restul, nu mai era timp pentru o a doua versiune dacă voia să prindă trenul de la ora opt şi patruzeci şi două de minute.

Luă scrisoarea cu el la etaj, o puse pe husa pentru covoare din faţa uşii dormitorului lor şi o fixă cu o daltă din sacul lui cu scule.

Coborând în bibliotecă, găsi un plic A4 neutilizat cu antetul „în serviciul Majestăţii Sale” de la ultima sa misiune, băgă în el ciorna documentului şi îl sigilă cu cantităţi generoase de bandă adezivă, cam în maniera în care îşi sigilase scrisoarea către Bell cu o săptămână în urmă.

Conducând prin peisajul bătut de vânt, fu cuprins de sentimente de eliberare şi seninătate, întrerupte de izbucniri de durere şi furie.

Pe peronul de cale ferată, printre feţele nefamiliare, fu cuprins de impulsul de a se întoarce în fugă acasă, cât mai era timp, să ia scrisoarea înapoi, să se îmbrace cu vechile haine şi să le spună lui Walter, Annei şi doamnei Marlow să nu se mai deranjeze.

Dar odată cu sosirea expresului de Paddington, starea de spirit i se schimbă din nou şi curând lua un mic dejun englezesc complet în vagonul-restaurant.

În timp ce Kit se grăbea spre Londra, Toby Bell stătea nemişcat la masa de lucru din noul său birou, ocupându-se de ultima criză din Libia. Partea inferioară a spatelui îi era cuprinsă de spasme aproape insuportabile, pentru care trebuia să mulţumească sofalei lui Emily, şi se trata cu Nurofen, apă minerală şi amintiri disparate ale ultimelor ore petrecute împreună în apartamentul ei.

Mai întâi, după ce-i pusese la dispoziţie plapuma de puf şi perna, se retrăsese în dormitor. Dar curând se întoarse, îmbrăcată la fel ca mai înainte, iar el era mai treaz şi chiar mai puţin confortabil decât atunci când îl părăsise prima dată.

Aşezându-se la o distanţă exagerată, îl invită să-şi descrie cu mai multe detalii călătoria în Ţara Galilor. Se supuse numaidecât. Avea nevoie de detaliile triste, iar el i le dădu: sângele „călătorit” care nu ar fi putut călători acolo şi care s-a demonstrat a fi oxid roşu de plumb, ori nu; preocuparea lui Harry de a lua cel mai bun preţ posibil pe camioneta lui Jeb; utilizarea extrem de frecventă de către Brigid a cuvântului „nenorocit” şi prezentarea criptată a ultimului apel telefonic optimist al lui Jeb către ea după întâlnirea cu Kit la club, prin care o îndemna să scape de Harry şi să se pregătească pentru întoarcerea lui.

Emily ascultă răbdătoare în cea mai mare parte a timpului, cu ochii ei mari şi căprui fixaţi asupra lui, ochi care, în semiobscuritatea zorilor de zi, căpătaseră o

imobilitate deconcertantă.

Apoi îi povesti cum se bătuse Jeb şi Shorty din cauza fotografiilor şi cum le ascunsese după aceea Jeb, cum le descoperise Brigid şi cum îl lăsase pe Toby să le copieze pe Blackberry.

La insistenţa ei, i le arătă şi văzu cum faţa îi încremeneşte aşa cum îi încremenise la spital.

— De ce crezi c-a avut Brigid încredere în tine? întrebă ea, iar Toby nu putu răspunde decât că era disperată şi ajunsese probabil la concluzia că el era de încredere, dar răspunsul nu păru s-o satisfacă în totalitate.

Apoi vru să ştie cum reuşise să-l păcălească pe Charlie Wilkins să-i dea numele şi adresa lui Jeb, la care Toby, fără a-l identifica pe Charlie pe nume, spuse că el şi soţia lui Charlie erau vechi prieteni şi că avusese odată ocazia să le ajute fiica, muziciană.

— Şi se pare că *e* o violoncelistă bună, adăugă el, fără legătură.

Următoarea întrebare a lui Emily i se păru cu totul nerezonabilă:

— Te-ai culcat cu ea?

— Doamne fereşte, nu! E scandalos! protestă el, sincer rănit. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Mama spune că ai avut o mulţime de femei. A discutat cu soţiile celor de la ministerul de externe. Mi-a spus că neam şi întâlnit la un cocktail şi cine mai era ca tine?

— *Mama* ta? protestă Toby indignat. Ei bine, şi ce spun soţiile despre *tine,* atunci, Iisuse Cristoase?

La care pufniră amândoi în râs, chiar dacă stângaci, şi momentul neplăcut trecu. Emily voia să ştie doar cine l-a ucis pe Jeb, presupunând că fusese ucis, ceea ce îl făcu pe Toby să emită o condamnare mai curând incoerentă a Statului Subteran, şi de aici o denunţare a cercului din ce în ce mai mare de persoane privilegiate nonguvernamentale provenite din sistemul bancar, industrie şi comerţ, care aveau acces la informaţii

clasificate la care reprezentanţii şi masele largi de la Whitehall şi Westminster nu aveau acces.

Şi pe când încheia acest monolog greoi, auzi bătând ora şase, iar acum stătea pe canapea şi nu mai era întins pe ea, ceea ce îi permisese lui Emily să se aşeze afectat lângă el, cu celularele pe masă, în faţa ei.

Următoarea întrebare avea un ton directorial:

— Şi ce speri să obţii de la Shorty când te întâlneşti cu el? întrebă ea şi aşteptă cât timp el se gândi la un răspuns, ceea ce era cu atât mai dificil, cu cât nu avea unul; şi oricum, nu-i spusese, de teamă să nu o alarmeze, că se va întâlni cu Shorty sub deghizarea transparentă a unui jurnalist, urmând a-şi declara ulterior adevărata identitate.

— Întâi să văd în ce ape se scaldă, răspunde el nonşalant. Dacă Shorty e atât de dărâmat de moartea lui Jeb cum cred eu că este, poate va fi dispus să preia sarcina lui Jeb şi să depună mărturie pentru noi.

— Şi dacă nu?

— Ei bine, presupun că ne vom mulţumi să ne strângem mâinile şi să ne despărţim.

— Nu prea sună ca Shorty, din ce mi-ai spus despre el, replică ea cu severitate.

Şi la acest punct, conversaţia începu să stagneze, timp în care Emily îşi coborî ochii şi îşi sprijini bărbia pe degetele împreunate, contemplând ceva neştiut, iar el nu putu decât să presupună că se pregătea pentru telefonul pe care urma să-l dea tatălui ei, prin intermediul doamnei Marlow.

Şi când întinse mâna, el presupuse că o făcea pentru a ridica telefonul. Dar în loc de asta, luă mâna lui Toby, pe care o ţinu cu gravitate între palmele ei, de parcă voia să-i ia pulsul; apoi, fără vreun comentariu sau explicaţie, îi puse mâna înapoi în poală.

— De fapt, n-are importanţă, murmură nerăbdătoare, pentru sine sau pentru el, nu ştie sigur.

Vrea să fie alinată în acest moment de criză şi este

prea mândră să o ceară?

Oare îi spune că s-a gândit la el şi a decis că nu e interesată, aşa că… să-şi ia mâna de pe ea?

Sau era mâna imaginară a unui iubit prezent sau trecut la care apela în momente de anxietate? – şi aceasta era interpretarea pe care încă o considera ca fiind cea mai potrivită pe când stătea răbdător la noul său birou de la primul etaj al ministerului de externe, iar celularul argintiu din buzunar îl anunţa cu un râgâit voluptuos că a primit un mesaj text.

Toby nu era îmbrăcat cu sacoul, care atârna pe speteaza scaunului. Aşa că a trebuit să se întoarcă şi să pescuiască celularul cu mai mult entuziasm decât ar fi afişat dacă ar fi ştiut că Hillary, formidabila sa asistentă, stătea în pragul uşii solicitându-i atenţia imediată. Totuşi, îşi continuă mişcarea şi, cu un zâmbet care-i cerea să aibă răbdare, extrase telefonul din buzunar, căută o tastă nefamiliară pe care s-o apese, o apăsă şi, încă zâmbind, citi mesajul:

„Tata i-a scris mamei o scrisoare de om nebun şi acum se află în trenul spre Londra”.

*

Sala de aşteptare de la ministerul de externe era un donjon fără ferestre înţesat de scaune tari, mese din sticlă şi reviste ilizibile despre industria Marii Britanii. La uşă pândea un bărbat de culoare solid, într-o uniformă maro cu epoleţi galbeni, iar la un birou, o matroană asiatică lipsită de expresie, în aceeaşi uniformă. „Grupul de deţinuţi” din care făcea parte Kit includea un prelat grec cu barbă şi două doamne indignate de o anumită vârstă, care veniseră să se plângă că, deşi sunt supuşi britanici la ananghie, au fost prost tratate de consulatul britanic din Napoli. Bineînţeles, era o jignire strigătoare la cer că un fost membru superior al Serviciului – şi şef de misiune – trebuia să aştepte aici şi, atunci când va veni momentul, îşi va face cunoscute sentimentele acolo unde trebuie. Totuşi, ajungând la Paddington, jurase să rămână curtenitor, dar

să nu-şi uite scopul, să-şi păstreze întotdeauna calmul şi, în interesul cauzei mai mari, să ignore orice atacuri neplăcute la adresa sa.

— Numele meu este *Probyn*, spusese el vesel la poarta principală, prezentându-şi voluntar carnetul de şofer, în caz că doreau să-i verifice identitatea. *Sir Christopher Probyn*, fost înalt Reprezentant al Majestăţii Sale. Mă pot considera încă parte a personalului? Văd că nu. Nu-i nicio problemă. Ce mai faceţi?

— Vreţi să vedeţi pe…?

— Subsecretarul permanent, cunoscut în prezent, înţeleg, ca director executiv, adăugă el îngăduitor, atent să-şi ascundă dezgustul visceral faţă de graba cu care ministerul se îndrepta spre corporatizare. Ştiu că e dificil şi că nu am o programare. Dar am un document foarte sensibil pentru el. Dacă nu pot vorbi cu funcţionarul principal, poate cu secretarul său personal. E confidenţial, mă tem, şi oarecum urgent – toate comunicate cu un ton zglobiu, printr-o fantă cu diametrul de cincisprezece centimetri într-un perete de sticlă securizată, în timp ce, de cealaltă parte, un tânăr serios, îmbrăcat cu o cămaşă albastră cu trese, introducea detaliile în calculator.

— În biroul privat probabil mă cunosc sub numele de *Kit*. Kit *Probyn*. Eşti sigur că nu mai fac parte din personal? Probyn cu y.

Reuşise să-şi păstreze calmul chiar şi când începură să-l pipăie cu un baston electric contra armelor, îi luară celularul şi-l depuseră într-un dulap cu sertare din sticlă cu cheie.

— Lucraţi cu normă întreagă aici sau aveţi grijă şi de alte clădiri guvernamentale?

Niciun răspuns, dar încă îşi ţinea nervii în frâu. Chiar şi atunci când au încercat să pună mâna pe preţiosul document, rămăsese curtenitor, dar ferm:

— Nici vorbă, mă tem, bătrâne, cu tot respectul. Îţi faci datoria, ca şi mine. Am venit aici tocmai din Cornwall să predau plicul personal în mâna destinatarului, aşa că

asta intenţionez să fac.

— Vrem doar să-l verificăm la aparatul cu raze X, sir, spusese omul, după o privire rapidă către colegul lui.

Aşa că Kit le dădu plicul privind cum paznicii operau dispozitivul.

— Şi *doreaţi* să-l vedeţi pe subsecretarul permanent în persoană, sir? întrebă colegul, cu ceea ce Kit ar fi putut considera greşit a fi ironie.

— Chiar aşa, replică el vesel. Şi încă mai vreau. Pe însuşi marele şef. Şi dacă ai transmite mesajul cât mai repede, ţi-aş fi recunoscător.

Unul dintre oameni ieşi din gheretă. Celălalt rămase înăuntru şi zâmbi.

— Aţi venit cu trenul, sir?

— Da.

— O călătorie plăcută, sper?

— Foarte, mulţumesc.

— De aşteptat. Soţia mea este din Lostwithiel.

— Splendid. O fată din Cornwall. Ce coincidenţă!

Primul om se întorsese: dar numai pentru a-l însoţi pe Kit în această cameră anonimă unde stătea de cel puţin o jumătate de oră, fumegând în interior, dar hotărât să nu o arate.

Şi acum, în sfârşit, răbdarea îi fu recompensată, pentru că oare cine se repede la el rânjind ca o şcolăriţă, cine alta decât Molly Cranmore însăşi, vechea sa amică purtând un ecuson cu numele şi o grămadă de chei electronice în jurul gâtului, îşi întinse mâinile şi spuse:

— Kit Probyn, ce surpriză minunată!

În timp ce Kit răspunde:

— Molly, Dumnezeule, tu *dintre toţi*, am crezut că te-ai retras de *secole*, ce Dumnezeu cauţi aici?

— Alumni, dragă, mărturisi ea, cu o voce fericită. Am privilegiul să-i întâmpin pe toţi vechii camarazi când au nevoie de o mână de ajutor sau o iau pe arătură, dar nu e cazul *tău*, norocosule, tu eşti aici cu afaceri, ştiu. *Ia să vedem*. Ce *tip* de afaceri? Ai un document şi vrei să-l livrezi

personal, dar nu poţi pentru că e plecat într-o călătorie de plăcere în Africa, *bine meritată*, de altfel, dacă-mi permiţi. Dar e *mare* păcat, pentru că sunt sigură că va fi foarte supărat că nu aţi reuşit să vă întâlniţi. Despre ce e vorba?

— Mă tem că e ceva ce nu-ţi pot spune nici măcar ţie, Molly.

— Deci, pot să duc documentul la biroul lui şi să găsesc persoana potrivită pentru problema ta? Nu? Nici dacă-ţi promit că nu scap plicul din ochi? Nici măcar atunci. Vai de mine, comentă ea, timp în care Kit clătina întruna din cap. Şi plicul acesta, are un nume pe el? Care să fie recunoscut la primul etaj?

Kit dezbătu problema în forul interior. Un nume de acoperire. O misiune de acoperire. Dar este posibilă acoperirea numelui de acoperire? Dacă da, atunci trebuie să avem nume de acoperire pentru numele de acoperire, *ad infinitum*. Ideea de a pronunţa răspicat cuvântul sfânt *Wildlife* în prezenţa unui prelat grec şi a doua doamne mânioase era mai mult decât putea suporta.

— Atunci, fii drăguţă şi spune-le că trebuie să discut cu reprezentantul cu cea mai mare autoritate, rosti el, strângând plicul la piept.

„Ne apropiem”, gândi el.

*

Între timp, Toby căută refugiu în parcul St James. Cu celularul argintiu la ureche, sub acelaşi platan de unde, cu numai trei ani în urmă, trimisese inutilul apel către Giles Oakley, informându-l că o imaginară Louisa îl părăsise şi cerşindu-i sfaturile. Acum o asculta pe Emily, observând că vocea ei este la fel de calmă precum a lui.

— Cum era îmbrăcat?

— Costum oficial. Închis la culoare, cei mai buni pantofi negri, cravata favorită şi o haină de ploaie bleumarin.

— I-a spus Kit mamei tale că Jeb a murit?

— Nu, dar i-am spus eu. Este mâhnită şi foarte speriată. Nu pentru ea, ci pentru Kit. Şi, ca de obicei,

foarte practică. A sunat la gara Bodmin. Land Roverul este în parcare şi cei de la gară cred că a cumpărat un bilet dus-întors la clasa întâi. Trenul a plecat la timp din Bodmin şi a ajuns la timp la Paddington. A sunat şi la clubul lui. Dacă apare acolo, îi vor spune să o sune. I-am zis că nu e suficient. Dacă apare, să o sune *ei*. A spus că o să sune din nou la club. Apoi o să mă sune pe mine.

— Şi Kit n-a mai contactat-o de când a plecat?

— Nu, şi nu m-a sunat nici pe mine şi nu răspunde nici pe celular.

— A mai făcut asta vreodată?

— Să refuze să discute cu noi?

— Să facă o criză, să plece fără să anunţe, să se ocupe personal de problemă – cum vrei să-i spui.

— Când preaiubitul meu ex-partener m-a părăsit în paşi de vals cu noua lui prietenă şi jumătate din ipotecă, tati le-a făcut o vizită şi le-a asediat apartamentul.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A greşit apartamentul.

În drumul de întoarcere spre birou, priveşte cu nelinişte la marile bovindouri ale ministerului lui. Alăturându-se mulţimii încruntate de funcţionari civili care urcau şi coborau scările Clive, se lasă cuprins de acea ameţeală nervoasă care îl cuprinsese şi în duminica aceea de primăvară, cu trei ani în urmă, când venise aici să-şi recupereze înregistrarea ilicită.

La poarta principală, îşi asumă un risc calculat.

— Spune-mi, te rog – arătând permisul paznicului – a fost pe aici un fost membru, acum pensionar, pe nume *Sir Christopher Probyn*? Şi, ca să fie util îi spuse numele pe litere P-R-O-B-Y-N.

Aşteaptă cât paznicul îşi consultă calculatorul.

— Nu aici. Poate în altă parte. Avea programare?

— Nu ştiu, spuse Toby şi, întorcându-se la birou, îşi reluă deliberările despre abordarea problemei din Libia.

— Sir Christopher?

— Aici.

— Sunt Asif Lancaster, de la biroul directorului executiv, îmi pare bine.

Lancaster era un african de culoare, vorbea cu accent de Manchester şi părea de optsprezece ani, dar pentru ochii lui Kit, toţi păreau de optsprezece ani zilele astea. Şi totuşi, de la bun început îşi făcu o impresie bună. Dacă ministerul îşi deschidea în sfârşit porţile pentru Lancasterii lumii, gândi el, atunci cu certitudine ar fi fost posibil să găsească şi o ureche mai receptivă, care să asculte cele câteva adevăruri despre *Operaţiunea Wildlife* şi urmările ei.

Ajunseseră la o sală de conferinţe: scaune comode, o masă lungă, acuarele cu Ţinutul Lacurilor. Lancaster întinse mâna.

— Uite, trebuie să te întreb ceva, spuse Kit, nedespărţindu-se încă de plic. V-aţi delimitat de *Wildlife*?

Lancaster îl privi, apoi privi şi plicul, după care îşi permise un zâmbet strâmb.

— Cred că pot spune fără teamă că da, replică el şi, desprinzând cu blândeţe plicul din mâna lui Kit, dispăru într-o cameră alăturată.

*

După nouăzeci de minute, conform ceasului Cartier din aur pe care i-l dăruise Suzanna la a douăzeci şi cincea aniversare, Lancaster deschise uşa pentru consilierul juridic şi subalternul său. În tot acest timp, apăruse de nu mai puţin de patru ori, o dată ca să-i propună lui Kit o cafea, apoi să i-o aducă şi de două ori să-l asigure că Lionel se ocupă de cazul lui şi că va veni la el „imediat ce el şi Frances îşi vor face o părere vizavi de document”.

— *Lionel*? întrebă Kit.

— Consilierul nostru legal adjunct. Îşi petrece jumătate din săptămână la minister şi cealaltă jumătate cu noi. Îmi spune că era ataşat juridic adjunct în Paris când dumneavoastră eraţi consilier pe probleme de comerţ.

— Ei bine, *Lionel*, spune Kit, luminându-se la faţă pentru că-şi amintea de un tânăr meritoriu, guraliv, cu

pistrui şi păr blond, care îşi făcea un punct de onoare din a dansa cu cele mai şterse doamne din încăpere. Şi Frances? întrebă el puţin absent. Cine este Frances?

— Frances este noul director pe Probleme de Securitate, departament aflat sub umbrela directorului executiv. Şi ea avocat, mă tem. Zâmbet. A avut un cabinet de avocatură particular, până când a văzut lumina şi a venit la noi. N-ar fi putut fi mai fericită.

Kit se bucură de informaţie, pentru că altfel nu i-ar fi trecut prin cap că Frances este fericită. Stând de cealaltă parte a mesei, comportamentul ei părea a fi al unei femei în doliu: aspect întărit de costumul ei de afaceri negru, părul tuns scurt şi refuzul aparent de a-l privi în ochi.

Lionel, pe de altă parte, deşi trecuseră douăzeci de ani, rămăsese la fel de exuberant, decent, afectat. Adevărat, pistruii cedaseră locul unor pete hepatice, iar părul ajunsese cenuşiu. Dar zâmbetul nevinovat era acelaşi, iar strângerea de mână, viguroasă ca întotdeauna. Kit îşi aminti că Lionel obişnuia să fumeze pipă şi presupuse că renunţase între timp.

— Kit, îmi pare bine să te văd, declară el, apropiindu-şi faţa de a lui Kit mai mult decât şi-ar fi dorit acesta. Cum merge cu binemeritata pensie? Dumnezeu ştie, de-abia aştept să ies şi eu! Şi lucrurile minunate pe care le-am auzit despre turneul tău din Caraibe. Te-ai descurcat atât de bine acolo! Coboară vocea: Şi Suzanna? Lucrurile se prezintă mai bine?

— Foarte bine, mulţumesc, o *mare* îmbunătăţire, replică Kit. Şi puţin ţâfnos, de parcă gândul i-ar fi venit după aceea: Nerăbdătoare să rezolvăm problema asta. Amândoi suntem. A fost un chin. Mai ales pentru Suki.

— Da, ei bine, bineînţeles că suntem întru totul conştienţi de asta şi cu atât mai recunoscători pentru documentul tău foarte util, ca să nu mai spunem *oportun*, şi pentru că ne-ai adus la cunoştinţă faptele fără să… ei bine, fără să faci valuri, rosti Lionel, lăsându-se pe spate şi aşezându-se într-o poziţie mai oficială. Nu-i aşa, Frances?

Şi bineînţeles – deschizând brusc un dosar şi scoţând o fotocopie a versiunii de mână a lui Kit – vă compătimim *enorm*. Vreau să spun, ne putem doar *imagina* prin ce-aţi trecut. Şi Suzanna. Frances, cred că vorbesc şi în numele tău?

Dacă vorbea şi în numele ei, Frances, directorul însărcinat cu securitatea, nu dădu niciun semn. Şi ea răsfoia o fotocopie a documentului lui Kit, dar atât de concentrată şi atât de lent, încât Kit începu să se întrebe dacă nu cumva îl învaţă pe de rost.

— A semnat Suzanna vreo declaraţie, Sir Christopher? întrebă ea fără a-şi ridica privirile.

— Declaraţie despre *ce*? întrebă Kit, pentru prima dată enervat de apelativul *Sir Christopher*. Să semneze *ce*?

— O declaraţie oficială prevăzută de Legea Actelor Secrete, explică ea cu capul încă îngropat în document, prin care să declare că are cunoştinţă de termenii şi pedepsele impuse de lege. Şi apoi se adresă lui Lionel, înainte să poată răspunde Kit: Sau pe timpul lui nu exista aşa ceva pentru parteneri şi persoane de interes? Am uitat când au intrat în vigoare.

— Ei bine, nici eu nu ştiu sigur, replică tăios Lionel. Kit, tu ce crezi?

— Habar n-am, mârâi Kit. N-am văzut-o niciodată semnând *niciun* document de genul acesta. Ori nu mi-a *spus* mie că a semnat. Şi când furia maladivă pe care şi-o reprimase prea mult timp ieşi la suprafaţă, adăugă: Ce contează dacă a semnat sau nu? Nu e vina *mea* că ştie ce ştie. Nici a ei. Este disperată. Eu sunt disperat. Suki vrea răspunsuri. Noi toţi vrem.

— Toţi? repetă Frances, ridicându-şi faţa palidă spre el într-un fel de alarmă frigidă. Cine sunt aceşti *toţi* în ecuaţie? Ne spui cumva că mai sunt şi alţii care au cunoştinţă despre conţinutul acestui document?

— Şi dacă sunt, nu e lucrarea *mea*, ripostă mânios Kit, întorcându-se la Lionel ca sprijin. Şi nici a lui Jeb. Nu era un gură-spartă şi respecta regulile. Nu s-a dus la presă

sau ceva de genul acesta. Juca pe terenul lui. I-a scris deputatului lui, i-a scris şefului său de regiment – şi vouă, după câte ştiu *eu*, încheie el pe un ton acuzator.

— Da, ei bine, totul este *foarte* dureros şi *foarte* nedrept, încuviinţă Lionel. Şi bineînţeles, delicat. Şi cred că pot spune că ne-am străduit foarte mult, în ultimii ani, să aflăm adevărul despre ceea ce a fost, în mod evident, un – cum să-l numim noi, Frances – episod foarte controversat, complex, multifaţetat.

— Noi fiind cine? mormăi Kit, dar se pare că întrebarea nu fusese auzită.

— Şi toată lumea a fost foarte binevoitoare şi săritoare, nu-i aşa, Frances? continuă Lionel. Vreau să spun până şi americanii, care în mod normal sunt foarte circumspecţi când vine vorba de astfel de lucruri – şi, bineînţeles, nu aveau niciun interes, oficial ori, cu atât mai mult, neoficial –, deci până şi ei ne-au trimis o declaraţie foarte clară în care se distanţau de orice *aluzie* că Agenţia ar fi furnizat sprijin – declaraţie pentru care le suntem nespus de recunoscători, nu-i aşa, Frances? Şi revenind la Kit: Şi, bineînţeles, *am întreprins* o anchetă. Internă, evident. Dar cu precauţia cuvenită. Şi ca rezultat, bietul Fergus Quinn a căzut în propria sabie, ceea ce era şi corect să facă – şi cred că Frances e de aceeaşi opinie, nu-i aşa, Frances? Dar în zilele astea, cine mai *face* ce e corect? Vreau să spun, când *te gândeşti* la politicienii care *nu* şi-au dat demisia şi ar fi trebuit s-o facă, bietul Fergus apare ca un cavaler strălucitor. De acord, Frances?

Dar Frances avea întrebările ei:

— Ce nu înţeleg, Sir Christopher, anunţă ea, pe un ton mai puţin conciliant, este ce se vrea documentul acesta *să fie*? Este o acuzaţie? Este declaraţia unui martor? Sau pur şi simplu o minută despre ceva ce vi s-a spus de către cineva şi dumneavoastră aţi raportat, pentru interesul cuiva sau nu, fără vreo angajare din partea dumneavoastră?

— Este ceea ce este, pentru numele lui Dumnezeu!

ripostă Kit mânios la culme. *Operaţiunea Wildlife* a fost o debandadă. Totală. Informaţiile pe baza cărora s-a derulat au fost numai prostii, doi oameni nevinovaţi au fost omorâţi din greşeală şi au urmat trei ani de muşamalizare din partea tuturor celor implicaţi, inclusiv, bănuiesc, a celor de *aici*. Şi singurul care *era* dispus să vorbească a murit prematur, ceea ce ridică anumite întrebări. E ceva al naibii de serios! încheie el răcnind.

— Cred că putem să ne mulţumim cu *document nesolicitat al unei înregistrări*, murmură Lionel pentru Frances, în încercarea de a fi de ajutor.

Dar Frances nu se lăsă îmbunată.

— Oare exagerez, Sir Christopher, dacă sugerez că întreaga pondere a mărturiei dumneavoastră împotriva domnului Crispin şi a altora derivă din ceea ce v-a spus Jeb Owens între orele unsprezece noaptea şi cinci dimineaţa, în acea singură noapte petrecută la clubul dumneavoastră? Exclud pentru moment aşa-numita chitanţă pe care Jeb i-a strecurat-o soţiei dumneavoastră la Târgul lui Bailey şi pe care văd că aţi adăugat-o ca un soi de anexă?

Pentru moment, Kit păru prea uluit pentru a vorbi.

— Şi cum rămâne cu declaraţia *mea*? Am fost *acolo*, nu? Pe deal! *în* Gibraltar. Omul ministrului la locul faptei. Şi ministrul îmi cerea sfatul. Şi i l-am dat. Nu-mi spune că nimeni nu înregistra schimburile de cuvinte. *Nu este cazul să intrăm*, am spus. Tare şi clar. Cuvintele mele. Jeb a fost de acord. Toţi au fost de acord. Shorty, toţi. Şi când au primit ordinul să intre, au intrat. Nu pentru că erau ca oile. Ci pentru că asta fac soldaţii adevăraţi! Oricât de tâmpite ar fi ordinele. Care şi erau. Urâtă treabă. Nu are baze raţionale? N-are importanţă. Ordinele sunt ordine, sublinie el.

Frances cerceta cu atenţie o altă pagină din documentul lui Kit:

— Dar sunteţi sigur că tot ceea ce *aţi văzut* şi *auzit* în Gibraltar corespunde prezentării pe care v-au făcut-o ulterior cei care au planificat operaţiunea şi care erau în

poziţia de a evalua rezultatul? Poziţie pe care, în mod evident, *dumneavoastră* nu o ocupaţi, nu-i aşa? Habar nu aveaţi ce rezultat a avut acţiunea. Preluaţi doar tonul de la alţii. Mai întâi credeţi ce vă spun planificatorii. Apoi credeţi ce vă spune Jeb Owens. Pe baza unor dovezi nu mai substanţiale decât preferinţele dumneavoastră personale. Aşa e?

Şi fără a-i da posibilitatea lui Kit de a răspunde, pune încă o întrebare:

— Îmi puteţi spune, vă rog, cât alcool aţi consumat înainte de a urca la etaj în acea noapte?

Kit se clătină, apoi clipi de câteva ori, ca un om care şi-a pierdut simţul realităţii şi încearcă să-l recupereze.

— Nu foarte mult, spuse el. În curând efectul dispăruse. Sunt obişnuit să beau. Când primeşti un şoc precum acesta, te trezeşti al dracului de repede.

— Aţi dormit?

— Unde?

— La club. În dormitorul de la club. În acea noapte şi dimineaţa devreme. Aţi dormit sau nu?

— Cum dracu' să dorm? Am vorbit tot timpul!

— Documentul dumneavoastră sugerează că Jeb v-a abandonat la prima geană de lumină a zorilor şi s-a evaporat din club, nu ştim cum. V-aţi reluat somnul după ce Jeb a dispărut atât de miraculos?

— Cum să o fi făcut? Nici nu apucasem să adorm, deci cum era să-mi reiau somnul? Iar plecarea n-a fost deloc *miraculoasă*. A fost profesională. El este un profesionist. Era. Ştia toate trucurile profesiei.

— Şi când v-aţi trezit, abracadabra, nu mai era acolo!

— Plecase deja, v-am spus! Niciun abracadabra! S-a furişat. Tipul era un maestru al furişatului.

Lionel interveni şi el, decentul Lionel:

— Kit, ca de la bărbat la bărbat, spune-ne ce aţi discutat tu şi Jeb în acea noapte – ajută-ne să ne facem o idee generală.

Toţi mint despre cât au băut, dar dacă e să ajungem

la adevăr în afacerea asta, trebuie să ştim toată povestea, cu bune şi rele.

— Am băut bere caldă, ripostă dispreţuitor Kit. Jeb a sorbit din a lui şi a lăsat neatinsă cea mai mare parte din ea. Asta te satisface?

— Dar, de fapt – Lionel îşi priveşte degetele, ocolind privirea lui Kit – când v-aţi pus serios pe treabă, vorbim deja de două sticle de bere, nu-i aşa? Şi Jeb, după cum spui, nu e băutor – nu era băutor, sărmanul –, deci se poate presupune c-ai băut-o tu pe toată. Adevărat?

— Probabil.

Dar Frances hotărâse să calculeze la sânge.

— Deci, în realitate, două jumătăţi de bere peste cantitatea considerabilă de alcool pe care o consumaserăţi înainte, după şi în timpul cinei, ca să nu menţionăm cele două whisky-uri duble băute cu Crispin la Connaught înainte de a ajunge la club. împreună, optsprezece până la douăzeci de unităţi de alcool. Se pot trage concluzii şi din faptul că, atunci când l-aţi corupt pe portarul de noapte, aţi cerut doar un pahar. Prin urmare, aţi comandat berea pentru dumneavoastră. Numai pentru dumneavoastră.

— Aţi amuşinat pe la *clubul* meu? Asta-i pur şi simplu abominabil. Bineînţeles că am cerut doar un pahar! Credeţi că aş fi vrut să ştie portarul de noapte că am un *bărbat* în cameră? Cu cine aţi vorbit? Cu secretarul? Dumnezeule mare!

Apelă la Lionel, dar Lionel îşi netezea părul, iar Frances nu terminase încă:

— Avem informaţii de la persoane de încredere că ar fi fost imposibil pentru oricine, trucuri ale profesiei ori ba, să se infiltreze în incinta clubului, fie pe intrarea de serviciu din spate, fie pe uşa principală, care este supravegheată tot timpul, atât de portar, cât şi prin camerele de supraveghere cu circuit închis. La care putem adăuga că întregul personal al clubului e format din veterani ai poliţiei specializaţi în securitate.

Kit orbecăia, se îneca, lupta să-şi recapete

luciditatea, cumpătul, raţiunea.

— Ia ascultaţi amândoi. Nu mă interogaţi voi *pe mine*. Interogaţi-l pe Crispin. Interogaţi-l pe Elliot. Mai mergeţi o dată la americani. Găsiţi-o pe femeia aia care s-a dat drept doctoriţă şi care mi-a spus că Jeb a înnebunit, când de fapt el era deja mort.

Se bâlbâie. Respiră. Înghite.

— Şi găsiţi-l pe Quinn, oriunde ar fi. Obligaţi-l să vă spună ce s-a întâmplat cu adevărat pe stâncile din spatele caselor.

Crezu că terminase, dar descoperi că nu.

— Şi faceţi o anchetă publică adevărată. Găsiţi femeia şi copilul şi asiguraţi o compensaţie rudelor lor! Şi după ce aţi făcut asta, aflaţi cine l-a ucis pe Jeb în ziua în care urma să semneze documentul şi să spună ce avea de spus. Şi adăugă oarecum fără legătură: Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu credeţi nimic din ce vă spune şarlatanul acela de Crispin. Omul minte de îngheaţă apele.

Lionel terminase, în sfârşit, cu netezitul părului.

— Da, ei bine, Kit, nu vreau să fac caz de asta, dar, dacă vom fi forţaţi la o anchetă, te vei găsi într-o poziţie destul de neplăcută, să fiu sincer. O anchetă publică aşa cum o propui tu – care ar rezulta din… ei bine, documentul tău – este la ani-lumină de tipul de audiere pe care ni-l dorim noi, eu şi Frances. Orice ar putea aduce o cât de mică atingere siguranţei naţionale – operaţii secrete sau nu, extrădări extraordinare fie ele doar plănuite sau executate, metode brutale de interogare, din partea noastră sau a americanilor – mă tem că ajunge direct în cutia cu secrete oficiale, şi martorii odată cu el. Ridică respectuos ochii spre Frances, iar în acel moment ea îşi îndreaptă umerii şi îşi aşază palmele pe dosarul deschis din faţa ei, de parcă era pe cale de a levita.

— Este de datoria mea să vă anunţ, Sir Christopher, zise ea, că vă aflaţi într-o poziţie foarte dificilă. Da, indubitabil, aţi luat parte la o anumită operaţiune secretă. Autorii ei s-au dispersat. Documentaţia, alta decât a

dumneavoastră, este plină de goluri. În puţinele documente din minister care *sunt* disponibile nu se menţionează nume – în afară de unul. Al dumneavoastră. Ceea ce înseamnă că, în cazul unei investigaţii care ar rezulta pe baza acestui document, numele dumneavoastră va predomina ca reprezentant britanic de rang înalt în teren, şi dumneavoastră veţi fi cel care va trebui să răspundeţi în cadrul procedurilor judiciare. Apoi se întoarse afabil. Lionel?

— Da. Astea-s veştile proaste, Kit, mă tem. Iar vestea bună, este, sincer, destul de greu de dobândit. Avem un set nou de reguli acum, pentru cazuri în care sunt implicate probleme delicate de securitate naţională. Şi, din nefericire, *Wildlife* bifează în multe din căsuţele acestea. Ceea ce ar însemna, mă tem, că orice audiere – *proces*, dacă vrei – va trebui să aibă loc cu uşile închise, fără avantajul unui juriu, din păcate, şi înaintea unui grup de avocaţi selectaţi draconic, puşi precaut la curent cu situaţia, dintre care unii vor vorbi *pentru* tine – pentru diminuarea pedepsei ori alt motiv –, iar alţii, *împotriva* ta. Iar persoana acuzată – fie că vei fi tu, fie altcineva – nu va avea acces la probele împotriva sa. Asta e de la sine înţeles. Nu putem lăsa o echipă de avocaţi ai apărării să scurme la întâmplare prin dosarele noastre cele mai secrete doar ca să se distreze, nu? Şi conform regulilor care sunt acum în vigoare, chiar faptul că se derulează o audiere va trebuiţmut secret. Ceea ce înseamnă că – şi îşi luă libertatea unei încruntături de compasiune – oricât de draconic ar suna, Suzanna nu va şti că eşti parte acuzată într-un proces, dacă ar fi cazul; şi dacă lucrurile nu vor merge bine, nu va şti nici că ai fost găsit vinovat – presupunând că s-ar ajunge la asta – nici că ai fost încarcerat, nici pentru cât timp. Deliberat nu maschez adevărul, Kit. Cred că simţim amândoi că îţi datorăm asta. Nu-i aşa, Frances?

— E mort, murmură incoerent Kit: apoi, din nou, temându-se că nu a fost auzit: *Jeb* este mort.

— Da, din nefericire, e mort, încuviinţă Frances, acceptând pentru prima dată o afirmaţie a lui Kit. Deşi poate nu chiar în circumstanţele pe care pari să le sugerezi. Un soldat bolnav s-a sinucis cu propria armă. Un fapt regretabil, dar este o practică din ce în ce mai frecventă. Poliţia nu are niciun motiv de suspiciune şi cine suntem noi ca să le punem sub semnul întrebării judecata lor? între timp, documentul tău va fi înregistrat şi păstrat, în speranţa că nu va trebuiniciodată să fie folosit împotriva ta. Sunt sigură că ne împărtăşești această speranţă.

*

Ajungând la picioarele scărilor gigantice, Kit pare să fi uitat în ce parte trebuia să o apuce, dar, din fericire, Lancaster e în apropiere ca să-l ghideze spre uşa din faţă.

— Care ai spus că e numele tău, dragă domnule? întrebă Kit pe când îşi strângeau mâna.

— Lancaster, sir.

— Ai fost foarte amabil.

*

Veştile că Kit Probyn fusese în mod cert văzut la barul clubului său din Pali Mail – transmise din nou şi prin mesaj text celularului negru al lui Emily, mulţumită unui pont de la mama sa – au ajuns la Toby pe când se afla în sală de conferinţe de la etajul trei pentru a discuta dezirabilitatea demarării de convorbiri cu un grup de rebeli libieni. Nu-şi mai aminteşte ce scuze a găsit pentru a se ridica şi a părăsi sala. Dar îşi aminteşte că a scos celularul argintiu din buzunar sub ochii tuturor – n-avea altă alternativă – a citit mesajul şi a spus: „O, Doamne, îmi pare teribil de rău”, apoi probabil ceva despre cineva care e pe moarte, dat fiind că veştile despre moartea lui Jeb încă îl preocupau.

Îşi aminteşte că a alergat cât l-au ţinut picioarele pe scări, pe lângă o delegaţie chineză care urca, apoi că a parcurs în fugă cei aproape nouă sute de metri de la minister până în Pali Mail, vorbind cu înfrigurare tot drumul cu Emily, care cu aceeaşi grabă îşi abandonase

operaţiile de seară şi luase metroul spre St James Park. Se pare că secretarul clubului îşi onorase promisiunea de a o informa pe Suzanna imediat ce îl vedea pe Kit, chiar dacă nu cu bunăvoinţa care ar fi fost de aşteptat de la el.

— Mama spune că vorbea despre tata ca de un tip de infractor pe fugă. Se pare că poliţia a fost pe acolo mai devreme în seara asta şi a pus o groază de întrebări despre el din partea ministerului de externe. Au spus că avea de a face cu o *verificare amănunţită*. Cât de mult a băut şi dacă a fost cineva la el în cameră când a dormit ultima dată la club, dacă-ţi vine să crezi. Şi dacă mituise portarul de noapte să le servească mâncare şi băutură? Despre ce era vorba?

Gâfâind din cauza efortului şi strângând încă la ureche celularul argintiu, Toby îşi ocupă poziţia lângă cele opt trepte din piatră care duceau la impozantele portaluri ale clubului lui Kit. Şi brusc Emily alerga spre el – Emily, cum n-o văzuse niciodată înainte –, Emily alergătorul, copilul sălbatic şi liber, cu haina de ploaie umflându-se în jurul ei, părul negru fluturând pe fundalul cerului ca ardezia cenuşie.

Urcară treptele, cu Toby în frunte. Holul era întunecat şi mirosea a varză. Secretarul era un bărbat înalt şi uscăţiv.

— Tatăl dumneavoastră s-a dus în bibliotecă, o informă el pe Emily pe un ton sumbru. Mă tem că doamnelor nu le este permis accesul. Aveţi voie la parter, dar numai după şase şi jumătate. Apoi i se adresă lui Toby, după ce-l studie: cravată, sacou, pantaloni de aceeaşi nuanţă. Puteţi intra atât timp cât sunteţi oaspetele lui. Va garanta că sunteţi oaspetele lui?

Ignorând întrebarea, Toby se întoarse spre Emily.

— Nu e nevoie să stai şi tu pe aici. De ce nu chemi un taxi şi să ne aştepţi în el până ieşim?

La mesele joase, printre corpuri de bibliotecă pline de cărţi străvechi, bărbaţi care beau şi murmură cu capetele apropiate. Dincolo de ei, într-un alcov invadat de

busturi din marmură, stătea Kit, singur, aplecat peste un pahar cu whisky, cu umerii tremurând în ritmul inegal al răsuflării.

— Bell, spuse Toby în urechea lui Kit.

— Nu ştiam că eşti membru, replică Kit, fără să-şi ridice capul.

— Nu sunt, deci mi-ar plăcea să-mi cumperi ceva de băut. Votcă, dacă n-ai nimic împotrivă. Una mare, spuse chelnerului. Plăteşte Sir Christopher, vă rog. Apă tonică, gheaţă, lămâie. După care se aşeză. Cu cine ai vorbit la minister?

— Nu e treaba ta.

— Ei bine, nu sunt sigur de asta. Ţi-ai făcut *démarche-uï*. Corect?

Kit, cu capul plecat. Sorbitură lungă din scotch.

— Ce *mai demarche*, murmură el nefericit.

— Le-ai arătat documentul. Cel pe care l-ai redactat când îl aşteptai pe Jeb.

Cu o promptitudine neverosimilă, chelnerul aşeză votca în faţa lui Toby împreună cu nota lui Kit şi un pix.

— Într-un minut, îi spuse Toby şi aşteptă până când chelnerul se îndepărtă. Apoi i se adresă lui Kit: Te rog să-mi spui doar atât. Documentul tău a menţionat – menţionează – numele *meu*? Poate ai considerat necesar să te referi la o înregistrare ilegală? Sau la fostul secretar al lui Quinn. Da?

Capul lui Kit este încă plecat, dar se mişcă dintr-o parte în alta.

— Deci, n-ai făcut nicio referire *la mine*? Niciun Toby Bell? *Nicăieri*. Nici în scris, nici în conversaţiile tale cu ei?

— *Conversaţii*! izbucni Kit, cu un râs nefericit.

— M-ai menţionat sau nu?

— Nu! Nici vorbă! Drept cine mă iei? Un turnător sau un afurisit de *trădător*?

— Am văzut-o pe văduva lui Jeb ieri. În Ţara Galilor. Am avut o conversaţie lungă cu ea. Mi-a dat câteva piste promiţătoare.

În sfârşit, capul lui Kit se ridică, iar Toby, spre stânjeneala lui, văzu lacrimi în ochii lui înroşiţi.

— Ai văzut-o pe *Brigid*?

— Da. Exact. Am văzut-o pe Brigid.

— Cum e biata de ea? Cristoase Atotputernic.

— Curajoasă precum soţul ei. Şi copilul e grozav. Ea mi-a indicat pista cu Shorty. Am aranjat să mă întâlnesc cu el. Spune-mi din nou. Chiar n-ai menţionat numele meu? Dacă ai făcut-o, te înţeleg. Doar că trebuie să ştiu.

— *Nu*, repet, *nu*. Dumnezeule, de câte ori trebuie să ţi-o spun?

Kit semnă nota de plată şi, refuzând braţul lui Toby, se ridică nesigur pe picioare.

— Şi, apropo, ce naiba faci cu fiica mea? vru el să ştie.

— Ne înţelegem foarte bine.

— Să nu faci ce-a făcut rahatul acela de Bernard.

— Ne aşteaptă acum.

— Unde?

Toby îl escortă pe Kit în lunga călătorie prin bibliotecă şi hol, pe lângă secretar, şi în josul scărilor unde Emily aştepta lângă: nu în taxi, cum fuseseră instrucţiunile, ci în ploaie, ţinând stoic portiera deschisă pentru tatăl său.

— Mergem direct la Paddington, spuse ea, după ce-l aşeză pe Kit pe bancheta din spate a taxiului. Kit are nevoie de ceva solid înainte să ia trenul. Tu?

— E o conferinţă la Chatham House, replică el, la care ar trebui să mă prezint.

— Atunci vorbim spre seară.

— Cu certitudine. Să văd cum se aşază apele. Bună idee, încuviinţă el, conştient de privirea de beţiv pe care i-o arunca Kit de pe bancheta din spate.

O minţise? Nu chiar. Era o conferinţă la Chatham House şi era adevărat şi că era aşteptat, dar nu-şi propunea să participe. Lângă celularul argintiu din buzunarul de la haină era o scrisoare de la o bancă de

renume, scrisă pe hârtie foarte rigidă, livrată personal şi pentru care se semnase la intrarea principală a ministerului de externe la ora trei după-amiază. Cu litere îngroşate solicita prezenţa lui Toby oricând, începând de acum şi până la miezul nopţii, la sediul central al companiei din Canary Wharf.

Semnat, G. Oakley, vicepreşedinte.

*

Aerul rece biciuia Tamisa, eliminând aproape duhoarea stătută de fum de ţigară care persista sub fiecare imitaţie de arcadă romană şi la fiecare portic în stil nazist. În strălucirea alburie a lampioanelor în stil Tudor, alergători cu pantaloni scurţi roşii, secretare îmbrăcate din cap până-n picioare în negru, oameni grăbiţi, cu tunsori militare şi serviete negre alunecau unii pe lângă ceilalţi precum mimii într-un dans macabru. Înaintea fiecărui turn luminat şi la fiecare colţ de stradă, paznici musculoşi îmbrăcaţi în hanorace îl examinau cu atenţie. Alegând unul la întâmplare, Toby îi arătă antetul scrisorii.

— E în Canada Square, amice. *Cred* că acolo e, nu sunt pe aici decât de un an – pe fondul unui hohot puternic de râs care îl urmări în josul străzii.

Trecu pe sub o pasarelă şi pătrunse într-un mall non-stop care oferea ceasuri de aur, caviar şi vile pe ţărmul lacului Como. La un raion de cosmetice, o fată frumoasă cu umerii goi îl invită să miroasă parfumurile.

— Nu *se întâmplă* să ştii unde pot găsi Casa Atlantis, te rog?

— Vrei să cumperi? întrebă ea dulce, cu un zâmbet polonez lipsit de înţelegere.

Un bloc-tum se ridică în faţa lui, cu toate luminile arzând. La baza sa, o cupolă sprijinită pe stâlpi: pe jos, o constelaţie masonică de mozaic auriu, iar în jurul domului albastru, cuvântul *Atlantis*. Iar în spatele cupolei, o uşă dublă din sticlă pe care erau gravate balene. Uşa scoase un suspin şi se deschise la apropierea sa.

Un bărbat alb masiv îi înmână o clemă din crom şi un

când din plastic cu numele lui pe el din spatele unui birou din piatră sculptată.

— Liftul central şi nu e nevoie să apăsaţi nimic. Să aveţi o seară plăcută, domnule Bell.

— Şi dumneavoastră la fel.

Liftul urcă, se opri şi se deschise într-un amfiteatru înstelat cu arcade albe şi nimfe celeste din marmură. Din mijlocul firmamentului în formă de dom atârna un mănunchi uriaş de scoici iluminate; iar de sub ele – ori chiar, după cum i se părea lui Toby, dintre ele – un om se apropia viguros de el. Luminat din spate, era înalt, chiar ameninţător; dar când se mai apropie, îşi recuperă înălţimea reală, şi treptat, Giles Oakley, în gloria sa executivă proaspăt găsită, ajunse în faţa lui: zâmbetul celui care a reuşit, trupul bine şlefuit al eternei tinereţi, frumosul cap cu păr vopsit, dinţi perfecţi.

— Toby, dragul meu, *ce* plăcere! Şi *atât de* prompt. Sunt mişcat şi onorat.

— Îmi pare bine să te văd, Giles.

Se aşezară într-o cameră cu aer condiţionat care era toată numai lemn de trandafir: fără ferestre, fără aer proaspăt, fără zi sau noapte. Când am îngropat-o pe bunica, aici am stat şi am vorbit cu antreprenorul de pompe funebre, gândi Toby. Camera avea formă de L. Pe o latură, o masă de banchet şi scaune din lemn de trandafir, goale. Pe latura unde stăteau acum, un birou şi un tron din lemn de trandafir, însoţite de două scaune moi şi cu braţe din lemn de trandafir. Pe masa din lemn de trandafir, o tavă din acelaşi tip de lemn pentru foarte vechiul Calvados, pe care Oakley îl pusese la îndemână. Până acum, nu se priviseră în ochi. Când negociază, îşi aminti Toby, Oakley nu te priveşte în ochi.

— Deci, Toby. Cum stai cu dragostea? întrebă el vioi, după ce Toby refuză Calvadosul şi îl urmări pe Oakley cum îşi toarnă un pahar.

— Binişor, mulţumesc. Şi ce mai face Hermione?

— Şi marele roman? Terminat şi copertat?

— De ce sunt aici, Giles?

— Pentru acelaşi motiv pentru care ai venit, cu certitudine, replică Oakley, bosumflându-se puţin, nesatisfăcut de modul necuviincios în care se derulau lucrurile.

— Şi care ar fi acest motiv?

— O anumită operaţiune secretă, plănuită acum trei ani, dar care, din fericire, după cum ştim amândoi, nu a avut niciodată loc. Să fie *acesta* motivul? întrebă el, prefăcându-se amuzat.

Lumina poznaşă se stinsese. Ridurile odată pline de viaţă din jurul gurii şi ochilor exprimau o repulsie permanentă.

— Te referi la *Wildlife*, spuse Toby.

— Dacă vrei să dai nume secretelor de stat, da. *Wildlife*.

— *Wildlife* a fost executată, Giles. Ca şi cele două persoane nevinovate. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Că ştiu sau *tu* ştii asta, nu e momentul să discutăm. Problema aici este dacă lumea o ştie şi dacă ar trebui să fie informată. Şi răspunsul la acele întrebări, dragule – măcar atât este evident şi pentru un arici chior, darămite pentru un diplomat cu experienţă ca tine – este foarte clar: nu, mulţumesc, niciodată. Timpul nu vindecă în astfel de cazuri. Ci supurează. Pentru fiecare an de negare britanică oficială, adaugă decibelii nenumăraţi de indignare morală a maselor.

Mulţumit de înfloriturile sale retorice, zâmbi fără veselie, se lăsă pe spate şi aşteptă aplauze. Când acestea nu se auziră, se tratā cu o gură de Calvados şi continuă:

— Ia gândeşte-te, Toby: o gloată de mercenari americani, ajutaţi de forţe speciale britanice deghizate şi finanţată de dreapta evanghelică maniacă a republicanilor americani. Şi toată treaba pusă la cale de un contractor de arme dubios, în tovărăşie cu un grup de neoconi din conducerea de curând dizolvată a Noului Partid Laburist. Şi dividendele? Trupul sfârtecat al unei femei musulmane

nevinovate şi cel al fetiţei ei. Să vezi asta prezentat pe piaţa media! Cât despre micul Gibraltar cu populaţia sa multietnică de mult asuprită: strigătele de a fi redată Spaniei ne-ar asurzi decenii la rând. Dacă nu o fac deja.

— Şi?

— Pardon?

— Şi ce ai vrea să fac eu?

Dintr-odată, privirea lui Oakley, care se eschivase de atâtea ori, se fixează pe Toby în implorare fierbinte:

— Nu *să faci*, dragule! *Să încetezi* să faci. Opreşte-te acum şi pentru totdeauna! înainte de a fi prea târziu.

— Prea târziu pentru *ce*?

— Pentru cariera ta. Pentru ce altceva? Renunţă la căutarea asta prezumţioasă a ceea ce e de negăsit, te implor. Te va distruge. Devino din nou cel care erai înainte. Şi totul va fi iertat.

— Cine spune că va fi?

— Eu spun asta.

— Şi cine altcineva? Jay Crispin? Cine?

— Ce contează *cine altcineva*? Un consorţiu neoficial de bărbaţi şi femei înţelepţi care au la suflet interesele ţării lor, asta-ţi ajunge? Nu o conspiraţie, ci chiar opusul. Nu fi *copil*, Toby.

— Cine l-a ucis pe Jeb Owens?

— Să-l ucidă? Nimeni. *El* a făcut-o. S-a împuşcat. Bietul de el avea probleme de ani buni. Nu ţi-a spus nimeni? Sau nu-ţi convine acest adevăr.

— Jeb Owens a fost omorât.

— Prostii. Prostii de senzaţie. Ce te face să spui asta? solicită Oakley, cu bărbia ridicată provocator, dar cu vocea mai puţin sigură.

— Jeb Owens a fost împuşcat în cap cu un pistol care nu era al lui, cu mâna greşită, doar cu o zi înainte de a se întâlni cu Probyn. Şi era plin de speranţe. Era atât de plin de speranţe, încât şi-a sunat soţia de care se înstrăinase în dimineaţa zilei în care a fost ucis şi i-a spus ce plin de speranţe era şi cum puteau de-acum să-şi reia vieţile. Cine

l-a ucis a pus o actriţă de mâna a doua să se dea drept doctoriţă şi să sune acasă la Probyn *după* moartea lui Jeb, spunând că acesta se află într-un spital psihiatric şi nu vrea să stea de vorbă cu nimeni.

— Cine ţi-a spus astfel de aiureli? întrebă Oakley, dar expresia de pe faţa lui era mai puţin sigură decât vocea.

— Ancheta poliţiei a fost condusă de nişte ofiţeri sârguincioşi în civil de la Scotland Yard. Graţie sârguinţei lor, niciun indiciu nu a fost cercetat. Nu s-a făcut nicio investigaţie criminalistică, s-a renunţat la o serie de formalităţi şi incinerarea a avut loc cu o viteză record. Caz închis.

— Toby?

— Ce?

— Presupunând că e adevărat, astea-s noutăţi pentru mine, habar n-aveam. Jur. Ei mi-au spus…

— *Ei*? *Cine sunt ei*? Cine naiba sunt *ei*? Ce ţi-au putut spune ei? Că uciderea lui a fost muşamalizată şi toată lumea poate pleca acasă?

— Eu înţelesesem că Owens s-a sinucis într-o criză de depresie, frustrare sau ce suferinţă o fi avut sărmanul de el. *Aşteaptă*! Ce faci? *Aşteaptă*!

Toby era la uşă.

— Întoarce-te. Insist. Stai jos, vocea lui Oakley era aproape pierdută. Poate am fost indus în eroare. Este posibil… Să zicem. Să zicem că faptele sunt aşa cum mi le-ai prezentat. De dragul discuţiei. Spune-mi ce ştii! Trebuie să existe explicaţii. Întotdeauna sunt. Nimic nu e bătut în cuie. Nu în lumea reală. Nu poate fi. Stai jos! N-am terminat.

Urmărit de privirea imploratoare a lui Oakley, Toby se întoarse de la uşă, dar nu se aşeză.

Văzând că Toby nu voia să-i ofere nimic, continuă:

— Spune-mi încă o dată, ordonă Oakley, recăpătându-şi pentru o clipă ceva din vechea lui autoritate. Am nevoie să ştiu totul. Care sunt sursele tale? Toate zvonuri, nu mă îndoiesc. Nu-i nimic, lasă. Ei l-au omorât. Acei ei de care

eşti aşa interesat. Ne asumăm asta. Şi odată ce ne asumăm asta, ce concluzie tragem? Dă-mi voie să-ţi spun… zise, iar vorbele îi ieşeau cu greu, tragem concluzia că a sosit timpul să-ţi retragi cavaleria – o retragere tactică, temporară, normală, demnă cât încă mai poţi. O destindere. Un armistiţiu care dă şansa ambelor părţi să-şi reevalueze poziţiile şi să se calmeze. Nu înseamnă că ai da bir cu fugiţii din faţa unei bătălii. Ştiu că n-ai face asta. Înseamnă doar că ţi-ai păstra muniţia pentru altă dată. Insistă acum şi, la sfârşitul zilei, ce vei fi obţinut? Vei fi un paria pentru tot restul vieţii. Tu, Toby! Dintre toţi oamenii. Asta vei fi. Un proscris care şi-a jucat cărţile prea devreme. Şi nu pentru asta ai fost adus pe pământ – ştiu asta mai bine ca oricine. Întreaga ţară ţipă după o nouă elită. Cerşeşte o nouă elită. Bărbaţi ca tine – bărbaţi adevăraţi – bărbaţii adevăraţi ai Angliei, integri – în regulă, şi visători –, dar cu picioarele pe pământ. Bell e ceea ce vă trebuie, le-am spus. Minte ordonată şi o inimă pe măsură. Tu nici măcar nu ştii ce înseamnă adevărata dragoste, nu-i aşa? Nu aşa cum o cunosc eu. Eşti orb în faţa ei. Nevinovat. Întotdeauna ai fost. Ştiu asta. Înţeleg. Te-am iubit pentru asta. Într-o bună zi, m-am gândit, o să vină la mine. Dar am ştiut că n-o vei face.

Dar Giles Oakley vorbea deja unei camere goale.

*

Întins pe pat în întuneric, cu celularul argintiu în mâna dreaptă, Toby ascultă strigătele de vineri noaptea din stradă. Aşteaptă până vine acasă. Trenul de noapte pleacă din Paddington la 11.45. Am verificat şi a plecat la timp. Emily urăşte taxiurile. Urăşte să facă ceva ce săracii nu-şi permit. Aşa că aşteaptă.

Apasă tasta verde oricum.

— Cum a fost la Chatham House? întrebă ea somnoroasă.

— Nu m-am dus.

— Şi-atunci ce-ai făcut?

— Am sunat un vechi prieten. Am stat la taclale.

— Despre ceva anume?

— Nimicuri. Ce face tatăl tău?

— L-am predat însoţitorului. Mama îl va culege din tren la capătul celălalt.

Agitaţie, rapid suprimată. Un murmur înăbuşit de „dă-te jos!”

— Pisica asta nenorocită, explică ea. În fiecare noapte încearcă să se urce în patul meu şi o dau jos. Cine credeai că e?

— N-am îndrăznit să mă întreb.

— Tati e convins că ai planuri cu mine. Are dreptate?

— Probabil.

O tăcere lungă.

— Ce este mâine? întrebă ea.

— Joi.

— Te întâlneşti cu omul tău. Da?

— Da.

— Am program la o clinică. Termin pe la prânz. Apoi am câteva vizite la domiciliu.

— Poate spre seară, atunci, spuse el.

— Poate.

Din nou, o tăcere lungă.

— Toate au mers bine în seara aceasta?

— O problemă cu prietenul meu. Credea că sunt homosexual.

— Şi nu eşti?

— Nu. Nu cred.

— Şi nici n-ai cedat din politeţe?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Atunci totul e în ordine, nu?

Nu te opri, dorea el să-i spună. Nu trebuie să fie vorba neapărat de speranţele şi visurile tale. Vorbeşte-mi până reuşesc să mi-l scot pe Giles din cap.

CAPITOLUL 7

Se trezise într-o stare neplăcută, cu sentimente pe care trebuia să le renege şi altele pe care trebuia de urgenţă să le reînvie. În pofida cuvintelor de consolare ale

lui Emily, faţa şi vocea lui Oakley erau cele care îi stăruiau în minte.

Sunt o târfă.

N-am ştiut.

Am ştiut şi am permis să se întâmple.

N-am ştiut şi ar fi trebuit să ştiu.

Toată lumea ştia, în afară de mine.

Şi cel mai frecvent: după episodul Hamburg, cum am putut să fiu atât de prost – să-mi spun că fiecare om are dreptul la dorinţele lui şi, la urma urmelor, nimeni n-a avut de suferit, în afară de Giles?

Pornind de aici făcu o evaluare a daunelor, urgentă şi, în ultimă instanţă, sterilă, pe baza informaţiilor pe care le relevase sau nu Oakley, despre măsura în care fuseseră compromise activităţile sale non-ministeriale. Dacă Charlie Wilkins – sau un anumit prieten al lui din Metropolitană – era sursa lui Oakley, ceea ce Toby considera de la sine înţeles, atunci călătoria în Ţara Galilor şi întâlnirea sa cu Brigid fuseseră deconspirate.

Dar fotografiile nu fuseseră deconspirate. Calea către Shorty nu fusese deconspirată. Oare vizita în Cornwall fusese deconspirată şi ea? Posibil, din moment ce poliţia, sau versiuni ale ei, năvăliseră prin tot clubul lui Kit şi aveau cunoştinţă de faptul că Emily venise să-l salveze pe Kit împreună cu un prieten de familie.

Şi dacă reuşiseră să compare descrierea apelantului lui Brigid cu descrierea prietenului de familie făcută de secretarul clubului – atunci se putea trasa în teorie o linie directă între Toby Bell şi Kit Probyn şi invers.

Caz în care *ce*?

Caz în care poate nu ar fi cel mai înţelept mod de acţiune să se prezinte lui Shorty sub acoperirea unui jurnalist galez şi să-i ceară să dea în vileag anumite evenimente. Ceea ce ar putea fi un act sinucigaş. Aşa că, să-mi trag cearşaful peste cap, să ascult sfatul lui Oakley şi să mă prefac că toate astea nu s-au întâmplat niciodată?

Sau, mai clar spus: încetează să te flagelezi cu

întrebări fără răspuns şi du-te la Mill Hill să te întâlneşti cu Shorty, pentru că nu-ţi trebuie decât un martor care să rămână în viaţă şi să depună mărturie. Se poate întâmpla una din două, gândi el. Shorty va spune da şi vom face împreună ceea ce Kit şi Jeb plănuiseră să facă sau Shorty va spune nu şi va da fuga la Jay Crispin să-i spună ce băiat ascultător este el, şi totul se va nărui.

Dar orice s-ar întâmpla, Toby mută în sfârşit bătălia pe teritoriul inamicului.

O sună pe Sally, asistenta lui. Dă peste mesageria vocală. Bine. Îşi ia o voce suferindă:

„Sally, sunt Toby. Mă doare tare o măsea. Mi-am făcut programare la dentist. Aşa că ascultă-mă. Contau pe mine la şedinţa din dimineaţa asta. Îmi poate ţine Gregory locul la chestia aia cu NATO. Scuze tuturor, OK? O să te ţin la curent. Din nou, mii de scuze”.

Următoarea întrebare: ce poartă întreprinzătorul tău jurnalist de provincie la Londra? S-a hotărât pentru blugi, adidaşi şi un hanorac uşor. Şi ca un adaos rafinat după părerea sa, nişte stilouri care să se potrivească cu carneţelul său de reporter.

Dar când se întinse după Blackberry-ul său îşi aminti că acesta conţinea fotografiile lui Jeb care erau şi ale lui Shorty.

Se hotărî să plece fără el.

*

Patiseria & Cafeneaua Golden Cali se află pe High Street, înghesuită între o măcelărie cu specific musulman şi un magazin cu delicatese cuşer. În geamurile luminate în roz, torturile aniversare şi torturile de nuntă se războiau cu bezelele de dimensiunea ouălor de struţ; o balustradă din bronz separa cafeneaua de magazin: asta văzu Toby de vizavi, înainte de a se îndrepta spre o stradă lăturalnică pentru a finaliza verificarea maşinilor, camionetelor şi mulţimilor de cumpărători de sâmbătă dimineaţă care se înghesuiau pe trotuare.

Apropiindu-se a doua oară de cafenea, acum pe

partea dreaptă a străzii, Toby se asigură că observaţiile de la prima verificare erau corecte: secţiunea de cafenea, la această oră matinală, nu avea clienţi. Alegând ceea ce profesorii numeau masa puşcașului – într-un colţ, cu faţa la intrare – comandă un cappuccino şi aşteptă.

În zona de autoservire a localului, clienţi înarmaţi cu cleşti din plastic îşi umpleau cutiile din carton cu produse de patiserie, perindându-se de-a lungul tejghelei şi plătindu-şi cumpărăturile la casă. Dar niciunul nu putea să fie Shorty Pike, înalt de 1, 95 metri – *dar Jeb l-a placat, spărgându-i şi nasul pe parcurs*.

Se făcu unsprezece şi zece. S-a speriat, decide Toby. Zace într-o camionetă cu capul zobit de o împuşcătură cu mâna tremurândă.

Un bărbat chel, solid, cu o faţă măslinie ciupită de vărsat şi cu ochi mici şi rotunzi se uită gânditor prin fereastră: mai întâi la prăjituri şi produse de patiserie, apoi, din nou, la prăjituri. Nu clipeşte, umeri de halterofil. Costum cu culoare închisă, elegant, fără cravată. Acum pleacă. Ce urmăreşte? Sau s-a gândit să se regaleze cu o prăjitură cu cremă, apoi s-a răzgândit pe motiv de siluetă? Deodată Toby îşi dădu seama că Shorty stătea lângă el. Şi că Shorty probabil că s-a aflat tot timpul în toaleta din spatele cafenelei, aspect la care Toby nu se gândise şi ar fi trebuit, dar se gândise Shorty.

Părea mai înalt de un metru nouăzeci şi cinci, probabil pentru că stătea foarte drept, ţinând ambele mâini foarte mari pe masă, într-o poziţie pe jumătate încolăcită. Părul negru lucios îi era pieptănat pe spate, iar pometii înalţi de star de cinema purtau un zâmbet permanent; şi o piele atât de strălucitoare, încât credeai că, după bărbierit, a fost frecată cu o perie de unghii. Nasul avea şi o uşoară curbură, poate acolo unde şi-a lăsat Jeb urma. Purta o cămaşă bleumarin cu buzunare, unul pentru ţigări, celălalt pentru un pieptene argintiu protuberant.

— Deci, eşti Pete, da? întrebă el din colţul gurii.

— Şi tu eşti Shorty. Ce doreşti, Shorty? Cafea, ceai?

Shorty ridică din sprâncene şi priveşte atent cafeneaua, fără să se grăbească. Toby se întrebă dacă era întotdeauna atât de teatral, ori faptul că eşti înalt şi narcisist şi conştient de tine, toate deodată, te face să te porţi aşa. Şi în timp ce-şi punea întrebările astea, surprinse o altă privire, ori i se păru că surprinde, a aceluiaşi om chel, solid, care se întreba dacă să-şi cumpere o prăjitură cu cremă: trecând cu un aer preocupat pe lângă geamul cafenelei.

— Să-ţi spun ceva, Pete, spuse Shorty.

— Ce?

— Nu mă simt în largul meu aici, să fiu sincer, dacă n-ai nimic împotrivă. Mi-ar plăcea să fie ceva mai intimă întâlnirea noastră. Departe de lumea dezlănţuită, cum se spune.

— Unde vrei, Shorty. Tu hotărăşti.

— Şi nu o faci pe deşteptul, nu? Nu ai vreun fotograf ascuns după colţ ori ceva de genul acesta, nu?

— Sunt curat şi complet singur, Shorty. Doar arată-mi drumul, spuse Toby afabil, văzând transpiraţia care inundase sprâncenele lui Shorty şi observând că îi tremură mâna cu care trăgea de buzunarul cămăşii bleumarin să-şi scoată o ţigară. Mâna se întoarse pe masă goală. Simptome de sevraj? Sau doar o noapte grea.

— Numai că am o dubă nouă după colţ, vezi tu, un Audi. Unul nou. L-am parcat mai devreme, în caz că e nevoie. Deci, ce vreau să spun este că putem merge undeva, cum ar fi un parc de distracţii sau undeva, şi să discutăm acolo, unde nu putem fi observaţi, eu fiind ceea ce sunt. Un schimb total şi sincer, cum se spune. Pentru ziarul tău. *Argus*, da?

— Aşa e.

— Este un ziar mare – doar local ori la nivel naţional?

— Local, dar suntem şi online, replică Toby. Deci, ajungem la un număr destul de mare de cititori.

— Ei, păi asta e bine, nu? Deci, nu te deranjează?

— Să mă deranjeze ce?
— Că nu rămânem aici?
— Bineînţeles că nu.
Toby merse la tejghea să-şi achite consumaţia, ceea ce dură câteva momente, iar Shorty stătea în spatele lui, de parcă ar fi urmat la rând.
Şi după ce Toby plăti, Shorty se îndreptă înaintea lui spre ieşire, făcând-o pe garda de corp, braţele mari ridicate ca să facă loc.
Iar când Toby păşi pe trotuar, acolo era şi Shorty, care îl îndruma printre cumpărătorii care mişunau, dar nu înainte ca Toby, privind scurt în stânga, să nu-l observe din nou pe chelul solid cu o slăbiciune pentru prăjiturile cu cremă, de data aceasta stând pe trotuar, cu spatele la el, vorbind cu alţi doi bărbaţi.
Şi dacă a fost vreun moment în care Toby să se gândească s-o şteargă, acesta a fost momentul, pentru că toată pregătirea îi spunea: nu ezita, ai văzut scenariul clasic, ai încredere în instinctele tale şi pleacă acum, pentru că e singura ta şansă.
Dar dorinţa de a rezolva problema trebuie să fi fost mai puternică decât raţiunea, pentru că deja se lăsa condus după colţ şi într-o stradă cu sens unic, unde un Audi albastru strălucitor era într-adevăr parcat pe trotuarul stâng, în spatele lui fiind parcat un Mercedes sedan negru.
Şi încă o dată antrenorii i-ar fi spus că şi aceasta era o organizare clasică: o maşină pentru răpire şi una pentru urmărire. Şi când Shorty îşi apăsă telecomanda de la un metru distanţă, apoi deschise prompt portiera din spate a Audi-ului în locul celei din faţă, în acelaşi moment strângând mai puternic braţul lui Toby, iar solidul şi cei doi colegi apropiindu-se de după colţ – ei bine – orice îndoială din mintea lui Toby dispăru. Totuşi, respectul de sine îl obligă să protesteze, chiar dacă numai uşor:
— Chiar vrei să stau *în spate,* Shorty? întrebă el surprins.

— Mai am jumătate de oră pe contor, nu? E păcat s-o risipesc. La fel de bine am putea sta aici să discutăm. De ce nu?

Dar Toby încă ezita, pentru că în mod sigur era cel mai normal lucru de făcut. Să stea în faţă este cel mai normal lucru pentru doi oameni care vor să discute în particular într-o maşină parcată pe o stradă aglomerată şi care poate vor să se plimbe puţin când li se termină timpul de parcare.

Dar intră oricum, şi Shorty urcă imediat lângă el, în timp ce cheliosul solid se strecură pe scaunul şoferului dinspre trotuar şi încuie toate cele patru uşi; în timp ce, în oglinda laterală, Toby îi văzu pe cei doi amici care se aşezaseră confortabil în Mercedes.

În Audi, mirosea a dezinfectant Jeyes. Probabil cuiva i se făcuse rău.

Chelul nu pornise motorul, dar nici nu întorsese capul să se uite la Toby, preferând să-l studieze prin oglinda retrovizoare cu mişcări rapide şi alunecoase ale ochilor lui mici şi rotunzi.

Shorty se uita ostentativ pe fereastră la trecători.

Chelul îşi pusese mâinile pe volan, dar cu motorul nepornit şi maşina stând pe loc, gestul părea puţin ciudat, doar dacă nu se dorea a fi o avertizare.

Mâini puternice, foarte curate şi împodobite cu inele inscripţionate. Ţeasta cu totul lipsită de păr. Poate că este unul dintre acei chelioşi naturali. Buzele îi sunt foarte roz şi trebuia să şi le umezească mereu cu limba înainte de a vorbi, ceea ce-i sugera lui Toby că era la fel de nervos ca şi Shorty.

— Domnule, cred că am deosebita onoare de a-i ura bun venit domnului Toby Bell de la ministerul de externe al Majestăţii Sale, este corect? anunţă el cu un accent sud-african pedant, dar tensionat.

— Cred că da, încuviinţă Toby.

— Domnule, numele meu este Elliot, sunt coleg cu Shorty. Şi recită: Domnule, sau Toby, dacă îmi pot permite.

Am instrucţiuni să-ţi prezint complimente din partea domnului Jay Crispin, pe care am privilegiul să-l servesc. El doreşte să se scuze prin mine pentru orice disconfort pe care l-ai suportat până acum, te asigură de bunăvoinţa lui, te sfătuieşte să te relaxezi şi aşteaptă cu nerăbdare să aveţi un dialog deschis şi creator imediat ce vom ajunge la destinaţie. Doreşti să discuţi cu domnul Crispin acum?

„Un renegat albanezo-elen, care obişnuia să se numească Eglesias, fost în Legiunea Franceză, fost în Forţele Speciale Sud-Africane, a omorât un tip într-un bar din Johannesburg şi a venit în Europa să-şi îngrijească sănătatea? Tipul acesta de Elliot?” întrebase Oakley, după cină, în timp ce sorbeau din Calvados.

— Nu, mulţumesc, răspunde Toby.

— Pasager la bord, raportează Elliot în microfon şi ridică un deget în oglinda laterală pentru Mercedesul negru parcat în spatele lor.

— Trist ce s-a întâmplat cu bietul Jeb, remarcă Toby, întorcându-se spre Shorty, al cărui interes în trecători se intensifică brusc.

Dar Elliot este mai deschis conversaţiei.

— Domnule Bell, fiecare om are destinul lui, fiecare om are un timp alocat, aş spune. Ce este scris rămâne scris. Nimeni nu poate scăpa de asta. Vă simţiţi bine acolo în spate, domnule? Noi, şoferii, uneori luăm toate prea în uşor, după părerea mea.

— Mă simt perfect, mulţumesc, spuse Toby. Dar tu, Shorty?

Niciun răspuns.

*

Se îndreptau spre sud, iar Toby refuzase orice conversaţie, ceea ce a fost probabil înţelept din partea lui, pentru că singurele întrebări la care se putea gândi făceau parcă parte dintr-un vis urât: „Ai avut de-a face cu moartea lui Jeb, Shorty?” Sau „Spune-ne, Elliot, ce *ai făcut* cu trupul femeii şi al copilului ei?” Coborâseră pe Fitzjohn’s Avenue şi se apropiau de marginea pădurii St. John. Şi cu

nervii întinşi la maximum, Toby trebuie să fi fost în formă, pentru că vorbele de adio ale lui Fergus Quinn către Jay Crispin de acum trei ani îi reveniră în minte de parcă s-ar fi aflat din nou în apartamentul său din Islington, ascultând pentru prima dată, cu respiraţia tăiată, înregistrarea furată:

„... în regulă, înjur de patru... pădurea îmi convine mai mult, este mai retrasă...”

Într-o succesiune rapidă, observă barăci militare păzite de santinele britanice cu arme automate, apoi o casă enormă din cărămidă păzită de puşcași marini americani. Un semn pentru *cui de sac*. Vile cu acoperişuri verzi, de cel puţin cinci milioane, pereţi din cărămidă înalţi, magnolii în plină floare. Flori de cireş căzute pe pământ aidoma unor confetti. În faţa lor acum, două porţi verzi, care se deschideau deja. Şi în oglinda laterală, Mercedesul negru apropiindu-se atât de mult, încât aproape că-i atinge.

*

Nu se aştepta să fie atâta alb. Depăşesc un rond din pietriş și trag în faţa unei case scunde albe, înconjurate de peluze ornamentale. Veranda albă în stil paladin e prea grandioasă pentru casă. Camere video se iţesc din ramurile copacilor. De fiecare latură se află sere de portocali. Un om voinic, îmbrăcat în hanorac, îi deschide portiera. Shorty şi Elliot au ieşit deja, dar Toby, din spirit de contrazicere, a decis să aştepte până este tras afară. Acum, în propriul ritm, coboară din maşină şi se întinde ostentativ.

— Bine aţi venit la Castle Keep, domnule, spune omul cu hanorac, cuvinte pe care Toby este înclinat să le considere un gen de glumă proastă până când observă un scut lustruit din bronz montat dincolo de uşa principală şi care prezintă un castel ca o piesă de şah peste o pereche de spade încrucişate.

*

Urcă scările. Doi bărbaţi îi iau stilourile, carnetul de

reporter şi ceasul de la mână şi îl conduc către un culoar, spunându-i:

— Domnule, o să primiţi totul înapoi după ce vă întâlniţi cu şeful.

Toby se hotărăşte să intre în stare de alertă. Nu este prizonier, este un om liber care parcurge un coridor strălucitor, pavat cu gresie spaniolă, cu pereţii decoraţi cu picturi florale de Georgia O'Keefe. Pe ambele laturi ale holului se află uşi, dintre care unele sunt deschise. Prin ele se aud voci vesele. E adevărat, Elliot merge lângă el, dar mâinile îi sunt strânse la spate de parcă ar fi pe drumul spre biserică. Shorty a dispărut. Niciun hanorac în preajmă. O secretară drăguţă cu o fustă lungă neagră şi o bluză albă zboară pe coridor. Îi oferă lui Elliot un „Salut" politicos, la care Elliot răspunde. Dar zâmbetul este pentru Toby şi se simte aproape tentat să-i răspundă, într-o cameră albă, cu un tavan înclinat din sticlă albă, o doamnă afectată, de vreo cincizeci şi ceva de ani, cu păr cenuşiu, stă la un birou.

— A, domnul Bell. Foarte bine, domnul Crispin *vă aşteaptă*. Mulţumesc, Elliot, cred că Jay aşteaptă cu nerăbdare discuţia în particular cu domnul Bell.

Şi, după cum descoperă Toby, şi el aşteaptă cu nerăbdare discuţia în particular cu Jay. Dar pătrunzând în măreţul birou al lui Crispin, are doar un sentiment antiapoteotic profund, reminiscenţă a sentimentelor pe care le experimentase în seara aceea, cu trei ani în urmă, când căpcăunul tenebros care îl bântuise în Bruxelles şi Praga, intrase în biroul lui Quinn cu micuţa Miss Maisie atârnându-i de braţ, dezvăluindu-se a fi aceeaşi versiune de televiziune a directorului de succes, prevenitor, nici urât, nici atrăgător, oleacă peste patruzeci de ani, care în acest minut se ridica de pe scaun mimând o surpriză plăcută, cu un zâmbet de băiat obraznic şi cu o camaraderie bărbătească.

— Toby! Ce mod de a ne întâlni! Destul de ciudat, trebuie să admit, să pozezi într-un jurnalist provincial care

vrea să scrie necrologul sărmanului Jeb. Totuşi, presupun că nu puteai să-i spui lui Shorty că eşti de la ministerul de externe. Ar fi luat-o la fugă.

— Speram mai curând ca Shorty să-mi povestească despre *Operaţiunea Wildlife*.

— Da, ei bine, m-am prins. Shorty e puţin dat peste cap de ceea ce s-a întâmplat cu Jeb, ceea ce e de înţeles. Fie vorba între noi, nu e chiar în apele sale. Nu că ţi-ar fi spus prea multe. Nu era în interesul lui. În al nimănui. Cafea? Decafeinizată? Ceai de mentă? Ceva mai tare? Doar nu răpesc în fiecare zi pe cineva.

— De ce e Shorty dat peste cap de povestea cu Jeb? Credeam că poate el l-a ucis pe Jeb pentru tine.

— Nu chiar, replică Crispin, fără ezitare. Nu când ai împărţit tranşeea cu un tip. Soldaţii sunt animale aparte. Cât de departe ai ajuns?

— Cu ce?

— Investigaţiile tale cu *Wildlife*. Am crezut că despre asta vorbim. Te-ai întâlnit cu Probyn, te-ai întâlnit cu văduva. Văduva ţi l-a dat pe Shorty. Te-ai întâlnit cu Elliot. Câte cărţi mai ai în mânecă? încerc doar să trag cu ochiul, explică el agreabil. Probyn? Epuizat. N-a văzut nimic, iar tot ce a auzit nu se poate proba. Văduva? îndurerată, paranoică, isterică: fără valoare. Ce altceva mai ai?

— L-ai minţit pe Probyn.

— Cum ai fi făcut şi tu în locul meu. A fost o soluţie de convenienţă. Ori n-a auzit dragul de funcţionar la externe de minciuni de convenienţă? Problema ta este că o să-ţi pierzi în curând slujba, şi ce e mai rău abia apoi o să urmeze. M-am gândit că aş putea să te ajut.

— Cum?

— Păi, pentru început, ce zici de puţină protecţie şi o slujbă?

— La Ethical Outcomes?

— O, Doamne, dinozaurii *ăia*, spuse Crispin, cu un râs care sugera că uitase cu totul de Ethical Outcomes până să-i amintească Toby. N-am nimic de-a face cu magazinul

ăsta, mulţumesc lui Dumnezeu! Ne-am despărţit demult. Ethical a pus scaunele pe masă şi a plecat în străinătate. Cine deţine acţiunile deţine şi responsabilitatea. Absolut nicio legătură cu Castle Keep.

— Şi Miss Maisie?

— A plecat demult. împărţea biblii păgânilor din Somalia, ultima dată când am auzit de ea.

— Şi prietenul tău Fergus?

— Mda, ei bine, ce păcat de bietul Fergus! Totuşi, aud că partidul lui îl vrea înapoi, după ce a pierdut puterea, experienţa lui ministerială cântăreşte mult etc. – ei bine, cu condiţia ca el să renunţe la Noul Partid Laburist, la activităţile lui, desigur, ceea ce e fericit să facă. A vrut să semneze cu noi, asta rămâne între noi. Pe genunchi, practic. Dar mi-e teamă că, spre deosebire de tine, nu a fost destul de bun. Un zâmbet nostalgic îi apare pe chip, amintindu-şi de vremurile trecute. Când te lansezi în afacerea asta, iei tot ce poţi, riscăm să ducem la îndeplinire operaţiunea asta sau suntem nişte fricoşi? Există un singur moment oportun. Ai oameni plătiţi, bine pregătiţi, care ard de nerăbdare să acţioneze. Ai informaţii în valoare de o jumătate de milion de dolari, aproape ai primit undă verde de la puterile care-ţi acoperă spatele, dar nu mai mult. OK, existau zvonuri în ceea ce priveşte sursele noastre de informaţii. Dar când nu există?

— Şi asta a fost *Wildlife*?

— Aşa mi s-a spus.

— Şi victimele colaterale?

— Îţi rup sufletul. Întotdeauna. Cel mai rău lucru din meseria noastră. Dar care e alternativa? Dă-mi o dronă Predator şi două focoase Hellfire şi-ţi arăt eu ce înseamnă *cu adevărat* victime colaterale. Vrei să ne plimbăm prin grădină? într-o zi ca asta, e păcat să nu ne bucurăm de soare.

Camera în care se aflau era parţial birou, parţial seră. Crispin ieşi, iar Toby nu avu de ales decât să-l urmeze. Grădina, de o lungime impresionantă, era

înconjurată de ziduri şi amenajată în stil oriental, cu cărări pietruite şi apă curgând printr-o conductă din ardezie într-un heleşteu. O chinezoaică din bronz cu o pălărie *hakka* prindea peşte.

— Ai auzit de Rosethome Protection Services? întrebă Crispin peste umăr. Valora trei miliarde de dolari la ultima numărătoare.

— Nu.

— Ei bine, ne-am lipit de ei, a trebuit, pentru că ne deţin. Deocamdată. La viteza actuală de dezvoltare, ne va lua încă doi ani să ne răscumpărăm. Patru maximum. Ştii câţi lucrează pentru noi la nivel mondial?

— Nu. Mi-e teamă că nu.

— Cu normă întreagă, şase sute. Birouri în Zürich, Bucureşti, Paris. Orice, de la protecţie personală la securitate la domiciliu şi până la contraspionaj, de la cine-ţi spionează firma până la cine se culcă cu nevastă-ta. Ai idee ce tip de oameni avem pe statele de plată?

— Nu. Spune-mi.

Se răsuci pe călcâie şi, amintindu-i de Fergus Quinn, începu să numere pe degete sub nasul lui Toby:

— Cinci şefi ai serviciilor de informaţii străine. Patru încă activi. Cinci foşti directori de la Informaţiile britanice. Mai mulţi şefi de poliţie şi adjuncţi decât poţi număra, aici şi în străinătate. Şi printre ei, lachei de la Whitehall care vor să facă un ban în plus, la care se adaugă două duzini de membri ai Camerei Lorzilor şi ai Camerei Comunelor, şi ai o imagine destul de impresionantă.

— Sigur că este, spuse Toby, observând că în vocea lui Crispin se strecura un gen de emoţie, chiar dacă era mai mult bravada unui copil, decât a unui adult.

— Şi în caz că ai vreo îndoială că frumoasa ta carieră la ministerul de externe s-a terminat, fii atât de amabil şi urmează-mă, continuă afabil Crispin.

*

Se află într-o cameră fără ferestre ca un studio de înregistrare cu pereţi antifonaţi şi monitoare plate, iar

Crispin derulează la volum înalt un fragment din înregistrarea furată de Toby, partea unde Quinn îl presează pe Jeb:

„… aşadar, ceea ce spun eu, Jeb, este: iată-ne aici, cu numărătoarea inversă a Zilei Z răsunându-ne în urechi. *Tu*, ca soldat al Reginei, *eu*, ca ministru al Reginei…”

— Suficient sau mai vrei? întreabă Crispin şi, când nu primeşte niciun răspuns, închide dispozitivul şi se aşază într-un scaun foarte modern de lângă consolă, în timp ce Toby îşi aduce aminte de Tina: Tina, menajera portugheză, care îi ţinuse locul Lulei cât aceasta fusese plecată într-o vacanţă neanunţată; Tina, care era atât de înaltă şi atât de improbabil de conştiincioasă, încât ştersese de praf fotografia de nuntă a bunicilor. „Dacă aş fi fost staţionat în străinătate, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că *nu* lucrează pentru poliţia secretă”.

Crispin se leagănă ca un copil căzut pe gânduri, acum aplecându-se pe spate, acum aterizând delicat cu ambele picioare pe covorul gros.

— Te superi dacă o să clarific? întrebă el, continuând fără să aştepte răspunsul. În ceea ce priveşte dragul şi bătrânul nostru minister de externe, eşti terminat. De îndată ce trimit această înregistrare, o să te dea afară. Dacă spui *Wildlife*, încep să le tremure genunchii. Uită-te cu ce s-a ales idiotul ăla de Probyn pentru deranj.

Părăsind aparenţa de frivolitate, Crispin încetă să se mai legene şi se încruntă teatral.

— Deci, să trecem la partea a doua a conversaţiei noastre, partea constructivă. În linii mari, acesta este pachetul care te aşteaptă. Avem avocaţii noştri, avem un contract standard. Dar suntem flexibili, nu suntem proşti şi apreciem fiecare caz după meritele lui. Înţelegi? – bineînţeles că da. Şi ştim destule despre tine, evident. Eşti proprietarul unui apartament, ai moştenit ceva de la bunicul tău, nu foarte mult, nu chiar bani pentru toată viaţa, dar nici nu mori de foame. ME îţi plăteşte actualmente 58.000 de lire, urmând anul viitor să ajungi la

75.000 de lire dacă-ţi ţii nasul curat, fără datorii senzaţionale, eşti hetero, te culci cu cine poţi, nu ai maşină şi nu eşti implicat romantic. Ce altceva ai care ne place? Mai tot. Sănătate bună, îţi plac activităţile în aer liber, ca şi nouă, eşti anglo-saxon get-beget, dintr-o familie modestă, dar ai avansat pe linie socială, cunoşti bine trei limbi străine, ai obţinut câte un Rolodex Clasa A[53] în fiecare ţară în care ai slujit-o pe Regină şi putem să te plătim dublu faţă de cât îţi dă ea, şi asta doar pentru început. Te aşteaptă un dar de bun venit din aur, în valoare de 10.000 de lire, în momentul în care te alături echipei noastre ca vicepreşedinte executiv, o maşină la alegere, toate beneficiile, asigurare de sănătate, călătorii la clasa business, cheltuieli de protocol generoase, valabile din ziua în care te hotărăşti. Să fi omis ceva?

— De fapt, da. Ai omis, replică Toby în cele din urmă.

Poate în încercarea de a evita privirea lui Toby, Crispin se tratase cu o rotire la trei sute şaizeci de grade cu scaunul său foarte modern.

Dar când îşi termină rotirea, Toby era acolo, privindu-l din capătul celălalt al camerei antifonate.

— Tot nu mi-ai spus de ce te temi atât de mult de mine, spuse el pe un ton provocator. Elliot prezidează peste un fiasco în Gibraltar, dar nu-l concediezi, îl păstrezi la îndemână. Shorty are intenţia să divulge totul, aşa că îl angajezi şi pe el. Jeb chiar vrea să facă totul public şi nici nu vrea să se lase cumpărat, aşa că trebuie să se sinucidă. Dar cu mine cum rămâne? Cu ce te-am ameninţat eu? Cu nimic. Prin urmare, de ce primesc o ofertă pe care n-o pot refuza? Nu prea are sens pentru mine. Poate are pentru tine.

Văzând că Jay Crispin tace, Toby continuă:

— Aşa că, uite cum înţeleg eu situaţia: moartea lui Jeb a fost prea, prea mult, aşa că oricine te-a protejat până acum a început să se teamă. Vrei să las baltă cazul, pentru că, atât timp cât mă ocup de el, sunt un pericol pentru

---

53 Dispozitiv rotativ pentru cărți de vizită (n.tr.)

liniştea şi siguranţa ta. Şi acesta e un motiv suficient pentru mine ca să nu renunţ. Din partea mea, face vrei cu înregistrarea. Dar bănuiesc că nu vei face nimic cu ea, pentru că ţi-e teamă.

Lumea se mişcă cu încetinitorul. Oare şi pentru Crispin? Sau doar pentru Toby? Ridicându-se în picioare, Crispin îl asigură cu tristeţe că înţelesese greşit, foarte greşit. Dar că nu are resentimente şi, poate, când Toby va fi cu câţiva ani mai bătrân, va înţelege modul în care funcţionează lumea. Evită amândoi să-şi strângă mâinile. Ei bine, în orice caz, vrea să fie dus cu maşina acasă? Nu, mulţumesc. Toby ar prefera să meargă pe jos. Şi pe jos şi porneşte. Se întoarce pe coridorul O'Keefe cu dalele sale de *terazza*, dincolo de uşile întredeschise, în spatele cărora tinere şi tineri precum el stau în faţa calculatoarelor sau aplecaţi deasupra telefoanelor. Îşi recuperează ceasul, stilourile şi carnetul de la bărbaţii politicoşi de la poartă, apoi străbate rondul cu pietriş și iese pe porţile deschise, fără să-i vadă pe Elliot, sau Shorty, sau Audi-ul care îl adusese aici, sau maşina de urmărire care îl urmase. Continuă să meargă. E mai târziu decât credea. Soarele după-amiezii este cald şi plăcut, iar magnoliile, ca întotdeauna în pădurea St. John în această perioadă a anului, sunt o delectare.

*

Toby nu-şi va aminti niciodată, nici atunci, nici după, cum şi-a petrecut următoarele trei ore. Că şi-a trecut din nou în revistă viaţa de până atunci e de la sine înţeles. Ce altceva să facă un om în timp ce merge de la pădurea St. John spre Islington, reflectând la dragoste, viaţă, moarte şi la sfârşitul probabil al carierei sale, ca să nu mai pomenim de posibilitatea închisorii?

Emily se afla încă în operaţie, după calculele sale, şi, prin urmare, era prea devreme s-o sune şi nu ştia ce să-i spună şi, oricum, îşi luase precauţia de a lăsa acasă celularul argintiu şi nici nu avea încredere în telefoanele publice.

Aşa că nu o sună pe Emily, iar Emily îi confirmă ulterior că nu o făcuse.

Nu este nicio îndoială că s-a oprit la două puburi, mai mult pentru compania oamenilor obişnuiţi, fiindcă în perioadă de criză sau deznădejde nu obişnuiește să bea. Ulterior, în buzunarul sacoului negru s-a găsit o chitanţă de cinci lire cincizeci pentru o pizza cu brânză. Dar când şi de unde a cumpărat-o, nu se ştie, iar el nu-şi aminteşte să o fi mâncat.

Şi sigur este că, pe ruta lui netrecută pe hartă, a reflectat asupra conceptului de banalitate a răului al lui Hannah Arendt, întrebându-se dacă Jay Crispin se potrivea în schema lucrurilor. Oare era Crispin unul dintre funcţionarii publici credincioşi ai societăţii, supunându-se presiunii pieţei? Poate că el aşa se vedea, dar nu şi Toby. Acesta credea că Jay Crispin era un adolescent amoral fără rădăcini, înşelător, pe jumătate educat, bun de gură, îmbrăcat în costume bine croite, cu o insaţiabilă nevoie de bani, putere, respect, pe care nu-l interesa de unde şi cum le obţinea. Până aici toate bune. Întâlnise câte un mic Crispin în fiecare călătorie pe care o făcuse şi în fiecare ţară în care lucrase, dar niciodată până acum unul ca el.

În încercarea de a-i găsi scuze, Toby se întrebă chiar dacă nu cumva, de fapt, omul era doar pur şi simplu prost. Cum altfel se poate explica eşecul *Operaţiunii Wildlife*? Şi de acolo gândul îl duse la afirmaţia grandioasă a lui Friedrich Schiller potrivit căreia împotriva prostiei chiar şi zeii luptă în zadar. Totuşi, pentru Toby, nu există nicio scuză pentru nimeni, fie ei oameni sau zei. Zeii, ca şi toţi oamenii decenţi, nu se luptă în zadar cu prostia. Ci cu indiferenţa pură, excesivă, crasă faţă de interesele oricui altcuiva în afară de ale tale.

Deci, atât cât se va şti vreodată, pe acolo îi umbla mintea când pătrunse în casă, urcă scările spre apartamentul său, deschise uşa şi întinse mâna să aprindă lumina, când o cârpă udă îi fu băgată în gură, iar mâinile îi fură legate la spate cu cătuşe din plastic şi posibil – deşi n-

ar putea fi sigur, pentru că nu a văzut-o şi nici nu a găsit-o după aceea, doar şi-a amintit-o, după mirosul de lipici – un sac de calitate inferioară i-a fost pus pe cap, ca preludiu la cea mai rea bătaie pe care şi-ar fi putut-o imagina.

Ori poate – ca un gând venit după aceea – sacul pus în cap avusese rolul de a marca o zonă de interdicţie pentru atacatorii săi, pentru că singura parte din trupul său rămasă intactă s-a demonstrat a fi faţa. Şi dacă a existat vreun indiciu, atunci sau mai târziu, despre cei care i-au administrat bătaia, acesta a fost vocea masculină necunoscută, fără vreun accent regional identificabil, care spunea „Nu-i lăsa urme nătărăului”, pe un ton de avertisment.

Primele lovituri au fost, fără îndoială, cele mai dureroase şi mai surprinzătoare. Şi când atacatorii l-au imobilizat, s-a gândit că aveau să-i rupă coloana, apoi că aveau să-i rupă gâtul. Şi au fost momente când au vrut să-l stranguleze, apoi s-au răzgândit în ultimul moment.

Dar ploaia de lovituri în stomac, rinichi, vintre şi apoi din nou în vintre era cea care părea să nu se mai termine şi poate a continuat şi după ce şi-a pierdut cunoştinţa.

Dar nu înainte ca aceeaşi voce neidentificabilă să-i sufle în ureche:

— Să nu crezi că asta-i totul, fiule. Ăsta-i numai apetitivul.

*

Ar fi putut să-l lase pe covorul din hol sau să-l arunce pe duşumeaua bucătăriei, dar, indiferent cine-or fi fost, aveau standardele lor. Au trebuit să-l întindă în pat cu grija respectuoasă a unor antreprenori de pompe funebre, să-i scoată pantofii, să-i slăbească cravata şi să-i dea jos sacoul şi să se asigure că lângă el, pe noptieră, se află o cană mare de apă şi un pahar.

Ceasul de mână arăta ora cinci, dar arăta asta de ceva timp, deci presupuse că suferise pagube colaterale în timpul învălmăşelii. Data se blocase între două numere şi cu certitudine joi fusese ziua fixată pentru întâlnirea cu

Shorty şi, prin urmare, ziua în care fusese răpit şi condus în pădurea St. John, şi pesemne, cine putea fi sigur, astăzi era vineri, caz în care Sally, asistenta lui, avea să se întrebe cât o să mai lipsească din cauza măselei de minte. Întunericul din fereastra fără perdele sugera noaptea, dar întrebarea era dacă era noapte doar pentru el ori şi pentru toţi ceilalţi. Patul era acoperit de vomă şi vomă era şi pe podea, atât veche, cât şi recentă. Dar îşi aducea aminte şi că, pe jumătate rostogolindu-se, pe jumătate târându-se, ajunsese în baie ca să vomite în chiuvetă, numai pentru a descoperi, ca unii turişti montani, că e mai greu să te întorci decât să ajungi în vârf.

Sunetele umane şi de trafic din strada de sub ferestrele sale erau atenuate, dar din nou nu-şi dădea seama dacă e un adevăr general sau limitat doar la persoana sa. Cu certitudine, sunetele pe care le auzea erau mai curând sunete de seară. Deci, soluţia mai raţională ar putea fi: un răsărit cenuşiu, el zăcea acolo de vreo, să zicem, douăsprezece sau paisprezece ore, căzând în letargie şi vomitând, sau pur şi simplu confruntându-se cu durerea, ceea ce era o activitate prin ea însăşi neasociată cu trecerea timpului.

Şi mai era şi motivul pentru care de-abia acum, pe etape, reuşea să identifice şi să localizeze ţârâitul care se auzea de sub pat. Era celularul argintiu care urla la el. îl ascunsese între arcuri şi saltea înainte de a pleca spre întâlnirea cu Shorty şi motivul pentru care îl lăsase deschis constituia încă un mister pentru el, ca şi pentru celular, după câte se pare, pentru că sunetul îşi pierdea din convingere şi în curând avea să dispară.

De aceea a găsit necesar să-şi adune puterile şi curajul şi să se rostogolească din pat şi să se prăbuşească pe podea, unde, chiar dacă numai în mintea lui, zăcu muribund o bucată de vreme, înainte să apuce arcurile şi, cu un deget înfipt în ele şi ridicându-se sprijinit în mâna stângă, cu dreapta – care era amorţită şi după toate probabilităţile ruptă – cotrobăi în jur după celular, îl găsi

şi-l strânse la piept, tocmai când mâna stângă îi ceda şi atunci se prăbuşi înapoi pe podea.

După aceea, nu mai trebui decât să apese tasta verde şi să spună „Alo” cu toată puterea pe care o putu stoarce din el. Şi când la capătul celălalt nu se auzi nimic, iar răbdarea – ori energia – i se apropie de sfârşit – nici măcar un „Bună” atât cât putea el auzi – spuse:

— Sunt bine, Emily, puţin obosit. Nu veni. Te rog. Sunt otrăvitor. Prin care voia să spună în mare că îi era ruşine de el însuşi, Shorty fusese un dezastru, nu obţinuse nimic decât bătaia vieţii lui; şi că eşuase lamentabil ca şi tatăl ei; şi din câte ştia el, casa era supravegheată şi el era ultima persoană de pe pământ pe care s-o viziteze, ca doctor sau în altă calitate.

Apoi, după ce închise, îşi dădu seama că oricum nu putea veni, pentru că nu ştia unde locuieşte, el nu-i spusese decât că locuia în Islington, iar Islington acoperea câţiva kilometri pătraţi de proprietăţi imobiliare dense. Aşa că era în siguranţă, ea era în siguranţă, fie că-i plăcea, fie că nu, putea închide în sfârşit tâmpenia de telefon şi să aţipească, ceea ce a făcut, numai pentru a fi trezit din nou, nu de celular, ci de un răpăit tunător la uşă – realizat, bănuia el, nu de o mână de om, ci de un instrument greu – care se opri numai pentru a face loc vocii puternice a lui Emily, care semăna foarte mult cu a mamei sale.

— Sunt la uşa ta, Toby, spunea ea, pentru a doua sau a treia oară, destul de inutil. Şi dacă nu deschizi repede, îl voi ruga pe vecinul tău de la parter să mă ajute să sparg uşa. Ştie că sunt doctor şi a auzit zgomote puternice prin tavan. Mă auzi, Toby? Apăs soneria, dar nu sună, cel puţin eu nu aud.

Şi avea dreptate. Tot ce emitea soneria era un râgâit dizgraţios.

— Toby, vino, te rog, la uşă! Răspunde, Toby! Chiar nu vreau să forţez uşa. Pauză. Sau eşti cu cineva?

Ultima întrebare fu prea mult pentru el, aşa că spuse „Vin” şi se asigură că are fermoarul la pantaloni încheiat

înainte de a se rostogoli din pat şi a se târî spre uşă cu ajutorul părţii stângi a corpului, care era relativ mai teafără.

Ajungând la uşă, se ridică într-o poziţie semiîngenuncheată, suficient pentru a-şi scoate cheia din buzunar şi a o introduce în încuietoare şi a o întoarce de două ori cu mâna stângă.

În bucătărie, domnea o tăcere apăsătoare. Aşternuturile se învârteau tăcute în maşina de spălat. Toby stătea aproape ridicat pe scaun, în halatul de casă, iar Emily, cu spatele întors la el, încălzea conserva de supă de pui pe care i-o adusese împreună cu nişte medicamente.

Îl dezbrăcase şi îi îmbăiase trupul gol cu detaşare profesională, observând fără comentarii organele genitale foarte umflate. Îi ascultase inima, îi luase pulsul, îşi trecuse mâinile peste abdomenul lui, îl verificase să nu aibă fracturi şi ligamente rupte, se oprise la rănile din jurul gâtului, unde se gândiseră să-l stranguleze şi se răzgândiseră în cele din urmă, îi pusese pachete cu gheaţă pe vânătăi şi-i dăduse Tylenol pentru durere şi-l ajutase să şchiopăteze pe hol, el cu un braţ în jurul gâtului ei şi peste umăr, iar braţul ei în jurul şoldului lui drept.

Dar până acum, singurele cuvinte pe care le schimbaseră fuseseră de ordinul: „Încearcă să stai nemişcat, Toby” sau „se poate să te doară puţin” şi mai recent, „dă-mi cheia de la uşă şi stai acolo unde eşti până mă întorc”.

Acum punea exact întrebările pe care nu le pusese până atunci.

— Cine ţi-a făcut asta?

— Nu ştiu.

— Ştii *de ce* ţi-au făcut asta?

Ca să mă avertizeze, gândi el. Să mă pedepsească pentru că sunt băgăreţ. Să mă oprească să mai fiu băgăreţ. Dar era totul prea confuz şi prea greu de explicat.

— Ei bine, cine te-a bătut, sigur a utilizat un box, spuse ea, când se sătură să aştepte.

— Poate doar inelele de pe degete, sugeră el, amintindu-şi mâinile lui Elliot pe volan.

— Îmi trebuie permisiunea ta înainte să sun la poliţie. Pot să-i sun?

— N-are sens.

— De ce n-are sens?

Pentru că poliţia nu este soluţia, ci parte din problemă. Dar, din nou, nu e ceva ce să explici cu uşurinţă, deci mai bine o laşi baltă.

— Este foarte posibil să ai o hemoragie internă, ceea ce poate fi mortal, spunea Emily. Trebuie să te duc la un spital pentru o ecografic.

— Sunt bine. Sunt *întreg*. Ar trebui să te duci acasă. Te rog. S-ar putea întoarce. Sincer.

— Nu eşti *întreg* şi ai nevoie de îngrijiri şi tratament, Toby, replică ea cu asprime, iar conversaţia ar fi putut continua mult şi bine pe aceleaşi linii neproductive, dacă soneria n-ar fi ales acel moment pentru a-şi emite croncănitul debil din cutia ruginită de deasupra capului lui Emily.

Se opri din învârtitul în supă şi se uită la cutie, apoi întrebător la Toby, care începuse să ridice din umeri, se gândi mai bine, apoi precaut, dar vehement, scutură din cap.

— Nu răspunde.

— De ce nu? Cine este?

— Nimeni. Nimeni bun. Te rog.

Şi văzând-o că ia cheile casei de pe poliţă şi porneşte spre uşa bucătăriei.

— Emily. E casa mea. Lasă-l să sune!

Dar suna continuu: un al doilea croncănit, mai lung decât primul.

— Este o femeie? întrebă ea, încă la uşa bucătăriei.

— Nu e nicio *femeie*!

— Nu mă pot ascunde, Toby. Şi nu-mi stă în fire să mă tem. Ai răspunde dacă ai fi sănătos, şi eu n-aş fi aici?

— Nu ştii de ce-s în stare! Uită-te la mine!

Dar ea refuză să se lase impresionată.

— Vecinul tău de la parter vrea să ştie probabil cum te simţi.

— Emily, pentru numele lui Dumnezeu! Aici nu e vorba de vecini buni.

Dar ea plecase deja.

Cu ochii închişi, îşi ţinu respiraţia ascultând cu atenţie.

Auzi cheia în broască, îi auzi vocea, apoi o voce masculină mult mai joasă, ca o voce şușotită în biserică, dar nu una pe care s-o recunoască, în starea sa de surescitare, deşi avea senzaţia că ar fi putut.

Auzi uşa de la intrare închizându-se.

Probabil că ieşise din casă ca să discute cu bărbatul.

Dar cine e?

O fi *tras-o oare cu forţa* afară?

Se întorc să-şi ceară scuze ori să termine treaba? Ori se gândesc că m-au omorât din greşeală şi Crispin i-a trimis să afle dacă da sau nu? în valul de spaimă care îl cuprinse, orice i se părea posibil.

Încă nu se întorsese.

Ce tot face acolo?

Crede că e indestructibilă?

Ce i-au făcut? Minutele trec ca orele. *Cristoase*!

Uşa de la intrare se deschide. Şi se închide din nou. Paşi lenţi, deliberaţi se apropie dinspre hol. Nu ai ei. Cu certitudine nu ai lui Emily. De departe prea grei.

Au răpit-o şi acum se întorc după mine!

Dar până la urmă, se pare că erau ai lui Emily: o Emily hotărâtă şi doctoriţă. În momentul când îşi făcu apariţia, el deja era ridicat pe jumătate din scaun şi se folosea de masă ca să se propulseze până la aragaz să caute un cuţit. Apoi o văzu stând în pragul bucătăriei, părând intrigată şi ţinând în mână un pachet subţire învelit în hârtie maro şi legat cu sfoară.

— Cine era?

— Nu ştiu. A spus că vei şti despre ce e vorba.

— La dracu’!

Înşfăcând pachetul, se întoarse cu spatele la ea şi, aplecându-se peste pachet ca s-o protejeze în caz de explozie, se puse la lucru, verificând febril pachetul să nu conţină detonatori, cronometre, cuie sau orice altceva s-ar fi gândit să adauge pentru a spori efectul, o verificare care semăna foarte mult cu cea aplicată scrisorii nocturne a lui Kit, dar cu o senzaţie mai puternică de pericol.

Dar tot ce putu simţi prin ambalaj, după o explorare prelungită, erau teancuri de hârtie şi, în cel mai rău caz, o agrafă.

— Cum arăta? întrebă el.

— Mic de statură. Bine îmbrăcat.

— Vârsta?

— Înjur de şaizeci.

— Vorbea elegant?

— Foarte.

— Tipul de orăşean?

— Putea fi.

— Comportamentul… cum se comporta?

— Nu ştiu – bine dispus, presupun. Mulţumit de el însuşi.

— Repetă-mi ce a spus: cuvintele lui.

Emily îşi trase răsuflarea, apoi îi făcu pe plac:

— „Am un pachet pentru fostul meu coleg, Toby Bell”. Apoi ceva despre a nimeri la adresa exactă…

— Am nevoie de un cuţit.

Ea îi întinse cuţitul la care încercase şi el să ajungă ca să se apere şi deschise pachetul aşa cum deschisese şi scrisoarea lui Kit, pe o latură, şi scoase din el o fotocopie nu foarte curată a unui dosar cu antetul ministerului afacerilor externe împodobit cu avertimente de securitate în negru, alb şi roşu.

Ridică partea superioară şi văzu un teanc de hârtii cu scrisul de mână ordonat, lizibil care îl urmărise în toate misiunile diplomatice în ultimii opt ani, prinse împreună cu o agrafă.

Şi deasupra lor, o scrisoare de o singură pagină, scrisă de aceeaşi mână familiară pe o hârtie fără antet:

Dragul meu Toby, înţeleg că deja ai obţinut preludiul, dar nu şi esenţialul epilog. Spre marea mea ruşine, uite…

Se opri din citit. Desprinzând scrisoarea de deasupra din agrafa, o puse la capătul teancului pentru a o citi mai târziu şi se holbă uluit la titlul scris de mână de pe prima pagină:

OPERAŢIUNEA WILDLIFE – REQUIEMPENTRU O ÎNTREPRINDERE DEZASTRUOASĂ – PROPUNERI

PENTRU LIMITAREA IMEDIATĂ A DAUNELOR

Inima începuse să-i galopeze atât de repede, iar respiraţia devenea atât de neregulată, încât se întrebă dacă nu avea să moară până la urmă. Şi poate că Emily se întreba acelaşi lucru, pentru că se lăsase în genunchi lângă el.

— Ai deschis uşa, insistă el, frunzărind nebuneşte prin pagini. Apoi?

— Am deschis uşa. El stătea acolo. Părea surprins, a întrebat dacă erai acasă, a spus că era un fost coleg de-al tău şi că avea un pachet pentru tine.

— *Şi*?

— Aşa că am spus că da, erai *acasă*. Dar nu te simţeai bine şi că eu sunt doctorul care te îngrijeşte. Şi nu cred că ar trebui să fii deranjat şi cu ce puteam fi de folos?

— Şi? Continuă.

— Voia să ştie ce boală aveai. Am spus că-mi pare rău, dar nu puteam să-i spun asta fără permisiunea ta, dar că erai cât de bine era de aşteptat, urmând să aibă loc şi alte investigaţii medicale. Şi eram pe cale să chem ambulanţa, ceea ce şi am de gând să fac. Mă asculţi, Toby?

O asculta, dar era ocupat şi cu hârtiile fotocopiate.

— Părea puţin pierdut, a dat să spună ceva, m-a privit din nou – concentrat, mi s-a părut – apoi m-a întrebat cum mă cheamă?

— Cuvintele lui, *te rog*.

— Doamne, Toby. „Ar fi prea mult din partea mea

dacă mi-aş permite să vă întreb cum vă cheamă?” Aşa e bine?

— Şi tu ce ai spus?

— Doctor Probyn. Ce te aşteptai să spun? zise observând privirea fixă a lui Toby. Doctorii sunt *deschişi*, Toby. Doctorii adevăraţi îşi dau numele. Numele *adevărate*.

— Şi el ce a spus?

— „Atunci, fii amabilă, te rog, şi spune-i că-i admir gustul în materie de consilieri medicali”, ceea ce am considerat puţin cam obraznic, dar ai vrut să-ţi spun tot. Apoi mi-a înmânat plicul. Pentru tine.

Înşfacă scrisoarea pe care o pusese sub teancul de pagini fotocopiate şi citi:

...n-o să te surprindă să afli că am decis, în cele din urmă, că o viaţă corporatistă nu îmi este pe plac şi ca rezultat mi-am acordat o misiune prelungită în zone îndepărtate.

Al tău, ca întotdeauna.

Giles Oakley

PS: Am adăugat un stick care conţine acelaşi material. Poate îl vei adăuga celui pe care bănuiesc că-l posezi deja. GO.

PPS: Îmi permiţi să-ţi sugerez să faci repede ce te gândeşti să faci, pentru că sunt semne că alţii vor să acţioneze înaintea ta? GO.

PPPS: Mă voi înfrâna de la mult preţuitul nostru obicei diplomatic de a-mi înnoi asigurările de stimă supremă, pentru că ştiu că ar ajunge la urechi surde. GO.

Şi într-o capsulă transparentă din plastic lipită pe partea de sus a paginii: un stick marcat: „acelaşi document”.

*

Toby stătea la fereastra bucătăriei, nesigur de cum ajunsese acolo, încercând să privească în stradă. Emily stătea lângă el, cu o mână pe braţul lui. Dar în ceea ce-l priveşte pe Giles Oakley, diplomatul care face toate lucrurile pe jumătate şi care, în cele din urmă, hotărăşte să

termine ceva, nici urmă.

Pe de altă parte, ce căuta duba Kwik-Fit[54] parcată doar la vreo douăzeci, treizeci de metri de trotuarul de vizavi? Şi de ce e nevoie de trei oameni solizi să schimbe roata din faţă a unui Peugeot?

— Emily, te rog. Fă ceva pentru mine. Repede.

— După ce mergem la spital.

— Acum. Caută în sertarul de jos al scrinului acela stickul de memorie cu petrecerea mea de absolvire de la Universitatea din Bristol. Te rog.

Şi în timp ce ea căuta, se propulsă de-a lungul peretelui, până ce ajunse la birou. Cu mâna sănătoasă, deschise calculatorul, dar nu se întâmplă nimic. Verifică întrerupătorul principal, cablurile, încercă să rebuteze. Nimic.

Emily găsise stickul de memorie.

— Trebuie să ies, spuse el, luându-i stickul.

Inima îi bubuia în piept. Îi era greaţă, dar altfel, mintea îi era limpede.

— Ascultă-mă. Este un loc numit La Mimi, pe Caledonian Road. Vizavi de un atelier de tatuaje numit Divine Canvas şi de un restaurant cu specific etiopian.

De ce îi erau toate aşa de clare? Era pe moarte? După cum se uita Emily la el, se părea că da.

— Şi ce-i cu asta? îl întreba ea, dar atenţia lui se întorsese la ce se întâmpla pe stradă.

— Spune-mi dacă mai sunt acolo. Trei lucrători care discută despre nimic.

— Pe stradă sunt întotdeauna oameni care discută despre nimic. Ce este *La Mimi*?

— Un internet cafe. Am nevoie de pantofi. Mi-au distrus calculatorul. Întâi şosete. Şi Blackberry-ul pentru adrese. Sertarul din stânga sus al biroului. Şi şosete. Am nevoie de şosete. Apoi vezi dacă mai sunt acolo.

Îi găsise hanoracul negru, care era boţit, dar altfel intact, şi îi puse Blackberry-ul în buzunarul din stânga. îl

54 Companie de service mașini din Regatul Unit (n.tr.)

ajută să-şi pună şosetele şi pantofii, apoi verifică dacă bărbaţii mai erau acolo. Mai erau. Renunţase să-i mai spună „Nu poţi face asta, Toby” şi îl ajuta să se târască de-a lungul holului.

— Eşti sigur că Mimi e deschis la ora asta? întrebă ea, ca o glumă.

— Ajută-mă să cobor scările. Apoi pleacă. Ai făcut tot ce-ai putut. Ai fost minunată. Îmi pare rău pentru neplăceri.

*

Scările ar fi fost mai puţin coşmarești dacă ar fi căzut de acord unde să se dispună Emily: în spatele lui, ca să-i ghideze paşii, sau în faţa lui, ca să-l prindă dacă s-ar fi prăbuşit?

Opinia lui Toby era, bineînţeles, că să coboare înaintea lui era o prostie, n-ar fi putut niciodată să-i susţină greutatea şi ar fi sfârşit în hol, unul peste altul.

Emily ripostă că, dacă se prăbuşea, ţipatul în ureche din spate nu l-ar fi salvat.

Dar aceste schimburi veneau şi treceau într-o clipită în mijlocul anevoioasei întreprinderi de a-l aduce la parter şi a-l scoate în stradă. Ajunşi acolo, se opriră să discute ce caută un poliţist în uniformă pe Cloudsley Road, pentru că în acele zile nu prea vedeai un poliţist stând la un colţ de stradă şi părând inofensiv. Şi de ce echipa Kwik-Fit nu reuşise încă să schimbe cauciucul. Dar oricare ar fi fost explicaţia, Toby trebuia să scape de Emily, pentru binele ei, te rog, pentru că ultimul lucru pe care îl voia pe lume era să o transforme în complice, ceea ce îi explică foarte clar şi pe îndelete.

Aşa că îl miră să descopere, pe când traversa Bamsbury Road şi se pregătea să se lanseze pe Copenhagen Street pentru sprintul la deal, că nu numai că rămăsese lângă el, dar chiar îl ghida şi probabil îl şi susţinea în acelaşi timp, cu o mână strângându-i braţul cu o forţă nu prea de lady, iar cu cealaltă strânsă ca fierul în jurul omoplaţilor lui, dar cumva reuşind să evite vânătăile,

ceea ce îi amintea că deja cunoştea geografia trupului lui destul de bine.

Erau la intersecţie când el se opri brusc.

— *Rahat*!

— Ce e?

— Nu-mi amintesc.

— *Ce* nu-ţi aminteşti, pentru numele lui Dumnezeu?

— Dacă La Mimi e pe stânga sau pe dreapta.

— Aşteaptă-mă aici!

Îl aşeză pe o bancă şi el o aşteptă, timp în care ea, după o verificare grăbită, se întoarse cu vestea că La Mimi era la o aruncătură de băţ pe partea stângă.

Dar că el trebuia să-i promită ceva mai întâi.

— Imediat ce terminăm treaba asta, mergem la spital. Promiţi? *Acum*, care-i problema?

— N-am bani.

— Ei bine, am eu. O groază.

Ne certăm ca doi oameni căsătoriţi de prea mult timp, gândi el, şi nici măcar nu ne-am sărutat pe obraz. Poate că a spus-o cu voce tare, pentru că Emily zâmbi împingând uşa unui magazin minuscul, dar scrupulos de curat, cu o tejghea mare din furnir, chiar la intrare, şi un bar la capătul celălalt, unde se vindeau cafea şi răcoritoare şi, pe perete, un poster oferindu-se să-ţi upgradeze PC-ul, să-l verifice de viruşi, să recupereze datele pierdute şi să îndepărteze orice virus neprietenos.

Şi sub acest poster, şase calculatoare şi şase clienţi stând în faţa lor, patru bărbaţi de culoare şi două femei blonde. Şi nicio cabină liberă, aşa că, să ne aşezăm şi să aşteptăm.

Se aşeză la o masă şi aşteptă în timp ce Emily aduse două ceaiuri şi vorbi cu managerul. Apoi se aşeză şi ea în faţa lui, ţinându-i ambele mâini într-ale ei – şi, cum îşi dorea el să creadă, nu numai din motive medicale – până când unul dintre ocupanţi coborî de pe scaunul de bar, eliberând cabina.

Capul lui Toby se învârtea, iar degetele mâinii drepte

erau într-o formă groaznică, aşa că până la urmă Emily a fost cea care a introdus stickul, în timp ce el îi dicta adresele de pe Blackberry: *Guardian*, *The New York Times*, *Private Eye*, Reprieve, Channel 4 News, BBC News, ITN şi, în cele din urmă – nu chiar în glumă – Departamentul de Informaţii şi Presă al Ministerului Majestăţii Sale pentru Afaceri Externe şi Commonwealth.

— Şi una pentru tatăl meu, spuse ea, şi scrise adresa de e-mail a lui Kit, pe care o ştia pe de rost, după care apăsă „send”, şi o copie pentru mama ei, dacă Kit încă îşi lingea rănile în cort refuzând să-şi deschidă e-mailurile.

Într-un târziu, Toby îşi aminti de fotografiile lui Shorty pe care Brigid îl lăsase să le copieze pe Blackberry, aşa că insistă ca Emily să le trimită şi pe acestea.

Şi încă făcea asta, când Toby auzi o sirenă şi se gândi la început că era ambulanţa care venea după el şi că Emily probabil că reuşise cumva să solicite una când el n-auzea, poate în apartament, când era la uşă, vorbind cu Oakley.

Dar apoi se gândi că n-ar fi putut face asta fără să-i spună, pentru că dacă era sigur de ceva în legătură cu Emily era că nu avea un dram de viclenie în oase. Odată ce Emily spusese: „Voi chema ambulanţa după ce ne terminăm treaba la Mimi”, atunci acela va fi momentul când va chema ambulanţa, nicio secundă mai devreme.

Apoi gândi: vin după bietul Giles, Giles s-a aruncat sub un autobuz; pentru că atunci când un om ca Giles, în starea de spirit în care se afla, îţi spune că urmează să plece într-o misiune în locuri foarte îndepărtate, poţi înţelege ce vrei din asta.

Şi atunci îi trecu prin cap că, activându-şi Blackberry-ul pentru a obţine adresele de e-mail şi pentru a trimite fotografiile lui Brigid, trimisese un semnal pe care îl putea urmări oricine poseda echipamentul adecvat – şi redeveni pentru scurt timp Omul din Beirut – şi dacă îi apucă, trimit o rachetă ghidată direct spre capul nefericitului utilizator.

Sirenele se multiplicară şi scoteau un zgomot

supărător. La început, părea că se apropiau dintr-o singură direcţie. Dar pe măsură ce corul părea să se transforme într-un uriet. iar frânele maşinii scrâşniră pe stradă. Toby nu mai putea fi sigur – nimeni nu mai putea fi sigur, nici măcar Emily – de unde veneau sau cine le comanda.

Mulţumiri

Mulţumirile mele lui Danny, Jessica şi Callum pentru că au înviorat documentarea mea despre Gibraltar; doctorilor Jane Crispin, Amy Frost şi John Eustace pentru sfaturile lor în probleme medicale; jurnalistului şi scriitorului Mark Urban, pentru că mi-a împărtăşit din cunoştinţele sale militare; lui Anthony Barnett, scriitor, activist şi fondator al website-ului open Democracy, pentru că m-a iniţiat în practicile Noului Partid Laburist din perioada lui de sfârşit: şi lui Clare Algar şi colegilor ei de la Reprieve. pentru că m-au informat despre ultimele atacuri, fie ele implementate sau doar plănuite, ale guvernului britanic la adresa libertăţii noastre.

Cel mai mult trebuie să-i mulţumesc însă lui Came Ross, fost angajat în ministerul de externe britanic, fondator şi director al asociaţiei nonprofit Independent Diplomat, care prin exemplul său a demonstrat pericolele de a vorbi puterii despre anumite adevăruri delicate. Fără exemplul lui Came şi fără sfaturile lui, această carte ar fi fost mai săracă.

2 Parafrazare a dictonului „Roma n-a fost construită într-o zi” – lucrurile importante cer timp îndelungat, (n.tr.)